COLECȚIA

Iubiri de poveste

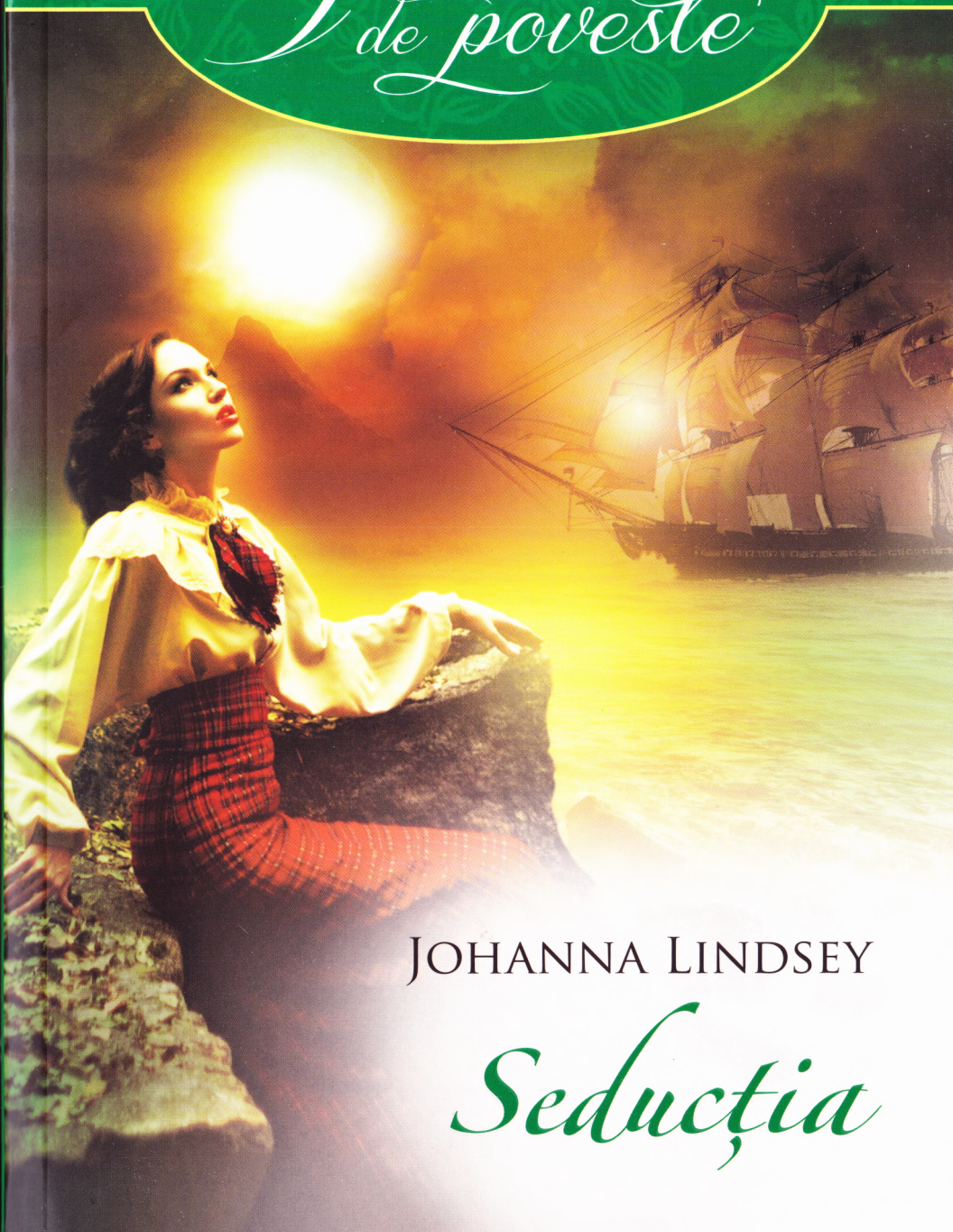

JOHANNA LINDSEY

Seducția

SERIA „FAMILIA MALORY“

După moartea mamei sale, exuberanta Katey Tyler se hotărăște să părăsească micul cătun din Connecticut în care ducea o existență liniștită și monotonă, pornind într-o călătorie în Europa, în căutarea familiei pierdute și a aventurii. Nu își imaginează însă că totul se va transforma într-o odisee plină de pericole și de neprevăzut în momentul în care îl întâlnește pe căpitanul Boyd Anderson – iar viața ei se va schimba pentru totdeauna.

Când nepoata lui este răpită, neînfricatul Boyd este singurul care o poate găsi și este hotărât să-l facă pe răpitor să plătească pentru fapta sa necugetată. Ultimul lucru la care se așteaptă este să o găsească pe nepoata lui în compania frumoasei Katey Tyler, femeia care i-a fost de curând pasager pe corabie și care l-a făcut să se gândească pentru prima dată la însurătoare. Însă impetuozitatea îl determină să tragă cele mai greșite concluzii, declanșând astfel o serie de evenimente neașteptate.

Katey nu-și dă seama că, din clipa în care a stârnit interesul temerarului Boyd Anderson, viitorul îi rezervă multe surprize, de la un secret tăinuit de mama ei, până la sacrificiile pe care le poate face un bărbat pentru a câștiga afecțiunea femeii care are toate motivele să îl disprețuiască – dar care nu poate rezista farmecului și iubirii lui pasionale.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0262-6
9 786063 302626
Alma

JOHANNA LINDSEY

Seducția

No Choice but Seduction
Johanna Lindsey
Copyright © 2008 Johanna Lindsey

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Seducția
Johanna Lindsey
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Lavinia Șerban
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Seducția / Johanna Lindsey.
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0262-6
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Seducția

Traducere din limba engleză
Liam

Alma

Pentru noul înger din familia noastră,
Angelina Jo-Helen Haunani Lindsey

Prolog

„Plecat în vizită la rude."

Mesajul de mai sus îl enerva cumplit pe Boyd Anderson. Totuși, era adevărat. În ultimii opt ani, de fiecare dată când navigase înspre Bridgeport, în statul Connecticut, cu speranța că acolo va reuși să-l găsească pe vreunul dintre cei patru frați mai mari ai săi, venit și el în vizită acasă, nu dăduse niciodată peste nici unul. Dacă voia să-i întâlnească, trebuia să pornească spre alte locuri.

Frații lui Boyd erau căpitani de vas și navigau pe apele lumii, dar toți erau nerăbdători să revină acasă, pentru că acolo îi aștepta singura lor soră, Georgina. Fata se măritase însă cu un englez, lordul James Malory, și acum locuia „vizavi" de Connecticut, peste ocean. Însă acolo trebuia să meargă și Boyd, dacă voia s-o vadă, iar acesta era un motiv suficient de temeinic pentru a se gândi serios la perspectiva de a se stabili el însuși la Londra.

Nu luase încă o decizie definitivă, dar înclina clar înspre această variantă. Motivele erau mai multe, dar cel mai important era faptul că neamul Anderson mergea acum mai des la Londra, unde trăia sora lor, decât să se întoarcă acasă. Georgina nu era singura care intrase în clanul Malory prin căsătorie. La fel făcuse și Warren, fratele mai mare al lui Boyd, care își lăsase familia cu gura căscată atunci când se însurase cu Lady Amy Malory. Chiar dacă Warren continua să navigheze pe mare cel puțin șase luni pe an, timp în care își lua întotdeauna familia cu el, celelalte șase luni le petrecea la Londra, astfel încât copiii lui să se poată împrieteni cu nenumărații lor veri, unchi și mătuși, frați și surori de bunici, cât și cu bunicii lor.

Pentru Boyd ar fi fost o schimbare importantă să prindă rădăcini undeva. Ar fi însemnat să renunțe definitiv la viața pe mare, după ce fusese marinar încă de la vârsta de optsprezece ani. Acum

avea treizeci și patru și corabia lui, *Oceanus*, îi fusese casă vreme de cincisprezece ani! Nimeni nu știa mai bine ca el cât de mult i-ar fi plăcut o casă care să nu se legene.

Mai erau și alte motive pentru care se gândise să renunțe la viața pe mare. Vedea cât de fericite erau căsnicia Georginei și a lui Warren cu membri ai clanului Malory și începuse să tânjească tot mai mult după o astfel de fericire și pentru el. Asta nu voia să însemne că își dorea să se însoare și el cu o Malory, chiar dacă mai rămăseseră câteva care aveau vârsta potrivită pentru un mariaj. La naiba, nici vorbă! Ar fi însemnat să aibă de înfruntat o opoziție solidă din partea clanului Malory și nu prea avea chef de așa ceva. Dar își dorea o soție. Era pregătit pentru pasul acesta. Dacă învățase ceva din înrudirea cu neamul Malory, acest lucru era faptul că o căsătorie putea să fie ceva minunat. Doar că încă nu găsise femeia potrivită.

De asemenea, se plictisise cu adevărat de relațiile scurte și lipsite de semnificație. Poate că Drew, fratele lui, era fericit să aibă câte o iubită în fiecare port, dar Drew era un seducător nepăsător, care lega relații cu mare ușurință, motiv pentru care avea întotdeauna o femeie la care să se întoarcă – în lumea întreagă!

Pentru Boyd, lucrurile nu erau la fel de ușoare. Lui nu-i plăcea să facă promisiuni pe care n-avea de gând să le respecte și nici nu se hazarda să ia decizii pripite, cel puțin nu atunci când era vorba despre lucruri importante, cum ar fi alegerea viitoarei doamne Boyd Anderson. Și nici nu-i plăcea să iubească mai multe femei, în același timp. Era, poate, o fire romantică? Nu știa, dar știa că el, spre deosebire de Drew, nu simțea nici o satisfacție atunci când umbla cu mai multe femei odată. Își dorea cu adevărat să aibă o singură femeie alături de el, pentru tot restul vieții.

Boyd știa de ce nu reușise să găsească o astfel de femeie până acum. Perioadele lungi de timp pe care le petrecea navigând îl forțau să aibă parte doar de flirturi scurte și impersonale. El avea nevoie să petreacă mai mult timp alături de femeia de care se simțea atras, pentru a ajunge s-o cunoască într-adevăr. Dar oare când petrece marinarul mai mult de câteva zile în același port? Dacă avea să se stabilească la Londra, urma să aibă tot timpul la dispoziție ca să găsească femeia aceea deosebită, destinată lui. Ea era acolo, undeva. Boyd era încredințat de asta. Trebuia doar

să stea suficient de mult într-un singur loc, pentru a o găsi și a-i face curte.

Boyd privi spre docurile aglomerate și spre orașul Bridgeport, care se întindea dincolo de ele, și simți cum îl cuprinde tristețea. Casa mare în care crescuseră Andersonii rămăsese pustie de la plecarea Georginei. Aici avea prieteni și vecini pe care îi știa de o viață și de care îi va fi dor, dar inima îl trăgea spre familia lui, iar de la moartea părinților lor, Georgina fusese inima familiei.

Căpitanul Tyrus Reynolds i se alătură la copastie. Boyd nu-și comanda singur vasul, nu o făcuse niciodată. Familia sa considerase că ar fi fost un gest mult prea rebel din partea lui ca să-și dorească o astfel de comandă, chiar dacă Boyd navigase întotdeauna împreună cu corbia lui. Nu îi lăsase niciodată să vadă care era realitatea, deși părerea lor era greșită.

– Dacă nu te-ai grăbi așa de tare să ajungi în Anglia, bombăni Tyrus, puteam face măcar un mic ocol pe la unul dintre porturile din sud, să luăm o încărcătură de bumbac, în loc să luăm pasageri de aici.

Boyd zâmbi spre bărbatul mai vârstnic, care nu-i era doar căpitan, ci și prieten. El însuși era ceva mai scund de un metru optzeci, dar Tyrus era mult mai scund și avea un temperament irascibil.

– Nu crezi că pasagerii sunt o încărcătură bună? îl întrebă Boyd.

– În condițiile în care trebuie să le țin companie și să-i distrez pe tot parcursul călătoriei? pufni Tyrus. Și să le mai suport și reclamațiile! Romul și bumbacul nu vociferează.

– Dar profitul este cam același, dacă se vor ocupa toate cabinele. Și cu siguranță nu e prima dată când luăm pasageri. Ești pur și simplu scos din sărite pentru că-ți amintești de ultima dată, când bunica aceea cât un munte a tot încercat să te seducă.

– Nu-mi mai aduce aminte, mormăi Tyrus. Nu ți-am spus niciodată, dar chiar s-a furișat la mine în cabină și s-a vârât direct în patul meu. Mi-a sărit inima din piept de spaimă când m-am trezit cu ea ghemuită lângă mine.

Boyd izbucni în râs.

– Sper că nu ai profitat de ea!

De astă dată, fornăitul lui Tyrus fu mult mai plin de înțelesuri. Boyd își întoarse fața, ca Tyrus să nu-i poată vedea zâmbetul. La dracu', și-ar fi dorit să vadă scena, dar chiar și închipuirea ei îl făcu să izbucnească iarăși în râs.

Privirea lui Boyd fu atrasă de nuanțele vii de lavandă și roz de pe chei, și zăboviră asupra unei femei înalte, îmbrăcate cu o fustă de culoarea lavandei și o bluză roz. Avea mânecile suflecate. Era miezul verii și ziua era vădit călduroasă. Femeia își șterse fruntea cu dosul palmei și-și împinse boneta mai pe ceafă. Era brunetă, dar Boyd văzuse deja asta după coada lungă și împletită care îi cădea pe spate. Și-ar fi dorit să se întoarcă, să-i arate și altceva decât spatele, chiar dacă nu era nimic neatrăgător la latura aceea a ei. Boneta îi căzu pe umăr și rămase prinsă numai în panglicile înnodate în jurul gâtului, dar ea nu se obosi să și-o pună la loc, fiind foarte concentrată asupra a ceea ce făcea.

Boyd o privi fascinat. Femeia hrănea pescărușii și toate celelalte păsări dimprejur, care o observaseră că aruncă mâncare din coșul de pe braț. Nu era nimic rău în asta. Și lui i se mai întâmpla uneori să hrănească păsările și alte animale sălbatice. Numai că ea făcea asta în mijlocul unui chei foarte aglomerat!

Era înconjurată de un stol întreg de păsări și mai veneau și altele. Femeia începea să-i deranjeze pe ceilalți. Lumea era obligată să ocolească pe departe stolul ei. Unii se opreau puțin să o privească, din fericire fără a-i obtura lui priveliștea. Un hamal de port încercă să alunge păsările ca să-și croiască drum, dar înaripatele nu făcură decât să se apropie și mai mult de binefăcătoarea lor. Hamalul îi spuse ceva femeii. Aceasta se întoarse spre el și îi surâse, iar Boyd rămase mut la vederea chipului ei.

Nu era doar frumușică. În ochii lui, era pur și simplu splendidă. Era tânără, probabil că abia dacă avea vreo douăzeci de ani. Avea pielea ușor arămie de la soarele verii, cu bucle negre ce îi cădeau pe tâmple, o față îngustă și frumoasă, cu obraji care făceau gropițe atunci când zâmbea. Și era plinuță. Doamne, astfel de forme nu i se arătau decât în visele cele mai plăcute!

– Închide gura, flăcăule! Ai început să bălești, îi zise Tyrus.

– S-ar putea să fim nevoiți să ne amânăm plecarea.

Tyrus îi urmări privirea.

– Pe toți dracii, nu! De altfel, cred că femeia e chiar unul dintre pasagerii noștri. Cel puțin așa cred, pentru că am văzut-o mai devreme pe chei. Dacă vrei, mă duc să-l întreb pe Johnson dacă e așa. El a înregistrat pasagerii pentru călătoria asta.

– Te rog, zise Boyd, fără să-și ia ochii de la ea. Dacă Johnson confirmă, s-ar putea să-l sărut chiar!

– O să mă asigur că nu-i suflu nimic despre asta, râse Tyrus, în timp ce se îndepărta.

Boyd continuă s-o privească pe tânăra femeie, savurând imaginea aflată dinaintea lui. Ce ironie! Adineaori se gândise să-și găsească o soție, și iată candidata perfectă. Să fie destinul? La dracu', avea niște forme al naibii de voluptuoase.

Boyd era hotărât să o cunoască. Dacă femeia nu se număra printre pasageri, atunci o să rămână pe uscat și o să dea drumul lui corăbiei să plece fără el. Dacă era pasageră, avea sentimentul că aceasta urma să fie cea mai plăcută călătorie din viața lui. Deocamdată însă, nu coborî pe chei. Nu se simțea doar incitat, ci și ușor agitat. Dacă nu era doar o femeie frumoasă? Dacă avea o fire imposibilă? Dumnezeule, asta ar fi o cruzime mult prea mare! Dar nu era posibil. Oricine își făcea timp să hrănească păsările cerului trebuia să aibă un dram de compasiune, iar compasiunea mergea mână în mână cu bunătatea și cu o fire plăcută. Sigur că așa era, se liniști el singur. Drace, ar fi bine ca asta să nu fie excepția de la regulă!

Femeia încetă să mai arunce păsărilor hrană. Auzi și el zgomotul care îi atrăsese femeii atenția și o făcuse să se uite în altă parte. Din poziția pe care o avea pe punte, Boyd putu să vadă o pasăre rănită care se așezase în vârful unei stive mari de lăzi. O observase mai devreme, dar nu-și dăduse seama că vietatea era rănită, altfel ar fi luat-o și ar fi dus-o la Philips, doctorul navei, să vadă dacă nu putea s-o ajute înainte de a porni în călătorie.

Boyd iubea animalele și întotdeauna încerca să le ajute pe cele aflate la necaz. În copilărie, adusese acasă toată animalele rătăcite pe care le găsise, spre exasperarea mamei sale. Se părea că tânăra gândea la fel, pentru că acum se uita după pasărea care scotea țipetele acelea îndurerate. Boyd își imagină că pasărea făcea tot scandalul acela pentru că încerca să coboare și ea la hrana pe care le-o dădea fata și nu reușea. Se îndoia că tânăra putea

să vadă pasărea din locul în care se afla, dar tot dădea târcoale lăzilor, căutând-o. În sfârșit, își ridică privirea.

Boyd se grăbi să coboare pe chei. Știa că fata avea să încerce să se urce pe lăzi ca să ajungă la pasăre, iar asta ar fi fost periculos. Lăzile erau stivuite până sus, la o înălțime de cel puțin două ori mai mare decât înălțimea ei, și în loc să fie ancorate la sol, așa cum ar fi trebuit, erau stivuite în formă de piramidă, cu cele mai mari la bază, astfel încât stiva să fie mai puțin instabilă și să nu se dărâme.

Însă ajunse prea târziu. Fata se urcase deja pe cel de-al treilea rând, cu vârfurile picioarelor sprijinite de marginea lăzilor, și apucase pasărea. Acum încerca să o convingă să intre în coș.

Boyd se abținu să facă vreun comentariu, de teamă că dacă rostește vreo vorbă, asta i-ar fi distras atenția fetei și ar fi căzut. Din același motiv nici nu încercă să se cocoațe și s-o tragă jos de acolo. Dar n-avea de gând s-o lase să se rănească. Nu avea să plece decât atunci când ea ajungea în siguranță înapoi pe pământ.

În cele din urmă, ademenită de mâncarea din coș, pasărea se rostogoli înăuntru. Tânăra reușise să se urce acolo cu coșul agățat de braț, dar acum coșul era ocupat de o ființă vie și nu-i mai era la fel de ușor să coboare. Ea își dăduse probabil seama de asta când privi în jos, la tălpile ei.

– Stai nemișcată, strigă Boyd. Lasă-mă o clipă, să-ți iau coșul, și pe urmă te ajut să cobori.

Fata își întoarse capul și-l privi.

– Mulțumesc! îi răspunse ea și-l făcu praf cu zâmbetul ei. Nu mi-am dat seama că o să fie mult mai greu decât părea la început.

Boyd se folosi de un butoiaș gol pentru a ajunge în vârful primului rând de lăzi. Nu trebuia să urce mai sus ca să-i poată lua coșul, și nu fu nevoit decât să facă un salt înapoi, ca să-l pună jos. Fata nu mai așteptă ajutorul lui. Se lăsa în jos, spre al doilea rând de lăzi, când alunecă și căzu pe spate. Cu o mișcare rapidă, Boyd o prinse în brațe.

Șocată, fata îl privi cu ochii mari. La fel o privea și Boyd pe ea. Ce binecuvântare neașteptată! El părea să fi încremenit. Se uita la ochii ei de un verde-închis, ca smaraldul, și chipul... Doamne, vederea îi jucase o festă! De aproape, era cu mult mai frumoasă. Cum o ținea așa, cuibărită la piept, cu degetele de la mână atingându-i

un sân și brațul susținându-i posteriorul, trupul lui reacționă și nu se mai gândi la nimic altceva decât cum să o sărute.

Iritat de faptul că putea să dorească atât de intens și de rapid o femeie, o puse imediat jos. Și departe de el.

Fata își netezi fusta de culoarea lavandei și abia apoi se uită la el.

– Îți mulțumesc foarte mult. A fost... înfricoșător.

– Cu multă plăcere, răspunse el.

Apoi, cu o înclinare amabilă din cap, fata se prezentă:

– Mă numesc Katey Tyler.

– Eu sunt Boyd Anderson, proprietarul navei *Oceanus*.

– Serios? Ei bine, eu dețin una dintre cabinele de pe ea, cel puțin până ce ajungem în Anglia, zise ea, râzând.

Doamne, iar făcuse gropițele acelea adorabile. Corpul lui nu se mai liniștea odată. Boyd era surprins că mai putea face conversație – dacă se putea numi astfel. Ce mama dracului îl făcuse să pomenească de faptul că el e proprietarul corăbiei? Nu făcea *niciodată asta! Mirosea a lăudăroșenie... sau a încercare disperată* să facă impresie.

– Katey vine de la Catherine? reuși el să îngaime.

– Nu, mamei nu-i plăcea să se complice. A știut c-o să mă strige Katey, așa că s-a gândit că ar fi bine să sară peste etapa Catherine și m-a botezat direct așa.

Boyd zâmbi. Cumva, fata chiar arăta ca o Katey. Cu mânecile bluzei suflecate, părul împletit, în loc să fie strâns într-o coafură sobră, cocoțată pe lăzile de pe chei! Boyd avea o senzație foarte, foarte stăruitoare că își găsise viitoarea soție.

– O să iau eu pasărea, se oferi Boyd. Doctorul nostru poate să o îngrijească.

– Ce idee minunată! Cred că și-a rupt aripa dreaptă. Aveam de gând să caut un copil mai mărișor care ar fi fost dornic să aibă grijă de ea.

Surâsul lui Boyd deveni și mai larg. Era frumoasă și, pe deasupra, era și bună la suflet.

– Nici nu îți închipui cât de încântat sunt, Katey Tyler, că vei călători împreună cu noi.

Katey îl privi, clipind nelămurită.

–Ăăă... mulțumesc. Nu-ți imaginezi cu câtă nerăbdare am așteptat acest moment... ah!

Brusc, o luă la fugă. Boyd se răsuci pe călcâie și o zări fugind către un copil care se îndrepta spre marginea cheiului. Nu avea mai mult de câțiva anișori, se aplecase periculos de mult ca să privească în jos la apă și se afla în pericol să cadă în adâncurile ei. Cu copilul de mână, Katey se uita acum împrejur, căutându-i probabil pe părinții acestuia, apoi o porni hotărâtă spre mulțimea de pe chei.

Boyd vru să pornească după ea, apoi se răzgândi. Putea să creadă că este prea îndrăzneț. Păruse surprinsă când el își exprimase bucuria că vor călători împreună. Fusese prea direct, poate chiar necuviincios? Mă rog, nu era chiar obișnuit cu normele curtatului. Dar era sigur că poate să fie la fel de șarmat ca fratele său Drew, dacă își punea în minte asta.

După ce încasă de la Philips o porție zdravănă de zeflemele pentru că îl silise să-și irosească cunoștințele medicale pe o vietate care putea să fie o gustărică pe cinste, Boyd se întoarse pe punte. Pasarela nu fusese ridicată deocamdată; încă se mai încărcau ultimele provizii. Iar Katey Tyler era deja la bord.

Mai întâi ochii lui Boyd se îndreptară către ea, apoi urmară și picioarele. Fata stătea lângă balustradă, lângă pasarelă, și se uita către oraș, așa cum făcuse și el mai devreme. Boyd se opri chiar în spatele ei.

–Ne întâlnim din nou.

Fata tresări, poate din cauza tonului aspru din vocea lui. Se întoarse atât de brusc, încât îl atinse ușor. Nu, de fapt el stătuse prea aproape, ca să-i adulmece parfumul de liliac din păr, așa că nu fusese în stare să evite atingerea. Acum însă, ea se îmbujorase și încerca să se dea la o parte, dar nu putea din cauza balustradei din spate. Pentru că nu voia să pierdă contactul cu ea, Boyd nu se grăbi prea mult să se retragă să-i facă loc.

–Nu ești din Bridgeport, nu-i așa?

–De unde știi?

–Pentru că eu sunt din Bridgeport. Crede-mă, dacă locuiai aici, aș fi venit mult mai des acasă.

Poate că vorbele și zâmbetul lui erau puțin prea îndrăznețe, pentru că ea fu vădit tulburată. Își coborî privirea, dădu să se uite iar către docuri, însă ceva îi atrase din nou atenția.

–Cine și-ar fi închipuit că vor fi așa de gălăgioși, spunea o femeie cu părul ca morcovul, în timp ce urca spre ei ținând de mână doi copii de numai câțiva ani. O să trebuiască să veghem asupra lor, dacă mai vrem să-i aducem pe punte vreodată.

Katey se aplecă, luă în brațe unul din copii, îl sprijini pe șoldul ei și-i ciufuli părul. Boyd nu-și dădea seama dacă era băiat sau fată.

–Nu e o idee proastă, Grace. Sunt puțin cam prea curioși la vârsta asta, zise Katey.

–Ei, haide, dă-mi-o înapoi. O să-i instalez sub punte înainte de a ridica ancora.

–Sunt ai tăi? o întrebă Boyd de îndată ce femeia se îndepărtase împreună cu cei doi copii.

El glumise, dar Katey îl privit și chipul ei frumos se încruntă. Apoi făcu ochii mari și răspunse:

–Da! De fapt, nu m-am gândit să-ți pomenesc, dar sunt măritată și plec în Anglia ca să mă întâlnesc cu soțul meu. Ar trebui să mă duc să o ajut pe servitoare. Scumpii de ei, pot fi o pacoste uneori.

Fata se îndepărtă în grabă. Boyd rămase singur, ca trăsnit, nu încape îndoială.

Tyrus veni în spatele lui și-l bătu prietenește pe umăr.

–Așa de întâmplă întotdeauna, nu? Alea bune sunt deja luate.

Boyd clătină din cap și gemu. Avea să fie o călătorie foarte lungă.

Capitolul 1

Londra, Anglia, 1826

Biletul fu adus de un copil șleampăt, care nu știa că greșise casa. Nu era vina lui. Nu i se spusese că în Londra sunt mai multe familii Malory, care nu au nici o legătură între ele. Băiatul se dusese la prima casă care îi fusese indicată, mulțumit că nu-i luase prea mult timp să câștige cei câțiva bănuți pe care îi avea acum în buzunar. Și, exact așa cum i se spusese să facă, o luă la goană înainte ca Henry să-l poată lua la întrebări.

Henry și Artie, doi lupi de mare bătrâni și aspri, împărțeau slujba de majordom în casa lui James Malory încă de când acesta se retrăsese din activitatea pe mare; renunțaseră și ei, odată cu el. De curând însă, James revenise la viața pe mare pentru scurt timp, ca să-l salveze pe cumnatul său, Drew Anderson, care intrase într-o belea, atunci când – conform celor relatate de un membru al echipajului său, care reușise să scape – piratii îi furaseră nava chiar din portul Londrei! Cu el la bord! Henry și Artie dăduseră cu banul ca să vadă care din ei va pleca împreună cu James în acțiunea de salvare. Henry fu cel care pierduse.

Fără să-l citească, majordomul aruncă biletul peste grămada destul de consistentă de cărți de vizită și de invitații primite de la persoane care nu știau că familia Malory de la acea adresă nu se afla acasă. Un majordom obișnuit n-ar fi lăsat niciodată tava de pe măsuța din hol să dea pe din afară de invitații și de scrisori. Dar, în cei opt ani de când Henry și Artie începuseră să împartă slujba, nici unul din ei nu învățase cum să fie un majordom adevărat.

În după-amiaza aceea, când Boyd Anderson se întoarse la casa Malory din Berkeley Square, găsi biletul pe tavă, împreună cu alte câteva cărți de vizită care alunecaseră de pe marea grămadă de alături. De obicei nu avea o tavă doar pentru el în casa surorii

sale Georgina, dar, pe de altă parte, nu obișnuia să stea mai mult de o săptămână sau două, niciodată câteva luni în șir, așa cum se dovedise a fi cazul de această dată. Nici nu era prima dată când corespondența lui și a Georginei se amestecau.

În ciuda faptului că se gândise serios la asta, Boyd încă nu se decisese dacă avea să se stabilească în Anglia. Dar nu acesta era motivul pentru care se afla în continuare acolo. Nu se întorsese pe mare pentru că îi făcea o favoare surorii sale. Deși Georgina intrase prin căsătorie în numerosul neam Malory și oricare dintre multele ei rude prin alianță ar fi fost încântate să aibă grijă de copii cât ea era plecată, Jacqueline, fetița ei în vârstă de șapte ani refuzase să stea cu cei doi frați gemeni, mai mici, care locuiau la reședința de la țară a verișoarei lor, Lady Regina Eden; fetița nu voia să stea atât de departe de cea mai bună prietenă și verișoară a ei, Judith. Și alți Malory din Londra ar fi putut să o ia la ei, dar acum că Boyd tot stătea în casa lor din Londra, Georgina îl rugase să vegheze asupra lui Jacqueline până când avea să plece din nou pe mare.

Boyd ar fi preferat să se alăture echipei de salvare. Ar fi fost subiectul perfect cu care să-l tachineze pe fratele lui, Drew. De fapt, pentru că nu insistase să plece, îi făcuse Georginei un alt serviciu, căci soțul acesteia nu se prea înțelegea cu nici unul dintre frații ei, inclusiv cu el. Bărbatul nu se înțelegea nici măcar cu propriii lui frați. Iar dacă Boyd ar fi ajuns să împartă aceeași corabie cu James Malory, nu era chip să nu se ajungă la încăierare. În plus, expresia de pe chipul lui James, atunci când îi propusese să-l însoțească, în fine, îl făcuse pe Boyd să se se bucure că are o scuză să rămână totuși acasă.

– Știm cu toții unde ar prefera Jacqueline să stea, remarcă Georgina. Dar Roslynn a pomenit în treacăt că s-ar putea să fie din nou însărcinată, așa că acum are nevoie de liniște și calm. Iar asta nu ar fi posibil dacă Judy și Jack ar sta acolo. De abia când vei fi gata să ridici ancora, o poți lasa și pe ea acolo.

Până la urmă se dovedise că Roslynn Malory nu era gravidă. Boyd ajunse să nu mai plece, așa cum se așteptaseră cu toții. Pe de altă parte, Jack, așa cum o alintase tatăl ei încă de la naștere, era foarte fericită acolo unde era, întrucât putea totuși să se vadă cu verișoara Judith de câte ori dorea.

Oricum, Boyd nu era foarte îngrijorat de soarta lui Drew. Georgina se îngrijora destul pentru ei toți. Boyd îl cunoștea bine pe fratele lui și nu se îndoia că acesta reușise să scape singur din orice fel de încurcătură intrase, cu mult înainte ca Georgina și soțul ei să-i vină în ajutor. Ce naiba, dacă lua în calcul timpul scurs de când erau plecați, Boyd începea să suspecteze că nici măcar nu ajunseseră la corabia lui Drew!

Georgina nu se așteptase ca Boyd să rămână atât de mult la Londra. Fusese o surpriză, chiar și pentru el. Dar când *Oceanus* revenise din scurta călătorie în care o trimisese chiar el, în loc să se îmbarce și el și să plece, alesese să rămână pe uscat. Și se gândise cu adevărat să renunțe complet la viața de marinar.

Compania maritimă Skylark, afacerea familiei Anderson, avea acum un birou și la Londra. Deși familia evitase ani de zile să se extindă în Anglia din cauza vechiului război și a resentimentelor care se născuseră în urma lui, acum aveau iarăși contracte stabile de afaceri cu englezii. De fapt, acum că Anglia se afla în centrul rutelor noi pe care le parcurgeau, biroul de la Londra se dezvoltase considerabil în ultimii opt ani. Boyd era pe jumătate dispus să preia conducerea acestuia.

Să rămână izolat pe uscat? Doamne, de ce nu făcea odată pasul acesta? Pentru că, oricât ar părea de ciudat, iubea marea. Ura doar omul în care îl transformase.

Georgina îl prezentase în societatea londoneză ori de câte ori venise în vizită. Avea chiar și un garderob la ea acasă, cu ținute speciale pentru ședințele la Londra, mai potrivite unui gentleman, pentru că englezii se îmbrăcau mult mai elegant decât marinarii! El nu exagera cu lavalierele înzorzonate și cu manșetele de dantelă, cum o făceau unii dintre ei. De fapt, se inspira de la cumnatul lui, James – cu haine bine croite, dar fără ostentație și chiar fără să poarte lavalieră. Avea și câteva tunici de catifea care îl făceau să pară și mai elegant atunci când lua parte la evenimentele mondene.

Cu ocazia acestei vizite prelungite, Boyd primise invitații la baluri și serate din partea unor cunoscuți de-ai Georginei care știau că încă mai era în oraș, iar uneori le acceptase. Nu era în căutarea expresă a unei soții, dar dacă s-ar fi ivit femeia potrivită, aceasta ar fi fost un motiv suficient ca să se așeze la casa lui. Crezuse

că o găsise! Katey Tyler ar fi fost femeia perfectă pentru el – dacă n-ar fi fost deja luată!

Doamne, cum de-i îngăduise să i se furișeze iarăși în minte? Odată ce se întâmpla asta, avea nevoie de zile întregi și de o porție serioasă de băutură ca să și-o scoată din cap. Dar numai pentru scurt timp. Cel mai adesea, fata era undeva, ascunsă printre gândurile lui. De parcă faptul că ea avea deja un soț și nu putea fi a lui îl făcea s-o dorească și mai mult! Boyd nu reușise niciodată să înțeleagă mai exact ce anume îl fascinase la Katey Tyler în timpul acelei lungi călătorii. Nici măcar nu era genul de femeie care îi atrăgea de obicei privirea.

În primul rând, era prea înaltă, avea cu doar câțiva centimetri mai puțin ca el. Când venea vorba despre femeile pe care le curta, Boyd prefera să se simtă înalt, iar doamna Tyler nu-i lăsase această impresie atunci când se priviseră ochi în ochi. Dar nu conta. O singură privire spre formele ei pline și voluptuoase și nu mai conta nimic altceva.

Apoi, femeia era în stare să vorbească mult – despre nimicuri. Asta era o trăsătură remarcabilă. Încă și mai remarcabil, el nu găsise niciodată enervant acest lucru! Gropițele pe care le făcea lăsau adeseori impresia că surâde când, de fapt, nu era așa. Se și contrazicea destul de mult, ceea ce putea să creeze destule confuzii, dar el găsea asta înduioșător. O făcea să pară fermecător de împrăștiată. Avea un nas suplu, aproape patrician, sprâncene destul de subțiri, iar gura – nu se putea gândi la gura ei fără să i se strârnească simțurile.

Nici o femeie nu îl marcase într-atât până acum și nici nu stăruise atât de mult în gândurile lui.

Cu toate astea, și Gabrielle Brooks îi trezise interesul. Ce ușurat se simțise când înțelesese că nu e o cauză pierdută! Ea ar fi putut să i-o alunge pe Katey din minte – mă rog, așa sperase Boyd la început. Gabby sosise la Londra cam în același timp cu el și devenise oaspete în casa Georginei. Tatăl ei, un vechi prieten de-al lui James, îl rugase pe acesta din urmă să-i fie sponsor fetei pe timpul sezonului londonez.

Drăguță cum era, Gabby ar fi putut să-l ducă cu gândul la căsătorie, însă Drew era și el atras de fată. Nu e vorbă, flușturaticul lui frate n-avea de gând să-și pună vreodată pirostriile, cum

se spune. La rândul ei, și Gabby părea fascinată de Drew, așa că Boyd încetase să se mai gândească la ea ca la o posibilă soție. În plus, era fiica unui pirat, iar lui Boyd i-ar fi venit greu să treacă peste acest simplu fapt. Pirații erau blestemul marinarilor cinstiți.

Boyd se uită la cele două invitații care îi erau destinate, apoi le puse la loc pe tavă pe cele patru care erau adresate surorii sale. Desfăcu biletul împăturit, pentru că nu-și dădea seama cui îi era adresat. Trebui să-l citească de două ori, înainte ca mesajul să devină clar în mintea lui. Apoi o luă la fugă în sus pe scări, strigând numele nepoatei sale.

Când o descoperi pe Jacqueline în odaia ei, îi reveni culoarea în obraji și inima începu ușor, ușor să revină la ritmul firesc. Mai citi încă o dată biletul.

Fiica ta este la mine. Dacă o vrei înapoi, apucă-te să aduni o avere.

Ți se va spune unde trebuie să aduci banii.

Boyd își îndesă biletul în buzunar, convins acum că fusese livrat la adresa greșită. Se întrebă dacă vreunul dintre vecinii Georginei avea fete. Indiferent de răspuns, el trebuia să predea biletul acela către autorități.

– Unchiule, ce s-a întâmplat?

– Aș putea să te întreb același lucru, răspunse Boyd după ce observă expresia abătută a lui Jack.

Fetița vru să ridice din umeri, apoi suspină.

– Astăzi Judy se suie pentru prima dată pe un cal, în Hyde Park, spuse ea. Nu pe un ponei, pe un cal adevărat, pe care i l-a cumpărat unchiul Tony.

– Și pe tine nu te-a invitat să te uiți? întrebă el bănuitor.

– Ba, da, dar... cred că doar unchiul Tony ar trebui să împartă acest moment cu ea. A așteptat atât de mult clipa asta.

Boyd reuși să-și înăbușe un zâmbet. Nepoata lui nu avea decât șapte ani, dar câteodată îl uluia cu perspicacitatea ei și cu felul în care era preocupată de ceilalți. Era limpede că ar fi vrut să fie în parc, să o privească pe prietena ei cea mai bună călărind pentru

prima dată pe un cal adevărat, dar în schimb, ținuse cont de sentimentele tatălui fetei.

Boyd știuse despre acea ieșire în parc și se temuse că Jack se va simți lăsată pe dinafară. Se gândise chiar să-i cumpere și ei un cal, dar apoi își dăduse seama că, în acest caz, soră-sa ar fi făcut o criză. De fapt, criza pe care ar fi făcut-o James îl determină să renunțe la idee. Dacă Sir Anthony fusese nerăbdător să vadă încântarea fiicei sale când va călări primul cal adevărat, probabil că și James simțea la fel.

– În plus, adăugă Jacqueline, Judy o să vină aici diseară, să petrecem împreună weekendul, așa că o să aflu...

Nu termină ce voia să spună, pentru că Henry se năpusti înăuntru, cu răsuflarea tăiată, ca și cum și el alergase pe scări, la fel ca Boyd. Fără să spună ce îl adusese la etaj cu atâta grabă, se uită la fată, apoi îi făcu semn lui Boyd să iasă pe coridor. Henry știa că prichindeii stăteau cu urechile pâlnie și avea de gând să se asigure că lucrul pe care avea să-l spună nu va ajunge la urechile lui Jack.

– Tocmai a sosit un mesager de la Sir Anthony, șopti Henry în grabă, la urechea lui Boyd. O cerut ca fiece bărbat dân casă să-i sară în ajutor s-o cate pă fiică-sa. S-o pierdut în parc.

– Drace! exclamă Boyd și-l trase pe Henry pe scări, înainte de a-i arăta biletul de mai devreme.

Acum era totul limpede. Biletul fusese livrat la adresa greșită, la altă reședință Malory. Greșeala asta se întâmpla destul de des, dat fiind că în oraș existau opt case diferite, în care locuia câte o familie Malory.

– N-o să fie necesar să organizăm o căutare, zise Boyd sumbru. Dar eu trebuie să-i duc imediat biletul lui Sir Anthony.

– Al dracu' drac, căpitanu' o să fie furios că nu-i acilea să ajute.

Boyd nu se îndoia că acel căpitan la care se referea Henry era James Malory. Cei mai tineri doi frați Malory erau destul de apropiați; la fel, și Boyd era apropiat de Drew și de Georgina, ei trei fiind cei mai tineri din familia lor.

– Atunci va trebui să-l reprezint eu, zise Boyd, apoi se repezi afară din casă.

Capitolul 2

Călătoria cu poștalionul fu înspăimântătoare. Trăsura era veche, iar băncile nici nu aveau tapițerie. Poate că atunci când fusese nouă avusese și perne pe banchete, dar câte secole trecuseră oare de atunci? Ferestrele de pe ambele laturi nu asigurau nici o protecție contra elementelor naturii. Dacă fuseseră vreodată dotate cu geamuri, acestea fuseseră de mult sparte și înlăturate.

În dreptul fiecărei ferestre fusese îndeasată pur și simplu câte o pânză, ca să împiedice vântul să intre înăuntru, dar asta împiedica în aceeași măsură și lumina zilei. Măcar nu exista posibilitatea de-a îngheța de frig, căci nu era decât mijlocul lui octombrie. Judith era recunoscătoare că avea un motiv de teamă mai puțin.

Încă nu plânsese. Își tot spunea că e o Malory, iar cei din neamul Malory erau clădiți dintr-un aluat zdravăn. În plus, dacă plângea, ar fi început să o usture ochii. Știa bine că așa s-ar fi întâmplat. Și avea mâinile legate, așa că nu s-ar fi putut șterge la ochi. Numai că nu era ușor să-și împiedice lacrimile să curgă.

Ziua, începută cu mare entuziasm, se transformase într-un coșmar cum nu mai trăise niciodată până atunci. În parc făcuse pe grozava. Nu voia ca tatăl ei să-și facă griji că iapa pe care i-o cumpărase era prea mare pentru ea sau că nu era în stare s-o stăpânească așa cum se cuvine.

Era o iapă frumoasă, suplă și cu doar câteva palme mai înaltă decât poneiul ei, iar ea se ținuse bine în șa. Tatăl ei îi cumpărase o șa normală – nu dintre cele în care stai pe o parte – și îi spusese că mai are încă vreo câțiva ani până când va fi nevoită să învețe să călărească precum o lady. Fata voia doar să vadă cât de tare putea să alerge iapa și să-i demonstreze tatălui ei că nu trebuia să-și facă griji pentru ea.

Scurtul ei galop o purtase dincolo de o cotitură a aleii, departe de locul în care stătea și o privea tatăl ei; ieșise din raza lui vizuală. Deja încetinise iapa, ca să o întoarcă și să revină, când fusese smulsă din șa. Calul primi o palmă peste crupă și animalul plecă în goană, iar Judith fusese târâtă printre tufișurile dese, în afara aleii, cu o mână pe gură, ca să nu poată țipa.

Chiar și așa, o voce amenințătoare îi spusese:

– Dacă scoți f'un sunet 'ți tai beregata și-ți zvârl cadavru' în tufișuri.

Fata nu scosese nici un zgomot. În schimb, leșinase.

Când își revenise, avea mâinile și picioarele legate și gura îi era astupată cu un căluș. Căzu pe lemnul gol al banchetei și asta o făcu să-și vină în fire.

Nu încercase să se așeze iar pe bancă – nu credea că ar fi reușit s-o facă. Și frica pusese stăpânire pe ea. Știa că trăsura înainta în goană. Trupușorul ei era azvârlit de colo-colo, pe podeaua murdară. Indiferent unde o duceau, era sigură că n-o să ajungă acolo. Trăsura veche părea să se rupă și să se desfacă în bucăți în jurul ei.

Până la urmă însă, aceasta se opri și portiera se deschise. Imediat, cineva aruncă peste ea o pelerină sau o pătură, fără să-i dea răgazul de a se răsuci să vadă cine era în spatele ei. O înfășurară bine în pelerină, cât să nu rămână nici un centimetru neacoperit, și abia apoi o traseră de picioare de pe podeaua trăsurii. Fu aruncată pe umărul ciolănos al cuiva și cărată undeva, iar fata rămase cu respirația tăiată.

Tot nu apucase să arunce o privire spre cel sau cei care o răpiseră, dar vocea care o amenințase, deși aspră, părea să fie a unei femei. Judith nu se temea mai puțin din cauza asta.

Acum auzea zgomote, o mulțime de zgomote, și voci, ba chiar și câteva râsete. Simțea un miros puternic de mâncare și așa își dădu seama de cât de foame îi era. Dar izurile dispărură, de parcă doar trecuseră pe lângă o ușă deschisă sau o bucătărie ori o sufragerie, iar acum rămăsese totul în urmă. De sub pelerină nu putea zări nimic, dar își dădu seama că era purtată în susul unor scări. Persoana care o căra începea să respire mai greu din cauza efortului.

O ușă se deschise cu un scârțâit. Apoi fu aruncată pe ceva moale. Un pat?

Nu luară pelerina de pe ea. Judith încercă să se elibereze singură, ca să poată vedea.

– Încetează, mârâi o voce. Stai potolită, nu grăi, ș' apoi n-o să pați nimicuța.

Fata rămase nemișcată. De grăit, oricum nu grăia. Ușa se deschise iar, dar tot nu rămase singură. Mai sosise cineva.

– Mi s-a părut mie că te-am văz't furișându-te pă lângă ușa dă la tavernă, se auzi vocea acuzatoare a unui bărbat. Fumeie, pă unde dracu' mi-ai umblat? Când m-ai târât acilea ca să o vezi pă mătuș'ta, n-ai zis că o să te dai lipsă o zi întreagă. M-am trez't azi demineață și tu, sufletu'. Ce era să mai crez io, ai?

În timp ce vorbea se apropie de pat, dar se dădu înapoi cu un oftat și se răsuci spre femeie, răstindu-se:

– Ce e asta?

– Asta-i norocu' tău, răspunse ea, chicotind.

Apoi traseră pelerina de pe Judith. Lumina lămpii din odaie o orbi pentru o clipă, dar de îndată ce ochii i se obișnuiră, fata se trezi în fața unui bărbat înalt, cu părul roșu ca flacăra și ochii de un albastru spălăcit. Nu era urât și nici nu părea rău. Și era îmbrăcat cumsecade, ca mai toți boiernașii. Judith văzu cum chipul îi devine tot mai palid, în timp ce se uita mai bine la ea. Fetei îi era frică, dar fără să știe de ce bărbatului părea să-i fie și mai frică de ea.

Omul își întoarse privirea îngrozită spre femeie.

– Părul ei? Ochii lui? rosti el, cu vocea sugrumată. Credeai că n-o să știu a cui e?

– Da' credeai că o să încerc io să-ți ascunz?

– Mi ți-ai perdut mințile, al' fel io nu-mi iesplic! exclamă bărbatul. Ian te uită la nasu' ăsta strâmb. Credeai că așa m-am născut? Ia vezi și cicatricili ăstea de pe obraz! Știi câte dân oasili mele l-a frânt tipu' ăla? Cum ai putut să faci așa ceva? Dă ce?

– Pen' că dă fiecare dată când bagi ceva beutură în tine, io tre' să te ascult cum mi te văicărești despre averea care trebuia să fie a ta. Ei, ar trebui să fii mulțumit că în fine îs de acord cu tine. Mda, ar fi treb'it să fie a ta, n-ar fi treb'it să ajungă niciodată la o nătoată dă fată care atunci nu avea nevoie dă ea și fără îndoială nici acu' nu are, după ce s-a măritat cu unu' dântr-o familie bogată. Așa că să 'ntoarce acolo unde îi e locul, la noi.

Geordie Cameron clătină din cap neîncrezător. Nu regretase niciodată că se însurase cu femeia aceasta... până acum. O angajase ca să-i conducă primul magazin din Edinburgh, pentru că el nu avea habar despre ce însemna să deții un magazin. Până la urmă, cedase avansurilor ei și o ceruse de nevastă. Femeia era de cea mai joasă condiție, dar la vârsta lui, nu-i mai păsa de asta. Poate și el ar fi făcut tot cam așa, pe vremuri. De fapt, încercase să o silească

pe mama copilului său să se mărite cu el. Până la urmă, Roslynn îl convinsese să renunțe, cu generozitatea ei.

– Dă obicei, ce spune omu' când e afumat nu e tot aia cu ce gândește când e treaz. Io am renunțat la averea aia acu' mulți ani. Unchiu' meu după bunicu' avea tot dreptu' să i-o dea cui poftea, iar verișoara mea era ruda lui cea mai apropiată, așa că i-a dat-o ei. Mie nu mi-ar fi dat-o niciodat' la cum mă ura el pă mine.

– Da' tot ar fi treb' it să...

– Tacă-ți fleaca, muiere și ascultă-mă pă mine! Să-ți zic dă ce zic că te-ai perdut dă minți. Vara mea, Rosalynn, e cea care mi-a dat banii să dășchid magazinele noastre. Zece mii dă lire, atât mi-a dat, i-a strecurat la mine în cufăr făr' să știu, făr' să aștepte f'o mulțumire pentru asta. A fost destul cât să ne dășchidem toate trei magazinele și astea ne-a adus venituri destul dă bunicele. Nu suntem bogați, da' nici nu suntem lipsiți. Și așa o răsplătim?

– Și tu crezi că io m-am scrântit, când tu numai ce i-ai spus fătucii cine suntem?

– Ba tu ai făcut-o în clipa când ai pomenit de afurisita dă avere în legătură cu mumă-sa.

Femeia pleoscăi, apoi bombăni:

– Și io care mi-am luat toate precauțiile ca să ascunz cine suntem. Am furat chiar și o trăsură veche azi-dimineață, mai-nainte s-o pornesc la Londra, în caz că aș fi fost văzută că mă grăbesc. Da' nu m-a văz't nimeni. A fost chiar prea ușor. Aveam io un plan să intru la ei în casă, dar în timp ce pândeam locu' iaca fătușa ciolănoasă că iese cu tac-so. Așa că m-am luat după ei pân' la un parc mare, un loc mult mai bun să o salt, mi-am zis io, până să-mi dau seama că omu' nu o scăpa defel dân ochi. Toc'ma eram gata să-mi iau tălpășița, când ploada călare mi-a căzut taman în brațe.

– Nu-mi pasă cât negru sub unghie cum ai făcut, vreau să cașți urechile la cum o să *des*facem. O s-o ducem îndărăt.

– Ba nu, răspunse femeia, impasibilă. Și acu' e prea târziu pentru asta. Mai 'nainte să plec dân Londra am aranjat să le lase un bilet astă-seară, în care le-am zis să aducă o grămadă dă bani. De-acu' l-au și primit deja.

Pe urmă, îi surâse bărbatului și continuă:

– Omule, tu ești cel mai bun lucru de care am avut parte în viața mea, nu încape vorbă. Și acu' vreau să te răsplătesc

și să ne facem mai bogați dăcât ar putea să ne facă vreodată câteva magazine. Hai să zicem că s-ar putea să fim siliți să plecăm dân țară dân cauza asta – mai adăugă ea, ridicând din umeri –, da' nu e mare chestie dacă în schimb ne alegem cu o avere. Noaptea e un sfetnic bun. Demineață o să vezi că am dreptate.

Apoi săltată copila în brațe și o așeză pe jos, în colțul odăii, ca ei să poată sta pe pat. Geordie înșfăcă imediat amândouă pernele de pe pat, la fel și cuvertura de deasupra, și le puse în jurul fetei, ca să-i fie ceva mai confortabil. Nevastă-sa râse de el. Omul scrâșni din dinți, cu speranța că noaptea o s-o facă pe ea să vadă că a greșit cu gestul ei nebunesc. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că va trebui să-și bage propria nevastă la răcoare, ca să-i salveze viața. Dar nu avea nici urmă de îndoială că faptele ei aveau să-i ducă pe amândoi la moarte de mâna lui Anthony Malory, dacă fătuca nu îi era înapoiată de urgență.

– Te rog, te rog să-i zici lui taică-tu că io n-am avut nimic a face cu asta, îi șopti el copilei în timp ce o învelea cu blândețe. N-a fost ideea mea, mă jur.

– Ce tot bolborosești acolo? vru să știe nevastă-sa.

– Nimic, drăguță.

Capitolul 3

Mieunatul o trezi pe Katey Tyler pentru a doua oară în acea noapte. O pisică? Un copil? Era greu de spus cu exactitate ce anume făcea zgomotul acela, dar era foarte sâcâitor și părea să vină din odaia aflată chiar lângă a ei. Patul ei era lipit de peretele care despărțea cele două încăperi și, deși se gândise pentru o clipă să încerce să mute patul ca să se îndepărteze de zgomot, patul era mare și Katey nu credea că ar fi reușit să o facă fără să trezească absolut pe toată lumea de pe etaj.

Sosiseră la acel han de la marginea târgului Northampton chiar în sera aceea, destul de târziu. Hanul mai avea odăi libere, așa că reușise să-i găsească o cameră și lui Grace, camerista ei.

Și-ar fi dorit să nu fi găsit, pentru că dacă ar fi fost și Grace cu ea, amândouă ar fi putut probabil să mute patul.

Un gest îndrăzneț ar fi fost să se scoale și meargă să cerceteze de unde venea zgomotul. La urma urmelor, nu venise Katey în Anglia ca să aibă parte de aventură? Mă rog, nu chiar în Anglia, pentru că aici era doar prima etapă din călătoria ei în jurul lumii. Dar scopul de fapt al călătoriei ei era să vadă și să facă lucruri noi și să condimenteze puțin viața pe care o ducea. Aventură, agitație, poate și vreo idilă, dacă avea noroc.

Cât despre idilă, avusese parte de ea mai mult decât se așteptase, în timpul cât traversase Atlanticul din America în Anglia, sau cel puțin ar fi putut să aibă, dacă nu s-ar fi panicat și nu și-ar fi asumat o identitate care nu era de fapt a ei, ca să evite să fie sâcâită de bărbați. Dar nu fusese rău că se prezentase ca o femeie măritată. Abia ce-și începea marele circuit și nu voia să-l termine imediat pentru că s-ar fi îndrăgostit de primul bărbat chipeș pe care l-ar fi întâlnit.

Asta devenise o posibilitate clară atunci când îl cunoscuse pe Boyd Anderson. Când el o luase în brațe, acolo, pe cheiul din Bridgeport, Connecticut, și o salvase de la o căzătură urâtă de pe lăzile pe care se urcase, ea se fâstâcise de-a dreptul. Dar când el îi zâmbise! Doamne Sfinte, felul cum o făcuse să se simtă pe dinăuntru fusese așa de ciudat, că o băgase în sperieți, așa că fusese fericită să găsească o scuză ca să dea bir cu fugiții.

Încă nu se liniștise cu adevărat după întâlnirea aceea, când el o abordase iar, pe puntea vasului său, puțin mai târziu. Ce știa ea despre bărbați, până la urmă? Faptul că primise trei cereri în căsătorie de la niște bărbați în vârstă din satul ei nu o pregătise pentru cineva ca Boyd Anderson. Nici măcar flăcăul acela de șaisprezece ani care, atunci când plecase din Danbury, o luase la fugă după trăsura în care erau ea și mama ei nu îi trezise altfel de sentimente decât de amuzament. De cum ajunseseră în acel târg mai răsărit, pentru o tură scurtă de cumpărături, băiatul se luase după ele și le urmărise tot timpul, dar nu mai spusese nimic decât atunci când fuseseră gata să plece. Atunci strigase după ea, zicând că i-ar fi fost numai bun de bărbat! Fata avea doar doisprezece ani la vremea aceea. Nu făcuse decât să chicotească, în vreme ce maică-sa își dădea ochii peste cap.

Boyd Anderson însă, cu părul lui auriu și plin de bucle și cu ochii aceia căprui care o fermecaseră cu atâta ușurință, era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată. Și dacă el nu s-ar fi apropiat din nou să-i vorbească acolo, pe punte, atât de repede după prima lor întâlnire, călătoria aceea pe mare s-ar fi dovedit cu totul altfel. Dar o făcuse. Ba chiar se lipise ușor de ea, copleșind-o cu masculinitatea lui. Și pe urmă, zâmbetul acela atât de senzual, care îi tăiase respirația și îi stârnise o sumedenie de senzații noi ce o tulburaseră îndeajuns cât să o facă iar să intre în panică. Nu era de mirare că se agățase de ideea pe care chiar el i-o dăduse, atunci când camerista se apropiase de ei împreună cu cei doi copii pe care îi însoțeau până în Anglia, întrebând-o în glumă dacă nu erau ai ei.

După aceea el nu o mai abordase niciodată, așadar prefăcătoria că era măritată slujise scopului pe care și-l fixase. Îl împiedicase să-i mai facă alte avansuri. Dar, vai, cât de palpitant fusese! Să știe că el se simte atras de ea, să vadă asta în ochii și pe chipul lui de fiecare dată când era în preajma ei. Stăpânirea de care dăduse dovadă Boyd fusese cu atât mai admirabilă, pentru că bărbatul părea să fie un butoi cu pulbere a pasiunii!

Rămasă cu gândul la el, Katey nu reuși să adoarmă la loc, dar asta nu era ceva neobișnuit. Îi părea rău că se panicase așa când un bărbat atât de chipeș și de viril cum era Boyd își manifestase interesul față de ea, dar tocmai acesta era motivul pentru care pornise la drum – să caute aventură și experiențe noi. Data viitoare când avea să se bucure de atenția unui bărbat arătos, va ști cum să facă față situației.

Mieunatul acela se auzea iar. Dacă ar fi fost la ea acasă, Katey ar fi cercetat imediat de unde vine. Nu suporta idea unui animal aflat în suferință, flămând sau chinuit. Odată, îl fugărise pe fermierul Cantry prin toată piața satului, cu propriul lui baston pe care i-l smulsese din mână pentru că îl prinsese bătându-și calul cu el. Căprioarele îi mâncau mere din palmă, într-atât de multă încredere aveau în ea. Iar două dintre pisicile vecinilor îi lăsau adeseori în dar, pe prag, șoarecii de câmp pe care îi prindeau.

Zgomotul acela îi zgârie din nou urechile și reuși să o enerveze. Până la urmă, azvârli cât colo așternuturile, înșfăcă halatul de casă pe care și-l lăsase la capătul patului și se repezi afară

pe ușă, înainte să fi apucat măcar să își lege cordonul. Era gata să bată în ușa odăii alăturate, dar se opri exact la timp. Nu voia cu tot dinadinsul să-i trezească și pe alții, doar pentru că ei i se tulburase somnul.

Își scoase de sub halat părul lung și negru, în timp ce se gândea la ce să facă. Probabil că nu era decât o pisică închisă într-o încăpere unde nu era nimeni. Dacă așa stăteau lucrurile, ar fi fost a doua oară când se confrunta cu o astfel de situație în timpul călătoriilor ei. Când ajunsese în Anglia era sfârșitul verii, dar acum era spre toamnă, și hangiii țineau ferestrele deschise chiar și la odăile neocupate, ca să păstreze aerul proaspăt cât mai mult înainte ca vremea să se răcească. Pisicile vagaboande se strecurau pe geamurile deschise în căutare de mâncare și pe urmă nu mai știau cum să iasă și, prinse în capcană, făceau tărăboi.

Dacă încerca ușa, avea să-și dea imediat seama dacă încăperea era sau nu ocupată. Dacă ușa era încuiată, se gândi să coboare și să i se plângă hangiului. Dacă era deschisă, mâța gălăgioasă avea să iasă în grabă afară pe coridor și s-o ia la sănătoasa de acolo, iar problema lui Katey s-ar fi rezolvat.

Când răsuci clanța, ușa se deschise. O împinse destul cât să lase pisica să iasă, dar nici urmă de felină. Odaia era luminată de un licăr portocaliu, ca de la un foc gata să se stingă sau de la o lampă cu flacăra micșorată, ceea ce însemna că încăperea era ocupată mai degrabă de oameni decât de niște mâțe rătăcite.

Închise încet ușa, stânjenită acum pentru că deschisese ușa odăii cuiva. Rămase totuși nemișcată. De unde venise mieunatul acela? Vreun copilaș? La asta se gândise în al doilea rând. Poate că părinții erau așa de obișnuiți cu scâncetele, încât nu se mai trezeau. Și uite că se auzeau iar, doar că, în mod ciudat, de astă dată păreau să fie și mai disperate.

O să tragă doar puțin cu ochiul, își spuse, în timp ce deschise iar ușa și își vârî capul pe după ea, ca să privească înăuntru. Zări o lampă cu fitilul atât de mic, încât probabil că avea să se stingă dintr-o clipă în alta. Mai era și un pat, ocupat de două persoane acoperite cu cuvertura, din care una sforăia încet.

Katey căută repede din priviri pe jos un coș în care ar fi putut să fie un bebeluș și, dacă l-ar fi găsit, avea de gând să-i trezească pe părinți ca să aibă grija lui. Dădu în schimb peste doi ochi care

se holbau la ea, niște ochi care păreau să o implore, ai unui copil așezat pe jos, cu un căluș în gură. Nu-și dădea seama dacă e băiat sau fată și nici nu putu să vadă dacă avea și mâinile legate. Erau ascunse sub o pătură, dar Katey presupuse că așa stăteau lucrurile, pentru că nu era semn să fi încercat să-și scoată călușul.

Înțelept ar fi fost să închidă ușa și să fugă jos, după ajutor. Dar Katey nu avea chef să fie înțeleaptă. Trebuia să scoată copilul de acolo. Urma să se gândească mai târziu dacă avea sau nu dreptul să se bage. Problema avea să se rezolve odată ce va sta de vorbă cu judecătorul local, iar în cazul când copilul trebuia înapoiat părinților lui, poate că judecătorul o să reușească să bage spaima în ei destul cât să-i facă să nu-l mai maltrateze din nou.

Înfuriată de felul în care era tratat copilul, traversă încăperea fără să se gândească la cei doi care dormeau în pat. Când ajunse la copil și trase pătura deoparte, Katey văzu părul lung, arămiu al unei fetițe și-și dădu seama că era vorba de mai mult decât își închipuise. Fata nu era doar legată de mâini și de picioare; o fâșie lungă de pânză o ținea legată pe loc, un capăt înnodat de încheietura mâinilor, iar celălalt, de unul dintre picioarele patului. De aceea nu încercase copila să se zbată sau să scape de acolo de-a rostogolul.

Katey deznodă repede fâșia de pânză și luă fetița în brațe. Acum era mai atentă, pentru că persoanele din pat se puteau trezi în orice clipă. „Șșș" îi șopti ea fetei, în caz că aceasta nu ar fi înțeles că este salvată și începea iar să scâncească, apoi se furișă în vârful picioarelor afară din odaie și reuși să închidă ușa în urma lor, fără să lase copilul din brațe. Fugi la ea în cameră, o puse pe fată în singurul fotoliu din odaie și aprinse lampa, ca să vadă în ce stare era, înainte de a se apuca să-i desfacă funiile.

Legăturile se dovediră a fi doar niște fâșii de pânză aspră, cu noduri mult prea strânse ca să mai poată fi desfăcute, pentru că fetița le forțase, sperând să se elibereze. Dar Katey era pregătită să rezolve micile neajunsuri și urgențe care apar în decursul unei călătorii.

Chiar dacă atunci când făceau popasuri scurte își lăsa cuferele cu haine legate pe trăsura cu care călătoreau, în timp ce vizitiul dormea lângă ele, ca să le păzească, Katey avea o geantă cu mai multe schimburi, o rochie de voiaj în plus și o mică trusă de cusut.

Scoase o foarfecă mică și tăie la repezeală legăturile care o țineau pe fată. De îndată ce se eliberă, copila se repezi la olița aflată într-un colț al încăperii, împleticindu-se și împiedicându-se, fără îndoială din pricina membrelor amorțite după atâta timp cât stătuseră legate. Biata copilă! Nu e de mirare că scotea așa sunete jalnice.

Katey se întoarse cu spatele, oferindu-i copilei o clipă de intimitate. Deschise coșul cu de-ale gurii pe care ea și Grace se învățaseră să-l ia cu ele încă de când, într-o seară, li s-a întâmplat să fie nevoite să se culce flămânde, pentru că ajunseseră la han prea târziu ca să li se servească cina.

– Nu ești flămândă? întrebă ea, în timp ce scotea niște pâine și rupea o roată de brânză.

– Sunt moartă de foame.

– Ei, atunci vino și așază-te aici. Nu e nici pe departe un festin, iar pâinea e puțin cam veche, dar...

– Mulțumesc foarte mult, o întrerupse fata, înșfăcând pâinea din mâna lui Katey.

– Dacă aștepți o clipă, îți așez totul pe o farfurie.

– Nu pot să aștept, răspunse copila, cu gura plină. Este bine așa, serios.

– Când ai mâncat ultima oară? întrebă Katey, încruntată.

– Azi-dimineață. Sau ieri-seară? Nu știu câte ceasuri sunt acum.

Nici Katey nu știa. Putea să crape de ziuă. Cu draperiile trase la ferestre, nu-și dădea seama. O privi însă pe fată, îngrozită.

– Cum se poate ca părinții tăi se poarte astfel cu tine? Cu ce ai greșit?

– Părinții mei nu s-ar purta niciodată astfel cu mine, răspunse fata, pe un ton destul de ofensat, dar apoi se opri, pentru că zări în coș o plăcintă și o înșfăcă înainte de a continua. Dacă vă referiți la bărbatul și la femeia din odaia cealaltă, nu i-am văzut niciodată până acum.

Lui Katey i se păru cu totul improbabil și vru să-i spună asta, dar se opri. Copila era disperată de foame și mânca tot ce-i cădea în mână. Dacă în încăperea de alături chiar erau părinții ei, atunci ar fi meritat să fie împușcați.

– Atunci, cum ai ajuns aici?

Fata se așeză pe scaunul de lângă masă și continuă să mănânce, mai încet de astă dată. Katey văzu că fata era deosebit de frumoasă. Părul de culoarea aramei avea șuvițe roșcate și, deși încâlcit, era curat și strălucitor. Ochii fetei aveau o superbă nuanță albastru-închis. Pe un obraz i se vedea o zgârietură. Costumul de călărie din catifea roz, cu care era îmbrăcată – deși murdar, plin de praf și cu ceva aninat de fustă care părea să fie o pânză de păianjen – nu era vechi. Materialul avea luciul țesăturilor noi și rochia îi venea ca turnată. Probabil că fusese făcută pe măsură, ceea ce însemna că fata era dintr-o familie înstărită.

Vocea subțire a fetei întrerupse gândurile lui Katey:

– Femeia m-a smuls de pe calul meu cel nou și a zis că-mi taie beregata și-mi azvârle trupul în tufișuri dacă scot vreun sunet. Nu știu de ce nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea, dar, când mi-am revenit, eram legată pe podeaua unei trăsuri vechi. Și pe urmă m-au dus pe sus în odaia aceea.

– Te-au răpit? exclamă Katey, cu sufletul la gură.

– Femeia a făcut-o. Bărbatul pare să fie văr cu mama mea și îmi aduc aminte că odată ea mi-a vorbit despre un văr care i-a dat o mulțime de bătăi de cap, înainte să mă nasc eu. Însă nu el a fost cu idea de a mă aduce aici. El a vrut să mă ducă imediat înapoi la Londra. Se pare că îi era foarte frică de tata și de ceea ce o să-i facă. Dar femeia a refuzat să-mi dea drumul. Vrea o grămadă de bani, pe care crede că o să-i obțină pe mine. Și se pare că ea are ultimul cuvânt.

Katey începea să aibă ceva îndoieli, acum că aflase despre implicarea cuiva din familie. Acesta nu ar fi îngăduit ca fata să fie grav rănită, nu? Pe de altă parte, o țineau legată și nici măcar nu-i dăduseră să mănânce!

Privi iar către copilă, care își îndesa încă mâncarea în gură, și îndoielile o părăsiră. Cum îndrăzneau să maltrateze copilul acesta!

– O să am grijă să ajungi acasă, zise Katey, zâmbind cu calm. Și eu merg la Londra. O să plecăm mâine devreme...

– Te rog, n-am putea pleca acum? o întrerupse copila, cu o expresie de groază. Nu vreau să mă găsească iar. Când m-au legat de pat i-am auzit spunând că încuietoarea de la ușă e stricată, așa

că își vor da seama că m-a ajutat cineva să scap, că n-aș fi putut să o fac de una singură.

– Și atunci o să caute prin preajmă, încheie Katey, încuviințând din cap. Foarte bine, o să plecăm chiar acum.

Capitolul 4

Grace Hartford, camerista lui Katey, bombăni la ideea că trebuia să pornească la drum înainte de ivirea zorilor. Cunoștea bine năravul lui Katey de a înfrumuseța întâmplări obișnuite transformându-le în povești dramatice și nu crezuse o iotă din explicațiile pe care aceasta i le dăduse despre motivul pentru care plecau atât de devreme de la han, însoțite de o fetiță. Oare nu serviseră ele de escortă pentru nepoatele vecinilor, tot drumul până în Anglia? Oare hangiul din Scoția n-o rugase pe Katey să-l însoțească pe tânărul lui fiu până la Aberdeen, la mama băiatului, când auzise că ea merge într-acolo? Lumea nu avea nevoie decât să arunce o singură privire asupra lui Katey Tyler, iar ea, cu ochii ei mari și verzi, cu gropițele din obraji și zâmbetul cuceritor, îi făcea pe loc să dobândească atâta încredere în ea, încât să-și lase copiii pe mâna ei. Judith Malory, așa cum spusese fata că o cheamă, era doar un copil care îi fusese dat lui Katey în grijă pentru o călătorie și asta era tot, în ce o privea pe Grace.

Oamenii o plăceau pe Katey de îndată ce o întâlneau, dar ea nu prea înțelegea de ce. Nici o clipă nu se gândise că ar fi din cauza înfățișării sale. Mama ei fusese frumoasă, cu părul ei negru ca tăciunele și ochii verzi, de smarald. Katey cu ea semăna, dar nimeni nu făcuse caz de frumusețea fetei când se mărise, așa că nici ea nu îi dăduse importanță. Dacă era după ea, camerista ei, cu bogăția de pistrui și părul roșu, numai bucle, arăta mult mai interesant decât ea.

Katey era destul de înaltă, avea un metru șaptezeci și cinci. La moartea tatălui ei fata avea doar zece ani și era deja la fel de înaltă ca și el, iar după aceea continuase să se înalțe. Ajunsese cu vreo douăzeci de centimetri mai înaltă decât maică-sa. Adeline

susținea că, în privința înălțimii, fata semăna în partea ei, pentru că și tatăl ei fusese un bărbat destul de înalt.

Acum Katey se gândea arareori la cât era de înaltă și nu se simțea stânjenită decât atunci când era în preajma unui bărbat mai scund decât ea, însă asta nu se întâmpla prea des. Ceea ce o supăra mai tare decât înălțimea erau formele ei pline. Auzise bărbații comentând că era o fătucă pe cinste și zdravănă. De atâtea ori îi surprinsese zgâindu-se la bustul ei amplu, chiar și bătrânii din sat!

În afară de asta însă, Katey se simțise bine în micul cătun Gardener, pentru că fusese o fire deschisă și mereu dornică să dea o mână de ajutor, dacă avea cineva nevoie de ea. Chiar și necunoscuții se simțeau atrași de ea. Dacă se afla într-un grup de oameni, un trecător care avea nevoie de îndrumare o întreba tocmai pe ea, și nici că i-ar fi băgat în seamă pe ceilalți, chiar dacă nu fuseseră prea mulți străini care să treacă prin cătunul lor.

Același lucru se putea spune și despre vecinii ei din Gardener. Adeseori veneau la ea pentru că fata era ușor de abordat, prietenoasă, iar când nu putea să-i ajute ea însăși, de obicei știa pe cineva care putea. În plus, dădea puțină culoare vieții lor cu poveștile pe care le spunea.

Katey nu era deloc surprinsă că Grace se gândise că și de data asta era vorba doar de încă una dintre poveștile stăpânei sale. Cu cinci ani mai mare decât Katey, care abia de împlinise douăzeci și doi de ani, Grace ajunsese în casa familiei Tyler în urmă cu zece ani și devenise o menajeră și prietenă de neprețuit. Era însă încăpățânată, și de aceea Katey nici nu încercă să o convingă de contrariu. Se așeză în trăsură, sprijinită de spătarul banchetei, savurând faptul că, de astă dată, senzaționala ei istorisire chiar era adevărată.

Judith era totuși surprinsă și, imediat ce camerista se cuibări pe locul din fața lor și adormi, îi șopti lui Katey:

– De ce nu te-a crezut?

– Nu trebuie să vorbești în șoaptă, zise Katey. Are somnul adânc. Singurul fel în care o poți trezi este s-o zgâlțâi zdravăn. Nici chiar dacă răcnești la ea nu se mișcă. Cât despre faptul că mi-a pus la îndoială vorbele, asta e o poveste în sine.

– Eu nu sunt obosită, zise Judith, parcă îndemnând-o să-i spună povestea.

– Foarte bine, răspunse Katey, cu un zâmbet. De unde să încep? Am crescut în târgul cel mai plicticos pe care ți-l poți închipui. Nici nu era un târg, de fapt, mai degrabă un cătun. Nu existau alte magazine în afara prăvăliei cu de toate pe care o deține familia mea. Nu are nici han, nici tavernă. Aveam o singură croitoreasă, care lucra pe la cliente, și un fermier care făcea și pe tâmplarul și vindea mobila pe care o făcea la el în hambar. A, și mai aveam și un măcelar, deși nu era chiar măcelar, ci un vânător care păzea satul să nu năvălească sălbăticiunile pe ulițe.

Cu ochii larg deschiși și plină de curiozitate, Judith întrebă:

– Erau animale pe ulițele satului?

– A, da. Nu erau chiar periculoase, înțelegi, deși într-un an un elan a rupt gardul doamnei Pellum. Probabil că ar fi plecat liniștit, dacă ea nu încerca să îl alunge cu măturoiul. Dar un cătun nu poate să fie mai mic decât era Gardener. Dacă avea cineva nevoie de doctor sau de un avocat, trebuia să bată drumul până la Danbury, la treizeci de kilometri de sat. La noi n-a mai venit nici o familie nouă, iar copiii plecau de îndată ce ajungeau destul de mari ca să o poată face.

– Și tu tot așa ai făcut? întrebă Judith. Ai plecat, la fel ca și ceilalți copii?

– Nu așa de repede pe cât mi-aș fi dorit. Vezi tu, mama locuiește acolo și nu m-am gândit niciodată să plec fără ea. După ce tata a murit, nu i-am mai rămas decât eu. Adică, mai avea rude, dar familia ei a dezmoștenit-o așa că nu mai făcea parte din familie.

– De ce au făcut asta?

Katey ridică din umeri.

– Dacă e să mă iau după ce-am auzit de la ea, erau niște aristocrați plini de bani și foarte preocupați de diferențele de clasă. Au refuzat să o lase să se mărite cu tata doar pentru că el era american. Mă rog, poate și pentru că era negustor. „Ocupat cu comerțul" spunea mama. Dar se pare că și la asta aveau de obiectat.

Judith nu fu deloc surprinsă.

– E un snobism obișnuit printre cei de viță nobilă. Mulți dintre ei tratează cu dispreț pe oricine se ocupă cu comerțul.

– Chiar așa? Păi, mie mi se pare o atitudine îngrozitor de plină de prejudecăți. Dacă tata n-ar fi fost proprietarul unui magazin, n-ar fi ajuns niciodată în Anglia și n-ar fi cunoscut-o pe mama mea și, imaginează-ți, atunci eu nu m-aș mai fi născut!

Judith îi aruncă o privire care spunea clar, „Te rog, nu-mi vorbi ca și cum aș fi un copil". Katey izbucni în râs. Copila chiar părea cu mult mai matură decât vârsta ei.

– Tatăl tău venise aici ca să deschidă un magazin? întrebă Judith.

– Nu, mă îndoiesc să-i fi trecut așa ceva prin minte. Vezi tu, acasă avea toți furnizorii de care avea nevoie pentru magazinul lui, în târgul din apropiere, Danbury, dar nu vindea nimic interesant, doar cele necesare și produse ale fermierilor locali. A venit aici, în Anglia, să vadă dacă nu găsește produse mai exotice pe care să le vândă și, în schimb, a găsit-o pe mama. Așa că au fugit împreună, mama s-ar putea spune că a rupt toate punțile și nu și-a mai revăzut niciodată familia din Anglia.

– Mi s-a părut mie că îți recunosc accentul, zise Judith, zâmbind. Acum am și eu rude în America. Dar de ce mama ta nu s-a întors în Anglia după ce a murit tatăl tău?

Katey își înăbuși un oftat. Asta și-ar fi dorit și ea de la mama ei, și deschisese subiectul cel puțin o dată pe an în ultimii doisprezece ani, de când murise tatăl ei. Adeline Tyler își disprețuia însă familia, pentru că îi întorsese spatele, și refuzase categoric să mai pună vreodată piciorul în Anglia. În plus, preluase gestiunea magazinului și chiar îi plăcea munca pe care o făcea. Era ca o palmă în plus dată celor din familia Millard, rudele ei engleze, faptul că se ocupa ea însăși cu comerțul. Nu că familia ar fi aflat asta, pentru că ea nu păstrase legătura cu nici unul dintre ei, dar părea să exulte în tăcere.

Katey continuă să-i povestească fetiței curioase, așezate în fața ei:

– Când familia mamei a dezmoștenit-o, într-un fel i-a dezmoștenit și ea pe ei. Și cred că disprețuia Anglia din cauza asta.

– Dar ce legătură are asta cu camerista care nu crede ce i-ai spus?

Katey chicoti. Crezuse că fata uitase de asta, dar cum nu era așa, Katey o întrebă, la rândul ei:

– Ți s-a întâmplat vreodată să fii așa de plictisită că zilele se scurg una după alta, fără să-ți lase vreo amintire care să merite păstrată?

– Niciodată, răspunse Judith fără să stea pe gânduri.

– Atunci ai fost foarte norocoasă, pentru că așa a fost viața mea cât am crescut în Gardener. Nici nu am fost singura care se trezea în fiecare dimineață fără să se aștepte la ceva special. Sătenii rămași erau toți în vârstă și cu toții duceau o viață complet monotonă. Asta nu părea să-i deranjeze, dar dacă se întâmpla totuși ceva interesant, se bucurau să afle despre acel lucru. Așa că din când în când, le ofeream ceva interesant de care să se bucure.

– Îi mințeai?

Kate îi făcu semn cu ochiul. Copila nu era doar frumoasă, ci și inteligentă și mult prea perspicace. Deși n-ar fi visat măcar să discute astfel de lucruri cu o persoană străină, Katey se simțea neobișnuit de apropiată de fetiță, probabil pentru că împărtășiseră împreună prima aventură adevărată din marele ei turneu.

– Ferească sfântu', nu m-am gândit niciodată la ele ca la niște minciuni. Am făcut doar apel la niște mici scorneli, înfloriturі, de fapt, despre lucruri la care s-a întâmplat să fiu martoră. De exemplu, când am văzut pisica doamnei Cartley în vârful acoperișului casei sale, vecină cu noi, mi s-a părut că mâța e înțepenită acolo, prea speriată ca să mai coboare. Mie îmi sunt dragi animalele și nu aveam de gând să o las acolo. Mai știam și că familia Cartley nu era acasă, pentru că plecaseră în dimineața aceea să o viziteze pe fiica lor din Danbury și nu aveau să se întoarcă decât peste câteva ore. Așa că m-am dus la ei și m-am cățărat pe spalierul cu trandafiri al doamnei Cartley, să ajung pe acoperiș, dar când am ajuns eu acolo, pisica dispăruse!

– A avut curajul să sară jos?

– Nu, zise Katey, chicotind. A coborât tot așa cum urcase, pe o scară! Eu uitasem că domnul Cartley își reparase acoperișul la începutul acelei săptămâni. Lăsase scara sprijinită în spatele casei. Distracția se încheiase și nici măcar nu fusese cine știe ce distracție. Așa că în loc să-i povestesc mai apoi doamnei Cartley despre asta, i-am zis că pisica se urcase pe acoperișul nostru, care era mult mai înalt, căci casa noastră avea două etaje, și că fata noastră în casă și-a riscat viața și s-a urcat în vechiul stejar de lângă

casă, în încercarea de a o salva. Grace a ajuns eroina din luna aceea, lucru care n-a deranjat-o câtuși de puțin, și a devenit un subiect de discuții pentru toată lumea, în locul prognozei meteo.

– E ca atunci când vărul meu Derek a pretins că peștele pe care l-a prins în vara asta avea mai bine de jumătate de metru, dar nevastă-sa ne-a spus mai târziu că nu a avut decât cincisprezece centimetri. Era mai interesant să auzi că a fost un pește mare, dar sigur a fost mai amuzant când am aflat că nici măcar nu a fost suficient de mare ca să-l păstreze. Așadar, acesta e soiul de povești pe care le spui?

– Asemănătoare, dar nu chiar la fel. Vezi tu, eram cam de vârsta ta când am început să devin „creativă" uneori atunci când descriam ceea ce vedeam sau făceam. În anul acela am suferit o mare dezamăgire. Credeam că voi merge la școală în Danbury, unde puteam în fine să cunosc alți copii de vârsta mea, chiar dacă asta ar fi însemnat două călătorii lungi cu poneiul în fiecare zi, dus și întors. Dar în anul de dinainte, un bătrân dascăl a ieșit la pensie și s-a stabilit la Gardener, așa că mama a reușit să-l convingă să-mi devină profesor. Așa că atunci când am văzut că un străin fură roșiile mamei din grădina noastră din spatele casei, în timp ce eu o ajutam să facă biscuiți pentru cină, n-am făcut decât să mă uit, gândindu-mă că dacă era destul de flămând ca să le fure atunci nu avea decât. Când mama s-a întors însă în bucătărie m-am gândit totuși că s-ar putea să dea vina pe mine pentru lipsa roșiilor, căci știa că sunt supărată pe ea că mă ținuse acasă. Așa că i-am spus că am pus pe fugă un hoț, alergându-l cu făcălețul pe care îl foloseam.

– O ajutai în bucătărie? se miră Judith. Mi-ar plăcea să pot face și eu astfel, dar bucătăreasa noastră îmi dă câte o prăjitură și îmi spune să o șterg de-acolo.

Pe Katey o amuza că fetița era mai interesată de bucătărie decât de hoț.

– Nu aveam decât o singură fată în casă, pe Grace, răspunse Katey, făcând semn din cap spre tovarășa lor adormită. Așa că puneam cu toții umărul la treburile casnice.

– Mama ta chiar ar fi observat lipsa câtorva roșii? întrebă fetița.

– A, da, știa exact câte roșii erau pe vrejurile ei și exact cât de multe erau gata să fie culese. Își iubea grădina. Și eu, dacă stau să mă gândesc bine. Mi-am petrecut multe ceasuri împreună cu mama în grădina din spate.

Copila nu observă melancolia care se strecurase în vocea lui Katey odată cu acele amintiri. Vai, cât de mult îi lipsea mama ei. Ce accident stupid îi curmase viața cu o iarnă în urmă. Alunecase pe o mică porțiune de gheață.

Lângă ea, Judith oftă.

– Ăsta e încă un lucru pe care nu-l avem... grădinile de legume. Unchiul meu Jackson are o grămadă de clădiri la Haverston, domeniul lui de la țară, doar pentru a cultiva chestii în interior, tot anul. Grădinile de la casa noastră din oraș nu au decât flori. Bucătăreasa cumpără toate alimentele de la piața de legume.

Era ciudat cum un copil putea să fie invidios pentru corvezile zilnice din casă, în timp ce altul ar putea să le considere o pacoste, iar un al treilea drept un motiv de a sparge monotonia.

– Așadar, ai mințit-o pe mama ta? întrebă copila, fără ocoliș.

Auzind o astfel de formulare, Katey roși.

– A trebuit să-i spun despre hoț. El a fost foarte real. Pur și simplu nu am vrut să știe că am stat așa și nu am încercat să-l opresc. Dar în sat s-a făcut atâta vâlvă, că bărbații au mers zile întregi în căutarea acelui hoț. Au avut despre ce să vorbească timp de o jumătate de an. Ar fi trebuit să vezi cum li s-a înviorat viața, dacă înțelegi ce vreau să spun. Chiar dacă mama m-a certat zdravăn pentru că mi-am riscat viața și m-a avertizat să nu mai încerc niciodată ceva atât de prostesc, am mai învățat și altceva din acel incident. Am învățat cum să înlătur plictiseala din viețile noastre, chiar dacă pentru scurt timp.

– Deci aveai obiceiul de a înflori evenimentele la care erai martoră? întrebă Judith.

– Da, a căpătat obiceiul de a crea ceva captivant din te miri ce, interveni Grace de pe locul de vizavi, ridicându-se în capul oaselor și căscând.

– Nu prea des, îi zise Katey cameristei.

– Destul de des ca să facă din mine eroina satului, bombăni aceasta.

– Ți-a plăcut să fii eroină. Păi, tot satul a plâns când ai plecat. Mie abia dacă mi-au zis la revedere.

Grace chicoti.

– Bine, partea aia mi-a plăcut.

– Nu-mi pot imagina cum ar putea să fie... să nu ai ceva palpitant de făcut tot timpul, observă Judith. În familia mea se întâmplă mereu ceva interesant. Păi, doar luna trecută, unchiul meu James și mătușa George au pornit pe mare să vâneze niște pirați. Și la sfârșitul verii, vărul meu Jeremy s-a însurat cu o hoață, care s-a dovedit a fi fiica dispărută a unei baronese.

Kate clipi. Până și Grace se uită neîncrezătoare, apoi își dădu ochii peste cap și privi spre Katey ca și cum ar fi vrut să spună „Fătuca ți-a luat proastele obiceiuri așa de repede?" Într-adevăr, părea că fata aplica propriile ei înfloriturі.

Katey era gata să izbucnească în râs, dar Judith adăugă:

– Ai venit aici să-ți cunoști rudele din Anglia?

Katey amuți. Era un subiect pe care nu voia să-l discute. Pe drumul încoace avusese exact această intenție și chiar era nerăbdătoare să o facă. După ce sosise în Anglia se dusese direct în Havers Town, care, după spusele mamei ei, era orașul cel mai apropiat de domeniul din Gloucestershire al familiei Millard. Însă odată ajunsă acolo, se răzgândise brusc.

– Așa a fost, îi răspunse Grace fetei. Doar că n-a avut curajul să le bată la ușă și în schimb a șters-o spre Scoția.

– Nu de asta am venit aici, interveni Katey, iritată de cameristă ei prea vorbăreață. Era doar ceva ce puteam să facem cât timp suntem aici, iar acum e ceva ce se poate face și cu altă ocazie... sau, poate, niciodată. Probabil că ei nici nu au habar de existența mea. În plus, oricum plănuisem să dăm o raită prin Scoția.

– Cum să nu vrei să-ți cunoști familia? întrebă Judith, surprinsă.

– Au dezmoștenit-o pe mama. N-am înțeles niciodată cum au putut să nu mai vrea să aibă de a face cu propriul lor copil. A fost o mare răutate și nu sunt convinsă că vreau să stabilesc vreo legătură cu astfel de oameni.

Judith încuviință din cap. Cu ochii pe fereastră, Grace comentă deodată:

– Cred că ar fi înțelept să vă țineți bine. Din spate vine pe drum o trăsură mânată nebunește și dacă domnul Davis nu a observat-o, s-ar putea să nu se dea deoparte la timp ca să evite o ciocnire.

Judith aruncă o privire furișă pe fereastră și păli.

– Ea e! Femeia care m-a răpit mână trăsura.

– Povestea lui Katey a fost deci adevărată? se minună Grace, privind încă spre Katey și Judith.

– Da, pe de-antregul, răspunse Katey.

– Păi, se pare că încetinește, zise Grace, cu ochii pe trăsura care se apropia. Presupun că ar vrea să schimbe o vorbă cu noi.

Katey strânse din buze.

– Și eu aș vrea să-i spun vreo două vorbe, dar va trebui să mă abțin și să nu-i spun ce cred. E mai important să ducem copila acasă, la familia ei. Lasă-te pe vine, îi spuse apoi fetei, ca să nu te vadă dacă încearcă să se uite pe geam. Și nu-ți face griji. N-o să-i permitem să se mai apropie de tine.

Capitolul 5

Boyd nu-l mai văzuse niciodată pe Sir Anthony Malory atât de supărat pe cât fusese cu o zi înainte în Hyde Park. Când îl găsise, omul era pe jumătate smintit de grijă. Dar se așteptase la asta, pentru că mai mulți servitori de-ai lui Anthony, pe care îi depășise pe drum, îi spuseseră cât de îngrozit era. Găsiseră calul fiicei sale exact în partea opusă a parcului și se temeau că ea zace pe undeva, prin tufișuri, rănită, cu membrele rupte... sau moartă.

Malory nici nu-i lăsase răgazul să-i spună că avea vești. Îl trăsese practic jos de pe cal când acesta se apropiase de el și-l săltase în sus de pe sol, ținându-l de revere și scuturându-l. Malory era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât Boyd, așa că era complet capabil să facă mișcarea asta.

– Unde e armata pe care se presupunea că o s-o aduci cu tine? răcnise el la Boyd. Știu al dracului de bine că frate-meu are cel puțin vreo șase servitori în serviciul său.

De obicei, Boyd nu suporta să fie agresat astfel și ar fi sărit deja la bătaie. Era un obicei prost, pe care îl căpătase ca urmare a faptului că era cel mai mic dintre cei cinci frați și ararеori ajungea să-l dovedească pe vreunul dintre ei – dacă nu-și folosea pumnii. Dar îi era milă de omul acesta și știa cum era să fii înnebunit de grijă din pricina unui membru al familiei tale. Faptul că fratele lui Anthony, James, fusese răspunzător de îngrijorarea lui Boyd pentru Georgina era de mult un lucru iertat. În mare parte.

Dar pentru că înțelegea prin ce trecea omul, Boyd nu încercase să-i explice, ci pur și simplu îi vârâse biletul sub nas. Reușise să nu cadă grămadă atunci când Anthony îi dăduse brusc drumul. Apoi îl privise precaut, în timp ce acesta citea biletul.

Deodată, Anthony încetase să mai strige și asupra lui se coborâse o stare ciudată de calm. Mă rog, nu chiar atât de ciudată. În vreme ce majoritatea celor din familia Anderson deveneau gălăgioși atunci când se înfuriau, neamul Malory avea tendința să reacționeze exact pe dos. Când deveneau tăcuți, era momentul să te îngrijorezi.

– Bani? zisese Anthony, privind pe deasupra biletului. Au speriat-o pe fiica mea și m-au scos din minți pentru bani? Pot să ia toți afurisiții de bani pe care și-i doresc, dar în schimb eu o să le jupoi pielea.

Aceasta fusese cea dintâi reacție a lui Anthony la citirea biletului. Dar asta se întâmplase cu o zi înainte. Îi luase tot restul zilei ca s-o facă pe soția lui să se oprească din plâns, asigurând-o că Judith nu va păți nimic, acum că știau că nu căzuse de pe cal și nici nu se rănise grav. Dar erau cu nervii întinși la maximum, așteptând să sosească următorul mesaj din partea răpitorilor, iar Boyd se hotărâse să îl aștepte acasă la Anthony.

– Aș prefera ca nepoata mea, Jacqueline, să nu afle despre toate astea, explică Boyd, până când fiica ta nu ajunge în siguranță înapoi acasă, și decât să o mint, mai bine o evit. Așa că, n-ai vrea să mă găzduiești peste noapte?

Anthony era deja pe cale să devină tot mai afumat – era felul lui de a face față tensiunii așteptării. Sărise peste cină, pentru că nu-i stătea capul la mâncare. Nici lui Boyd, de altfel, și când în salon se mai aduseră alte câteva sticle, înșfăcă una pentru sine. Nu mai ajunse până la etaj, într-un pat. Leșină pe una dintre cele

câteva sofale din salonul lui Sir Anthony. A doua zi dimineață, niște voci îl treziră dintr-un vis frumos – despre ea.

Momentele de visare erau singurele în care se gândea la Katey Tyler într-un mod plăcut, iar visul acesta fusese mai degrabă liniștitor, decât pasional. Era într-un câmp de margarete din preajma casei sale din Connecticut. Acolo găsise odată o căprioară rănită. În visul lui, găsise un pescăruș, o pasăre pe care acum o asocia întotdeauna cu Katey. Se aplecase să îl examineze, când o zărise apropiindu-se încet de el, îmbrăcată în roz și liliachiu, cu soarele strălucind în jurul ei.

Pe unul din brațe ținea un iepuraș și pe umăr avea o veveriță. Veveriţele pot fi agresive, dar știa că aceasta n-o să-i facă nici un rău. Mila pe care ea le-o arăta animalelor a fost primul lucru care îl impresionase.

Visul lui trecea rapid de la o scenă la alta, fără noimă sau rost, și acum stăteau întinși în câmpul acela, unul lângă celălalt, ținându-se de mână. Îl copleșea o pace profundă pentru că ea era a lui, indiferent pentru cât de puțin timp. Katey se aplecă spre el. Cu soarele în spate, Boyd abia dacă îi putea vedea fața, dar îi simți buzele moi, lipindu-se de obrazul lui.

Dacă ar fi continuat, visul s-ar fi transformat poate într-unul senzual. Visele lui erau de obicei fierbinți și pasionale când apărea și Katey în ele – și apărea prea des. Când era treaz, gândul la ea îl frustra, pentru că ea îi era interzisă – era o femeie măritată. Și își dorea al naibii de tare ca ea să nu-i mai apară în gânduri și vise.

Cu o lună și jumătate în urmă, în timpul călătoriei, prezența ei îl silise să trăiască două săptămâni lungi și pline de dorință. Katey n-avea habar cât de mult o dorise. Dar pentru că era deja măritată și se pregătea bucuroasă să-și reîntâlnească soțul, Boyd se ținuse deoparte. Acesta fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată și se dăduse peste cap numai ca să nu o întâlnească. Lucru deloc ușor, atunci când ești la bordul unei corăbii. Chiar dacă nu se aștepta s-o mai vadă vreodată, pur și simplu nu putea s-o uite. Fusese atât de puternic atras de ea – de personalitatea ei, de chipul ei frumos, de surâs, de trupul ei voluptuos...

Vocea lui Jeremy Malory îi spulberă visul și-l trezi. Fiul cel mare al lui Anthony, Jeremy, avea părul negru și ochii de un albastru cobalt, așa cum doar puțini dintre cei din familia Malory

aveau. Nu semăna deloc cu tatăl său, care era blond cu ochii verzi, dar era leit unchiului său Anthony – ceea ce reprezenta o sursă de amuzament pentru cea mai mare parte a familiei.

– Eu și Danny am revenit acasă azi-dimineață, din voiajul de nuntă, îi explică tânărul. Îți imaginezi surpriza mea, când majordomul m-a tras imediat deoparte – nu voia să o sperie pe nevastă-mea – și mi-a zis că ieri-seară mi-a rechiziționat toată casa. Apoi mi-a dat asta. A fost lăsată pe scările noastre de la intrare, sub o piatră zdravănă ca să nu o ia vântul.

„Asta" era un bilet pe care Jeremy i-l întinse lui Anthony. Se părea că așteptarea lua sfârșit.

– Iar a fost lăsată la adresa greșită? ghici Boyd în timp ce se ridică și se întinse, ca să alunge somnul. E clar că oameni ăștia nu-ți cunosc prea bine familia.

– 'Neața, yankeule, îl salută Jeremy. Dacă ne știau bine familia n-ar fi făcut niciodată asta.

– Corect, fu Boyd de acord.

Familia Malory nu era doar foarte numeroasă, ci și foarte bogată și foarte nobilă. Cei doi frați mai mici, James și Anthony, fuseseră niște rebeli în tinerețe; nu pierduseră nici un duel, fie că era cu pumnii sau cu pistolul, așa că erau cunoscuți ca fiind destul de periculoși. În concluzie, nu te luai de un Malory fără să ajungi să regreți amarnic acest lucru.

Anthony nu le dădu nici un fel de atenție celor doi bărbați mai tineri cât timp se uită peste bilet, apoi îl azvârli pe masă în dreptul lui Boyd.

– Mâine? Chiar nu cred că sunt în stare să adun o avere astăzi! Dacă e nevoie, îmi trag bancherul din pat de picioare.

Boyd luă biletul. Era mult mai detaliat decât primul. Se menționa locul, ora, data și, la sfârșit, faptul că banii trebuiau să fie livrați de un membru al familiei și că Anthony nu trebuia să se implice sau să se apropie măcar de locul unde urma să se facă schimbul. De două ori se subliniase acest lucru. Poate că nu cunoșteau prea bine familia, dar se părea că pe Anthony Malory îl cunoșteau. Erau multe greșeli de ortografie, deși nu era neapărat un fapt semnificativ.

– Măcar știi câți bani vor? îl întrebă Jeremy pe unchiul lui.

– O avere înseamnă o avere. Nu pun nici un preț pe viața fiicei mele.

– Așa e, încuviință Jeremy, dând din cap. Pe cine trimiți să facă schimbul?

– Mă duc eu, se oferi Boyd pe dată.

Ei îl ignorară sau poate că nu-l auziră. Își drese glasul ca să repete mai tare, când interveni Anthony:

– L-aș fi trimis pe Derek, dar săptămâna asta e plecat la Haverston, să-și vadă tatăl.

– Dar unchiul Edward? propuse Jeremy.

– Nu, fratele meu e în nord, cu afaceri.

– Nu există nici un motiv pentru care să nu..., încercă Boyd din nou, dar fu din nou ignorat.

– Presupun că aș putea trimite după Derek. Este timp suficient să ajungă înapoi la Londra înainte să se lase noaptea.

– Nu este nevoie, interveni Jeremy. Mă duc eu.

Anthony pufni și se răsti la nepotul său:

– De la distanță, semeni bine cu mine. Nu te duci.

Jeremy scrâșni din dinți, apoi spuse:

– Ei, la naiba, unde e taică-meu când e...

Boyd se ridică enervat și-i întrerupse, de astă dată cu vocea ridicată.

– A auzit vreunul din voi ce-am spus? Sunt perfect capabil să mă descurc în situația asta.

– Nu te supăra, yankeule, dar am auzit că te înfierbânți nițel cam tare.

– Cum în ultimele câteva minute am fost provocat de câteva ori și nu mi-am pierdut cumpătul, asta vorbește de la sine, nu-i așa? În plus, am ajuns să o îndrăgesc foarte mult pe fiica ta de când am grijă de Jack.

– Tocmai i-a spus Jack surorii mele? întrebă Jeremy, săltând o sprânceană. Chiar dacă tu și toți frații tăi au urât numele pe care i l-a dat tata?

– Nu, noi îl urâm doar pe tatăl tău, zise Boyd, cu un surâs crispat, cu buzele strânse.

Jeremy chicoti. Dar Boyd nu era amuzat.

– Uite ce e, Anthony, oi fi eu cel mai tânăr dintre frații Anderson, dar am treizeci și patru de ani și chiar fratele tău a avut

încredere să mi-o lase fiica lui în grijă. În biletul ăla scrie că nu poți să faci chiar tu schimbul, și sunt convins că n-ai de gând să o lași pe soția ta să meargă sau să încredințezi acest lucru unui servitor ori cuiva pe care nu-l cunoști personal. Iar restul familiei tale pare că este plecată din oraș. Așa că mă ofer eu. Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi sprijin pumnii în fața celui care a răpit-o pe copilă – și după aceea o să fiu bucuros să te ajut să le dai de urmă –, cred că lucrul cel mai important este să o aducem mai întâi pe Judith acasă cu bine.

Jeremy arătă spre biletul pe care Boyd îl așezase la loc pe masă.

– Punctul de întâlnire este prima răscruce din sudul orașului Northampton. Știi măcar unde este Northampton?

– Nu, dar până și noi, yankeii, știm să urmăm indicațiile, răspunse Boyd sec.

Capitolul 6

Imediat ce Judith se ascunse sub o pătură pe podea, Katey opri trăsura ca să o lase pe femeie să treacă. Nu că ar fi avut de ales. În efortul de-a le face să oprească, trăsura femeii aproape că le scosese în afara drumului. Apoi coborî de pe capra vizitiului și se apropie de ele, cu hainele bătute de vânt și un aer sălbatic, cerându-le pe un ton amenințător să le percheziționeze trăsura.

– Nu prea cred, îi răspunse Katey, indignată, prin fereastra pe care o deschiseseră. Aproape că ai provocat un accident! Dacă încerci să ne jefuiești, te previn că țin în mână un pistol chiar în această clipă.

Nu era adevărat că avea un pistol, dar ar fi trebuit să aibă, iar acum era hotărâtă să-și cumpere unul din primul oraș în care ajungeau.

Apucă totuși mânerul portierei, în caz că sălbatica ar fi încercat să tragă de ea ca s-o deschidă. Se pare însă că aceasta o crezuse în privința pistolului și renunțase repede la atitudinea amenințătoare. În schimb, începu să se văicărească, plângându-se de o fiică

nerecunoscătoare, rebelă și mincinoasă, cu părul arămiu și ochii albaștri, care fugise de acasă. Și ca să le facă se îndoiască de cele spuse de copilă, *dacă* o ajutau cumva să fugă, adăugă:

– Inventează niște povești formidabile, așa să știți. Nici io însămi nu știu când s-o crez. Ăți văz't-o cumva?

Katey tocmai se întorsese din Scoția, așa că recunoscu destul de ușor accentul femeii. Mai târziu avea să râdă despre cum mama ei ar fi putut de multe ori să spună același lucru despre ea.

Grace îi șopti chiar din spate:

– Parcă ai fi tu, nu-i așa?

Încă prea furioasă ca să se amuze, Katey n-o băga în seamă pe cameristă. Evident, femeii nu-i trecuse prin cap că, dacă fata era la ele, ar fi știut că ea minte când spunea că era mama copilului, pur și simplu pentru că accentul copilei nu era câtuși de puțin scoțian.

În încercarea de a le scoate mai repede din situația aceea, Grace își scoase nasul pe fereastră și-i spuse femeii:

– Noi n-am văzut nici un copil, dar îți dorim succes în căutările tale. Domnule Davis, dă-i drumul! strigă ea apoi către vizitiu.

Ajunse câțiva kilometri mai departe, Grace se uită din nou pe geam și zise:

– Trebuia să nu mă bag. M-a recunoscut.

– De unde?

– De la han. Ne-am intersectat aseară pe coridor. Eu coborâsem să văd dacă nu găsesc ceva de mâncare la bucătărie. Nu voiam să te deranjez și să vin după coșul cu de-ale gurii, în caz că dormeai deja. Acolo, pe drum, am văzut în privirea ei că e puțin bănuitoare. Și-a dat seama că am stat la același han cu ea noaptea trecută. Și nu are de gând să plece.

Katey se încruntă și se aplecă peste fereastră să privească înapoi, pe urmă suspină.

– Ferească sfântul, ne urmărește încă? Lucrurile ne cam scapă din mână, nu?

Grace ridică din umeri, apoi zâmbi.

– Nu-mi fac griji din pricina asta. E singură. Dacă ar fi fost cu ea și bărbatul acela despre care ziceai că e tovarășul eu de călătorie, atunci l-a ascuns tare bine. Iar noi îl avem pe domnul Davis. Îl plătești destul de bine ca să-și miște fundu' și să se ocupe de probleme de soiul acesta. Ce poate să facă femeia aia?

– Eu nu mi-aș pune mare nădejde în ajutorul domnului Davis, zise Katey, lăsându-se pe spătarul banchetei. Când l-am angajat cu tot cu trăsura lui, m-a prevenit că dacă am nevoie de gărzi trebuie să-mi angajez unele. El nu e genul viteaz. Nu l-a deranjat să doarmă printre cufere, dar m-am întrebat nu o dată dacă ar fi încercat cu adevărat să-l oprească pe cel care ar fi vrut să le fure.

– Faptul că a dormit lângă ele a fost suficient ca să-i descurajeze pe hoți să-și bage nasul.

– Probabil că da, dar o să mă asigur că avem o pază adevărată, înainte de a trece pe continent. Pentru asta cred că o să cumpăr propria noastră trăsură înainte de a porni spre Franța.

– Mă bucur că începi să te obișnuiești cu faptul că ești bogată, chicoti Grace.

Katey roși ușor. Îi luase ceva timp până s-a obișnuise cu bogăția. Familia ei dusese o viață destul de confortabilă, dar faptul că deținea singurul magazin dintr-un cătun cu siguranță nu îi făcuse bogați. Mama ei nu pomenise niciodată despre moștenirea pe care o primise de la tatăl ei, care murise la scurtă vreme după ce ea plecase din Anglia, înainte de a avea timp să o scoată din testament. Nu se așteptase la banii lui și nici nu îi dorise, așa că nu se atinsese niciodată de ei.

Katey nu aflase despre această moștenire decât după ce mama ei murise. Era încă în stare de șoc, după moartea lui Adeline, când venise la ea avocatul din Danbury ca să-i spună despre marea sumă de bani care stătuse nefolosită în toți acei ani. Adâncită în doliu, lui Katey pur și simplu nu îi păsase. Apoi însă, doamna Pellum, vecina lor, luase în grijă două nepoate mici, ai căror părinți muriseră, și începuse să caute disperată pe cineva care să le însoțească până în Anglia, susținând că ea era prea bătrână ca să mai crească niște copii mici, pe când sora ei mai mică, de acolo, ar fi bucuroasă se le primească.

Acela a fost momentul când Katey și-a dat seama că nu mai avea de ce să rămână în Gardener. A fost de acord să le însoțească pe nepoțelele doamnei Pellum, în vârstă de trei și patru ani, până în Anglia. Cum Katey nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată în Gardener, își vânduse cele mai multe dintre lucruri, inclusiv magazinul și casa. În afară de haine nu mai pusese

în bagajele pe care le luase cu ea decât câteva mici obiecte care să-i aducă aminte de mama ei.

Își luase rămas-bun de la toți. Chiar dacă îi iubea pe mulți dintre vecinii ei din Gardener, nu era deosebit de apropiată de nici unul. Dacă Grace, camerista ei, nu ar fi fost de acord să plece cu ea în străinătate, aceasta ar fi fost singura persoană din sat care i-ar fi lipsit îngrozitor de tare lui Katey.

Judith le ascultă fără să le întrerupă, dar așa cum fac de obicei copiii, se legă de una dintre remarcile celor două și întrebă:

– Nu rămâi în Anglia?

– Doamne ferește, nu. Aici a fost doar începutul marelui tur pe care o să-l facem. În continuare o să ne îmbarcăm spre Franța și, dacă mă gândesc bine, probabil ar trebui să aștept până ajungem acolo ca să cumpăr o trăsură, să nu fim nevoite să o transportăm și pe ea până acolo.

– Să nu faci asta, zise Judith. Trăsurile franțuzești sunt frumoase, dar nu sunt confortabile. Dacă ai de gând să călătorești pe distanțe lungi, o să vrei o trăsură englezească.

– Și de unde știi tu chestii din astea, copilă? o întrebă Grace, chicotind.

– Mama a comandat una, și într-o săptămână a ajuns la concluzia că e atât de incomodă, că i-a trimis-o unchiului meu Jason ca să o folosească drept ornament într-una din grădinile lui. Taică-meu a râs de n-a mai putut pe seama asta, și mama a fost foarte supărară pe el. E un subiect de veșnică nemulțumire pentru ea că nu are pe ce să-și cheltuiască propriii bani, pentru că tata îi cumpără tot ce și-ar putea ea dori.

– Dar el de ce s-a amuzat, dacă ea nu a păstrat trăsura? întrebă Katey.

– Lui i s-a părut foarte amuzant că până la urmă a ajuns să fie o decorațiune de grădină așa de scumpă!

Katey îi zâmbi fetiței.

– Ei, sunt sigură că nu toate trăsurile franțuzești sunt la fel de inconfortabile precum cea a mamei tale, dar îți mulțumesc pentru că m-ai prevenit.

Odată rostit cuvântul *prevenit*, copila se simți îmboldită să mai lanseze un semnal.

– Femeia aceea ar fi putut să fie înarmată.

Expresia lui Katey deveni din nou serioasă.

– Știu. Dar în curând voi avea și eu o armă, îndată ce ajungem în orașul următor. Probabil că și ție ți s-a făcut iarăși foame. Să sperăm că „urmăritoarea" noastră a luat-o pe alt drum și că ne putem opri să luăm micul dejun.

Se opriră într-adevăr în orașul următor și, când Katey reveni la trăsură cu un mic pistol ascuns în săculeț, știa deja că sunt spionate.

– Se crede isteață, crede că noi nu știm că e acolo, zise Grace, când Katey se afla deja lângă ele. Dar sigur e cu ochii pe noi.

Katey se așeză și apoi se uită peste drum, la trăsura veche și la femeia care stătea ascunsă după ea, încercând să treacă neobservată, în timp ce trăgea cu ochiul în jur.

– Ar trebui să o luăm pur și simplu la întrebări.

– Să nu faceți asta! zise Judith, alarmată. N-aș suporta să fii rănită din pricina mea.

Katey se gândi o clipă, apoi zise:

– Sunt îngrijorată că s-ar putea să ne oprească din nou, pe o porțiune pustie de drum, și să facă un lucru mult mai nesăbuit.

Într-adevăr, Katey nu voia să fie obligată să-și folosească noul pistol.

– Îmi și imaginez o goană nebună și periculoasă pe străzile Londrei, când vom ajunge lângă casa ta și ea va încerca disperată să ne oprească.

– Numai tu ți-ai putea imagina așa ceva, bombăni Grace, dezgustată.

Katey n-o luă în seamă și continuă:

– E clar că femeia asta nesăbuită nu ne-a crezut și e sigură că ești cu noi și că te ducem înapoi la familia ta. Așadar, cel mai ușor mijloc de a o convinge că se înșală este să nu ne îndreptăm imediat spre Londra.

– Vrei să închiriem o odaie la hanul de aici și să așteptăm să plece? ghici Grace.

– Ar fi ideal, dar cum am putea să o băgăm pe Judith înăuntru, când femeia ne urmărește îndeaproape? Mai întâi trebuie să ne piardă urma, și singurul fel în care putem să o facem este să o convingem că se înșală. Orașul acesta nu e suficient de departe de drumul principal ca ea să creadă că nu ne îndreptăm spre Londra. Dar dacă o să lăsăm impresia că ne întoarcem pe același drum...

– Spre nord? i-o tăie Grace.

– Da, poate chiar înapoi la Northampton, dacă tot nu e foarte departe de aici. Știu că asta înseamnă să ne abatem din drumul nostru, dar e mai probabil ca femeia să creadă că-și pierde vremea și să-și îndrepte căutările în altă parte, dacă ne vede că plecăm în direcția opusă Londrei.

– Nu e o idee proastă, recunoscu Grace.

– Știu, spuse și Katey, mulțumită de sine. După câteva ore, am putea chiar să luăm o odaie la un alt han și să punem să ne aducă un prânz bun, ca să mai petrecem câteva ore, doar să ne asigurăm că ea nu se mai află în zonă. Aș vrea să-i dau timp să iasă de pe drumul principal, ca să nu mai dăm peste ea mai târziu. Și tot vom avea timp suficient să o ducem pe Judith acasă înainte de căderea nopții.

– Asta presupune ca ea să nu ne urmărească tot drumul înapoi spre Northampton.

– Păi, hai să vedem.

Puseră în aplicare planul cel nou și o luară înapoi pe drumul pe care veniseră. Grace urmărea îndeaproape drumul rămas în urma lor. Era dezamăgită că scoțianca nu renunțase încă. Era tot acolo, în spatele lor, chiar dacă se ținea la distanță destul de mare. Apoi fură ușurate să vadă că oprește un călăreț care se îndrepta în aceeași direcție cu ele.

Grace trase perdeluța la fereastră și se lăsă pe spătar cu un zâmbet.

– Începe să o cuprindă îndoiala. Se pare că începe să oprească și pe alții ca să-i întrebe dacă nu au văzut-o pe fată. Nu mai durează mult și s-ar putea să scăpăm de ea.

Capitolul 7

– Foarte bine, yankeule, zise Anthony. O să-ți încredințez ție sarcina de a rezolva schimbul. Dar nu voi fi prea departe, în caz că ceva va merge prost.

Boyd era peste măsură de mulțumit că Anthony Malory își exprima încrederea în el. Poate era din cauză că familia lui îl vedea încă drept „fratele mezin" iute la mânie, care sărea repede la bătaie. Pe măsură ce frații lui se maturizaseră, nimeni nu băgase de seamă că și el făcuse la fel. Da, era un mare admirator al pugiliștilor și profita de orice ocazie ca să-și testeze propriul talent, dar era mult mai puțin impulsiv decât fusese odată. Era recunoscător că un Malory, și încă unul pe care chiar îl admira, admitea că era capabil să se descurce într-o situație atât de tensionată și de importantă.

Anthony n-avea de gând să aștepte a doua zi ca să facă schimbul, când putea încerca de azi să-și găsească fiica. La urma urmelor, Northampton era la distanță de numai câteva ore călare, la galop. Putea să fie acolo și să scotocească orașul chiar înainte de căderea nopții. Nu că ar fi avut de gând să facă un lucru atât de fățiș. Nu știau câți erau implicați în schema aceasta de șantaj și nu puteau să-și asume riscul, în cazul în care infractorii s-ar fi putut aștepta la o astfel de cercetare sau chiar să pândească drumurile. Tocmai de aceea Anthony, Jeremy și Boyd ieșiră din Londra cu o trăsură.

La spatele ei erau legați trei cai, în cazul când ar fi avut nevoie să se miște mai repede. Trăsura putea însă să-i ascundă pe Anthony, despre care bănuiau că ar fi recunoscut, și pe Jeremy, care semăna tare cu Anthony. Boyd nu făcea decât să-i însoțească, în vreme ce fiecare își elabora câte un plan separat de acțiune.

– Ar fi tâmpiți dacă ar stabili un loc de întâlnire din apropierea propriului oraș, presupuse Anthony. Așa că am îndoieli serioase că locuiesc în apropiere de Northampton, și de aceea nu are rost o căutare din ușă în ușă. Dar s-ar putea să o țină pe Judith în vreo casă sau un hambar abandonat, undeva unde o pot păzi fără să atragă atenția asupra ei.

– Crezi că ar furișa-o într-un han? întrebă Boyd.

– Poate, zise Jeremy. E micuță. Nu ar fi greu de făcut, așa că probabil n-ar trebui să excludem ipoteza.

– Dacă luăm în discuție toate posibilitățile, ar putea să o ducă oriunde, fără să fie nevoie să se furișeze, dacă au amenințat-o să nu facă gălăgie, semnală Boyd. A făcut oare așa cum i s-a spus? Sau e destul de curajoasă ca să strige după ajutor?

Anthony izbi cu pumnul în peretele trăsurii.

– Probabil că e prea îngrozită ca să facă orice!

Jeremy încercă să ignore izbucnirea unchiului său îndurerat și-i spuse lui Boyd:

– E la fel de îndrăzneață ca sora mea, Jack, și prea isteață ca să facă ceva prostesc. Ce-ar fi să verifici pe la hanuri? Chiar nu-i cred așa de proști ca să folosească un han, unde ar putea să fie observați de alții, dar trebuie să acoperim toate posibilitățile. Eu și unchiul meu o să dăm câteva ture cu trăsura, să ne uităm după case abandonate.

– O tot știi că nu sunt proști, dar eu nu sunt de aceeași părere, zise Boyd. Dacă au făcut gestul ăsta, atunci sunt al dracului de proști. Dar știu ce trebuie să fac și unde să mă întâlnesc pe urmă cu voi doi, ca să vă spun ce-am realizat, așa că acum o iau la picior ca să încep cercetările. Să sperăm că o să am ceva vești până să intrați voi în oraș.

Se opriră destul cât să se urce Boyd în șa și să se îndepărteze călare. Oricât de mult le-ar fi plăcut asta, nu puteau să o ia cu toții la galop spre Northampton. Ar fi atras atenția. Trăsura urma să meargă în ritm normal, în timp ce Boyd avea să ajungă în oraș cu o oră sau două mai devreme.

Cu gândul încrâncenat la ceea ce avea să facă dacă punea mâna pe cei care comiseseră fapta aceea, Boyd aproape că n-o observă pe femeia înverșunată și agitată, care își întorsese trăsura în mijlocul drumului. Călare, abia dacă ocoli vehiculul vechi, gândind că femeia n-ar fi trebuit să mâne dacă nu știa cum să întoarcă trăsura fără să blocheze complet drumul.

– Stai așa, neică, strigă femeia cu părul vâlvoi. Io îmi cat fata. Copila a fugit iar de acasă. N'ăi văz't...

Fără să se oprească, Boyd îi strigă peste umăr:

– Nu am văzut nici o femeie azi, în afară de dumneata.

– Nu sunt așe dă bătrână, neică, să poci avea deja un copil mare, îi țipă ea răspunsul, pe un ton ofensat.

Boyd își pierdea răbdarea. Fusese oprit deja de două ori ca să indice direcții pe care el nu le cunoștea. El însuși urma indicații de drum!

Așa că zise doar:

– N-am văzut nici o persoană de sex feminin, de nici un fel. Bună ziua.

Apoi călări mai departe.

După aceea mai câștigă timp, depășind în galop vehicule care mergeau în aceeași direcție cu el și evitându-le pe cele care se îndreptau spre sud. Dar după vreo douăzeci de minute, un bărbat cu părul roșcat, care călărea în goană în direcția opusă lui, se opri ca să-i facă semn să stea.

– N'ăți văz't o scoțiancă venind încoace?

Boyd nu-i răspunse, ci doar arătă cu degetul înapoia lui și trecu mai departe. Aglomerat drum, dar dacă mai încerca vreunul să-l oprească, s-ar putea să-i răspundă cu pistolul din buzunar.

Capitolul 8

Geordie Cameron era îngrozit. Ar fi trebuit să plece pur și simplu acasă și s-o lase pe nevastă-sa, Maisie, să se descurce singură. Dacă s-ar mai întoarce vreodată în Scoția, ar aștepta-o un divorț sau o celulă de pușcărie.

Noaptea e un sfetnic bun, zicea ea? El ar fi vrut ca ea să se mai gândească și dimineață să fi căzut amândoi de acord să ducă fata acasă la ea și să nu mai facă niciodată ceva așa de prostesc. Aceasta ar fi fost singura soluție ca el să o poată ierta pe Maisie. Dar când se trezi, nu găsi decât o odaie goală și un bilet pe care era mâzgălit faptul că fata fugise.

Ei, foarte bine pentru ea, fu primul gând care îi trecu prin minte, deși nu-și putea închipui cum reușise să o facă după ce Maisie o legase de pat, dar spera că aici se va termina totul.

Își făcu bagajul, află că trăsura și vizitiul lui îl așteptau acolo unde trebuia și-l întrebă pe hangiu unde era Maisie. Omul nu o văzuse, dar pus pe bârfe cum era, pomeni că trecuse cineva pe la el ca să întrebe de o trăsură uzată care fusese furată. Atunci teama puse din nou stăpânire pe el.

Îi era teamă că nevastă-sa pornise iar să o caute pe fată și că, dacă o găsea, avea să continue cu planul ei de șantaj. Atunci

Anthony Malory avea să-l găsească pe Geordie și să-l ucidă. Nu-și închipuia nici un alt final... dacă nu cumva reușea el să o găsească pe Maisie mai întâi.

Împrumută o șa pentru unul dintre caii de poștalion, cu gândul că așa poate avea s-o ajungă mai repede din urmă pe Maisie. Cum trebuia să traverseze Northampton, înaintă mai greu, pentru că hanul în care stătuseră era pe drumul care ieșea din oraș spre nord. Orașul nu era însă atât de mare pe cât ar fi putut să fie, după incendiul care îl distrusese în cea mai mare parte în 1675, iar străzile chiar fuseseră lărgite odată cu reconstrucția.

Spre sud era singura direcție spre care se gândea să meargă. Într-acolo avea s-o ia și fata ca să se întoarcă la Londra. Spera doar că nu o pornise pe jos spre casă. În acest caz, lui Maisie i-ar fi fost mult prea ușor s-o găsească. Ar fi putut totuși să găsească o trăsură, dacă era suficient de isteață să roage pe cineva s-o ia. Era un drum circulat, mai ales dimineața, când erau aduse la piață produsele. Poate că era deja acasă. Putea doar să spere...

Maisie era cea pe care trebuia s-o găsească și s-o ducă acasă. Nu e vorbă că ar fi dus-o și pe fata lui Roslynn acasă, dacă i se întâmpla s-o găsească pe ea în schimb. Dar ar fi preferat mai degrabă să nu ajungă în preajma neamului Malory. Drumul era plin de călători. Nu-i întrebase pe toți, dar cei câțiva pe care îi oprise arătaseră în direcția sudului. După spusele unui fermier, se pare că Maisie era o adevărată pacoste.

Apoi drumul se mai eliberă. Trecu pe lângă câteva drumuri care se deschideau spre alte direcții și începu să se întrebe dacă mergea totuși în direcția bună. Oare drumul ăsta ducea până la Londra? Nu-și mai amintea, de la singura lui vizită anterioară în Anglia. Și de o jumătate de oră nu mai întâlnise pe nimeni pe care să-l întrebe. Apoi zări totuși o altă trăsură care venea în direcția lui și grăbi calul spre ea.

Vizitiul lui Anthony Malory avea instrucțiuni să nu se oprească pentru nimeni și de câteva ori trebui să facă pe durul, ca să nu încetinească. Dar călătorul acesta era insistent și un timp călări alături cu trăsura, ca să întrebe „N'ăți văz't o scoțiancă? Tre' să mâne o trăsură, crez, dacă n-o fi furat un cal", iar apoi să strige la vizitiul care mâna mai departe: „Neică, puteai doar să zici că nu!"

Anthony trase deoparte perdeluța trăsurii, pentru că recunoscuse vag vocea aceea. Zări doar părul morcoviu în timp ce omul își continua călătoria în josul drumului. Asta fusese destul ca să bată în acoperiș și să-l facă pe vizitiu să oprească. Geordie Cameron, în preajma celor care îi răpiseră fata? Același om care acum opt ani ar fi făcut orice ca să-i fure lui Roslynn averea? Coincidență? Al naibii dacă era posibil așa ceva.

Sări afară din trăsură chiar înainte ca aceasta să se oprească de tot. Geordie era încă destul de aproape, așa că Anthony nici nu mai trebui să se obosească să-și dezlege calul de la spatele trăsurii. Pur și simplu o luă la fugă după el și-l ajunse imediat. Omul auzise ceva care îl făcu să arunce o privire înapoi. Și când îl văzu pe singurul bărbat pe care sperase să nu-l mai vadă niciodată în viața lui cum se repede asupră-i...

Geordie țipă, își înfipse călcâiele în bidiviu și o luă la galop spre pădurea care se întindea de-a lungul drumului. Enervat că ratase la mustață ocazia de a-l înșfăca, Anthony fugi înapoi spre armăsarul lui.

Martor la fuga celor doi, Jeremy ieșise deja din trăsură și era deja gata să-i întindă lui Anthony frâiele calului.

– Cine e? îl întrebă.

– Un om mort, zise Anthony în timp ce încăleca și întorcea calul ca să înceapă urmărirea. Doar că el încă nu știe asta, mai adăugă, înainte să dispară la rândul lui în pădure.

Armăsarul lui era un pursânge, pe când Geordie călărea un cal de tracțiune. Nu îi luă mult să-l ajungă din urmă, să-l înșface de pe șa și să-l azvârle la pământ.

Acum, că își prinsese omul, Anthony descălecă pe îndelete. Geordie se holba îngozit la el, în timp ce încerca să se târască de-a-ndăratelea.

– Stai! răcni Geordie. Neică, ascultă și la mine! N-am fost io!

Nu a fost bine ce-a spus, pentru că trăsnea de la o poștă a vinovat. Anthony se aplecă deasupra lui, gata să-i dea un pumn în față.

– Aolică, Doamne, nu-mi îmbla iar la dinți. Stai!

Georgie își acoperi fața cu amândouă palmele. Anthony îl lovi în coaste. Cu un geamăt, omul își lăsă brațele să cadă. De obicei,

Anthony nu lovea un bărbat căzut jos, dar viermele ăsta demn de milă nu merita regulile gentlemenilor.

Anthony se lăsă pe un genunchi, ca să prindă în pumn un ciuf de păr roșcovan, apoi întrebă:

– Unde e?

– N-am știut io. Mă jur!

Pumnul lui se izbi de fața lui Geordie pentru a doua oară.

– Răspuns greșit, Cameron.

– Aolică, nasu' meu! țipă Geordie în timp ce încerca să oprească sângele care țâșnea din el. Iar l-ăi rupt!

– Credeai că poți să o ștergi de aici? îl întrebă Anthony.

Vorbea pe un ton calm, chiar și atunci când adăugă:

– O să am nevoie de o lopată când o să termin cu tine.

– Po' să o întrebi pe ea! O să-ț' zică că io n-am nici un amestic!

– Pe cine să întreb?

– Pă fiică-ta... no, nu mai dădea în mine! Nevastă-mea o luat-o. M-a adus acilea s-o viziteze pă mătușii-sa, mi-o zis. P' ormă a dispărut toată ziulica și s-o 'ntors cu fiică-ta. S-o pierdut dă minți și io i-am zis așa. Fătuca știe că io n-am nemica de-a face.

– Și atunci unde e?

– Aș fi adus-o chiar io acasă la matale chiar az' demineață, dar a scăpat singură! Acu' io n-o cătam pă ea, o cătam pă nevastă-mea să mă asigur că n-o găsește ea din nou.

– Și de unde i-a venit nevestei tale ideea să facă asta?

Geordie deveni iar palid.

Capitolul 9

– O aștept pe nepoata mea împreună cu servitorii săi. Au sosit deja?

Boyd i-o descrise pe Judith hangiului și adăugă:

– E o copilă deosebit de frumoasă. Dacă ai văzut-o, nu o mai uiți niciodată.

Nu era decât al doilea han la care ajunsese Boyd și mai avea încă mult teren de cercetat.

Plătise deja pentru o odaie, ca să-l îmbuneze pe hangiu. Și mai avea alte câteva întrebări pregătite pentru el, să i le pună de îndată ce omul i-ar fi răspuns negativ la povestea cu nepoata. Îi sugerase deci că Judith ar fi putut să intre pe ușa din față a unui han, dar nu credea serios că așa s-a întâmplat.

Așa că nu se aștepta să-l audă zicând:

– Da, domnule, a doua ușă din capătul scărilor. Chiar lângă odaia dumneavoastră.

După ce-și reveni din surpriză, Boyd întrebă:

– Câți slujitori are cu ea de data asta?

Voia să pară că se așteaptă la un număr extravagant, dar spera de fapt să afle câți oameni va avea de înfruntat când o va salva pe Judith.

– Doar două femei au venit cu ea, domnule. Dacă or mai fi și alți servitori, nu a cerut odăi și pentru ei.

Boyd înclină din cap către hangiu, în semn de mulțumire. Un așa noroc nu i se întâmpla de obicei. Acum avea de luat o hotărâre. Să aștepte o oră sau mai bine până ce ajungea Anthony în oraș, ca să-i spună că a aflat unde era ținută Judith, sau să o scoată chiar el de acolo? Înclină spre a doua variantă și se afla deja la jumătatea scărilor, când Jeremy strigă după el:

– Ce cauți aici?

– Am avut noroc. Primul han în care am căutat și iată-te.

– De fapt, chicoti Jeremy, ți-am recunoscut calul la intrare.

– Credeam că ne-am înțeles să nu-ți arăți fața pe aici pentru că semeni prea tare cu unchiu-tău.

– Calmează-te, yankeule. S-a terminat... Sau, mai bine zis, verișoara mea a reușit să iasă singură din încurcătura asta.

Jeremy îi explică ce mărturisise Geordie Cameron.

– Așa că unchiul Tony caută acum de-a lungul drumului la sud de locul unde am dat peste Cameron. Pe mine m-a trimis încoace, spre nord, să fac același lucru.

– De aceea pare că ai vocea așa de răgușită?

Jeremy dădu din cap, afirmativ.

– Ținând cont cât de isteață e vară-mea, dacă n-a avut norocul să găsească pe cineva care s-o ducă și merge pe jos, e mai probabil să se ascundă prin pădure atunci când vede pe cineva apropiindu-se de ea pe drum. Dar nu am primit nici un răspuns

la strigătele mele, așa că probabil e deja mai departe spre sud. Unchiul Tony ar vrea să rămâi aici astăzi... pentru orice eventualitate. O să-ți trimită vorbă.

Boyd se încruntă.

– Eu aș fi zis că suntem taman în situația de „orice eventualitate". E aici.

– Cine?

– Tu cine crezi?

– Ei, nu fi irascibil. Tocmai ți-am spus că a scăpat.

– Și eu tocmai i-am descris-o pe Judith hangiului. Și el a zis că e într-o odaie de sus.

– La toți dracii, a mințit scoțianul?

– De ce-ar spune adevărul? ripostă Boyd.

– Pentru că unchiul meu era gata să-i smulgă mădularele.

– Un motiv în plus ca să mintă, dacă mă întrebi pe mine.

– La dracu'! Stai puțin, zise Jeremy apoi, dând ochii peste cap. Doar pentru că Judith *a fost* aici nu înseamnă că încă mai este. Deci, aici au ținut-o. Hai, să vedem dacă mai e cineva înăuntru.

Se opriră în dreptul ușii. Boyd era gata să încerce ușa, când auziră amândoi glasuri de dincolo de ea:

– Iar sunt ruptă de foame.

Jeremy îl trase imediat pe Boyd în fundul coridorului.

– La dracu', șopti el. Aia era vocea vară-mii.

– Am auzit, răspunse Boyd, cu pistolul în mână. O s-o facem astfel încât să o punem cât mai puțin în pericol pe Judy.

– Atunci lasă ăla deoparte. Te pricepi să te bați cu pumnii, nu ai nevoie să fluturi o armă care ar putea să-i facă să le folosească și ei pe ale lor.

Boyd fu de acord.

– Mă gândeam să le sperii destul cât să împiedic orice mișcare din partea lor, dar ai dreptate. După spusele hangiului nu sunt decât două femei cu Judy, așa că nu e nevoie de o armă.

– Nevasta lui Cameron? Până la urmă se pare că scoțianul chiar a mințit.

– Oricum ar fi, zise Boyd în șoaptă, avem de-a face doar cu două femei în clipa de față, așa că uite cum facem. Eu o să izbesc cu piciorul în ușă ca să intru. Tu o salți pe verișoara ta și o duci la tatăl ei. Nu te oprești pentru nimic în lume. Sunt o grămadă de bani

implicați în treaba asta, așa că nu știm câți ticăloși or fi angajat ca să-i ajute și pe unde or fi în oraș. Eu o să mă ocup de oricine mai e în odaie și o să-i predau polițistului înainte de a te ajunge din urmă.

– Șșș, zise Jeremy, când ușa pe care plănuiau să o dărâme se deschise încet.

Se întoarseră cu spatele la ea. În vreme ce Boyd încerca să pară discret, descuind ușa odăii lui, o auzi pe femeie vorbind:

– Nu lipsesc mult până aduc de-ale gurii. Încuiați ușa după mine.

Din odaie se auzi chicotitul unei femei.

– Grace, îți faci prea multe probleme.

Femeia care plecase după mâncare nu aruncă nici măcar o privire în lungul coridorului, spre ei. Pur și simplu o luă pe scări și dispăru din vedere.

– Acum ar fi un moment bun să o luăm pe Judy, cât nu e decât o singură persoană pe care să o rezolv, zise Boyd.

Nu a fost nevoie să lovească ușa cu piciorul. Ajunseră la ea înainte să fie încuiată pe dinăuntru și se năpustiră amândoi înăuntru. Elementul-surpriză funcționă perfect.

Jeremy se duse direct la verișoara lui. Bucuroasă, fata dădu să-i rostească numele, dar el îi puse o mână la gură, în timp ce-i făcea semn să tacă și în doar câteva clipe o luă pe sus și dispăru cu ea.

Boyd rămase pe loc, holbându-se neîncrezător la singura persoană rămasă în încăpere. La fel, și ea se holba la el. Femeia din visele lui pasionale, care se presupunea că are ea însăși copii – sau erau alți copii pe care îi furase? –, o răpise pe fiica lui Anthony Malory. O înșfăcă și, cu o mână peste gură, o scoase de acolo și o duse în odaia alăturată.

Capitolul 10

– Nici o vorbă, spuse Boyd către femeia din brațele sale. Dacă te aud că respiri măcar, îți pun căluș.

Încă nu-și luase mâna de pe gura ei! Când își dădu seama de asta, înțelese că are probleme. Ar fi trebuit s-o pună jos și să se depărteze puțin de ea. Atunci poate că mintea i s-ar fi limpezit. Acum clar nu gândea limpede. Dar nu suporta ideea de a-și lua deja mâna de pe ea.

Doamna Tyler în carne și oase, nu doar un vis de astă dată. Fie că era treaz sau dormea, din clipa când îi căzuseră ochii pe ea, femeia îi ocupase mintea într-atât încât că îl enerva. Dar asta era realitate. Iar ea nu era femeia blândă și voioasă pe care o crezuse.

– Copiii aceia cu care ai călătorit nu erau ai tăi, nu-i așa? Și pe ei i-ai răpit, nu?

Nu avea de gând s-o lase să răspundă. Nu credea că ar fi suportat un val de scuze din partea ei. Până la urmă ar fi ajuns s-o creadă și ar fi lăsat-o să plece cu un zâmbet și o scuză. Dar femeia începea să se foiască în brațele lui. Ah, Doamne...

Traversă odaia, târând-o după el, și împinse un scaun cu piciorul până în mijlocul camerei. O îmbrânci pe el, apoi se aplecă deasupra ei, apropiindu-și fața de a ei.

– Nici nu-ți închipui cât de aproape sunt să te siluiesc. Ridică-te de pe scaun și o să consider că asta vrei.

– Faci ditamai...!

Boyd îi puse repede degetul la buze. Privirea lui era suficient de amenințătoare cât s-o facă să nu termine ceea ce începuse să spună, în ciuda faptului că părea foarte furioasă.

– E nevoie să fiu și mai clar despre cât de aproape ești să ajungi la mine în așternut? o întrebă el, în timp ce îi luă degetul de pe buze. Sau trebuie să înțeleg că asta a fost o invitație?

Katey scutură din cap, fără să-și mute privirile furioase cu care îl fixase. Avea ochii mari, frumoși, de un verde-închis ca de smarald, și furioși – oare credea că lui îi pasă?

Boyd se îndreptă de spate și se uită în jos, la ea.

– N-o să încerci să te ridici?

Ea scutură iar din cap.

– Sunt dezamăgit. Dacă gândeam limpede nu te-aș fi prevenit și acum ne-am fi hâțânat în patul de colo. Opțiunea e încă valabilă. Haide, ridică-te. Te rog.

Femeia rămase neclintită. Scrâșni din dinți. Boyd nu era sigur pe cine era mai supărat, pe el însuși sau pe ea. Poate că regulile decenței puteau fi uitate – la urma urmelor, era o răufăcătoare. Dar el tot nu se putea hotărî să profite de acest lucru, în ciuda faptului că era atât de frumoasă și că o dorea cu ardoare.

Katey purta o rochie simplă, de culoare albastru-deschis. Avea mâneci lungi și un guler înalt, și nu era nimic seducător la ea – cu excepția faptului că încorseta formele voluptuoase ale trupului ei. Părul lung și negru era împletit într-o coadă groasă, pe spate. Așa îl purtase și pe corabie. Ba chiar își prinsese capătul cozii la cingătoare, ca să o țină strâns. El crezuse că o face din cauza vântului puternic de pe mare, dar în timpul unei cine pe care o împărțise cu el și cu căpitanul vasului, Katey izbucnise în râs și le spusese că o ținea așa ca să nu se așeze pe coadă. Așadar, de ce nu purta și ea o coafură sofisticată, așa cum făceau celelalte femei? Pentru că nu era la fel ca restul femeilor!

Se duse în spatele ei, în încercarea de a pune capăt ispitei vizuale la care îl supunea. Mișcarea asta nu-i fu de nici un ajutor. De ce naiba o adusese acolo? Încă nu putea să gândească limpede. Ar fi trebuit să o ducă direct la închisoare. Ar fi trebuit măcar să trimită după polițistul local. Nici că făcuse însă vreun gest în sensul acesta. Ideea de a o ști pe Katey Tyler în pușcărie îl înghețа.

Ar fi putut să o șteargă în grabă cu ea, să o scoată din Anglia. Era proprietarul unei corăbii. Ar fi fost destul de ușor să o facă. Dar apoi ce ar fi urmat? S-ar fi distrat cu ea o săptămână sau două, apoi i-ar fi dat drumul în vreun port sau pe vreun alt continent? Ca să se poată întoarce la afacerea ei cu copii furați, doar că în altă parte? Când se gândi la Roslynn Malory cum plânsese ziua întreagă, îngrijorată de soarta fiicei sale, își dădu seama că nu putea să o facă.

Atunci ce mama dracului avea să facă? Știa că doar o să evite inevitabilul.

Nu se îndepărtă destul de mult de ea. Simți un iz de parfum care era al ei, un parfum unic, ușor floral, ușor picant, ca o plăcintă de mere fierbinte, cu o ușoară aromă de pământ. Închise ochii, luptându-se cu imboldul de a o atinge din nou. Și pierdu.

Capitolul 11

Lui Katey nu îi era frică... încă. Observase că Judith îl recunoscuse și că era bucuroasă să-l vadă pe tânărul care o luase cu el, așa că nu era îngrijorată pentru copilă. Iar ea îl recunoscuse imediat pe bărbatul care o târâse în încăperea de alături. Boyd Anderson, proprietarul vasului *Oceanus*. Cum ar fi putut să-l uite? Era primul bărbat chipeș care își manifestase vreodată interesul față de ea, primul bărbat cu adevărat frumos pe care îl cunoscuse, de fapt. Dar ce căuta aici?

Katey fusese atât de surprinsă să-l vadă năpustindu-se în camera ei, când credea că nu-l va mai vedea vreodată. Era însă evident că el o credea vinovată de răpirea lui Judith și din cauza asta o trata ca pe un infractor obișnuit! Avea să fie foarte stânjenit și pe bună dreptate, atunci când ea îl va corecta – dacă o să apuce vreodată s-o facă.

Era furioasă pe el pentru că o amenințase ca să tacă. Oare chiar ar fi siluit-o? Doar că ea ar fi apucat, fără îndoială, să-i explice, și atunci... Dar dacă nu o credea? Părea cu adevărat convins că ea e vinovată și destul de furios din această cauză. Ce-ar fi fost dacă el prefera să o siluiască în loc să o creadă?

Katey începu să tremure. Vai, mai bine nu pomenea despre asta. Acum nu-și mai putea scoate gândul din minte. Apoi mai că nu-i veni să creadă ce se întâmpla, pentru că-și dădu seama că el o atingea! Îi îndepărtă mâna, dar el o apropie din nou de obraz, ca să o mângâie. Simți că i se face pielea de găină. Acum degetele lui o mângâiau pe gât. Suspină adânc și-și ținu respirația, așteptând... așteptând...

Boyd îi înclină capul pe spate. Era atât de aproape de ea, încât creștetul capului îi atingea catarama de la centura pantalonilor. Iar ochii lui negri ca noaptea îi aruncau priviri arzătoare.

– Nu-ți închipui cât de mult...

Se opri singur. Își mută privirea de la chipul ei și se uită spre tavan. Katey profită de moment și sări în sus de pe scaun. Nu intenționase să-l dărâme, dar când se întoarse să-i arunce lui Boyd

o privire supărată, fu bucuroasă să vadă că acum exista o mică barieră între ei.

– Mă târăști până aici, mă amenințI și pe urmă îmi faci avansuri necuvenite! Dacă nu te-aș cunoaște, Boyd Anderson, mă puneam de mult pe țipat. Încă mai pot să o fac! Cum îndrăznești să te porți cu mine în felul ăsta samavolnic?

Boyd ridică scaunul și-l dădu deoparte fără să-și ia ochii de la ea. Ochii lui negri, expresivi, se plimbau încet peste formele trupului ei într-un fel care o făcu să simtă fluturi în stomac și care îi aduse aminte de timpul petrecut împreună pe corabie. Atunci îl surprinsese adeseori cu privirea ațintită în felul acesta asupra ei, când credea că ea nu-l vede. Grace îi spusese că bărbatul are gânduri carnale în privința ei. Le avusese atunci și le avea și acum, numai că acum nu încerca să le ascundă!

Când o privi din nou în ochi, Katey roși fără voie, pentru că înțelesese ce bănuia și el. Nu-i trecu prin minte că îmbujorarea ei l-ar putea face să creadă că a ghicit corect. Dar el se repezi să elimine distanța dintre ei. Și se grăbi prea repede.

– Știi de câte ori am visat să fiu singur cu tine, ca acum? zise el, cuprinzându-i fața în mâini.

Pentru o clipă, Katey rămase ca fermecată de atingerea lui. Era delicată, romantică, și el nu fusese singurul care avusese astfel de vise de când se cunoscuseră întâia oară. Boyd voia să o sărute. În adâncul ei, Katey știa că ar fi fost pierdută dacă se întâmpla asta, pentru că și ea voia să fie sărutată de el! Bărbatul o făcea să simtă un freamăt cum nu mai cunoscuse până atunci și, chiar dacă era și acum la fel de nepregătită să îi facă față pe cât fusese pe corabie, fiorul era la fel de încântător.

– Sunt bucuros că ți-ai dat arama pe față, continuă el.

Vorbele lui rupseră vraja. O acuza în continuare de ceva de care ea nu se făcea vinovată și din pricina aceasta credea că poate să-i facă avansuri necuviincioase?

– Încetează! zise ea și-l plesni peste mâini, ca să i le dea deoparte.

Mâinile lui Boyd nu se îndepărtară prea tare, ci ajunseră pe șoldurile ei. Și înainte ca ea să se gândească măcar să se îndepărteze, Boyd o trase și mai aproape. Katey suspină și-și propti amândouă mâinile pe pieptul lui, ca să-l împingă, dar nu reuși! În timp ce îl împingea, nu se putu abține să nu observe cât

de musculos era și ce căldură simțea stând astfel, strâns lipită de trupul lui vânjos.

Încercând cu disperare să potolească vârtejul de senzații care o copleșeau, spuse:

– Am să te bat măr, te previn!

– Scumpo, nu face asta. Nu vreau să-ți frâng mâna, răspunse Boyd, dându-i drumul la mână, dar nu fără să ezite.

Părea însă amuzat! Și chiar dacă o eliberase destul de încet, ca ea să nu cadă pe spate, amuzamentul lui îi înteți furia lui Katey.

– Ce amabil din partea ta. Dar destul cu asta. Ce cauți aici, până la urmă? Judith e o Malory, tu nu!

Ultimele cuvinte le rosti țipând, într-atât era de tulburată, și din cauza asta răspunsul lui calm păru, prin comparație, o șoaptă:

– Nu, nu sunt, dar am o soră și un frate care amândoi s-au căsătorit cu un Malory.

Vorbele lui veniră ca o surpriză, dar probabil că în același timp îi reamintiră și lui de acuzațiile pe care i le adusese, pentru că, deodată, miji ochii la ea.

– Cum ai putut să faci așa ceva? o întrebă. Ai măcar idee cu cine te-ai pus? Cei din neamul Malory nu uită niciodată răul pe care l-au suferit. Nu pot să cred că ai stârnit intenționat viesparul ăsta.

Katey încremeni.

– Ce-ar fi să te gândești puțin la ce-ai spus? Nu poți să crezi pentru că nu e adevărat! N-am avut nimic de-a face cu asta.

– Așa se explică de ce erai în aceeași odaie cu Judith.

– A, în sfârșit pui întrebarea pe care trebuia să o fi pus de la început? zise ea, usturător. O ajutam! Mă întorceam din Scoția când...

– Doamne, o întrerupse el, cu o expresie la fel de suspicioasă ca și tonul din vocea sa, tu ești nevasta lui Geordie Cameron, nu-i așa?

– Cine?

Boyd nu o auzi și continuă să vorbească, parcă pentru sine:

– Acum înțeleg. Chiar el a zis că a fost ideea ta.

– Cine? întrebă ea din nou, dar el păru că nu o aude.

– Ai un minut ca să-mi explici. Spune-mi că ești nevinovată, că ai fost silită, că erai convinsă că nimeni nu va păți nimic.

Boyd îi oferea o listă de justificări din care ea să aleagă dacă nu avea nici una pregătită pentru el? Era doar sarcastic? Sau poate că spera cu adevărat ca ea să-i ofere o scuză suficient de bună ca să o lase să plece?

– Eu am salvat-o pe Judith, zise Katey repede. O să-ți spună chiar ea.

Ar fi trebuit să fie suficient ca el să înceapă a-și cere scuze. Sau ar fi trebuit cel puțin să-i nască niște îndoieli. Dar Katey vedea din expresia de pe chipul lui că explicația venise prea târziu, că el nu o credea.

– Convenabil pentru tine, că ea nu e aici să confirme, nu? zise el, scurt. Dar să-ți spun eu care sunt faptele evidente. O țineai pe Judith încuiată într-o cameră. Am auzit-o pe complicea ta cum îți aduce aminte să încui ușa când a plecat. Dacă tu erai cea care a salvat-o, acum te-ai fi îndreptat cu ea spre casă, nu o țineai în același oraș unde ai aranjat să o predai în schimbul averii pe care ai cerut-o ca răscumpărare.

Katey înghiți cu greu. Ceea ce spunea el părea așa de... așa de incriminator!

– Totuși, înainte de a face ceva pripit, hai să mergem să o găsim pe Judith, propuse ea, înțelept. Presupun că o s-o crezi pe copilă când ți-o spune că am luat-o pe furiș de la cei care o țineau cu forța și...

– Dacă așa ar sta lucrurile, Jeremy s-ar întoarce el la mine ca să-mi spună. Eu ți-am oferit ocazia să-mi spui ceva plauzibil. N-ai făcut-o.

În clipa aceea, Katey își pierdu total răbdarea cu el.

– Te prefaci doar că ești tâmpit sau așa ești tu de fel? De ce s-ar întoarce aici? Judith probabil că i-a spus deja rudei ei că eu am ajutat-o. El n-o să se gândească, așa ca tine, că am vreo vină. Cu siguranță că el știe adevărul deja și o să creadă că și tu știi la fel. Așa că de ce s-ar întoarce aici? Nu are de unde să ghicească faptul că tu te încăpățânezi prostește să mă ții prizonieră. Dacă e să creadă ceva, atunci va fi că tu mi-ai mulțumit cum se cuvine pentru ajutor și că îl vei ajunge curând din urmă.

– Fata pe care ai furat-o e nepoata surorii mele, verișoara lui Jeremy, și de două zile de acum părinții ei și-au ieșit din minți de grijă. Jeremy nu ar întârzia nici o secundă să o ducă direct înapoi la familia ei. Fii serioasă.

Capitolul 12

Întâiul gând de panică al lui Katey, în timp ce Boyd o târa pe scări în jos a fost că o duce la închisoare. El bombănise ceva despre faptul că o să lase autoritățile să se lămurească, pentru că el nu se putea bizui pe instinctele personale când era vorba despre ea. Așa că fetei nu-i trecea altceva prin minte decât să-i strige „Așteaptă! Așteaptă!"

Boyd nu aștepta. Iar când trecură pe lângă hangiul care-i privea cu ochii holbați, îi spuse:

– Am prins-o scotocind prin odaia mea. Sunt mirat să găsesc hoți într-un târg așa de frumos.

Vorbele lui nu făcură decât să-i întărească ei temerile. Katey rămase cu gura căscată auzindu-i acuzațiile, dar Boyd nu avea de gând să se oprească, așa că ea nu avu când să-i spună hangiului cine era adevăratul vinovat. O trase pe ușă afară, unde era și calul lui. O azvârli în șa fără prea mari menajamente. Când își luă mâinile de pe ea, doar pentru o clipită, Katey voi să alunece pe partea cealaltă a calului, dar Boyd încălecă prea repede lângă ea. Cu brațele lui de fiecare parte a corpului, căci ținea cu ele hățurile, Katey se simțea ca într-o cușcă.

Un sentiment de furie adâncă puse stăpânire pe ea. „Ce bădăran încăpățânat și impulsiv, care crede că le știe pe toate!" își spuse în sinea ei. Și când te gândești că îi plăcuse de el! Prea mult! De câte ori în călătoria aceea cu el nu fusese tentată să-i spună adevărul, că nu era cu adevărat căsătorită. Ha! Făcuse bine că-și ținuse gura.

Dar acum nu mai avea de gând să facă la fel.

– Ar fi trebuit să faci asta de la bun început, strigă. În loc să mă reții împotriva voinței mele. Și să nu fii surprins dacă tu o să fii cel

care ajunge până la urmă la pușcărie, Domnule Mare-și-Tare. Când voi termina să-i povestesc polițistului despre cum m-ai ținut prizonieră în camera aceea, m-ai bruscat și m-ai acuzat pe nedrept, o să vedem cine râde.

– Atunci presupun că facem bine că nu acolo mergem.

Părea amuzat, ca și cum ar fi fost sigur că amenințările ei erau încercări disperate de a continua cu minciuna. Dar dacă în loc să se ia de el ar fi fost atentă, ar fi observat că o scosese din oraș în goană și abia acum mai domolea galopul. Katey se încruntă, privind la drumul mare pe care îl știa deja.

– Și atunci unde mă duci?

– La Londra. A fost ideea ta, îi aminti el.

– N-am zis niciodată că ar trebui să mergem la Londra, răspunse Katey, oftând. Am zis că ar trebui să o găsim pe Judith!

– Și ea o să fie acasă. Te-am prevenit că Jeremy n-o să piardă timpul și că o va duce imediat înapoi la părinții ei. Vor ajunge la Londra cu mult înainte ca noi să-i putem ajunge din urmă.

– Doamne, nu pot să cred că insiști în treaba asta până la absurd! exclamă Katey. Nu trebuie decât să asculți ce-ți spun.

– Așa am făcut, răspunse Boyd, pe un ton din nou supărat, dar nu ai făcut altceva decât să pretinzi că ești nevinovată, când eu te-am prins asupra faptului! Asta, scumpo, nu ține. Deci, care este adevărul? Te-ai despărțit de Cameron, nu? Ai mutat-o pe Judith fără să-l anunți? Te-ai certat cu el? Ai decis să ții toți banii pentru tine?

Katey privi neîncrezătoare drept înainte, ascultând noile acuzații, atât de absurde, că nici nu merita să răspundă la ele.

– Dacă ai vrea să-ți folosești capul la ceea ce se presupune că e de folos, replică ea, ți-ai da seama cât de ridicole sunt toate aceste învinuiri.

Auzind-o, Boyd se aplecă înspre ea și spuse:

– Când ești atât de aproape încât pot să te ating, singurul lucru la care îmi stă capul este să te duc în brațe până în cel mai apropiat pat, așa că nu îndrăznesc să te cred pur și simplu pe cuvânt, Katey Tyler. Regret.

Fata inspiră profund. Nu doar cuvintele lui o afectau. Boyd avea pieptul lipit de ea, brațele lui o strângeau de fiecare parte și respirația lui fierbinte îi sufla la ureche. Tremurul care îi traversa

trupul nu avea nimic de-a face cu vântul rece de toamnă care îi sufla în față.

Trecură câteva minute bune până când Katey reuși să-și controleze propriile dorințe și să adune suficient curaj cât să-i atragă atenția:

– Și ție nu ți se pare suficient de aproape?

– Ai observat și tu, nu? veni răspunsul lui, chicotind. Dar nu mai avem un pat în apropiere și de acea consider că sunt în stare să mă abțin suficient de mult cât să te predau familiei Malory. Tatăl lui Judith poate să lămurească el chestiunea și să decidă ce să facă... cu... tine.

Nu era doar felul în care el încercase să nu termine fraza. Și Katey îl simți încordându-se, ca și cum tocmai își dăduse seama de ceva la care ar fi trebuit să se gândească mai de mult. Sigur, recunoscuse deja că nu gândea limpede...

– Ce-i? îl întrebă, întorcându-se să-l privească. Ai scăpat din vedere ceva pertinent? Cum ar fi faptul că nu ai nici un drept să mă duci nicăieri?

În loc să-i răspundă, ochii lui Boyd rămaseră fixați pe gura ei.

– N-ar fi rău să-ți feresti gura de ochii mei, Katey. Dacă nu vrei...

– Am înțeles ideea! exclamă ea și întoarse degrabă capul înainte.

Vântul rece o izbi din nou drept în față, din cauza galopului în care el mâna calul. Dar oare norii de deasupra nu deveniseră mai negri? Avea să plouă, Katey era sigură de asta, iar el continua goana nebunească!

– Asta e absurd, bombăni ea. Aveam de gând să merg la Londra, dar nu pe spinarea unui cal! Îți cer să mă duci înapoi, la trăsura și vizitiul meu. Iar camerista mea o să înnebunească de îngrijorare când n-o să mă găsească. Și garderoba mea! Nu sunt îmbrăcată pentru o călătorie de acest fel!

– Tu taci vreodată?

– Tu asculți vreodată ceea ce ți se spune? replică ea tăios. Nu sunt îmbrăcată pentru călărie. Fusta mea...

– Adună-ți-o între picioare, propuse Boyd.

Dar se lipi din nou de ea, aplecându-se peste umărul fetei ca să vadă de ce se plânge.

– Frumoase pulpe. Aveam eu o bănuială că așa trebuie să fie.

– Ține-ți ochii acasă! îl repezi ea, îmbujorându-se și ferindu-se de el.

– Încerc!

Doamne, îi venea să râdă. Dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe el, probabil că ar fi izbucnit în râs. Ce pungaș ciudat se dovedea a fi. Dorința lui fusese aceeași și în timpul călătoriei, dar chiar dacă știuse despre ea, amândoi se prefăcuseră că nu exista. Presupusul ei statut de femeie căsătorită servise drept stavilă solidă, care îi ajutase să facă astfel. Astăzi bariera aceasta se prăbușise, și el devenise cu mult prea îndrăzneț.

Katey își adună fusta și și-o fixă bine sub fiecare coapsă, dar din pricina vântului, asta nu i-a fost de prea mare ajutor.

– Tot mi-e frig, se plânse ea. Eu țin piept vântului și pentru tine, așa că nu-ți dai seama ce rece a devenit. Am nevoie de haină! Ba nu, am nevoie de trăsură! Nu există absolut nici un motiv să facem călătoria în acest fel, când la zece minute înapoi am o trăsură foarte bună.

– Nu, zise el simplu.

– De ce? se plânse Katey.

– Pentru că nu am de gând să te pierd din ochi. Chiar crezi că aș avea încredere că vizitiul tău ne duce acolo unde îi spun eu să meargă? Voi trimite pe cineva înapoi, să se ocupe de restul trupei, la momentul oportun.

Fata scrâșni din dinți.

– Ascultă ce-ți spun, o să plouă. Uită-te la cer, dacă nu mă crezi.

– Când nu arată a ploaie în țara asta? zise Boyd, hohotind ușor.

– Vrei să zici că n-o să plouă?

– Mă îndoiesc. Așa a fost toată dimineața și încă nu a plouat.

– Mie tot mi-e frig.

Boyd își lipit din nou pieptul de ea și propuse:

– Păi, poți să te întorci invers, cu fața spre mine. Îți garantez că așa te vei încălzi foarte repede. Sau ai putea să-ți pui haina mea.

– O să iau haina.

Îl auzi cum oftează și se îndepărtează de ea. O clipă mai târziu haina lui îi învălui umerii. Katey nu-i mulțumi, dar o îmbrăcă repede. Și-ar fi dorit totuși să nu aibă mirosul lui.

Petrecură câteva minute în tăcere, timp în care Katey se cuibări adânc în căldura hainei lui. Așezată călare în fața lui, își ținea picioarele peste ale lui; brațele bărbatului erau de fiecare parte, strângând-o și mai tare, până ce simți că o ține pur și simplu în brațe. El, el, el. Doamne! Trebuia să se gândească la altceva!

– Nu mi-ai sus la ce te gândeai adineaori, când ai pomenit despre familia Malory.

– Mi-am dat seama doar că nu trebuie să te temi de nici un polițist, scumpo. Dar trebuie să te temi într-adevăr de Anthony Malory.

Katey își dădu ochii peste cap. El chiar credea sincer și cu adevărat că ea era vinovată, în timp ce ea era sigură că nu are nimic a se teme din partea tatălui lui Judith. Boyd o să fie cel care va trebui să dea socoteală pentru greșeala făcută, și pe ea asta o încânta. Dar pentru asta trebuia ca lui Judith să-i treacă prin cap să menționeze rolul pe care îl jucase Katey în mica ei aventură, și dacă nu o făcuse, dacă lui Katey i se va îngădui să-i vorbească fetiței înainte... înainte să ce?

– Asta nu e prima dată când ai lăsat să se înțeleagă că trebuie să mă tem de cei din familia Malory. Cine sunt, de fapt?

– Una dintre cele mai puternice familii din partea asta de lume și foarte protectori când vine vorba despre familie. Dacă l-ai rănit pe unul dintre ei, i-ai rănit pe toți. Dar tatăl lui Judy, în fine, l-a bătut pe bărbatul tău, Geordie, atât de tare, încât nu cred că o să mai arate ca înainte. Era așa de scos din minți de grijă, că era în stare să-i smulgă capul înainte de a-i pune întrebări.

Trupul lui Katey se încordă.

– Ți-am spus, nu știu cine e Geordie ăsta. Iar Judy e mult prea bună ca să aibă un tată așa cum îl descrii tu, așa că nu mai încerca să mă sperii.

Îl simți cum ridică din umeri când îi răspunse:

– Să nu zici că nu te-am prevenit. Anthony n-o să te bată. Nu am vrut să spun asta. Până la urmă, ești femeie. Dar poate să aranjeze să rămâi tot restul vieții tale după gratii. De fapt, primul

meu gând când te-am găsit băgată până în gât în treaba asta a fost să te salvez.

Katey se decise să-i cânte în strună și-l întrebă:

– Presupun că de la închisoare voiai să mă salvezi.

– Da, aș fi putut să te scot din țară. Mai avem încă opțiunea asta. Crezi că m-ai putea convinge să o fac?

Katey pufni. Trebuia să-și fi dat seama că nu vorbește serios, că mintea nu-i mai stătea acum decât la chestii senzuale.

– Nu meriți să-ți răspund.

– Până diseară o să gândești altfel.

– Până diseară, răspunse ea răstit, tu o să-mi cazi în genunchi implorându-mi iertarea, care nu va fi disponibilă, te asigur. De fapt, dacă o să mai dau ochii cu tine vreodată, după ziua de azi, să te consideri norocos dacă nu te împușc. Domnule, ești un... un... măgar încăpățânat!

El chicoti.

– Dar mă placi chiar și așa, nu, scumpo?

– Ah!

Nu avea de gând să-i mai adreseze nici o vorbă. Ce bărbat odios! Dar o să-i pară lui rău!

Începu să plouă cu stropi mari. Zâmbi încrezută vreo două minute, până când ploaia reuși să o ude leoarcă.

– Poftim, uite ce-ai făcut! zise ea, acuzator.

– Mă ierți, dar nu eu am chemat ploaia asta torențială.

– Am înghețat!

– Nici vorbă, răspunse Boyd, dar brațele lui o strânseră mai tare puțin.

– O să mi se tragă moartea din asta, și o să fie numai vina ta. Ți-am spus că mergeam la Londra. Am fi putut să călătorim frumos în trăsura mea confortabilă, la căldură! Dar tu nu puteai să fii rezonabil, nu?

Strănută, ca să arate că avea dreptate. Nu era un strănut prefăcut, dar nici nu era un semn adevărat că o păștea răceala. Stropii de ploaie i se adunaseră pe vârful nasului și o gâdilară până strănutase.

Fu suficient însă ca el să întrebe:

– Presupun că nu știi dacă e vreun adăpost prin apropiere, nu-i așa?

Fata clipi. Devenise oare rezonabil? Puțin cam târziu, dar...

– Întâmplarea face să fie un târg la vreo zece minute de aici. Tocmai ai trecut de drumul care merge într-acolo. Întoarce-te. E și un han.

Boyd întoarse calul. Îi luă mai puțin de cinci minute călare ca să ajungă în târgul unde Katey se oprise în acea dimineață, dar era adevărat că mânase animalul la galop ca să scape mai repede de ploaie.

Când ajunseră în centrul micului târg, ea îi indică hanul, în caz că nu-l reperase încă. Intrară repede, și el o lăsă să se încălzească în fața căminului din sala mare, în timp ce plăti pentru o odaie unde să poată aștepta să treacă furtuna.

Nu-i era cu adevărat frig. Poate că ploaia adusese un aer puțin mai rece, dar vremea era încă departe de a prevesti iarna. Katey nu încercase decât să-l facă pe Boyd să se simtă vinovat, chiar dacă nu-l credea capabil să aibă remușcări. Totuși, le va avea când va afla în sfârșit ce greșeală colosală făcuse.

Cu mâinile întinse deasupra focului, nu-și luă ochii de la el. Din păcate, nici el nu-și lua ochii de la ea. Katey oftă. Nu avea rost să încerce să se strecoare pe o ușă laterală fără ca el să o observe... deocamdată.

Se gândise și să facă o scenă acum, când erau și alți oameni în preajmă. Dar dacă era chemat un polițist, lucrurile puteau să ia orice întorsătură. Fără servitorii care să-i confirme povestea, Boyd ar fi putut să fie cel crezut, iar ea putea foarte bine să ajungă la închisoare. Hotărî să nu riște. În plus, prefera să se întoarcă la Northampton, să-și ia lucrurile și servitorii și să lase în urmă aventura aceasta ridicolă.

– Haide, zise Boyd, luând-o de braț ca să o conducă la etaj. Dacă ploaia asta nu se oprește într-o oră, o să văd dacă nu găsesc o trăsură de închiriat pentru restul drumului.

Concesii? Așadar, era în stare să le facă? Dar ar fi trebuit să se gândească la trăsură înainte de ieși în galop din Northampton, un oraș mult mai mare. Dar nu spuse nimic. Era de acord cu orice i-ar fi ținut despărțiți suficient de mult cât ea să poată fugi.

De aceea imediat ce intrară în odaie, zise:

– Sunt lihnită de foame.

Boyd nu o bagă în seamă, ci se duse drept la șemineu să aprindă focul. Katey își dorea ca el să fi uitat că se plânsese de frig. Avea o idee și bună!

– M-ai auzit, repetă ea, enervată. Mor de foame.

– Serios? zise el, privind-o peste umăr.

– Da, serios, n-am mâncat de ieri, minți ea. Ca să fie însă credibil, adăugă: Camerista mea tocmai plecase să ne aducă de mâncare când ai dat tu năvală în camera mea.

Boyd se ocupă de foc, apoi se ridică în picioare, scuturându-și mâinile.

– Foarte bine, spuse el, o să văd dacă nu pot să fac rost de ceva de-ale gurii și poate chiar o baie fierbinte. Tu usucă-te cât sunt eu plecat, dar stai naibii departe de patul ăla. E limpede?

– N-am zis că aș fi obosită, glumi ea.

Boyd o fixă cu privirea până ce o făcu să roșească. Știa la ce se referise. Pomenise despre ea și paturi în aceeași frază de suficiente ori cât să nu uite vreodată cât de mult își dorea el să o bage în așternut.

– E limpede, fu ea nevoită să răspundă.

Boyd își trecu o mână prin părul ud și aruncă o privire spre patul confortabil.

– Probabil că e o idee foarte proastă, zise el, gemând. Ar fi trebuit pur și simplu să așteptăm jos să se oprească ploaia. Putem să găsim și de mâncare acolo.

Asta nu avea să o ajute să fugă de el!

– Așteaptă tu jos, zise ea repede. Eu o să fac baia aceea fierbinte de care ai pomenit. Serios. Probabil că o să mă ajute să nu răcesc.

Boyd se mai uită la ea un moment, înainte să dea din cap și să iasă din odaie, închizând ușa în urma lui. Katey auzi imediat zăngănitul unei chei în broască și, de disperare, scrâșni din dinți. Ei, nu era de mirare că fusese de acord cu atâta ușurință. Știa al naibii de bine că urma s-o încuie înăuntru!

Dar nu irosi nici o clipă și căută alte opțiuni. Camera avea două ferestre care dădeau în strada care era pustie pentru că ploua. Una din ferestre era chiar deasupra acoperișului înclinat al porticului de la intrare al hanului. Și până jos nu mai era

chiar așa de mult, dacă se lăsa să atârne, cu mâinile agățate de streașină.

Zece minute mai târziu Boyd stătea la aceeași fereastră pe care Katey o lăsase deschisă când fugise. Deși îi azvârlise un ban unuia dintre rândașii de la han ca să-i bage calul în grajd, vedea de la geam că animalul nu mai era acolo unde îl lăsase și avea bănuiala că femeia ajunsese la el înainte. Mai bine.

Imediat ce părăsise camera și pe Katey, Boyd începuse să aibă îndoieli în legătură cu implicarea ei în răpirea lui Judith. Pur și simplu nu simțea că era corect să o catalogheze drept infractoare. Iubea animalele, pentru Dumnezeu! Cu gândul acela în minte, începu să-și dea seama că voia ca ea să fie vinovată. În cazul acela putea să și-o scoată din minte, în sfârșit, ca fiind nedemnă de atenția lui, căci pentru o femeie măritată îi ocupase și așa mintea prea multă vreme.

Dar chiar dacă că îi căuta scuze acum, când ea era de fapt cât se poate de vinovată, Boyd nu avea de gând să o urmărească. Judith era în siguranță acum. Iar el nu suporta de fapt să se gândească la Katey Tyler în închisoare.

Capitolul 13

Katey porni repede călare înapoi spre Northampton, în ciuda ploii. La jumătatea drumului ieși din furtună. Deși în fața ei drumul era complet uscat, nu era nici o spărtură în stratul compact de nori. Chiar dacă aceștia nu erau așa de negri cum fuseseră mai la sud, ploaia tot putea să ajungă spre nord și să o facă ciuciulete. Dar asta era ultima dintre grijile ei.

Norii de furtună făceau probabil ca ora să pară mai târzie, dar ziua era oricum pe sfârșite. Nu avea cum să-și adune servitorii și lucrurile și să ajungă la Londra înainte de căderea nopții. Îi era teamă să călătorească iar pe același drum, pentru că nu voia să riște o întâlnire cu Boyd.

Îl întârziase pentru că îi luase calul, așa că nu se aștepta să fie chiar în spatele ei. Dar nici nu se aștepta ca el să renunțe

și să plece acasă. Se dovedise prea încăpățânat ca să o facă. Însă nici n-o s-o mai găsească la Northampton. O să-i lase calul, să-l găsească acolo. Nu că s-ar fi simțit vreo iotă vinovată că i-l luase, după ce-i făcuse, dar nu mai avea nevoie de animal odată ce se pornea din nou la drum cu trăsura ei – îndreptându-se în aceeași direcție.

Curând intră în oraș, călare și udă, cu hainele șiroind, îmbrăcată cu o tunică bărbătească. Până și părul i se despletise, și nu mai pierduse vremea să se oprească și să-l împletească. Probabil că ar fi trebuit să o facă. Atrăgea mult prea multe priviri curioase, deși poate că asta se datora faptului că i se vedeau pulpele. Stânjenită, descălecă să-și aranjeze rochia astfel încât picioarele să-i fie acoperite cuviincios.

Katey ducea acum calul de dârlogi în urma ei când intră în piața târgului, unde își aminti cât de foame începuse să-i fie.

Piața era pe cale să se închidă pentru noapte, dar ea oricum nu avea nici un ban cu care să cumpere ceva. Câțiva mușterii își mai făceau totuși ultimele târguieli și o femeie răcnea la un vânzător de fructe pe lângă al cărui stand Katey tocmai trecea.

– Neică, ar'tă-mi doar cum ajung măi rep' de la docurile ălea!

– Femeie nebună, ți-am zis doar, nu avem docuri aici.

– Am 'țăles io că nu iaste p' acilea, da' încotro e orașu' un'e sunt? Nu-ți zisăi că bărbatu' meu vra să-mi ia veața? Tre' să plec dîn țară, 'nțălegi?

Katey încremeni. Nu auzea doar un interesant schimb de vorbe răcnite. Nu era oare aceeași scoțiană de care ea, Grace și Judith se căzniseră toată dimineața să scape? Femeia era cu spatele la ea și nu putea să fie sigură. Dar cum Boyd o acuzase de două ori că este nevasta lui Geordie Cameron, acum putea să-i spună pe nume celei care o răpise pe Judith. Iar aici avea o scoțiană care încerca să scape de soțul ei, ceea ce o făcu să se gândească la ce-i spusese Boyd despre cum Anthony Malory îl bătuse măr pe Cameron pentru faptele nevestei lui.

Katey nu mai avea vreun dubiu deja și de aceea opri un puștan care trecea în goană pe lângă ea și îi șopti să-l aducă pe polițist. Ea putea s-o rețină pe doamna Cameron acolo până ajungea el și era destul de furioasă ca să nu-i pese prin ce metode. Femeia aceea furase și maltratase un copil, le fugărise prin tot

târgul Northampton și prin împrejurimi, în încercarea de a pune din nou mâna pe fetiță și, dacă n-ar fi fost ea, amintirile lui Katey despre Boyd Anderson n-ar fi fost acum complet ruinate. Dacă era după Katey, femeia nu avea să scape nepedepsită după toate necazurile pe care le provocase.

Se apropie de ea pe la spate și zise:

– Doamna Cameron?

Scoțiana se întoarse pe dată, și Katey aproape că izbucni în râs, văzând cât de repede o luă vânzătorul de fructe în direcția opusă, ca să scape de pisălogeală. Katey o recunoscu acum cu ușurință. Părul femeii era tot în dezordine și ochii aveau și ei o expresie sălbatică.

– Di un' e îmi cunoști numele, hmm? întrebă ea, pe același ton belicos pe care îl folosise și cu negustorul de fructe. Di la han? Noi am plătit pentru odaie, deși ar fi trebuit să ne primim înapoi banii. Afurisita dă clanță di la ușă era stricată!

Katey își dădu seama că femeia nu o recunoscuse, dar asta nu o mira. Cu hainele leoarcă și în dezordine, cu părul ud și ciufulit de vânt, Katey nu mai arăta deloc la fel ca în dimineața aceea și, de fapt, probabil că arăta la fel de în neorânduială și de răvășită ca scoțiana.

– Nu sunt de la han.

Katey nu spuse totuși de unde era. Avea nevoie s-o rețină pe femeie până când sosea polițistul și i se păru că metoda cea mai bună era să o țină de vorbă.

Doamna Cameron mîji ochii la Katey.

– Atunci di un' mă știi? Îmi pare că te-aș cunoaște io... nu conteaz'. Dacă poți să-mi zici încotro s-o iau să ajung la docurile ăle mari, o să-ț' mulțămesc.

Logica i-ar fi zis că trebuie să o ia spre coastă, dar Katey spuse doar:

– Mi-e teamă că nu pot să te ajut. Nu cunosc deloc locurile acestea.

Femeia pufni nerăbdătoare.

– Atuncia n-am vreme să vorbesc cu matale. Ziua bună.

Era interesant felul în care se exprimase, ca și cum vorbele folosite erau singurele care aveau importanță. Și deja se uita împrejur, să găsească pe altcineva pe care să-l oprească și să-i ceară s-o

îndrume. Katey însă avea nevoie să o țină de vorbă. Nu ar fi vrut să o acuze mai înainte ca polițistul să sosească și să o aresteze.

– De ce te grăbești așa?

– N-ăi tu...

Katey o întrerupse:

– Mi s-a părut mie sau chiar te-am auzit spunându-i negustorului de fructe că fugi de bărbatul tău care vrea să te omoare? Asta e o exagerare, totuși.

– Fumee, îsta-i afurisitu' dă adevăr. A luat o bătaie care l-a prostit la cap. Abia dă l-am recunoscut. Și acu' vria să-mi pună mie în seamă.

– Ce să-ți pună în seamă?

– Că a fost el învinuit dă ce-am făc't io. M-o fugărit pi drum, așa o făc't, juruindu-să că o să mă omoare mai 'nainte ca Mal... ăă, mai 'nainte ca să pună ei mâna pi mine cum or făc't cu el. Da' acu' uite ce-i, nu ie treaba matale și io nu mai am vreme. Geordie poa' să între în oraș dântr-o clipită în alta.

Scoțiana dădu să plece. Katey se uită nerăbdătoare în spatele ei, dar nu se vedea încă nici urmă de polițist sau de băiatul pe care îl trimisese după el.

– Doamnă Cameron, așteaptă. Motivul pentru care ți se par cunoscută este că m-ai oprit ieri pe drum. O căutai pe fata dumitale, ceea ce știm amândouă că e o minciună. Nu ai nici o fată, așa cum nici eu nu am.

Doamna Cameron se răsuci brusc pe călcâie. Pentru o clipă, chipul ei a avut o expresie de surpriză, care se transformă rapid în furie, în timp ce o împungea pe Katey în umăr cu degetul.

– Zici că mi-ai furat-o? Acu' ieream bogată dacă nu te băgai. Un'e e acu' ?

– Înapoi la familia ei, unde n-o mai ajungi niciodată cu mâinile tale jegoase. Polițistul vine încoace să te aresteze. Chiar credeai că o să scapi basma curată?

Katey se pregăti să o împiedice pe femeie să fugă, dar doamna Cameron avea de fapt o expresie gânditoare și apoi o ului pe Katey zicând:

– Ăi, păi nici nu-i o idee chiar așa dă rea. Mă chitesc că pușcăria o să fie un loc numa' bun să mă ascund dă Geordie.

Katey își spuse că Geordie trebuie să fii fost nebun să se însoare cu femeia asta, dar dacă era cineva cu adevărat *nebun*, atunci ea era.

– Aide atuncia, continuă doamna Cameron, apucând-o chiar pe Katey de braț, ca să o ia cu ea. Aide să-l găsim pă polițist, nu? O să-mi trebuiască să zici matale că io îs de vină. Ei n-o să crează dacă numa' io zic așa.

Nu încăpea îndoială, dar Katey se așteptase ca ea să fie cea care face plângere. Nu se aștepta ca femeia să fie cea care să insiste și să o ia înainte spre sediul poliției. Și bine a făcut, pentru că Katey îl zări pe băietanul trimis după polițist jucându-se cu un câine la capătul celălalt al pieței. Poate că o monedă l-ar fi convins să facă așa cum îi ceruse, dar fără ea, puștiul pur și simplu ignorase rugămintea ei!

Katey era încă bănuitoare în privința motivelor femeii. Era oare posibil ca ea să prefere o celulă de închisoare în locul furiei soțului său? Se pare că da. În schimb, ar fi trebuit să fie bănuitoare fiindcă doamna Cameron insistase ca ea să o însoțească.

Capitolul 14

Katey stătea așezată pe pat, cu picioarele strânse la piept și bărbia sprijinită de genunchi, cu gura pungită de necaz. Își inventa în minte una dintre poveștile ei, în care Boyd Anderson era condus la eșafod. Nu avea mâinile legate, dar avea un căluș în gură. Era întrebat dacă voia să spună câteva ultime cuvinte, dar el nu putea răspunde din cauza călușului. Ar fi putut totuși să și-l scoată cu ușurință, nu? Foarte bine, Katey va trebui deci să-i lege mâinile, pentru că nu avea nici un interes să audă ce ar putea să spună el.

Amână deschiderea trapei de sub el. Savura clipa. Boyd nu părea speriat, totuși. Avea un aer afurisit de încăpățânat, de fapt, așa cum avusese și ultima dată când îl întâlnise. Poate era din pricina convingerii că nu va fi spânzurat ca vinovat de prostie, cauza pentru care fusese condamnat. Așa că, dacă se introducea

și pe sine în scenă și îl lăsa să o vadă, el o să știe că are de ce să-și facă griji...

– Aha, aici erai, deci, zise Grace, sec. Trebuia să-mi închipui. Te-am căutat peste tot în rest. De ce oare nu m-am gândit să te caut la... închisoare?

Katey ridică privirea în timp ce ușa celulei se închidea în urma cameristei ei. Grace avea un simț al umorului cu un deosebit de dezvoltat nivel de sarcasm.

– Mă bucur că găsești ceva amuzant în chestia asta, zise Katey, oftând.

– Ți s-a părut că sunt amuzată? Serios? Te asigur că nu e așa. Te asigur că sunt foarte furioasă. Faptele bune nu ar trebui să se termine astfel.

De aceeași părere fusese și Katey, până când începuse să-l spânzure pe Boyd Anderson în minte. Să-i administreze o pedeapsă dreaptă, chiar dacă nu era decât în imaginația ei, o scăpase sau cel puțin îi mai potolise din furie. Știa foarte bine că ea și Grace ar fi fost deja la Londra, dacă el nu era așa de încăpățânat. Katey cu siguranță n-ar mai fi și acum în Northampton și n-ar fi dat iar peste Maisie Cameron ca să ajungă ea însăși la pușcărie din pricina aceasta.

Acum însă Grace era aici, și fără îndoială că varianta identică oferită asupra evenimentelor îl convinsese pe polițist că era nevinovată.

– Acum că ai venit, putem să o luăm din loc, așa că hai să lăsăm chestia...

– Ce te-a făcut să crezi asta? i-o tăie Grace, scurt. Nu, vin și eu lângă tine. Se pare că fac parte din grupul de răpitori.

Cu siguranță nu asta sperase Katey să audă.

– E o prostie. Ai crede că dacă amândouă le spunem exact același lucru...

– Așa ai făcut? o întrerupse Grace, bănuitoare. Sau iar ai înflorit?

– Nu! răspunse Katey, indignată.

– Păi, polițistul nu m-a întrebat prea multe, dar tu de ce nu le-ai spus cum stă treaba, ca să ieși de aici?

– Am făcut-o, răspunse Katey, ușor triumfătoare. Domnul Calderson, temnicerul nostru, chiar m-a crezut.

– Trebuia să-mi închipui, zise Grace și zdrăngăni ușa care le împiedica să plece.

Katey jubila. De astă dată era o expresie impresionantă. Grace părea chiar spăsită din pricina ultimului acces de sarcasm... dar numai pentru o clipă.

Cum slujnica rămase tăcută un moment, Katey îi explică:

– Nu m-au eliberat încă din cauza familiei lui Judith. Aparent este foarte renumită în ținut. Domnul Calderson le-a recunoscut numele și a zis imediat că nu are curajul să-mi dea drumul până ce nu are vești de la un reprezentat al familiei.

– Așa că ai stat aici toată după-amiaza? o întrebă Grace, incredulă, în timp ce se așeza lângă ea, pe pat. Te-am căutat peste tot... de câte două ori! Eram sigură că dacă te scap din ochi fie și doar două minute...

– Nu l-ai întrebat pe hangiu?

– Ba sigur că da.

– Atunci ar fi trebuit să mă cauți mai devreme aici. El a văzut când am fost târâtă afară. Nu ți-a spus?

– *El* probabil că mi-ar fi spus, dar *el* nu mai era acolo când am descoperit eu că lipsești din odaie. Nevastă-sa era în locul lui și ea mi-a spus că nu te-a văzut.

– Păi, nici măcar în Northampton nu mai eram. Afurisitul de american care a venit să o salveze pe Judith a ținut morțiș să mă ducă înapoi la Londra, să dau socoteală familiei Malory, și m-a luat pe sus exact pentru asta! Dacă nu fugeam pe fereastră ca să scap de el...

Grace sări de pe pat și exclamă înțepată:

– Acum chiar știu că iar inventezi o istorie din alea de-ale tale. După toate celea, aș aprecia dacă mi-ai spune adevărul... chiar acum!

Katey nu se simți ofensată. Supărarea lui Grace era de înțeles. Nu făcuseră nimic rău, și cu toate acestea amândouă erau acum în închisoare. Iar Katey spusese într-adevăr prea multe povești la viața ei, așa că Grace avea toate motivele să se îndoiască de ea.

– Ăsta e adevărul, zise Katey, oftând. Bărbatului îi intrase în cap că sunt vinovată, așa că n-a mai contat faptul că eu i-am spus exact contrariul. Dar cel puțin am scăpat de *el*. Iar domnul Calderson m-a asigurat că nu va trebui să stau aici. Vorbește cu sora

lui să vadă dacă nu poate să mă găzduiască ea. Părea destul de încrezător că o s-o facă.

– Sub cheie, presupun?

– Păi... probabil. Dar cel puțin o să stăm într-o cameră mai confortabilă decât celula de pușcărie.

Nu era o celulă îngrozitoare, de fapt. Cum pe fereastra zăbrelită intra aer proaspăt, încăperea nu mirosea urât. Avea chiar și o podea de scânduri. Printre crăpături mișunau gângănii și de aceea Katey ținea picioarele pe pat, dar chiar și așa, tot era mai bună decât o podea de pământ.

– Despre ce american ziceai că e implicat? întrebă Grace, în timp ce se așeza iar lângă stăpâna ei. Mie mi-au spus că fata pornise înapoi spre Londra împreună cu cineva din familia ei și ei sunt englezi.

– Nu, cred că tu dormeai când Judith ne-a povestit în trăsură că are rude și în America, iar el e unul dintre aceste rude. Ba chiar îl cunoști. Tu ești cea care m-a prevenit pe *Oceanus* să am grijă în preajma lui, când ai simit că i s-au aprins călcâiele după mine.

– Anderson? exclamă Grace, nevenindu-i să creadă. Proprietarul acelei corăbii? Dar chiar era îndrăgostit de tine. N-am văzut în viața mea un bărbat așa de interesat de o femeie încât să se vadă de la o poștă că are gânduri carnale în privința ei. Ar fi ultimul om care să se îndoiască de tine, așa că de ce a făcut-o?

– Presupun că astea au fost aparențele, eu o țineam pe fată încuiată într-o cameră, în același oraș unde o ținuseră și cei care au răpit-o.

– Dar ea cu siguranță i-a spus că fusese deja salvată... de noi două.

– Sunt convinsă că ar fi făcut-o, dar o altă rudă a luat-o rapid de acolo, fără să o mai întrebe ce s-a întâmplat. Boyd a rămas cu mine și s-a pripit să tragă o concluzie greșită.

– Și nu i-ai explicat?

– Sigur că am făcut-o, dar lui i se înfipsese în creier că sunt o infractoare, așa că a refuzat să audă o iotă din ce i-am spus.

– Dar te plăcea!

– S-ar putea ca asta să fi reprezentat o parte din problemă.

– Că logica lui funcționează pe dos? a replicat Grace caustic. Bineînțeles! Ia-ți dușmanii în brațe, aruncă-ți prietenii în închisoare. E perfect logic!

Grace era din nou sarcastică. Katey plescăi din limbă și continuă:

– Nu, cred doar că s-a considerat prea înclinat în favoarea mea. Mi-a bombănit ceva despre cum o să lase autoritățile să se lămurească, pentru că el nu putea să aibă încredere în propriile instincte când e vorba de mine.

Mai spusese el și altceva, dar Katey nu avea de gând să-i repete acel lucru cameristei ei, când doar simpla amintire îi provoca acea plăcută senzație de fluturi în stomac. „Nu pot să gândesc limpede când ești atât de că te pot atinge, când nu mă gândesc la nimic altceva decât să te duc în brațe până la cel mai apropiat pat, așa încât nu îndrăznesc să te cred pur și simplu pe cuvânt, Katey Tyler. Îmi pare rău."

– Ce drăguț din partea lui, zise Grace, dar eu nu pe el îl văd stând aici, în închisoare, și ținându-ți de urât cât așteptăm să ne salveze reputația niște lorzi englezi care, fiindcă veni vorba, nu-i văd cu ochi prea buni pe americani și care probabil n-o să dea năvală ca să repare această nedreptate.

Gloria avusese o altercație cu un nobil într-una dintre puținele zile pe care le petrecuseră în Londra. Bărbatul o îmbrâncise la o parte când ea dăduse să se urce într-o birjă pe care o chemase și i-o suflase practic de sub nas, apoi comentase ceva disprețuitor despre cum trebuie ea să cedeze în fața celor superiori ei. De atunci Grace nu mai putea să-i vadă în ochi pe nobili, chiar dacă acela fusese singurul incident neplăcut pe care îl avusese cu clasa nobiliară... deocamdată.

– Până acum, simți Katey nevoia să precizeze, în călătoria noastră am întâlnit niște oameni foarte prietenoși, și în Anglia, și în Scoția.

– Dintre care nici unul nu era nobil.

– Adevărat, dar nu poți să-i pui pe toți în aceeași oală, doar pentru că unul a fost necioplit cu tine, mai ales când toți ceilalți au fost amabili și săritori. Până și domnul Calderson, temnicerul nostru, și-a cerut de trei ori scuze față de mine pentru că nu poate să-mi dea drumul.

– Ai dreptate, bombăni Grace, apoi oftă. Sper cel puțin că o caută pe scoțiana aia nebună. Nu-mi place când mă gândesc la cum noi, salvatorii, suntem în închisoare, iar ea umblă liberă.

– A, dar și ea e aici, cu noi. Nu ți-a spus nimeni? Sau poate că ar trebui să spun, mai degrabă, că ea a vrut să fie sigură că suntem *și noi* aici, cu *ea!*

Katey îi explică tot ce se întâmplase când se întorsese în oraș și dăduse peste Maisie Cameron, și încheiase zicând:

– Abia ce terminasem să-i povestesc domnului Calderson toată tărășenia, când doamna Cameron a arătat cu degetul spre mine, m-a făcut mincinoasă și a zis că totul fusese ideea mea. Ea voia să intre la pușcărie ca să scape de bărbatu-său, dar era destul de furioasă pe mine pentru că i-am dat planurile peste cap, cât să vrea să se și răzbune un pic.

– De ce nu mă mir deloc? zise Grace, ridicând din sprâncenele roșcate. Mi-am dat eu seama că femeia aia nu e cu toate mințile la locul lor.

Katey dădu din cap.

– Numai bună de băgat la ospiciul Bedlam, așa i-a zis domnul Calderson. Dar n-o condamn pe ea pentru situația în care suntem. E vina lui Boyd Anderson dacă astă seară n-o să dormim într-un hotel drăguț din Londra. E ca și cum m-ar fi băgat chiar el aici, cu mâna lui. A distrus o aventură perfectă cu bănuielile lui stupide.

– Regret să-ți spun, dar asta nu mai este o aventură. Este o tragedie.

– Nu e nici o tragedie. Doar că a devenit o neplăcere și o mică întârziere, atâta tot.

– O crasă eroare judiciară, insistă Grace.

Aici era mai greu să fii de acord cu ea, dar Katey îi replică:

– E destul de enervant, și sunt la fel de furioasă ca și tine...

– N-aș fi zis.

– ... dar domnul Calderson m-a asigurat că nu durează chiar așa de mult să ajungi la Londra călare, și el a trimis imediat un om acasă la Malory ca să lămurească lucrurile. S-ar putea să fim eliberate chiar în seara asta, mai târziu.

Amândouă știau că asta nu se va întâmpla. Era întuneric deja. Chiar dacă omul trimis ajungea la Londra în seara asta, era puțin probabil să se întoarcă imediat la Northampton. La urma

urmelor, lui nu-i păsa dacă două americance petreceau noaptea în pușcărie.

Domnul Calderson chiar le mută acasă la sora lui, dar asta n-o opri pe Grace să se lamenteze, mai ales când se dovedi că odaia lor era mai mică decât celula de la închisoare! Faptul că una din ele bombănea și se foia era mai mult decât destul, și Katey încercă așadar să-și controleze furia. Nu era obișnuită să fie nervoasă. Mult mai obișnuită era să-i înveselească pe ceilalți și să-i distreze, așa că în seara aceea îi împărtăși lui Grace o versiune cu mult înfrumusețată a povestirii ei cu „spânzurarea lui Boyd Anderson", ca să treacă timpul. Grace se înveseli sigur ascultând-o. Ba chiar începu să râdă înainte ca stăpâna ei să termine.

Când renunțară în final să mai aștepte să fie eliberate în acea seară și stinseră lampa să se culce, toate acele emoții ciudate care o tulburaseră pe Katey mai devreme, în cursul zilei, reveniră și o ținură cu ochii deschiși și ațintiți în tavanul întunecat.

Furie, durere... Cum de îndrăznise Boyd Anderson să o trateze ca pe o infractoare de drept comun? Doar o cunoștea! Nu erau niște străini. Traversase oceanul cu el. El crezuse că era căsătorită și are doi copii... de fapt, nu, el hotărâse acum că ea îi răpise probabil și pe copiii aceia. Dar nu fusese decât o bănuială din partea lui, bazată pe aserțiunea că ea o răpise pe Judith!

Își închipui cât de groaznic avea el să se simtă când va afla adevărul, dar asta nu o ajută să-și ostoiască sentimentele rănite. Necazul era că îl ura pentru felul grosolan în care se purtase cu ea astăzi, dar nu voia să-l urască, și emoțiile contradictorii îi dădeau o durere în piept și îi aducea lacrimi în ochi. Îl ura și pentru că o făcea să fie așa de confuză.

Reveni la imaginara lui spânzurare din mintea ei și de astă dată deschise trapa... iar apoi plânse până adormi.

Capitolul 15

Katey descoperi că achiziționarea unei trăsuri confortabile – cel puțin a uneia noi –, așa cum îi sugerase Judith Malory, nu era

ceva ce se putea înfăptui într-o zi. Bărbatul de la primul atelier de trăsuri pe care îl vizitase îi dăduse un termen de trei săptămâni. Al doilea meșter de trăsuri spusese că poate să-i facă una într-o lună. Avea și o listă de așteptare!

Era destul de rău că toate corăbiile de pasageri care plecau înspre Europa în următoarele câteva zile erau deja pline. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să cumpere două bilete de călătorie pentru un vas care ridica ancora în săptămâna următoare. Încă era supărată din pricina asta, așa că nu avea de gând să amâne și mai mult plecarea din Londra pentru o trăsură. Totul era din vina lui Boyd Anderson. Domnul Calderson nu le eliberase decât ieri după-amiază, cerându-și scuze din inimă, când bărbatul trimis la Londra revenise și spusese că, într-adevăr, familia Malory confirmase versiunea lui Katey asupra evenimentelor.

Pe drumul de întoarcere la hotelul lor din Londra, Katey îi spuse lui Grace:

– Cred că vom reveni la ideea noastră inițială și o să cumpărăm o trăsură când ajungem în Franța.

– Nu crezi că vom întâmpina aceleași probleme ca aici? o întrebă Grace.

– Ba da, însă vom putea cel puțin să începem turul țării cât timp așteptăm.

Grace dădu din cap și continuă:

– Atunci, care e următorul punct pe listă, înainte să plecăm de aici? O garderobă nouă? Angajarea unui vizitiu pentru o trăsură pe care încă n-o ai?

Auzind tonul sarcastic al servitoarei sale, Katey ridică din sprâncene. Dispoziția ei era pe cale să devină și mai sumbră. Ura să depindă de programul altora. Voia să părăsească Anglia în clipa aceea, nu săptămâna viitoare. Se gândise chiar, preț de o clipă, să-și cumpere propria corabie, ca să nu mai fie nevoită să se lege de programul altora și să se poată ține de al ei. Dar nu-și putea imagina cât poate să dureze construirea unui vas!

Ieri îi spusese lui Grace, pe jumătate în glumă, că nu pot pleca decât peste șase zile și încheiase zicând:

– Ar trebui pur și simplu să cumpăr o corabie ca să nu mai suferim astfel de întârzieri.

Grace dăru ochii peste cap și răspunse:

– E o idee bună să cumperi o trăsură, dar nu și să cumperi o corabie. Doar nu facem înconjurul lumii pe apă. Nu avem nevoie de corabie decât ca să ajungem pe continent.

– Și apoi pe încă unul.

– Da, dar câte luni vor mai trece până atunci? întrebă Grace. Ai spus chiar tu că traversarea Europei pe uscat va dura *foarte mult*. În plus, nu sunt foarte multe continente de vizitat... nu?

Indiferent câtă școală făcuse Grace la Danbury, geografia nu se numărase printre materii. Recunoștea singură că nu stătuse pe băncile școlii decât atât cât să învețe să scrie și să citească. Educația lui Katey fusese cu mult mai extinsă, dar deși profesorul ei se preocupase să-i predea noțiuni despre lume, ea nu avusese la dispoziție cărți ilustrate care să-i arate despre ce i se preda, așa că îi era greu să-și imagineze cât de diferite erau Europa și Africa, în comparație cu America. Profesorul nu făcuse decât să-i deschidă gustul pentru ceea ce se afla dincolo de linia orizontului, stimulându-i dorința de a vedea cu ochii ei acele locuri. Știa din lecturile date de profesor că era mai comod să mergi de la o țară în alta pe apă, decât să călătorești pe uscat.

– Ce păcat că nu putem închiria o corabie, zise Katey, încheind cu un oftat.

– Ce amuzant, chicoti Grace. Faptul că trebuie să aștepți ca următoarea corabie să iasă din port e doar un inconvenient minuscul, un preț mic pentru prilejul de a vedea lumea.

Cu siguranță Katey învăța că răbdarea nu e unul dintre punctele ei tari.

– Păi, ce zici de o garderobă nouă? o zgândări Grace.

– La ce-mi trebuie o garderobă nouă? Și așa car după mine cufere întregi de haine pe care nu le folosesc, de ce naiba să mai cumpăr altele?

– Pentru că nu ai decât haine comode, de zi cu zi cu zi, pe care le purtai acasă, la Gardener. Nu ai nici măcar o singură rochie sau pelerină elegantă. Dacă ești invitată la o petrecere simandicoasă sau...

– *Cine* să mă invite? chicoti Katey. Nu prea ne întâlnim noi cu persoane care dau petreceri simandicoase.

– Dar s-ar putea. Cel puțin ar trebui să fii pregătită. Sau o să refuzi invitațiile doar pentru că nu ai nimic potrivit cu care să te îmbraci?

Katey admise că așa era.

– Presupun că nu strică să am cel puțin o rochie deosebită, nu? Și mai voiam să-mi cumpăr un compleu din acela comod, de călătorie. S-ar putea să avem timp pentru el, dacă găsim azi o croitoreasă. Foarte bine, spune-i vizitiului să întoarcă. Cred că am văzut niște prăvălii drăguțe cu câteva străzi mai în urmă.

Grace vorbi cu vizitiul birjei, dar după ce se așeză înapoi pe locul ei, zise:

– Acum, că am bifat treaba asta de pe lista noastră cu treburi imediate, nu ai de gând să-i faci o vizită copilei, să fii sigură că a ajuns cu bine acasă?

– Nu știu... de fapt, cred că nu. N-am fost prea fericită de felul în care s-a terminat acea mică aventură, așa că aș prefera să uit de ea. Copila era încântătoare, e drept. O să-i trimit măcar un bilet să...

– Lasă!

– Pardon? exclamă Katey, îmbătoșată.

– Ai auzit foarte bine. Ți-e teamă că dacă te apropii de casa unui Malory o să dai iar ochii cu el.

– Nici că poți greși mai tare. Aș fi bucuroasă să dau peste Boyd Anderson din nou, ca să mă folosesc de pistolul pe care l-am cumpărat deunăzi.

Grace pufni.

– Că nu l-ai împușca.

– Doar l-am spânzurat, nu?

Grace începu să râdă, dar când se mai potoli, zise, zâmbind afectuos:

– Ce faci tu în povestioarele pe care le născocești e visare cu ochii deschiși și glas tare, Katey. Astfel de pure fantezii nu au nici o influență asupra a ceea ce ai face cu adevărat dacă ai avea ocazia. Dar a fost nostim felul cum l-ai spânzurat. Ce păcat că doar în închipuirea ta te-ai supărat.

– Nu știu de ce tot crezi tu că nu sunt capabilă să mă înfurii, că ești singura care are parte de experiența unor astfel de senzații. Am fost furioasă pentru tot acel incident.

– Poate, dar ocolești problema.

– Poate pentru că nu vreau să o discut? veni repede răspunsul lui Katey.

– Mă referem la copilă. Să scrii în grabă un bilet, fără să aștepți un răspuns, n-o să-ți spună că a ajuns cu bine acasă. Dacă bărbatul care a fugit cu ea atunci nu e cu adevărat ruda ei? Dacă Anderson era unul dintre răpitori și a plecat cu tine tocmai ca să te țină deoparte și să nu bănuiești ce se petrece cu adevărat? Dacă Judith nu a ajuns niciodată acasă?

Era rândul lui Katey să râdă.

– Ai ascultat prea multe povești de-ale mele!

– Vorbesc serios.

– Atunci alege-ți un subiect care nu e așa de absurd. *Oceanus* era a lui. Și în timpul traversării l-am auzit amândouă vorbind despre faptul că e doar una dintre multele corăbii care aparțin companiei navale pe care o deține familia sa. Grace, bărbatul ăla nu e un sărăntoc.

– Nici tu nu ești, dar asta nu l-a împiedicat să te învinuiască, nu-i așa?

Afirmația nu era complet eronată.

– Foarte bine, o să mă asigur că voi primi confirmarea când biletul meu va fi livrat. Chiar am presupus că totul e bine în ce o privește pe Judith. Dar nu e nevoie să trec eu însămi pe la reședința Malory ca să verific.

– Corect, zise Grace. Doar că nu vreau să lași pe aici niște treburi în coadă de pește... și fiindcă veni vorba, înainte să plecăm, mai avem timp să dăm o fugă până în Gloucestershire.

– Nu, răspunse imediat Katey. De fapt, mă gândeam să facem o excursie pe coasta de sud, până la Dover poate, sau poate chiar până în Cornwall, dacă nu o lălăim. N-am avut prilejul să vizităm comitatele din sud înainte să plecăm în Scoția.

Grace își încrucișă brațele la piept, cu o expresie încăpățânată, apoi spuse:

– Nu mi-aș face datoria dacă nu ți-aș pomeni că s-ar putea să nu te mai întorci niciodată în Anglia, odată ce-ai plecat de aici. Este posibil să ajungi în Italia și să decizi că aceea e țara unde vrei să prinzi rădăcini. Ai spus deja că Scoția ar fi un loc drăguț unde să trăiești, așa că știu că te uiți la toate aceste țări pe care le vizităm

căutând locul unde ai de gând să te stabilești, după ce ai terminat de văzut lumea. Așa că, gândește-te la asta, continuă Grace. Știi că atunci când vei fi în partea cealaltă a lumii o să ajungi să regreți că nu te-ai străduit mai mult să cunoști familia mamei tale.

Capitolul 16

Katey ar fi trebuit să știe că biletul trimis acasă la Judith va provoca mai mult decât un simplu răspuns. Când camerista hotelului veni la ușa ei să-i spună că are o vizită și că persoana o așteaptă în holul hotelului, fu gata să o trimită pe fată înapoi cu mesajul că nu se simte bine.

Îi era teamă să nu fie Boyd. Acesta putea fi la reședința Malory când sosise mesagerul trimis de ea și putea să-l urmărească înapoi până la hotel. Nu voia să-l mai vadă. Niciodată. Nici măcar ca să-l vadă târându-se în genunchi, acum, când descoperise cât de mult greșise. O urmase totuși pe fată la parter, refuzând să creadă că speranța pe care o simțea avea vreo legătură cu emoția iscată de gândul că o să-l vadă din nou.

Când văzu că vizitatorul nu era Boyd Anderson, nu simți nici ușurare, nici dezamăgire. Fu mult prea surprinsă de bărbatul care o aștepta stând în picioare. Era incredibil de frumos și asta nu avea de-a face cu zâmbetul cald cu care o întâmpină. Foarte înalt, cu o siluetă subțire și bine legată care se potrivea perfect cu statura înaltă, era genul de persoană pe care croitorii o adoră. Era îmbrăcat elegant, cu tunică lungă, brun-închis, și pantaloni bufanți, o lavalieră elegant înnodată, dar nu prea extravagantă. Hainele erau ultima modă, dar fără ostentație. Nici vorbă să fie un dandy. Părul negru tăciune îi cădea în valuri exact până la ureche, ochii erau ușor oblici, exotici, de un albastru cobalt minunat... ochii lui Judith Malory, își dădu ea seama!

Era cu siguranță o rudă, și chiar dacă nu se uitase prea bine la Jeremy Malory, înainte de a dispărea cu Judith în ziua aceea, înțelese că s-ar putea să fie el. Prea era mare asemănarea cu ceea ce își amintea ea, chiar dacă ar fi putut să jure că era mai tânăr.

Nu că bărbatul acesta ar fi fost în vârstă. Pe la treizeci și ceva, patruzeci de ani, ar fi zis.

– Domnișoara Tyler? Eu sunt Anthony Malory, tatăl lui Judith.

Luă mâna pe care i-o întinse Katey și o strânse cu căldură.

Ei bine, la asta nu se așteptase! Acesta era bărbatul cu care Boyd încercase să o sperie? Ce prostie!

Îi întoarse zâmbetul.

– Spuneți-mi Katey. Sper că Judith și-a revenit după povestea aceasta urâtă?

– Mulțumită ție, da. Nici nu-ți poți imagina cât de recunoscătoare îți este soția mea pentru ajutorul pe care ni l-ai dat. Katey, ești o tânără remarcabilă.

Fata nu se putu abține să nu roșească.

– Nu am făcut decât ceea ce ar fi făcut oricine altcineva.

– Aici greșești. Cei mai mulți și-ar fi văzut de treaba lor. Tu ai văzut o fetiță la ananghie și ai salvat-o. Ai fermecat-o cu totul pe fiica mea, să știi. De când a ajuns acasă nu face altceva decât să vorbească despre tine.

Katey zâmbi.

– Și eu am prins drag de ea. Este foarte isteață pentru vârsta ei și de aceea m-am trezit că o tratez ca pe un adult!

Malory chicoti.

– Are efectul acesta asupra noastră, al tuturor! Și așteaptă cu nerăbdare să te vadă din nou. Roslynn, soția mea, organizează astă-seară o cină în familie și am dori să vii și tu.

Katey era gata să izbucnească în râs, amintindu-și de discuția dintre ea și Grace din dimineața aceea. N-ar fi visat în veci că va fi obligată chiar în ziua aceea să spună „Dar nu am o ținută potrivită!" Dar fu silită să o spună. Familia Malory făcea parte din nobilimea engleză. Probabil că și când se băgau în pat arătau elegant!

– Mă văd silită să refuz invitația. Nu am o ținută potrivită pentru o cină londoneză.

Anthony râse și spuse:

– Prezența ta este dorită, și nu garderoba. Iar Judy va fi distrusă dacă nu vii. Apoi adăugă amuzant: Nu ai decât să te îmbraci într-un sac, dacă vrei, îți promit că familiei mele n-o să-i pese. Așa că nu încap scuze. O să trimit o trăsură după tine peste câteva ore.

Cum ar mai fi putut Katey să refuze acum? Anthony Malory era un bărbat încăpățânat, dar foarte amabil, cu toate acestea, și ea chiar își dorea să o revadă pe Judith, așa că acceptă timidă. Sigur că Grace îi repetă de cel puțin trei ori „Ți-am zis eu", în timp ce scotocea după cea mai drăguță rochie pe care o avea Katey. Departe de a fi un sac, era o rochie simplă, roz, cu nasturi de sidef. După ce o îmbrăcă, și Grace îi aranjă părul într-o coadă împletită lejer, așezată pe umăr, Katey se simți mai în largul ei să participe la cina de la Malory. Nu mult după aceea porni spre eleganta reședință din Piccadilly.

Aici avu o altă surpriză. Din stradă, reședința Malory părea așa de mică, dar interiorul era imens. Avea probabil de trei ori dimensiunea casei lui Katey din Gardener. Și arăta grandios! Rame aurite, candelabre din cristal, marmură strălucitoare ca pardoseală în holul principal. Oriunde privea, observa detalii elegante. Katey se simțea cu totul stingheră. Omenii aceștia erau niște aristocrați bogați...ce naiba căuta ea aici?

Gândul acela o părăsi însă curând. Ideea lui Anthony Malory despre o cină „mică" i se păru lui Katey destul de mare atunci când majordomul o introduse într-o încăpere plină de lume care îi spunea mulțumesc. Până și majordomul îi mulțumise!

Katey observă că Roslynn Malory nu era la fel de elegantă cum erau celelalte femei din salon. Probabil că Sir Anthony îi spusese despre caraghioasa problemă a „hainelor" cu care se confruntase când o invitase pe Katey la dineu, așa că femeia se îmbrăcase simplu, cu o fustă și o bluză. Chiar și acel minim efort în plus o făcu pe Katey să se simtă bine-venită, dar îmbrățișarea pe care i-o dădu Roslynn o relaxă complet.

Antholny o întâmpină cu căldură, dar Roslynn o trase înapoi în hol, pentru o scurtă discuție între patru ochi.

– Sunt așa de bucuroasă că Tony te-a convins să ni te alături astă-seară. Mi-a spus că nu ai cedat fără o luptă serioasă.

Katey se îmbujoră, dar Roslynn râse și o liniști:

– Glumesc, drăguța mea. Vreau doar să te simți bine-venită aici. Sper că vei fi de acord să ne accepți ospitalitatea pentru ceva mai mult timp decât această seară, dar putem să vorbim mai târziu despre asta. Înainte ca Judy să coboare m-am gândit că poate ai vrea să știi mai multe despre acest incident nefericit, așa cum

cunoaștem acum. Vărul meu, Geordie Cameron, a poftit mereu la averea mea, înțelegi, tu.

– Așadar, cel pe care l-a luat în pumni soțul tău chiar ți-e văr?

– Să nu fii surprinsă. Cu siguranță nu a fost prima dată. Înainte de a mă căsători cu Tony, Geordie a încercat de câteva ori să mă răpească. Știam ce pune la cale. Avea de gând să mă silească să-l iau de bărbat, ca să poată pune mâna pe averea pe care mi-a lăsat-o moștenire bunicul meu, și nu-i păsa cum avea să reușească asta. Tony a pus capăt acestor încercări, și am fost siguri că nu vom mai avea probleme din partea lui! Pe atunci Geordie s-a căit sincer, așa că deși Tony îl învinuiește pe el, eu nu o fac. Astăzi am primit chiar un bilet de la el, în care își cere scuze și mă asigură că nevasta lui nu ne va mai necăji, deși noi știam deja acest lucru. Omul trimis de Calderson ne-a explicat ieri, când a venit să asculte povestea lui Judy, despre cum s-a întâmplat ca Maisie Cameron și șleahta ei au fost prinși.

Katey înțelese imediat că familia Malory nu știa că ea era cea acuzată că este șleahta și că stătuse în închisoare din pricina asta. Vru să-i explice, dar se răzgândi brusc. Judith era acasă, în siguranță, și familia Malory era ușurată și îi era recunoscătoare pentru ajutor. Nu era nevoie să știe că ea suferise și alte consecințe de pe urma incidentului.

Gândurile i-au fost întrerupte de un chiot de încântare. O văzu pe Roslynn dându-și ochii peste cap și apoi se întorsese să vadă de ce. Țopăind, Judith coborî scările și se agăță de Katey într-o îmbrățișare exuberantă.

– Ai venit! Mă bucur așa de tare. Tata m-a necăjit că s-ar putea să nu vii. Și ești așa de drăguță în rochia asta.

Katey hohoti. Oare toată lumea auzise despre garderoba ei limitată?

– Uită-te la tine, după ultima modă. Nu mi-ai spus că ești cea mai drăguță fată din Anglia!

Judith radia, dar Katey nu se îndoia că era adevărat. Fata avea părul arămiu-auriu al mamei sale și ochii exotici și albaștri ai tatălui, iar amândoi părinții erau uluitor de frumoși. Katey avea convingerea că și Judith avea să fie deosebit de frumoasă când va crește mare. Chiar și acum, peste măsură de încântată, radia ca un înger.

– I-ai cunoscut pe toți? o întrebă Judith și înainte să răspundă Katey continuă: Vino cu mine, o să mă asigur eu că o faci.

După aceea fetița nu se mai dezlipi de ea. Ca o gazdă perfectă, așa cum probabil era deja pregătită să devină într-o zi, o prezentă pe Katey rudelor ei și după aceea îi oferi câteva comentarii despre fiecare persoană.

Unchiul ei Edward și mătușa Charlotte erau prezenți. Și ei locuiau la Londra. Vărul Jeremy și proaspăta lui mireasă – fosta hoață, șopti Judith – locuiau tot în Londra și tocmai se întorseseră din călătoria de nuntă.

Când i-a fost prezentată chipeșului și impetuosului tânăr care fugise cu Judith în ziua aceea, la Northampton, Katey fu destul de crispată. Ar fi fost mai bine dacă el ar mai fi zăbovit atunci cât să o cunoască de pe atunci, ceea ce ar fi împiedicat-o să ia cunoștință cu interiorul unei celule de închisoare.

Vru să-i spună asta, dar nu-i stătea în fire să fie necioplită, așa că își ținu gura. Și cu siguranță nu era vina lui că Boyd Anderson nu era în stare să vadă adevărul nici dacă îl lovea în moalele capului.

– Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut deunăzi, se scuză Jeremy în timp ce îi strângea mâna. Dar sunt sigur că Boyd ți-a explicat de ce era imperativ să o aduc pe Judy acasă imediat.

– A, da, mi-a explicat, răspunse Katey și se felicită că reușise să nu pară sarcastică.

De fapt, se așteptase să-l găsească pe Boyd la reședința Malory. Era dezamăgită că el nu era acolo. Nu e vorbă, nu se hotărâse ce avea să-i spună dacă l-ar fi găsit, dar fără îndoială ar fi fost ceva usturător.

De aceea era mai bine că el nu se număra printre invitați, pentru că lui Katey nu îi luă mult să-și dea seama că familia lui Judith nici nu știa despre gafa lui. Cum ar fi putut să știe dacă el nu le spusese? Era limpede că Boyd nu voia să-și vâre gâtul în laț. Probabil își închipuia că familia Malory nu avea să o cunoască niciodată, așa că nu era nevoie ca el să mărturisească. Pe de altă parte, nici Katey nu voia să strice atmosfera serii aducând vorba despre acuzațiile lui stupide.

Cât despre Jeremy, Katey putea să spună cu toată sinceritatea că nu cunoscuse în toată viața ei un bărbat mai chipeș, dar tot era

puțin supărată pe el. Acum înțelegea de ce, când îl văzuse la hotel, pentru o clipă îl confundase pe Anthony cu Jeremy. Tatăl lui Judith semăna atât de tare cu cel mai tânăr dintre bărbații Malory, încât l-ar fi putut lua pe Jeremy drept fiul sau fratele lui Anthony, dacă n-ar fi știut acum că el era vărul lui Judith.

Soția lui Jeremy, Danny, era însă așa de frumoasă că lui Katey i se tăie răsuflarea când o văzu! Purta o rochie de mătase verde smarald, avea părul alb ca zăpada, tuns scurt, în contra modei, dar avea cele mai perfecte trăsături. Katey era sigură că nu mai cunoscuse o femeie așa de frumoasă ca Danny Malory, dar apoi îi cunoscu pe vărul lui Judith, Derek, și pe soția sa, Kelsey, și fu obligată să-și corecteze părerea – și începu să se întrebe cum putea o singură familie să aibă atâția membri cu înfățișare uluitoare.

Cu toții erau îmbrăcați superb. Danny, cu rochia ei de smarald, Kelsey și Charlotte, în catifea neagră, chiar și bărbații purtau redingote și lavaliere de dantelă, și nici măcar nu era o întâlnire de gală! Dacă n-ar fi fost cu toții așa de primitori și de sincer încântați că le e alături, Katey ar fi fost sincer stânjenită de rochia ei simplă de bumbac, nepotrivită printre ținutele luxoase și bijuteriile sclipitoare. Dar nici nu se mai gândi la asta după aceea, pentru că Judith abia dacă îi lăsă răgazul să se gândească la ceva, copleșind-o cu un val de comentarii.

– Fiul lor, Brandon, este duce de Wrighton, înțelegi, îi spuse Judith după ce o smulse de lângă Derek și minunata lui soție.

Informația nu însemna absolut nimic pentru Katey. Profesorul ei era american get-beget și nu o învățase niciodată despre diferitele ranguri nobiliare din Anglia. Pentru ea, un lord era un lord, nici mai mult, nici mai puțin.

– N-o să-ți vină să crezi, dar Derek a cunoscut-o pe Kelsey într-un bordel, continuă Judith tot în șoaptă, apoi adăugă: Nu, nu e ce crezi. E o poveste foarte interesantă ce făcea ea acolo.

Katey putea să-și închipuie... nu, de fapt, nu putea! Dar secretele pe care copila i le dezvăluia erau cu totul scandaloase și lucruri pe care Judith n-ar fi trebuit să le știe la vârsta ei. Hoți și bordeluri, și parcă pomenise ceva și despre niște pirați, nu? Sigur că aceste aspecte neobișnuite ale unora dintre viețile celor din familia Malory nu erau cunoscute de public, așa că de ce i le împărtășea lui Katey?

– N-aș povesti asta chiar oricui, zise Judith, parcă citindu-i gândurile. Dar tu ești deosebită.

Katey roși puternic. Era unul dintre cele mai plăcute complimente pe care le primise vreodată. Dar se întreba ce percepții ieșite din comun avea copila.

– Nu sunt deloc așa... dar de ce-ai zis că sunt? întrebă.

– E ciudat, zise Judith, ridicând din umeri, dar am senzația că te cunosc de când lumea.

Asta chiar era ciudat, pentru că și Katey simțea o afinitate față de fată. Pe de altă parte, Judith îi amintea de ea însăși la aceeași vârstă, cu firea ei prietenoasă, curiozitatea și cu o mie și una de întrebări!

– Probabil că e din pricină că am vorbit așa de mult despre noi înșine când ne-am întâlnit, și pe urmă, în trăsura ta, sugeră Judith. N-am vorbit niciodată așa de mult cu cineva care nu face parte din familie.

Katey zâmbi și se uită împrejur, prin salon.

– Și e clar că ai o familie numeroasă.

Judith chicoti la auzul vorbelor ei, un sunet care îi aminti lui Katey ce mică era.

– Nu sunt nici jumătate din ei aici! În Londra cred că acum numără opt case Malory separate, deși ar fi mai bine să o întrebi pe mama, ca să confirme. Dar nici așa nu include toată familia mea.

Lui Katey i se părea greu de închipuit. Ea fusese singură la părinți, fără unchi sau mătuși, fără veri, fără bunici măcar – cel puțin nu unii pe care să-i cunoască. Trebuie să fie plăcut, se gândi ea, să ai atâtea rude. Și poate că ar trebui să se ducă la Gloucester din nou și de astă dată să bată de-adevăratelea la ușa familiei Millard.

La scurtă vreme după aceea se anunță că cina era pregătită. Masa era teribil de lungă și îi dădea lui Katey o idee despre câți membri de familie se adunau uneori în jurul ei ca să mănânce. Astă-seară erau prezenți doar zece, și Roslynn așezase grupul la unul din capetele mesei lungi, cu Katey între Anthony și Judith, în timp ce ea stătea în fața lor.

Nu existase nici măcar o singură pauză în conversație, care mersese de la cursele de cai și meritele celui mai nou armăsar al lui Derek și până la părerea doamnelor despre ultimele tendințe

ale modei, care cobora linia taliei. Lui Charlotte îi plăcea noul stil, dar celelalte trei femei preferau în continuare confortabilul stil *empire*.

Când Charlotte o întrebă pe Katey ce crede, aceasta trebui să recunoască:

– Mi-e teamă că în ultimii cinci ani am făcut o singură vizită la croitoreasă și asta s-a întâmplat azi-dimineață. Mi-am comandat o rochie elegantă și am urmat sfatul croitoresei. Mi-a spus că ea nu face decât rochii în stilul nou, cu talia joasă.

– Ce mitocănie din partea ei, zise Kelsey.

– Și probabil că e și mincinoasă, adăugă Danny. Știu eu cum procedează vânzătoarele. Vrea să le spui tuturor prietenelor tale de unde ai cumpărat haine ultima modă.

– Nu contează, vru Katey să le liniștească. O să aibă nevoie de patru zile doar pentru acea singură rochie. Nu am avut timp să caut o altă croitoreasă.

– Asta e o prostie! Nu durează atât să facă o rochie, zise Roslynn. Probabil căuta doar un pretext ca să te taxeze mai scump. Mâine am să-ți trimit croitoreasa mea. O să-ți facă atâtea rochii câte poftești, în orice stil preferi și în plus, rapid.

– Îți mulțumesc, dar nu e nevoie. Sunt în călătorie, așa că nu am nevoie de prea multe haine. Iar corabia mea pleacă săptămâna viitoare.

– Te întorci în America? o întrebă Anthony.

– Nu, nu mai am pe nimeni acolo, așa că nu cred că mă voi întoarce vreodată.

– Are rude aici, în Anglia, doar că nu vrea să le viziteze, spuse Judith.

Katey se îmbujoră, și asta o făcu pe Roslynn să-și dojenească ușor fiica.

– Asta e o informație care nu se face publică, pisoiaș. Dacă o să vrea, o să ne spună Katey. Nu trebuie să o faci tu în locul ei.

Buza de jos a fetei tremură ușor, și asta o făcu pe Katey să-i sară în ajutor.

– Nu e nici o problemă, sincer. E adevărat că am ceva rude aici, dar nu le-am cunoscut niciodată și nu credeam că voi avea timp să le vizitez înainte de a pleca în Franța. Dar nu am reușit să găsesc bilete decât săptămâna viitoare.

Făcu o pauză să-i zâmbească fetei și-i strânse mâna pe sub masă.

– După ce-am stat noi de vorbă, Judith, m-am gândit totuși să-i văd și acum, că am un mic răgaz în Anglia, probabil că o voi face. Dar mama ta are dreptate, aș prefera să nu discut despre asta.

Spusese destul pentru cineva care nu voia să discute despre asta! Dar familia Malory înțelese aluzia, și Anthony schimbă subiectul:

– Ce te ispitește să pleci în Franța? întrebă. Pentru cumpărături?

– Nu, Franța e următoarea țară pe care o vizitez în circuitul pe care îl fac.

– Și câte țări ai plănuit să vizitezi? veni întrebarea din partea lui Edward.

– Pe toate, răspunse Katey. De fapt, fac o călătorie în jurul lumii.

– În jurul lumii? exclamă Jeremy, gata să se înece cu bucățica pe care o înghițea. Pe toți sfinții, majoritatea oamenilor nu vor decât un circuit pe continent, dar dumneata vrei să vezi toată lumea?

– De ce nu? zise Katey. E ceva ce am tânjit mereu să fac, după ce mi-am petrecut toată viața într-un sătuc. Acum, că nu mă mai reține nimic, aș vrea să văd restul lumii.

– Nu trebuie să fii așa de surprins, amice, îi zise Anthony nepotului său. Oamenii au țeluri diferite. Al lui Katey este doar mai grandios.

– Dar un tur în jurul lumii o să dureze o veșnicie, insistă Jeremy.

– Nu chiar așa de mult, zâmbi Katey, deși recunosc că aici m-am cam lăsat dusă de val. Au trecut mai bine de trei luni de când am ajuns aici din America și deocamdată nu am văzut decât Anglia și Scoția. Acum știu deci că nu pot să-mi petrec atât de mult timp într-un singur loc și de aceea mă supără așa de tare că nu am o corabie mai devreme. Ar fi trebuit să plec spre Franța mâine, nu săptămâna viitoare.

– Păi, dacă tot ți-a fost amânată plecarea, îmi dai voie să te invit să stai la noi până când va ridica ancora corabia ta? zise Roslynn. Măcar atât să facem, după ce ai salvat-o pe Judy a noastră.

– Da, Katey, te rog, exclamă și Judith, plină de speranță.

– Vă mulțumesc, dar dacă vizita la familia mea decurge așa cum sper eu, probabil că voi vrea să-mi petrec restul timpului rămas

în Anglia împreună cu ei. O să vă anunț. Dar cu siguranță nu trebuie să-mi mulțumiți pentru că am ajutat-o pe Judith. Pentru mine a fost o aventură, așa că eu trebuie să-i mulțumesc ei!

După cină merseră în salon. Katey ajunse acolo ceva mai târziu, după câteva minute în care își aranjă ținuta. Fu din nou uluită de opulența reședinței, odată ce apucase să vadă și mai mult din ea. Oare și neamul Millard, care era tot o familie de aristocrați, trăia la fel? Oare la o astfel de avere renunțase mama ei, din dragoste?

Câteva momente rămase dincoace de ușa salonului, urmărindu-i pe cei din familia Malory, felul în care continuau să râdă și să se tachineze, felul evident în care se iubeau unii pe alții. Ce familie minunată erau și ce norocoși să se aibă unii pe ceilalți. Și-ar fi dorit să nu se mai simtă așa de stingheră printre ei, chiar dacă se purtaseră așa de drăguț cu ea. Dar tot se simțea. Și o făceau să-i fie dor de mama ei.

Grace avusese dreptate, trebuia să-i întâlnească pe cei din familia Millard înainte de a pleca din Anglia. Dacă nu o făcea, nu și-ar fi iertat-o niciodată. Poate că vreunul dintre ei chiar semăna cu Adeline sau avea o fire asemănătoare. Doamne, cât de mult și-ar fi dorit să descopere că are o rudă care era ca mama ei.

– Dumneata cine ești? auzi Katey o voce gravă venind din spatele ei.

Se întoarse și o cuprinse un fior de teamă, la vederea bărbatului mare și blond care o privea fix. Purta o cămașă albă și vaporoasă, descheiată la gât, pantaloni mulați și cizme până la genunchi, avea părul lăsat peste umeri și părea și mai puțin la locul lui în reședința Mallory decât ea. Dar mai era ceva la bărbatul acela care îi tăia respirația. Avea un aer de-a dreptul amenințător, de parcă ar fi fost un...un... ce naiba era? O strălucire de aur la urechea lui o lămuri. Semăna cu un pirat!

Capitolul 17

– Ei, Doamne, James, puteai să ne fi anunțat, zise Anthony, adresându-se nou-sositului. Când te-ai întors în oraș?

– Azi după-amiază.

Brusc, o sumedenie de lucruri se întâmplară în același timp. Jeremy traversă ca fulgerul salonul și îl cuprinse pe bărbatul mare și blond într-o îmbrățișare ca de urs. Pe cineva mai firav l-ar fi aruncat afară din încăpere, dar nu și pe el, și asta a fost bine, pentru că bărbatul nu era singur. Chiar în urma lui, în salon intrară o femeie și un copil.

Katey se dădu la o parte din calea lor. Bărbatul cel masiv arăta poate amenințător, dar evident nu era așa, ba chiar și mai evident, era un alt membru al familiei lui Judith. Fetița se grăbi și ea să traverseze salonul, dar ca să o ia în brațe pe fata care tocmai sosise cu părinții ei, apoi o trase repede la o parte și începu să-i șoptească la ureche.

Femeia care venise cu cei doi – Doamne sfinte, altă frumoasă! – dădea un ocol salonului și îmbrățișa pe toată lumea, ca și cum nu i-ar mai fi văzut de luni bune. Poate că tocmai așa se întâmplase, se gândea Katey, când îl auzi pe Anthony întrebându-l pe bărbatul blond al cărui nume era James:

– Cum a fost călătoria? Ați reușit să dați de Drew?

– Da, și Gabrielle Brooks era cu el, așa cum bănuisem. Doar că nu ne-am gândit că ea a fost aceea care l-a deposedat pe Drew de corabie.

– Chiar i-a furat-o? Cum așa?

– A fost ajutată de echipajul credincios al tatălui ei. Și în plus era disperată. I se dăduse de știre că tatăl ei e ținut prizonier de o mână de pirați ticăloși care fuseseră tovarășii lui.

– Dar de ce a furat-o? întrebă Anthony. Nu i-a fost Drew companion cât ea a stat la Londra? Putea pur și simplu să îi ceară s-o ducă în Marea Caraibelor, nu?

– Nu-ți amintești de scandalul legat de Gabby și stârnit exact înainte de plecarea ei? interveni soția lui James. A fost vina lui Drew, așa că ea nu era dispusă să-i ceară nimic în momentul acela.

– Aha, o femeie furioasă care a avut mijlocul de-a se răzbuna, presupuse Anthony, zâmbind ca un cunoscător. Înțeleg perfect.

– Mă gândeam eu că vei înțelege, zise James sec. Dar când i-am găsit noi, își rezolvaseră neînțelegerile.

– Deci Drew n-a avut nevoie să fie salvat, până la urmă?

– Chiar deloc. Dar tatăl lui Gabby avea totuși nevoie, și ca să-l scoatem din bârlogul ăla de pirați am dus o luptă, nu glumă, dacă-mi este permis să o spun chiar eu. Îmi pare rău, bătrâne, că ai ratat ocazia să te distrezi. Ți-ar fi plăcut la nebunie.

– Drew s-a întors cu tine? întrebă Roslynn.

– Nu, o să mai rămână o vreme în Caraibe. Înainte să o pornim înapoi spre casă am participat la căsătoria lui.

Anthony începu să râdă.

– Să nu-mi spui! Alți pirați care intră acum în familia ta?

Vorbele acelea îi aduseră o privire încruntată din partea chipeșului blond, și Katey își schimbă brusc părerea. James Malory era absolut amenințător. Oare o expresie a feței putea să fie mortală?

– Nu fi măgar, sunt și familia ta, răspunse James.

Anthony era ori foarte curajos, ori pur și simplu nu observase încruntarea din ochii celuilalt bărbat, pentru că spuse, zâmbind:

– Nu prea cred, bătrâne. Tu ești ăla cu cinci cumnați barbari, nu eu.

– Iar nepotul nostru prin căsătorie e unul dintre ei, sublinie James.

– Pe toți dracii, am uitat de el, bombăni Anthony, apoi puse o mână pe după umerii lați ai fratelui său, ca să-l conducă spre Katey. Ei, hai să o cunoști pe eroina lui Judy. Ai aflat ce s-a întâmplat? Știu că Judy s-a grăbit să o vadă pe Jack imediat a doua zi după ce-a ajuns acasă.

– Da, Jack ne-a povestit totul în mai puțin de zece secunde. Abia dacă am apucat să intrăm pe ușă! Dar știi și tu cum își turuie vorbele grămadă când e entuziasmată.

– Așa e, spuse Anthony, dându-și ochii peste cap. Și Judy face la fel. Și nu de la mine a moștenit obiceiul ăsta! Mă jur că noi nu eram așa de agitați când eram de vârsta lor.

– Noi nu eram fete, răspunse James, caraghios. Apoi, pe un ton mai serios, adăugă: Tony, îmi pare rău că n-am fost aici să te ajut.

– Nu-ți face probleme, bătrâne. Fiul și cumnatul tău ți-au ținut locul bine. Și, slavă cerului, s-a terminat, așa că nu e cazul să ne mai necăjim.

Când ajunseră în dreptul lui Katey, Anthony făcu prezentările. Chiar dacă James Malory nu era cu mult mai înalt decât ea, când își puse brațele masive în jurul ei – chiar o strânse în brațe! – fata se simți foarte, foarte mică.

– Îți rămânem îndatorați, îi spuse James. Ai ajutat-o pe scumpa mea nepoată care e și cea mai bun prietenă a fiicei mele. Katey Tyler, dacă vreodată vei avea nevoie de ceva, orice ar fi, să mă cauți.

Katey nu se îndoia de sinceritatea lui. Și avea sentimentul că „orice" chiar însemna absolut orice, chiar și ceva periculos.

Soția lui, „George", li se alăturară să-și exprime și ea mulțumirile. Ascultându-i, Katey avu impresia că, deși James Malory putea să reprezinte ușor un pericol pentru unii, prietenii și familia sigur nu aveau de ce să se teamă de el, iar Katey tocmai fusese inclusă în cel de-al doilea grup, iar asta îi alungă urma aceea de scurtă nervozitate pe care o simțise mai devreme, la sosirea lui.

Împreună cu James și cu familia acestuia mai venise o persoană, dar aceasta nu se grăbise să se apropie de ușă. Din nefericire, se strecurase chiar în spatele lui Katey. Dacă ar fi fost cât de cât prevenită, poate că ea nu s-ar fi făcut de râs.

– Domnișoară Tyler?

Katey se răsuci pe călcâie și dădu nas în nas cu Boyd Anderson. Cu tonul cel mai batjocoritor pe care îl avusese ea vreodată, Katey exclamă:

– A, iată-l și pe omul care face infractori din oameni nevinovați. Ce păcat că familia Malory trebuie să numească rudă un bădăran ca tine.

Rușinat, Boyd spuse:

– Am venit să-mi cer scuze pentru că nu te-am crezut.

– Scuzele nu se acceptă, replică ea, rece. Acum pleacă.

– Te rog...

– Ești și surd, nu doar prost? i-o reteză Katey, fără milă. Atunci stai să văd dacă te pot face să înțelegi. Poți să-mi cazi în genunchi, tot nu contează. Domnule, ești un idiot!

Boyd căzu în genunchi. Katey pufni, își scoase pistolul și îl împușcă. Nu îl nimeri, desigur, dar a fost plăcut să-i vadă expresia speriată.

Din nefericire, toate acestea nu se petrecură decât în imaginația ei, după aceea, și nu într-o încăpere plină cu vreo duzină de martori. Boyd o luă prin surprindere. Katey se răsuci, e adevărat, și suspină când dădu ochii cu el. Era îmbrăcat mai elegant decât ultima dată când îl văzuse, cu o redingotă bine croită, neagră, bine întinsă pe umerii lui lați, cu lavalieră albă, de dantelă, înnodată în jurul gâtului, și cu buclele castanii cu șuvițe blonde în căutată dezordine. Vederea acestui chipeș bărbat nu îi tăie însă respirația; în schimb, instinctul de conservare îi anulă buna judecată și atunci îl repezi:

– Să nu-mi adresezi cuvântul! Să nu îndrăznești să te apropii măcar de mine. De fapt...

Se întoarse către Sir Anthony, care acum privea încruntat de la unul la altul. Simți cum o roșeață fierbinte îi colorează obrajii, pentru că familia Malory nu se poate să nu o fi auzit cât de nepoliticoasă era cu ruda lor. Acum nu mai putea rămâne aici.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec neîntârziat, îi spuse ea gazdei. Vă mulțumesc pentru ospitalitate.

Nu îi dădu ocazia unui răspuns, nu se opri decât o clipă în drum spre ușă, atât cât să se aplece ca s-o îmbrățișeze pe Judith și să-i șoptească:

– O să vin din nou să te văd înainte să ridicăm ancora, dar acum trebuie să plec.

Aproape că ajunsese la ușa de la intrare, dar Boyd venea în urma ei. Îi puse mâna pe braț, o opri și o întoarse cu fața spre el.

– Katey, trebuie să mă lași să-ți explic.

– Ia mâna de pe mine!

Rămase cu privirile ațintite pe mâna lui până când Boyd o lăsă liberă, apoi îi spuse:

– Nu *trebuie* să fac nimic altceva decât să te ignor, ceea ce o să-mi fie foarte ușor.

– Vrei, te rog, să mă asculți doar...

– Așa cum m-ai ascultat tu pe mine? M-ai târât prin provincie împotriva voinței mele – în mijlocul furtunii, în plus. M-ai bruscat, m-ai încuiat într-o cameră, totul fără să mă asculți măcar o dată!

– Poate că nu te-am bruscat suficient, de vreme ce ai reușit să fugi, replică el, frustrat. Aș fi putut să te leg acolo, în odaie, dar n-am făcut-o.

Indignată, Katey își ținu respirația.

– Chiar crezi că asta te absolvă? Nu-mi vine să cred că mai stau încă de vorbă cu tine, dar gata. O să te tratez la fel de politicos pe cât m-ai tratat și tu pe mine. Indiferent ce-ai de spus, nu te aud. Nu așa s-a întâmplat?

Era bucuroasă să vadă cum în obrajii lui urca o ușoară urmă de culoare, dar asta a fost tot ce a mai văzut. Apoi se întoarse și o luă în grabă spre ușă. Îl auzise chemând-o iar pe nume, strigând chiar, dar nu se opri, ci coborî în goană scările de la intrare. Vizitiul pe care Sir Anthony îl trimisese să o aducă era încă în fața casei și într-o clipită a fost în trăsură și pornise spre hotel.

Capitolul 18

Prima reacție a lui Boyd, rămas în prag, cu ochii la Katey, care se îndepărta, a fost să o urmărească, dar James trimisese acasă trăsura cu care veniseră și aceasta nu avea să revină decât peste câteva ore. Obiceiul lui Edward era să facă la fel. Cum Piccadilly era o stradă foarte aglomerată, familia prefera să nu contribuie la congestionarea ei lăsându-și trăsurile lângă trotuar.

Vizitiul lui Derek era singurul care mai rămăsese, și deși n-ar fi ezitat probabil să ducă un membru al familiei Malory oriunde i-ar fi solicitat, fără îndoială că ar fi cerut permisiunea înainte de a transporta un Anderson. Până atunci n-ar mai fi reușit să prindă din urmă trăsura lui Katey, care se făcea deja nevăzută. Boyd știa însă că există cineva din casa lui Anthony care știa unde stă Katey, pentru că ea fusese invitată acolo.

Boyd aflase că fata era nevinovată de acuzațiile pe care i le adusese imediat după ce se întorsese la Londra. Oricine nu ar fi avut mintea și trupul încâlcite de dorințe, așa ca el, ar fi crezut-o probabil imediat, de vreme ce ea chiar spunea adevărul. El se dusese însă direct acasă la Anthony, să se asigure că Judith era acolo.

Imediat ce păşise în salon, Jeremy, care era încă acolo şi stătea pe o sofa împreună cu Judith, spusese:

– Ştii cum e să te certe un copil de şapte ani care e prea isteţ ca să fie luat în râs?

Judith intervenise şi ea:

– Nu voiam decât să-i mulţumesc aşa cum se cuvine lui Katey. Şi tu ai fi făcut-o, dacă şi-ar fi riscat cineva viaţa ca să te salveze. Ai fi putut să mă duci înapoi doar câteva minute, ca să o fac. Dar parcursesem deja kilometri întregi înainte ca să mă asculţi măcar!

Jeremy îi aruncă lui Boyd o privire de genul „înţelegi ce vreau să spun?" Mai tinerei lui verişoare îi spusese totuşi:

– Înseamnă că ar fi luat mai mult de câteva minute, nu-i aşa, pisoi, la cât de departe ajunsesem? Dar o să aflu unde stă când ajunge la Londra şi o să te duc chiar eu să o vezi, ca să-i poţi mulţumi cum se cuvine. Şi eu o să vreau să-i mulţumesc. La naiba, toată familia îi este îndatorată. Aşa că nu-ţi mai face griji din pricina asta, o să i se mulţumească.

Judith îl întrebase însă direct pe Boyd:

– Tu măcar i-ai mulţumit înainte să pleci?

Boyd nici nu ştia cum reuşise să scoată vreo vorbă, parcă izbit cu securea în moalele capului, dar reuşise să se scuze, spunând:

– Am fost copleşit de frumuseţea ei, aşa că s-ar putea să-mi fi scăpat din vedere.

Auzindu-l, Jeremy îşi dăduse ochii peste cap, dar Boyd continuase repede:

– Dar poţi să fii sigură că o să te ajut să o găseşti şi să corectez această scăpare.

– Vrei?

Copila radia, şi asta înfigea securea şi mai adânc.

Plecase de acolo rapid, înainte ca ei să observe cât de vinovat se simţea. Se gândise chiar să o ia înapoi călare spre Northampton chiar în seara aceea, dar se îndoia că o va mai găsi pe Katey acolo. În plus, avea convingerea că imediat ce va ajunge în oraş o să-l caute cu pistolul, cu o bâtă sau cu o umbrelă, ceva cu care să-i spargă capul. Lui Katey i-ar fi venit mai uşor să-l găsească pe el, decât lui să o găsească pe ea, pentru că ea putea să se folosească de familia Malory.

Asta nu îl împiedicase însă să-şi înceapă căutările încă de ieri. Trebuia cumva să-şi repare eroarea. Nu era chip să evite asta. Şi, evident, merita orice ar fi spus ea despre el. Cum să repari aşa ceva? Ieri-dimineaţă însă, la compania Skylark se declanşase o criză care îi ocupase o bună parte din timp. Una dintre corăbiile lor ajunsese cu chiu cu vai în port, după ce fusese avariată de o furtună violentă. Trebuise să aranjeze să intre în reparaţii extinse. Încărcătura fusese deteriorată şi trebuia să scape de ea. Nu puteau să o arunce pur şi simplu în Tamisa.

Apoi Georgina şi James reveniseră, chiar în după-amiaza aceea, şi el îşi petrecuse restul zilei cu ei, ascultându-le povestea despre mica aventură a lui Drew.

De câteva ori începuse să-i spună surorii lui despre gafa pe care o făcuse. Dar nu-i venea să-i strice Georginei bucuria sosirii acasă şi, în plus, încă mai spera să o găsească pe Katey şi să îndrepte lucrurile înainte ca familia lui să afle.

Acum era nevoit să se întoarcă în salonul plin de membri ai familiei Malory care auziseră ce îi spusese Katey – nu se exprimase cu o voce calmă – şi o văzuseră plecând din cauza lui. Oare apucase deja să le povestească? Nu, altfel ar fi sărit imediat cu toţii la el, să le explice. Acum însă sigur aveau nevoie de explicaţii. Era surprins că nu se luaseră după el până la intrare.

De fapt, când reveni în casă şi închise uşa, îi văzu pe James şi pe Anthony stând în cadrul uşii de la salon. Îl priveau. Cei doi nu l-ar fi lăsat să plece pur şi simplu, dacă aşa ceva i-ar fi trecut prin cap, înainte să mărturisească tot ce greşise. Dacă nu s-ar fi gândit dinainte să plece în căutarea hotelului lui Katey, acum ar fi fost un bun prilej să încerce, oricum, pentru că să se întoarcă în salon ar fi fost ca mersul la ghilotină.

Boyd trecu printre cei doi membri ai familiei Anderson pe care îi admira cel mai mult pentru aptitudinile lor minunate la box. Avusese chiar el prilejul să le cunoască, o singură dată, când el şi cei patru fraţi ai săi încercaseră să-l bată pe James pentru că, într-o încăpere plină de lume, acesta anunţase fără ruşine că o compromisese pe sora lor – nu chiar cu aceste cuvinte, dar englezii din colonii ştiau să citească printre rânduri la fel de bine ca alţii.

Încercaseră să fie fairplay şi să-l bată pe James pe rând. Pur şi simplu nu se putuse. Dar James le dăduse în ziua aceea destule

motive ca să nu țină cont de fairplay și, sincer, fusese nevoie de toți cinci ca să-l doboare într-un final. Atât de bun era la lupta cu pumnii.

Fiecare privire din încăpere se întoarse spre Boyd când acesta reveni în salon. Cei mai mulți așteptau răbdători o explicație, presupunând că el se va oferi singur să o dea. Dezamăgirea lui Judith a fost mai tare decât răbdarea ei.

Cu o expresie deznădăjduită, întrebă:

– Nu ai reușit să rezolvi și să o aduci înapoi?

Copila chiar crezuse că o va face? Cât de simplu era felul în care văd copiii lucrurile. Rezolvă. Totul e mai bine. Și-ar fi dorit și el să fie așa de simplu.

Clătină din cap spre Judith și o auzi pe sora lui:

– Boyd, spune-mi că nu ai insultat-o pe tânăra aceea.

Tresări.

– Depinde ce înțelegi prin insultat.

– Mitocan până în pânzele albe, hmm? bănui James.

– Să nu începi, zise Georgiana către soțul ei.

Apoi se întoarse către fratele său și continuă, mai atentă:

– Înțeleg că atunci s-au întâmplat mai multe decât știm noi?

Anthony nu avea însă chef să o întindă și întrebă apăsat:

– Ce-ai făcut, yankeule, ca să o înfurii atât de tare încât nu vrea nici măcar să stea în aceeași încăpere cu tine?

Cum spusese Katey?

– Am bruscat-o, am încuiat-o...

– Cum?

Întrebarea îi era adresată din toate părțile, pentru că nimeni nu-l auzise de fapt, atât de șoptit bolborosise răspunsul. Poate că nici nu era înțelept să fie așa de direct.

Își drese glasul și spuse:

– Nu am crezut-o când mi-a explicat de ce se afla acolo.

– În Northampton? întrebă Georgina.

– Nu, la hanul unde am găsit-o împreună cu Judith, o corectă Boyd.

Auzindu-l, James începu să râdă.

– Ai acuzat-o că ea este făptașul, nu-i așa? Acum înțeleg de ce era așa de furioasă.

Cum Boyd nu negă, Jeremy interveni și el:

– La naiba, yankeule, ți-am zis doar ce spusese Cameron, că soția lui...

– Știu, îl întrerupse Boyd. Dar am găsit-o pe Judy la hanul acela, ținută încuiată într-o odaie, în loc să fie în drum spre casă. Ceea ce m-a făcut să mă cam îndoiesc de povestea lui Cameron. Chiar și tu ai fost de acord că probabil îl mințise pe Anthony ca să nu-i mai care pumni.

– Dar asta nu i-a pus capăt, comentă Anthony, ceea ce a adus o încruntare pe chipul soției sale, pentru tonul îngâmfat.

– L-ai bătut de pomană pe bietul meu văr, îl dojeni Roslynn. Judy a confirmat că nu a avut nimic de-a face cu răpirea.

– Te contrazic, draga mea. Toate lamentările lui de-a lungul anilor, că nu a primit el averea ta, asta este ce i-a dat nevestei lui ideea, așa că în ultimă instanță el e de vină. Faptul că nu a fost ideea lui e singurul motiv pentru care acum nu e mort.

Roslynn pufni, evident în dezacord cu teoria lui. Boyd începuse chiar să se relaxeze, lăsase garda jos, oarecum, căci atenția celorlalți era acum la altceva. Apoi îl văzu însă pe James fixându-l cu privirea și, din nefericire, acel membru al neamului Malory era cu mult prea receptiv.

Acum, când tot amuzamentul dispăruse, James spuse:

– Stați o clipă, la naiba. Dacă nu ai crezut-o, și ea e încă furioasă pe tine... spune-mi că ai fost așa de incapabil cum mă aștept eu să fii și nu ai mers până la capăt cu bănuielile tale?

– Am fost cât se poate de capabil, zise Boyd cu un suspin.

– Vai, Doamne, zise James, cu o bănuială. A băgat-o pe fătucă la închisoare.

– Nu, asta nu era posibil, chiar și când mi-a trecut prin cap că ea trebuie să fie nevasta lui Cameron. Dar am încercat să o iau cu mine, la Londra, împotriva voinței ei. Voiam să o aduc direct aici, ca Anthony să decidă ce voia să-i facă. Ne-a prins însă furtuna, și când am reușit să ne găsim un adăpost, ea a fugit.

După doar o clipă de șocată tăcere, toată lumea începu să comenteze, în grade diferite de neîncredere și dezaprobare, în așa măsură încât Boyd abia dacă înțelegea ceva din cele spuse. De fapt, era o uluitoare ușurare că nu mai era nevoit să păstreze doar pentru sine acel sentiment de vinovăție. Când în sfârșit auzi ceva la care putea să răspundă, nici măcar nu i se adresa lui.

– Cum mama dracului o să reparăm chestia asta? o întreba Anthony pe soția sa.

– Nu e greșeala ta, răspunse Boyd.

– Pe dracu' nu e! îl repezi Roslynn supărată. Faci parte din această familie.

Chiar dacă vorbele lui Roslynn fuseseră rostite la furie, ele tot îi încântară auzul. Bărbații Malory poate că îl tratau încă într-un fel exclusiv disprețuitor, dar tot așa se purtau și între ei. Pur și simplu așa erau. Acum venise vremea ca el să accepte că era cu adevărat un membru al acestei familii. Georgina se îngrijise ca lucrurile să stea așa, și Warren la fel, pentru că amândoi erau căsătoriți cu niște Malory, și erau foarte fericiți.

Așa că Boyd luă o foaie din caietul lui Judith și spuse:

– Am să rezolv. Habar nu am cum, deocamdată, dar o voi rezolva.

Capitolul 19

– Te-ai întors devreme, zise Grace, când Katey intră în cameră.

– Era și el acolo, așa că am plecat.

Nu mai era nevoie să spună cine era „el".

– Dar mai întâi l-ai bește lit, nu? Înainte să pleci?

Grimasa făcută de Katey a fost suficientă pentru Grace, care conchise:

– N-ai făcut-o? Mă jur, Katey Tyler, nu te-am crescut deloc așa cum trebuie.

Katey pufni și se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun.

– Tu nu m-ai crescut deloc. Și am fost luată prin surprindere, altfel i-aș fi spus mult mai multe decât am făcut-o... sau poate că nu. Era prea multă lume acolo, nu puteam să sar la el ca o scorpie, așa cum ar fi meritat.

– Acum ai pierdut ocazia.

Katey rămase o clipă pe gânduri, apoi începu să chicotească:

– Am pierdut ocazia să mă port ca o scorpie... de asta ne văicărim noi acum?

Grace zâmbi și ea, chiar dacă puțin sfios.

– A sunat groaznic, nu-i așa? Dar poți să bește lești pe cineva și cu blândețe. Fata mea, tu ești destul de finuță ca să o faci, știu că așa e. Și mie chiar o să mi se pună pata dacă bărbatul ăla nu e cel puțin...spânzurat.

Începură amândouă să râdă. Apoi însă Katey oftă și își lăsă capul pe spate, îl sprijini de speteaza scaunului și închise ochii. Iar Grace se întoarse să continue împachetatul hainelor pe care Katey abia dacă le mai purta. Camerista le curățase bine pe toate și le călcase în vederea plecării apropiate.

Problema lui Katey era că probabil ar mai fi avut încă șansa să-l „spânzure" pe Boyd, ca să zicem așa, dar acum nu era sigură că mai voia. Pentru că familia Malory știa la cel hotel stătea, Boyd putea să obțină destul de ușor informația de la Sir Anthony. Ar fi putut chiar să apară mâine-dimineață ca să-i spună ce avea de gând să-i spună și în seara aceea.

Katey ajunsese deja la concluzia că nu voia să-l asculte. Nici să-l mai vadă din nou. Nu mai avea nici un rost să-l certe. El știa de-acum că ar fi trebuit să o creadă. Cu siguranță că o să vrea să-și ceară scuze. Katey nu avea de gând să-l ierte pentru îngrozitoarea lui încăpățânare. De fapt, prefera mult mai mult ca el să se zbată în remușcări.

Îi spuse și lui Grace la fel.

– Dacă îl mustruluiesc, îi dau ocazia să-și ceară scuze și, odată ce a făcut-o, se va simți absolvit de vină. Fie că eu îl iert sau nu, el va considera că a îndreptat lucrurile cu o scuză și nu se va mai gândi la asta. Dar dacă nu va avea ocazia, atunci sentimentul vinovăției nu va dispărea niciodată, nu?

– Katey Tyler, asta e hotărât o mare răutate din partea ta, zise Grace, râzând iar.

– Ți se pare? întrebă Katey, înclinând din cap, semn că luase o hotărâre. Atunci o să plecăm mâine în zori, ca să nu aibă prilejul să mă găsească.

Grace își dădu ochii peste cap.

– Mergem în excursia aia prin comitatele din sud?

– Nu, mergem la Gloucester.

*

Decizia spontană a lui Katey cu siguranță o făcuse fericită pe Grace. Katey, pe de altă parte, avea stomacul ca un arici, chiar înainte de a apuca să iasă din hotel, a doua zi dimineață. Nu îi era limpede de ce în ultima vreme ezita atât să-și cunoască rudele. Era un lucru pe care îl așteptase cu nerăbdare de mult timp. Iar ei ar putea să o întâmpine cu brațele deschise. Dar nu știa de ce îi intrase în cap că nu va fi așa.

Deciziile de ultim moment nu funcționau întotdeauna, dar uneori reușeau. Ea și Grace n-au avut nevoie să caute o birjă care să le scoată din Londra. Aceeași trăsură cu vizitiu care fusese trimisă cu o seară înainte să o ia pe Katey era la hotel în dimineața următoare și, când le văzu, vizitiul sări iute de pe capră să le deschidă portiera.

Impresionată peste poate, Grace întrebă:

– Să nu-mi spui că ai stat toată noaptea aici.

– Nu, coniță, dar treaba mea acum e să vă duc pe domniile voastre oriunde doriți, până când plecați cu corabia. Ordin de la Sir Anthony.

Era o surpriză plăcută să nu fie nevoite să se îngrijească de transport pentru călătoria în Gloucestershire. Katey îi ceru vizitiului ca, în drumul care le ducea afară din oraș, să oprească și la casa lui Sir Anthony și să-și ia haina. O lăsase acolo cu o seară înainte, când plecase cu atâta grabă, și nu avea o altă haină pentru călătorie, la fel de călduroasă și de confortabilă. S-ar fi dus chiar ea la ușă, dar se îndoia că la ora aceea mai era cineva treaz în afară de servitori. Se înșela.

Cum Judith îl auzise pe vizitiu la ușă pomenind numele lui Katey, coborî în salturi scara până la trăsură și nu ezită să intre și să se proptească pe banchetă, lângă Katey. Acesta nu avu inima să o certe. Trăsura ar fi putut să fie goală. Ea ar fi putut să trimită doar vizitiul să-i ia haina. O copilă ca ea n-ar fi trebuit să urce într-o trăsură, fără să știe cine e înăuntru.

Katey zise, în schimb:

– Întotdeauna te scoli așa de devreme?

– Și tu întotdeauna îți recuperezi lucrurile așa de devreme? replică Judith, zâmbind.

– Plec din Londra, spuse Katey. Așa că acum era singura ocazie în care puteam să-mi iau haina. Până la urmă am hotărât să-mi vizitez rudele din Gloucestershire înainte să plec definitiv din Anglia.

– Acolo locuiesc rudele tale?

– Da, de ce?

– Acolo e Haverston, moșia marchizului.

– Cine e ăla?

– Unchiul meu, Jason. El e capul familiei. Îți amintești că ți-am povestit despre grădinile lui?

– A, da, grădinarul.

Judith chicoti.

– Cred că și lui i-ar plăcea să audă că i se spune astfel. Chiar își iubește florile.

– Nu acolo a ajuns trăsura aia franțuzească? întrebă Grace, zâmbind.

– Exact. Pur și simplu trebuie să o vedeți! A transformat-o într-un suport minunat, în una dintre serele lui.

– Mă îndoiesc că o să ajungem prin apropierea reședinței unchiului tău, Judith. Gloucestershire e un comitat întins. Și nu avem timp de ocoluri. Corabia noastră își ridică ancora în patru zile. Așa că vom merge drept la hanul din Havers Town, unde am mai stat... Acum ce mai e?

Întrebarea lui Katey venea din pricina ochilor albaștri ai copilei, acum holbați la ea.

– Haverston e chiar lângă orașul acela! exclamă Judith. O, asta ar fi perfect.

– Ce anume?

– Dacă ați sta la Haverston.

Katey scutură din cap imediat.

– Nu aș îndrăzni. Și nu e nevoie, sincer. Nu vom rămâne acolo decât o noapte sau două.

– Dar noi aven nevoie să stai acolo, zise Judith, sinceră.

– Ce vrei să spui? întrebă Katey, încruntată.

– Aseară, după ce-ai plecat, s-a iscat mare tărăboi. Sigur îți închipui și tu cum a fost. Nimeni dintre noi nu a știut până atunci ce făcuse Boyd. Părinții mei s-au dat peste cap încercând să găsească o cale de a se revanșa față de tine. Nici asta nu e nici pe departe destul, dar sunt sigură că i-ar face să se simtă mult mai bine dacă

ai accepta să fii oaspetele nostru cât stai în Gloucestershire. Pur și simplu, trebuie să o faci.

„E absolut caraghios", se gândi Katey, iar Judith continuă:

– Casa de acolo este mare și confortabilă, o să-ți placă. Și este bine să ai niște prieteni lângă tine când te pregătești să dai ochii cu leii.

Katey avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă despre ce vorbea Judith, dar apoi izbucni în râs. Judith își amintise probabil de ceea ce spusese Grace despre Katey, că nu avusese curajul să se prezinte rudelor ei. „Leii" erau familia pe care nu o cunoscuse niciodată, iar „prietenii" de partea ei erau puternicii membrii ai familiei Malory. Uluitor cum un copil putea să se gândească măcar la astfel de lucruri, dar Katey se obișnuise să fie luată prin surprindere de copila aceasta. Totul era o chestiune de educație, presupunea. Judith era o aristocrată, dar era clar că nu fusese crescută doar între pereții camerei copiilor și cu bone care să o trateze ca pe un copil. Își petrecea majoritatea timpului în compania adulților care o iubeau și o respectau.

Oricum, nu familia Malory era cea care să-i fie datoare cu ceva.

– Nu pot să-mi fac pur și simplu apariția din senin la ușa unchiului tău...

– Poți, dacă sunt și eu cu tine.

– Părinții tăi nu te vor lăsa...

– O să fie și ei cu noi, cel puțin mama, o întrerupse Judith din nou. Tata a plecat deja, o să lipsească toată ziua. Dar nu-ți face griji, n-o să te întârziem. Nu trebuie să ne aștepți pe noi. Avem mai mult de o trăsură și o să te ajungem din urmă pe drum.

Cum lucrurile se stabiliseră, cel puțin în mintea lui Judith, fetița se repezi înapoi în casă, înainte ca Katey să se poată gândi și la alte motive ca să refuze.

Odată pornite la drum, Grace spuse:

– Chiar crezi că o să vină?

– Bineînțeles că nu. E doar imaginația copilei. Mama ei n-o să se grăbească să plece la țară doar ca să ne asigure nouă ospitalitatea. Ideea e ridicolă. În plus, probabil că e încă în pat.

– Păcat. Mi-ar fi plăcut să văd trăsura aia acoperită cu flori.

Capitolul 20

Nimeni, cel puțin nici unul dintre adulții care cunoșteau dorința lui de a repara lucrurile cu Katey, nu se obosise să-i spună lui Boyd că ea fusese invitată la Haverston. A trebuit să afle de la Jacqueline, pentru că Judith nici nu se gândea să plece din oraș fără să-i spună celei mai bune prietene a ei unde plecă și de ce. Dar nu află suficient de repede, ceea ce îl făcu să gonească spre Haverston, dar chiar și așa, tot i-a fost imposibil să călărească suficient de repede ca să ajungă acolo înainte de căderea întunericului.

Ar fi putut să ajungă mult mai devreme, dacă nu s-ar fi dus la hotelul lui Katey în dimineața respectivă. Deși cel de la recepție îi spusese că plecase mai devreme, Boyd nu-l crezuse. Nimeni nu-i spusese seara trecută că tânăra avea de gând să plece din Anglia imediat. Crezuse că poate le ceruse ea celor de la hotel să-i spună că a plecat, dacă venea să întrebe. Știa că era furioasă pe el și că nu voia să-l vadă. Dar după ce o așteptase cu încăpățânare în holul hotelului, în speranța că o va zări trecând, se hotărî să plece.

Furios pe sine pentru că nu dăduse de ea, ajunse la concluzia că tânăra schimbase hotelul doar ca el să nu o poată găsi.

Când se întorsese în sfârșit acasă la Georgina fusese ușurat să afle că abia ce plecase la Haverston. Știa drumul într-acolo pentru că de-a lungul anilor fusese de câteva ori la domeniul strămoșesc al neamului Malory, când se nimerea să fie la Londra în timpul sărbătorilor.

Boyd ar fi considerat plăcută călătoria călare, cu acele culori vibrante ale toamnei, care încă pigmentau peisajul, și cu temperatura destul de blândă, dar vremea se stricase și aruncase un lințoliu cenușiu peste tot ceea ce se mai putea încă zări prin ploaia torențială. De câteva ori în cursul după-amiezii plouase atât de tare încât abia dacă mai reușea să distingă drumul înaintea lui.

Cu mult înainte de a ajunge era deja ud leoarcă. Majordomul îi spuse că familia era încă la cină și îl conduse pe Boyd direct la etaj, să se usuce și să-și schimbe hainele. Majordomul nu îi dădu ocazia

să facă altfel, așa că Boyd trebui să-și tempereze nerăbdarea de a o vedea pe Katey. Ceru ca sosirea sa să nu fie totuși anunțată. După ultima întâlnire cu Katey Tyler, nu avea nici o îndoială că, dacă ar fi fost prevenită că el era acolo, ar fi dispărut convenabil sub o scuză oarecare. Iar lui nu îi luă prea mult timp să-și schimbe hainele și să coboare iar, în grabă.

Părul îi era destul de ud încă, la fel ca și cizmele. Nu-și aruncase decât câteva haine de schimb în bagaj înainte de a pleca în grabă din Londra, așa că nu avea jiletcă, pentru că aceea pe și-o luase era încă udă. Știa că e îmbrăcat prea lejer, cu cămașa albă, cu mâneci lungi, și pantalonii negri, pentru o cină la Haverston, dar asta nu avea să-l împiedice.

Când ajunse în sufragerie, nu se clinti din prag, nici măcar atunci când familia îl observă și începu să-l salute. Katey era acolo, și el nu ava de gând să o lase să fugă iar de el. Probabil că ea își dăduse seama că el baricada ușa, împiedicând-o să scape, pentru că nu îi aruncă decât o privire scurtă, înainte să continue să mănânce, ignorându-l.

În fine, cel puțin nu mai fugea sau nu mai încerca să o facă. Asta ar fi trebuit să fie o ușurare. Nu era. Boyd nu era în stare să o ignore, așa cum făcea ea cu el. De fapt, nu putea să-și ia ochii de la ea.

Katey purta o bluză albă cu un guler elegant din dantelă, închis cu nasturi până la gât, iar sânii ei generoși umpleau bluza. La naiba, sânii ei umpleau din belșug orice ar fi purtat ea.

„Ia-ți ochii de la sânii ei!" își zise în sinea lui.

Avea părul aranjat în coada lungă, împletită, care era preferata ei, deși astăzi nu mai avea capătul prins în centură. În schimb, coada îi stătea pe un umăr și vârful îi era în poală. Împletitura groasă și neagră ca pana corbului făcea un contrast izbitor cu bluza albă și moale. Iar obrajii rozalii...

Își dădu seama deodată că fata roșise. Pentru că știa că se uită la ea? Boyd părea că nu poate să-și ia ochii de la ea nici măcar ca să pună capăt stânjenelii ei sau ca să-și salute rudele. Dacă i s-ar fi dat ocazia, putea să se fi uitat la ea tot restul vieții lui.

Nu putea însă să continue să stea acolo pur și simplu, blocând intrarea. Jason Malory, al treilea marchiz de Haverston, stătea în capătul mesei lungi și, tratându-l ca pe orice alt membru

de familie, îi spuse lui Boyd să ia loc, făcând semn către un valet să-i aducă o farfurie. Zilele când cei din neamul Malory stăteau gata de bătaie într-un colț al camerei, în timp ce Andersonii făceau la fel în colțul opus erau de mult apuse.

Era doar o mică reuniune. Pe lângă Judith și mama ei, care o aduseseră pe Katey la Haverston cu un motiv, mai erau acolo și Jason cu Molly, menajera lui, așezați toți la unul din capetele mesei lungi. Molly era de fapt soția lui Jason și mama lui Derek Malory, deși nimeni în afară de familie nu știa asta și, din câte știa Boyd, Molly insista ca lucrurile să rămână la fel.

Boyd se întreba dacă îi fusese prezentată lui Katey ca menajeră. Nu că ar fi avut vreo importanță pentru el. Principala lui grijă era să se asigure că de astă dată ea avea să rămână în încăpere destul cât să-l asculte cerându-și scuze.

În scopul acesta se așeză exact în fața ei, destul de aproape de ușă, totuși, ca să o poată împiedica să iasă în fugă din sufragerie. Cineva pomeni ceva despre ploaie, când sunetul unui tunet se auzi în depărtare. Boyd abia dacă auzi comentariul sau sunetul. Continua să o fixeze pe Katey cu privirea, încercând să o facă să-l privească la rândul ei. Dar ea refuza să o facă. Din partea ei, el nici măcar nu era în cameră.

Așa se și cuvenea, presupunea Boyd. Era femeie măritată, la urma urmelor. Nu ar fi trebuit să le acorde atenție unor bărbați necăsătoriți dincolo de politețurile obișnuite, dar lui nici măcar atât nu-i acorda. Păi, sigur că nu, era încă furioasă pe el. Și unde mama dracului îi era bărbatul?

Boyd presupusese că o să-l întâlnească pe ticălosul ăla norocos în Anglia, dar ea nu spusese de fapt astfel, ci doar că se ducea să-l întâlnească. Oare acesta era motivul pentru acel circuit în jurul lumii de care pomenise Judith că ar fi planul lui Katey? Soțul ei era în altă țară?

Boyd spera că nu, pentru că într-un colț al minții lui se aștepta ca la un moment dat să fie obligat să-i dea socoteală pentru că o bruscase. De fapt, s-ar fi bucurat. Avea nevoie de ceva care să-i ușureze sentimentul de vinovăție. Iertarea primită de la Katey nu ar fi tocmai ce trebuie, dar o bătaie din partea soțului ei... nu, asta nu era probabil să se întâmple. Boyd nu doar îi admira pe pugiliști, excela chiar el în sportul cu pricina. Își imagina cu cât

mai vinovat s-ar simți dacă, în schimb, l-ar lăsa pe bărbatul ei fără simțire, din bătaie. Își reprimă un zâmbet amar. Pe cine păcălea? Dacă tot avea să bată pe cineva la sânge, îl încânta ideea că acela va fi bărbatul care putea susține că e soțul lui Katey.

Frustrarea lui îi sporea nerăbdarea. Voia să-și ceară iertare imediat, dar nu putea. Mai întâi trebuia să rămână singur cu Katey. Nu putea doar să explice la masă care fuseseră motivele pentru ceea ce făcuse în Northampton, când motivele cu pricina aveau de-a face cu sentimentele lui indecente față de ea. Katey era o femeie căsătorită. Cu siguranță că va înțelege.

– Unde îți este soțul, doamnă Tyler? izbucni el, frustrat.

Katey ridică privirea spre el, dar numai ca să-și încrețească fruntea și să-l întrebe cu prefăcută curiozitate:

– Care dintre ei?

Boyd tresări. Nu putea nega, o meritase. Încă o greșeală pentru care trebuia să-și ceară scuze, că își imaginase că ea ar putea să fie soția lui Cameron.

Dar pe Katey nu o interesa răspunsul lui. Cu ochii înapoi în farfurie, continuă:

– Nu am soț.

– A murit? întrebă el, incredul.

Era pe cale să-și exprime condoleanțele, când ea adăugă:

– Nu am avut nici un soț care să-mi fi murit. Nu am fost căsătorită niciodată.

Brusc i se întâmplară două lucruri în același timp. O senzație de ușurare îl copleși. Putea să înceteze să se mai simtă vinovat pentru dorințele lui față de o femeie măritată. Ea era liberă!

Apoi se gândi însă la iadul prin care trecuse în timpul acelei călătorii în care o avusese alături, când fusese obligat să se țină la distanță, pentru că el crezuse că era o femeie căsătorită și fericită, mama a doi copii mici. Cât de diferită ar fi putut să fie întâlnirea lor din Northampton, dacă între ei nu ar fi fost mariajul ei.

Posibilitățile îl uluiau. Ar fi putut să facă dragoste cu ea în ziua aceea! Și nu ar mai fi târât-o ca să o pună în fața furiei familiei Malory, nu? Cu mintea limpezită de dorințe, ar fi putut să vadă ce fătucă dulce și încântătoare era. Atunci nu ar fi avut nici o rezervă să o creadă. Dar toate acestea fuseseră imposibile pentru ea îl mințise că e căsătorită. Deveni deodată încruntat, întrebându-se

dacă nu spusese minciuna tocmai ca să îl țină la distanță de ea. Pe un ton tăios, de furie, o întrebă:

– Atunci de ce foloseai numele de doamna Tyler?

– Era mai comod. M-am folosit de el ca protecție, ca să țin la distanță atenția unor persoane nedorite. A funcționat foarte bine, mai adăugă ea, îngâmfată, uitându-se pe furiș la el, să-i observe reacția.

Roșu la față, Boyd zise:

– Și cei doi copii ai tăi?

Katey se opri, prefăcându-se fascinată de propria farfurie, apoi ridică ochii și îl privi fix.

– Nu erau ai mei. Ai ghicit corect în privința asta. Erau nepoții vecinei mele. Ea a vut nevoie de cineva care să-i însoțească până la o rudă din Anglia. A fost imboldul de care aveam nevoie ca să-mi încep călătoria în jurul lumii.

Celelalte persoane din jurul mesei urmăriseră conversația, privind când la Katey, când la Boyd. Jason le aminti că nu sunt singuri în încăpere, atunci când întrebă:

– Se pare că voi doi vă știți de la o întâlnire anterioară.

Boyd își luă cu greu ochii de la Katey, atât cât să-i arunce o privire celui mai vârstnic din familia Malory.

– Mi-a fost pasageră pe vas la ultima mea traversare a Atlanticului.

Roslynn oftă și zise:

– O cunoșteai, și totuși ai crezut că e vinovată?

– Nu o cunoșteam, răspunse Boyd, exasperat. Abia dacă am vorbit în cursul călătoriei.

– Ba am vorbit destul, îl contrazise Katey.

– Nu și despre chestiuni personale, replică Boyd, cu ochii acum la ea.

– Am vorbit destul cât să mă facă bucuroasă să fi atașat apelativul de *doamnă* la numele meu.

– Vai de mine..., începu Molly, pentru ca apoi să facă un efort să schimbe subiectul. Poate că am putea să mergem în salon, pentru desert?

La această propunere, familia Malory ieși în șir indian din sufragerie. Dar Boyd nu îi urmă. Nici Katey nu se clinti de pe loc.

Erau prea ocupați să se privească unul pe celălalt ca să observe măcar că rămăseseră singuri.

Capitolul 21

– Atât de transparent am fost? întrebă Boyd.

Era de parcă nu se scurseseră încet două minute de tăcere, timp în care se priviseră fix, peste masă, fără să vadă sau să audă nimic altceva. Katey nu se așteptase ca el să-și facă apariția la Haverston. Când Judith și mama ei o ajunseseră din urmă și o conduseseră la domeniul strămoșesc, Roslynn îi pomenise că Anthony ar putea să vină și el, dacă nu va fi reținut în Kent, unde fratele lui, Edward, îl trimisese cu afaceri, dar nu pomenise nimic despre Boyd.

Și acum, uite-l aici, apărut brusc în prag, cu părul ud, cu ochii căprui-închis privind-o năvalnic, lăsând-o fără suflare. Nu se așteptase să mai simtă vreodată explozia aceea palpitantă, freamătul acela pe care îl simțea la vederea lui, dar iată că le simțea iar și trebuia să le înăbușe imediat sau ea avea să fie cea care se va face de râs.

Ploaia torențială o făcuse să-și amâne vizita la familia Millard. În schimb, petrecuse o după-amiază plăcută cu neamul Malory, care reușiseră să-i calmeze nervii din stomac, amuzând-o cu spiritele lor de glumă și conversația lejeră. Va fi mai bine să pornească dis-de-dimineață, și spera să scape peste noapte de senzația de groază care pusese iar stăpânire pe ea. Îi era atât de teamă că, dacă întâlnirea cu familia mamei sale ieșea prost, toate speranțele ei vor muri chiar acolo, și ea avea speranțe atât de mari că oamenii aceia ar putea să umple golul pe care i-l lăsase în inimă moartea mamei sale. Dacă întâlnirea avea să meargă bine, pe de altă parte, va fi așa de încântată, că s-ar putea să-și amâne plecarea în Franța. Dar habar nu avea cum va decurge acea întâlnire până ce nu va avea loc.

Sigur nu plănuise întâlnirea între patru ochi cu Boyd, nu după ce decisese, mai mult sau mai puțin, să-l lase să se bălăcească

în sentimentul vinovăției că nu apucase să-i ceară iertare. Dar mai era și cealaltă față a monedei. Dacă îi ignora scuzele era la fel de bine, probabil. Nu avea de gând să-l slăbească. Dacă el credea că o să-l ierte vreodată pentru ceea ce făcuse, se înșela.

Acum, ca să-i răspundă la întrebarea dacă fusese ușor de citit, zise:

– Da, ai fost... mă rog, de fapt, nu. Camerista mea mi-a atras atenția că ești mai interesat de mine decât s-ar fi cuvenit. „Cu gânduri carnale", așa s-a exprimat ea. Probabil că eu nu mi-aș fi dat niciodată seama, de una singură, ce însemnau toate acele priviri intense, dacă...

– Am înțeles, zise Boyd, cu un geamăt agonizant.

Geamătul o făcu pe Katey să-și amintească de acele zile de la bordul corăbiei și de cât de incitant fusese să știe că el o dorea. El îi oferise una dintre cele mai dragi amintiri, experiența de a fi dorită pentru prima dată de un bărbat deosebit de frumos. Pe urmă el stricase totul. În schimb, acum era parte din cea mai groaznică amintire. Și pentru asta merita să plângă.

– De ce nu mă împuști pur și simplu, să termini odată? continuă Boyd.

– Prefer spânzurătoarea.

Nu voise să spună asta, doar îi scăpă. Dacă i-ar fi zis asta lui Grace, probabil că ar fi râs, pentru că devenise deja un fel de glumă între ele. De data asta însă nu era nimic amuzant.

– Desigur, a fost el de acord. Face mai puțină mizerie. O femeie ar trebui...

– Nu lua în glumă treaba asta! exclamă Katey, ridicându-se în picioare, cu o expresie la fel de furioasă pe cât îi arăta chipul. Nici măcar nu știu de ce mai stau de vorbă cu tine. Te-ai purtat ca un nebun. Eu nu am fost destul de convingătoare ca să te fac să judeci rațional. Nu mai e nimic de adăugat.

– Nici pe departe nu atinge miezul problemei! protestă el. Te rog să iei loc.

– Nu prea cred. Dacă încă nu ți-ai dat seama, nimic din ceea ce ai putea să spui nu are importanță. Așa că de ce nu vrei să evităm amândoi momentul jenant?

– Explicația pe care o am nu este pentru urechi inocente.

Aruncă vorbele ca pe o ocară, și așa au și fost percepute. Oare avea de gând să vorbească din nou despre dorințele lui? Poate că ar fi trebuit să se așeze, în definitiv. Genunchii tremurători insistau să o facă!

– Credeam că o să înțelegi, continuă el. Dar m-ai dat peste cap cu mărturisirea ta, că nu ești măritată. Nu e vorbă, sunt mai încântat decât îți poți imagina, dar eram sigur că o femeie măritată va înțelege cum este să dorești pe cineva atât de mult încât să ți se încețoșeze mintea și să refuzi o bună judecată.

– Asta e scuza ta, ce mi-ai spus în ziua aceea? Că nu puteai să gândești cum trebuie când eram eu prin preajmă? „Aproape încât să te ating", așa parcă ai spus? Că nu îndrăzneai să mă crezi pe cuvânt din această cauză? Dar, stai, devine și mai interesant. Pentru că tu nu-ți puteai controla gândurile carnale, era preferabil, după capul tău, să mă târăști tot drumul până la Londra și acolo să mă arunci în gura lupului, pentru că tu asta credeai că se va întâmpla. Mi-am pierdut vizitiul din cauza ta. Camerista mea e încă supărată. Și colac peste pupăză...

Boyd tresări și o întrerupse:

– Dacă te consolează în vreun fel, află că imediat după ce te-am lăsat în odaia de la han, ca să pun ceva distanță între noi, instinctul m-a trezit deodată. Nu-mi venea să cred că ai putea face rău unui copil.

– Poate pentru că nu o făceam! Dar nu, Boyd Anderson, nu mă ajută câtuși de puțin. La ce bun instinctele, dacă nu ținem cont de ele?

– Atunci să-mi spui tu, cum puteam în momentul acela să am încredere în instinctele mele, când primul meu instinct când te-am găsit acolo și m-am gândit că ești vinovată a fost să fug cu tine? Ți-am spus asta. Credeai că glumesc? Primul meu gând a fost să te salvez ca să nu fii arestată, să te scot din țară pe ascuns, dacă era nevoie.

Poate că ar fi fost de preferat, dacă se gândea mai bine, dar Katey nu o spuse cu glas tare. În schimb întrebă:

– Atunci de ce n-ai făcut-o?

Bărbatul își trecu mâna prin părul ud înainte de a răspunde:

– Pentru că sunt un bărbat cinstit și îmi repugnă încălcarea legii. Am văzut din experiență proprie prin ce au trecut părinții

lui Judith și nu se poate să supui oamenii unui astfel de iad emoțional și să nu plătești un preț egal pentru asta. Iar mie îmi era teamă că ajutându-te să fugi nu o să rezolv nimic, pentru că vei face același lucru din nou, în altă țară. Dar ca să-mi treacă măcar prin cap, să te ajut să scapi... știam că nu gândesc rațional.

Katey înțepeni.

– Așadar, ai ajuns înapoi de unde ai plecat? Scuza ta că nu poți să gândești limpede când ești în preajma mea? Domnule, tu nu gândești pur și simplu!

– La naiba, Katey, habar nu ai ce înseamnă să dorești pe cineva atât de mult cum te doresc eu!

Fata rămase cu răsuflarea tăiată.

– Nici nu vreau să știu, mulțumesc.

Nu-i venea să creadă că reușise să spună asta, căci avu nevoie de fiecare gram de voință ca să ignore efectul pe care vorbele lui îl aveau asupra ei. El o dorea și acum! Nici chiar furia ei nu îl potolise.

– Ei bine, o să asculți, continuă Boyd, cu o privire îndărătnică. Mă gândesc la tine din clipa când te-am cunoscut. Chiar și după ce călătoria noastră s-a terminat, tot n-am putut să mi te scot din minte. Ar fi trebuit să o fac, dar nu puteam. Mi-a bântuit până și visele. Nu mă așteptam să te mai văd vreodată. Și deodată, ai apărut, în carne și oase, iar eu nu m-am mai gândit decât la cum să te sărut, cum să-mi pun mâinile pe...

– Încetează!

În obrajii fetei înfloriră bujori, în timp ce un val de căldură o cuprinse. Katey se uita fix la buzele lui. Spusese că voia să o sărute. Se pare că ea nu putea să-și ia privirile de la buzele lui. Ce mama naibii se întâmpla cu ea?

– Îmi pare rău, continuă Boyd. Chiar speram că vei înțelege măcar puțin, dar îmi dau seama că nu se poate, de vreme ce nu ai trăit niciodată ceva măcar pe departe asemănător, nu?

– Chiar te aștepți să răspund la asta? răspunse Katey, indignată.

Pe chipul lui începea să se vadă descurajarea. Katey își întoarse privirea de la el. Era îngrozită că frânturi de remușcare i se furișau în suflet. Doar pentru că părea dezamăgit? Așa trebuia să fie!

– Cu riscul că te voi face iar să zâmbești, mai trebuie să spun cel puțin o ultimă...

Katey sări în picioare și îl întrerupse degrabă:

– Dacă mai spui o dată că mă dorești, mă jur că discuția asta încetează chiar acum.

Boyd oftă.

– Voiam doar să spun că din cauza... mă rog, din cauza sentimentelor mele mi-a fost teamă că voi crede orice îmi spui, adevărat sau nu, pentru că îmi doream să fii nevinovată. Și eram furios, convins că nu ești așa. Așa că știam al naibii de bine că nu aveam cum să mă încred în propria mea judecată. Trebuia să las pe altcineva să lămurească lucrurile.

Katey își aminti că în ziua respectivă Boyd îi sugerase câteva scuze care i-ar fi îngăduit să o lase să plece, dar toate se bazau pe prezumția că ea e vinovată și nu-i oferise decât un motiv acceptabil pentru implicarea ei în răpirea lui Judith. Se susținea astfel afirmația lui că, în timp ce fusese cu ea, Boyd chiar crezuse că era vinovată. Se pare că nu începuse să aibă îndoieli decât după ce se despărțise de ea.

Katey întrerupse brusc șirul acelor gânduri. Oare acum îi căuta scuze, ca să-l poată ierta?

Ocoli masa, dar se opri când el se ridică, apoi se întoarse, ca să poată merge cu spatele spre ușa sufrageriei, de teamă că el o să încerce să o oprească. Katey ridicase chiar mâna, să-l descurajeze, deși nu ar fi avut cine știe ce efect, dacă el chiar avea de gând să o țină acolo. Era ea înaltă, dar Boyd Anderson era suplu și musculos. Nu încăpea îndoială cine ar fi câștigat acea mică bătălie.

– Te-am ascultat, zise fata, oprindu-se în prag. Acum acordă-mi și tu mie aceiași atenție. Ai tot vorbit despre „sentimentele" care sunt de vină pentru felul vrednic de dispreț în care m-ai tratat. Consider inacceptabilă o astfel de explicație. Înțeleg că îți pare rău... în fine, nu ai spus de fapt chiar așa, dar...

– Sigur că îmi pare rău!

– Și mie, continuă Katey, aruncându-i doar o scurtă privire încruntată, pentru că o întrerupsese. Cu toate acestea, faptul că îți pare rău nu prea e de folos, după ce-ai comis fapta. Așa este cazul și acum. Aveai și alte opțiuni. Dar ai ales calea cea mai ușoară.

– Ce alte opțiuni? întrebă el, pe un ton frustrat, din nou.

– Puteai să trimiți pe cineva după Jeremy. Ai fi putut să mă ții la han, în camera aceea confortabilă, până când se întorceau și aflai adevărul, în loc să mă cari pe furtună!

– Când eram să mă culc cu tine?

Întinse spre ea un deget mustrător, și obrajii ei se îmbujorară iar.

– Ai fi putut măcar să aștepți până se întorcea camerista mea. Ea ar fi confirmat totul...

– Tocmai asta e, Katey. Nu mai puteam aștepta nici o clipă. Dar te-am lăsat să pleci. Asta ar trebui să conteze ceva.

– Pe dracu' m-ai lăsat, zise ea, cu răsuflarea tăiată. Eu am fugit! Și aș fi putut să-mi rup gâtul când am făcut-o, să știi. Am ieșit pe fereastră, am țopăit pe acoperișurile umede și lunecoase de la ploaie... arăt eu ca un copil pe care să-l încânte astfel de lucruri?

– Nu am lipsit chiar așa de mult, Katey. Aș fi putut să te ajung cu ușurință din urmă, dar am decis să nu o fac.

Boyd părea destul de mândru de el.

– Judy era în siguranță, așa că... te-am lăsat să pleci.

– A, înțeleg. Așadar, în loc să mă târăști restul drumului până la Londra, unde credeai că voi fi aruncată în închisoare, mi-ai permis să fug, ca să dau peste Maisie Cameron și să sfârșesc în închisoare, după ce a făcut ca o turbată și...

– Pentru binele tău, sper că minți, i-o reteză Boyd.

– Ți-ar conveni să crezi asta, nu-i așa?

– Katey, zise el amenințător.

– Nu mai ești în postura să mă amenințe, pufni ea. Și ai face bine să nu uiți asta. Nu o să scoți de la mine nici o informație, decât dacă mă ofer eu să ți-o dau. Dar nu am făcut un secret din asta. Dacă nu m-ai fi târât din Northampton, aș fi fost instalată confortabil în trăsura mea, în drum spre Londra, chiar pe urmele lui Judith, și nu m-aș fi întâlnit cu Maisie Cameron din nou. Autoritățile ar fi prins-o oricum rapid, pentru că în momentul acela îi era mai frică de soțul ei decât de închisoare. Nu era nevoie să fiu eu cea care să o ducă la poliție.

– Și atunci de ce ai făcut-o?

– Pentru că, atunci când m-am întors în Northampton, m-am trezit față în față cu ea și mi s-a părut că așa e drept. Dar Maisie știa că eu îi dădusem planurile peste cap și, chiar dacă era fericită

să ajungă după gratii, ca să scape de furia bărbatului ei, era încântată să-și ia revanșa cu mine și m-a acuzat de toată tărășenia... exact așa cum ai făcut și tu!

– Doamne sfinte! exclamă Boyd, cu o expresie îngrozită. Habar nu am avut, Katey.

– Nu acesta e momentul când ar trebui să jubilezi? zise ea, privindu-l încruntată. Nu asta ai avut în plan pentru mine? Să ajung la închisoare? Ei, am ajuns acolo, și eu, și camerista mea, ba chiar și vizitiul meu care, fiindcă veni vorba, tocmai de aceea m-a și lăsat baltă.

– Nici polițistul nu te-a crezut?

– A, ba da. Dar nu putea să-mi dea drumul înainte să verifice povestea cu familia Malory. Numele lor e bine-cunoscut chiar și în nord. Am fost în sfârșit libere abia a doua zi, la amiază, când omul trimis de el a revenit de la Londra, cu informațiile pe care le obținuse de la Judith.

– Nu-ți închipui cât de rău îmi pare, Katey.

Rostise cuvintele cu patos. Ea nu se îndoia că era sincer. Dar tot era prea târziu pentru scuze.

– Nu, nu-mi închipui. Și nici nu mă obosesc să încerc. Chiar crezi că niște vorbe, indiferent cât de sincere, mă vor face să uit furia și umilința pe care le-am simțit când am fost etichetată drept infractoare de drept comun, totul pentru că am încercat să ajut o fetiță care avea necazuri?

– Pentru Dumnezeu, trebuie să mă lași să mă revanșez cumva. Brusc îi veni o idee, și chipul i se lumină. Ai zis că nu mai ai vizitiu? Te duc eu oriunde vrei, oricât timp dorești!

Katey ridică privirile în tavan.

– L-am înlocuit deja pe vizitiu. Asta numești tu revanșă, să-mi dai ceva ce am deja?

– Katey, dă-mi o idee! zise el, disperat. Trebuie să fie ceva ce vrei sau care îți trebuie și cu care pot eu să te ajut.

– Nu există decât un singur lucru pe care îl ai și...

Se opri brusc. Nu se punea problema să aducă în discuție corabia lui, cum tocmai îi trecuse prin minte, ca mijloc de transport. Poate că se căia el, dar nu destul ca să renunțe la corabie, chiar dacă ea se oferea să i-o cumpere. În plus, inconvenientul

de a trebui să-și planifice călătoria în funcție de programul corăbiilor nu era decât o neplăcere. Nu-și dorea să aibă propriul vas.

Dar i se păru că bărbatul devine deodată mult prea senzual. Căldura intensă din privirile lui mai că o paralizează. Ce naiba spusese?

Trase adânc aer în piept și zise:

– Vai de mine, ești așa de departe de adevăr, că îmi stă mintea în loc. Nu era nimic... necuviincios... în ceea ce aveam de gând să spun. Și cu siguranță nu era ce crezi tu.

– Atunci ce am eu care...

– Nimic! se răsti ea, tulburată de întorsătura pe care o luase discuția lor. Mi-am pierdut șirul gândurilor. Nu-mi aduc aminte ce voiam să spun. Așa că nu mai pomeni despre asta.

Boyd oftă din toată inima. Katey o simți, până în vârful degetelor. Iar ochii negri și adânci continuau să o privească fierbinte...

Străbătu repede spațiul care îi despărțea și o trase cu putere spre el. Sărutul a fost la fel de fierbinte pe cât îi fusese privirea, exact așa cum bănuise ea că va fi. Katey nu îl împinse de lângă ea. O, nu, își încolăci brațele în jurul lui. Senzația aceea de înfiorare și de dorință pe care o simțise acolo, în odaia hanului din Northampton, când el o atinsese, reveni din nou, frământând-o pe dinăuntru, făcând-o să...

– Nu prea știi să minți, remarcă Boyd.

Cu o clipire, Katey alungă acel scurt moment de închipuire și, roșind pentru că astfel de gânduri o încercau tocmai acum, când el era chiar în fața ei, începu să divagheze:

– De fapt, mă pricep minunat. Excelez, chiar. Ai fi de-a dreptul surprins. Nu că ar avea importanță câtuși de puțin. Și ți-am acordat mai mult timp decât meriți. Mâine-dimineață trebuie să mă scol devreme, ca să-mi termin treburile aici, așa că mă voi duce direct la culcare. Te rog să le spui tu noapte bună celor din familia Malory din partea mea, dacă nu te superi.

– Katey...

Scoase un țipăt scurt când Boyd întinse mâna către ea, pentru că sărutul pe care tocmai și-l imaginase era încă prea proaspăt în mintea ei. Ieși în fugă în hol și apoi o luă drept în sus pe scări. Probabil că Boyd nu voise să pună mâna pe ea ca să o oprească, dar Katey îi îngăduise prea tare să o emoționeze, istovindu-i

simțurile mai mult decât putea să suporte într-o singură seară. Doamne sfinte, trăncănise ca o nebună!

Privirea aceea a lui, de la urmă, când ea știuse exact la ce se gândește el... și ce ar vrea să-i facă. În mintea ei, îi îngăduise! Cum naiba mai avea să doarmă acum, când își imaginase deja cum s-ar fi desfășurat întâlnirea lor, dacă bărbatul acela ar fi meritat să fie iertat?

Capitolul 22

Oamenii din Gardener nu prea socializau și altfel decât duminicile și de sărbători, dar mama lui Katey o învățase totuși detaliile mai fine ale etichetei adevărate, așa cum le învățase și ea cu ani în urmă, iar pe lista cu „nu se face niciodată" se afla și vizita făcută pe ploaie. Să picuri apa de ploaie în holurile oamenilor și să lași urme ude și pline de noroi cu pantofii pe covoarele elegante era o modalitate sigură ca să nu mai fii invitat niciodată. Nu e vorbă, casele din Gardener nu aveau covoare elegante, dar Adeline ținuse la asta.

Când Katey privi pe fereastră a doua zi dimineață, nu văzu doar o burniță, văzu că plouă cu găleata. Ploaia care căzuse ieri continua și nu dădea semne că se va opri. Așteptă o oră, apoi două, dar în final trebui să amâne vizita la familia Millard pentru altă zi. Câtă vreme ea și Grace ajungeau înapoi la Londra până a doua zi seara, ca să se poată îmbarca a doua zi, își puteau permite să mai stea o zi la Haverston, și Katey se mai gândea încă să amâne poate plecarea din Anglia, dacă întâlnirea cu familia Millard avea să decurgă așa cum spera.

Când ajunsese cu o zi înainte la Haverston, fusese uluită și surprinsă. Casa lui Sir Anthony fusese sclipitoare și elegantă, dar reședința de țară a marchizului era un castel! Se întindea pe acri întregi și era prea mare ca să strălucească: lumina se pierdea în încăperile uriașe. Reședința marchizului avea însă o căldură aparte – sofale atât bogat tapițate, că lui Katey îi era teamă să se așeze, șemineuri de două ori mai mari decât cele obișnuite, tablouri mai

mari decât ea, care atârnau pe pereții acoperiți cu tapet! Judith îi făcuse un tur scurt, care durase o oră, și nu văzuseră nici jumătate din reședință.

Nu fusese încă la sere, să vadă trăsura transformată în ornament de grădină. Judith rezervase pentru asta un tur după cina din seara trecută, când erau aprinse lămpile, ceea ce îi dădea un aspect special, dar Katey se retrăsese în camera ei după cină, din cauza lui Boyd.

Hotărî să o vadă acum, înainte de micul dejun. Nu avea de gând să aștepte mai întâi să se oprească ploaia, pentru că nu părea să se întâmple curând. Departe, în spate, erau o mulțime de sere. Judith nu exagerase când vorbise despre pasiunea lui Jason Malory de a cultiva plante. Toate serele erau mari și în majoritate făcute din sticlă, iar Katey nu trebui decât să pomenească de „trăsură", ca un servitor să-i arate sera cu pricina.

Omul se oferi să-i aducă o umbrelă. Katey nu voia să aștepte însă, așa că îl refuză, pentru că nu era prea departe de casă. Dar înainte de a ajunge la intrarea în seră, izbucni în râs văzând cât de repede se udase leoarcă. Nu-i era frig, totuși. Înăuntrul serei era cald și umed. O alee ducea printre plantele cu frunziș bogat, unele în ghivece, altele pe spaliere, unele atârnate chiar de bare suspendate de tavan, dar multe erau plantate direct în pământul bogat de jos.

Katey își încetini pasul când zări trăsura în față, cu ochii măriți de uimire și din nou uluită. Jason atârnase două candelabre deasupra ei, într-o seră! Când sosi ea, un lucrător tocmai le aprindea.

Asta chiar că era o extravaganță, și îi spuse și omului.

– În plină zi?

Bătrânul chicoti și răspunse:

– Doar în zilele întunecoase ca asta, coniță.

Katey se așeză pe una dintre băncile instalate lângă trăsură. Servitorul își termină curând treaba și o lăsă singură acolo. Trăsura era o priveliște uluitoare. Roțile fuseseră scoase, și asta o făcea să pară ca plantată în pământ! Era înconjurată de flori și de iederă. Dar sigur nu avea nevoie de lumină în plus. Era toată albă cu auriu, iar când soarele pătrundea prin geamuri, probabil că te orbea. Candelabrele îi dădeau însă o aură deosebită, o făceau să pară eterică și te duceau cu gândul la basme cu zâne.

Katey simțea cum neliniștea din stomac i se calmează. Dispăruse chiar și starea ei de agitație din noaptea trecută. Totul în jur era atât de pașnic, și simțea cum pacea aceea se scurge și prin ea.

Nici măcar nu se îmbătoșă și nici nu sări în picioare să plece când apăru Boyd și se așeză lângă ea. Discuția lor din seara trecută stârnise în ea niște emoții foarte puternice, dar acum nu era deloc supărată de prezența lui. În timp ce îl privea, se gândea de ce trebuia să fie așa de chipeș? Era îmbrăcat așa cum se îmbrăca de obicei pe corabie, cu o cămașă cu guler deschis și o jachetă descheiată. Nu avea, după modă, o lavalieră, dar hainele îi veneau splendid, prea splendid, mulate pe trupul lui suplu, musculos.

– Așadar, nu te deranjează ploaia, până la urmă? o întrebă el.

Katey își șterse fața cu una din mânușile lungi, dar de coada împletită încă mai aninau stropi, iar rochia de culoarea lămâii verzi avea pete ude. Văzu că Boyd era la fel de ud ca și ea și nu-și șterse încă fața. Îi venea să-i culeagă stropii de pe obraz cu... limba...

Roși imediat din pricina direcției pe care i-o luaseră gândurile, dar Boyd presupuse probabil că era din cauza întrebării lui. Încercă din răsputeri să păstreze un ton lejer, așa cum fusese și al lui.

– Nu, atunci când eu aleg să ies în ploaie, răspunse Katey.

– Am înțeles, zise el, zâmbind.

– Nu ești chiar așa de prost, de fapt? replică ea, întorcându-i zâmbetul.

Doamne sfinte, acum îl tachina? Mă rog, cu siguranță că senzația era mai plăcută decât să țipe la el, dar unde îi era furia? Nu-l iertase, nici măcar un pic. Poate era din pricina decorului? O făcea să se simtă ca și cum era într-o poveste... sau într-una dintre fanteziile ei... în care apărea adeseori Boyd Anderson.

– Credeam că îți vizitezi rudele în dimineața asta. Nu mă așteptam să te găsesc aici.

– De unde știai că îmi vizitez rudele?

– Am întrebat-o pe Roslynn. Când e vorba de tine, prefer să nu las lucrurile la voia întâmplării.

Katey se îmbujoră iar și simți deodată o căldură care îi cuprindea tot trupul. Își aminti de ce voise să-i spună că era măritată. O tulbura într-un fel în care nu era obișnuită. Își mărturisise sentimentele sau mai degrabă dorințele, atunci când crezuse

că era o infractoare. Nici acum nu și le ascundea, când aflase că a greșit, pentru că acum mai știa și că nu e măritată. Oare de data aceasta mai putea să-i reziste avansurilor? Sau era mult prea atrasă de el ca să se bucure de această mică idilă și apoi să treacă mai departe?

– Ți-ai înghițit limba; Katey?

Fata clipi și își alungă gândurile.

– Nu am de gând să merg în vizită pe ploaie. Poate să aștepte până mâine.

Boyd zâmbi și-i aminti:

– Tocmai mi-ai spus că nu te deranjează ploaia. Să îndrăznesc deci să sper că de fapt nu ai vrut să pleci de la Haverston fără să mă mai vezi o dată?

Katey își dădu ochii peste cap.

– Nici vorbă. Doar că nu am cunoscut niciodată familia mamei mele, așa că vreau ca prima întâlnire să fie perfectă.

– A, desigur. I-ai anunțat că vei întârzia?

– Nici măcar nu știu că sunt în Anglia.

– Nu ai de gând să le spui că ești în zonă înainte să le apari în prag? întrebă Boyd, ridicând din sprâncene.

– Ca să aibă prilejul să-și facă bagajele și să plece?

Era limpede că acum nu mai glumea, și asta îl făcu pe Boyd să se încrunte.

– De ce spui asta?

Ea nu-i pomenise niciodată despre familia Millard. Cât fusese pe corabia lui, sigur nu-i menționase în vreo conversație.

Nici acum Katey nu voia să-i explice situația, așa că zise doar:

– Sunt familia mamei mele, dar au dezmoștenit-o când s-a măritat cu tata și a plecat în America. S-ar putea să nu vrea să mă cunoască. De fapt, era cât pe ce nici să nu vin încoace.

Boyd dădu să o prindă de mână. Ar fi fost un gest firesc din partea lui... dacă ei doi ar fi fost prieteni și nu i-ar fi despărțit gafa făcută de el. Își așeză mâna înapoi pe genunchi, dar Katey înțelese gestul pe care era gata să îl facă și senzațiile acelea de cald și de freamăt o cuprinseră din nou... Ce mama naibii?

– Crezi că s-ar putea nici să nu fie la reședința lor acum? vru el să știe.

– Când am venit încoace, ne-am oprit în Havers Town și am întrebat la mai multe prăvălii. Familia Millard e aici.

– Nu ai nevoie de un însoțitor? Aș fi deosebit de fericit să te însoțesc. Să-ți ofer un sprijin moral, dacă ai nevoie.

Încerca doar să-și repare greșeala sau chiar voia să-i ofere sprijinul? Era greu de spus ce era în mintea lui... în afară de dorințele carnale, care nu erau greu de recunoscut în cazul lui. Dar în clipa aceea privirile lui Boyd nu erau pline de dorință, și bărbatul se purta prietenos și... amabil.

Katey mormăi pentru sine. La ce-i stătea mintea? Nu avea nici o importanță cum se purta el acum, ea văzuse ce-i poate pielea... arogant, încăpățânat, surd la vocea rațiunii, iar ea trebuise să suporte toate acestea și încă o mulțime pe deasupra de care pe el îl făcea vinovat. Poate că nu el fusese cel care o băgase la închisoare, dar Katey nu ar fi ajuns acolo dacă Boyd nu ar fi luat-o cu sila din Northampton în ziua aceea.

Sări brusc în picioare.

– Îți mulțumesc, dar este ceva ce trebuie să fac singură. Și cred că acum sunt gata să iau micul dejun.

Boyd o strigă, dar Katey se îndepărtă în grabă, fără să se oprească. Nici în salonul pentru micul dejun nu s-ar fi oprit, dacă acesta ar fi fost gol, pentru că îl auzea pe Boyd chiar în spatele ei. Dar nu era gol.

Salonul mai mic și mai puțin fastuos folosit pentru servirea mesei avea un perete numai de geamuri, prin care intra soarele de dimineață, când vremea nu era înnorată sau nu ploua, ca astăzi. În dimineața aceea, un bufet era aranjat acolo. Judith și mama ei stăteau deja la masă, iar Katey se așeză între ele. Asta o împiedica să mai aibă vreun schimb de cuvinte cu Boyd între patru ochi și era hotărâtă să încerce ca, pe tot restul vizitei ei, lucrurile să rămână astfel.

Capitolul 23

Katey sări peste prânz, dar își dădu seama că era caraghioasă dacă încerca să-l evite pe Boyd. Oricum, el o urmărea ca o umbră,

sau cel puțin așa părea, pentru că oriunde ar fi mers, el era prin preajmă. Nu se știe cum, reuși să o facă să accepte o partidă de șah. Oare îi atinsese Boyd coarda ambiției de a câștiga? Nu fusese în stare să-l înfrângă cu vorba și avea de gând să-l zdrobească pe tabla de joc?

Experiența se dovedi foarte plăcută și dură toată după-amiaza. Judith îi stătea alături și îi șoptea mutările pe care le putea face.

Din această cauză, Boyd o acuză pe Katey că trișează!

– Cine joacă cu mine? întrebă el la un moment dat. Tu sau Judy?

– Începi să-ți pierzi cumpătul? răspunse Katey zâmbind, în timp ce îi lua al doilea cal și îl lăsa fără mișcări de atac, dacă nu voia să-și piardă și regina. Judith nu face decât să-mi confirme că strategia mea e bună. Noi două se pare că gândim la fel.

Privind când la una, când la cealaltă, Boyd exclamă:

– Doamne, voi două chiar zâmbiți la fel. Judy, ce-ar fi să mă ajuți pe mine în schimb? Eu sunt cel care pierde.

Copila chicoti, dar nu se mișcă din loc. Iar Boyd dovedi că nu pierdea de fapt, când, patru mutări mai târziu, îi luă lui Katey regina. Și cu asta se cam termină și partida. Când cade regina, cu ea se duc și toate nădejdile de izbândă.

Boyd juca foarte agresiv! Katey nu era obișnuită cu asta. Toate partidele ei de șah de până acum le jucase cu mama ei, și jocul fusese lejer, un mijloc plăcut de petrecere a timpului. Nu ar fi trebuit totuși să fie surprinsă de stilul de joc al lui Boyd.

Katey îi sesizase firea agresivă din prima zi când îl cunoscuse, când devenise clar că bărbatul avea să o urmărească. Atunci el o copleșise în așa măsură, încât trebuise să-i pună stavilă inventându-și un soț. Crezuse că în timp o să fie mai capabilă să facă față fliturilor de acest soi, dar se pare că nu era, cel puțin cu Boyd.

Deocamdată, agresiunea lui se concentra la joc, și Katey se distra prea bine ca să-i pună capăt. Boyd câștigă prima partidă și imediat începură o alta. El continua să facă orice ca să-i distragă atenția și să n-o lase să se concentreze. Râseră mult, și mai târziu ea își dădu seama că nu ar fi trebuit. Șahul era un joc serios,

dar el îl făcuse mai amuzant decât orice altă partidă jucase ea vreodată.

Katey nu reuși chiar să-l zdrobească la șah, având doar o singură partidă câștigată din trei, dar victoriile lui au fost câștigate cu greu, așa că partidele au fost suficient de strânse ca să o mulțumească.

– Cine te-a învățat să joci? o întrebă el în final, când strângeau piesele de șah.

Se anunțase că cina era gata, și Boyd îi oferi brațul, ca să o însoțească în sufragerie. Katey îl luă fără să se gândească, prea relaxată în compania lui ca să-și mai aducă aminte că nu ar trebui să-l atingă.

– Mama, răspunse ea. Jucam seara, o dată sau de două ori pe săptămână.

– Așa ușor pierdeai și în fața ei?

Katey scoase un hohot de râs.

– Tu numești asta ușor? Aproape că ți-am luat toate trei partidele!

– „Aproape" nu se pune la socoteală... cu excepția asta.

Îi demonstră ce înseamnă „asta" când o trase deoparte, chiar lângă ușă și ferită de oricine ar fi fost pe coridor, și o prinse, cu spatele lipit de perete și cu brațele lui de o parte și de alta a ei. Judith o luase înainte. Acum erau singuri în încăpere, și chiar dacă el nu o atingea, de fapt, Katey simți că o va face, dintr-o clipă în alta.

– Nu, zise ea.

Dar o zisese oare? Cu respirația tăiată, privea fix la gura lui, așteptând să o sărute, în timp ce Boyd se apleca încet tot mai.

– Katey?

Judith o strigă de pe coridor, să vadă de ce întârzie să apară. Boyd oftă și se depărtă de ea cu un pas. Îi puse apoi mâna iar pe brațul lui și continuă să o conducă spre sufragerie, ca și cum nu fusese gata-gata să o sărute.

Lui Katey nu-i venea să creadă. Oare el își imaginase că îl iertase? Cu siguranță se purta de parcă acest lucru era inevitabil. Nici măcar o singură dată astăzi Boyd nu pomenise că îi pare rău, dar nici ea nu adusese niciodată vorba despre incident, așa că el s-ar putea să-și fi întemeiat presupunerile tocmai pe asta. El avea obiceiul să tragă concluzii pripite, își aminti Katey, inclusiv unele ridicole...

– Boyd, dădu ea să zică.

Ajunseseră însă în sufragerie și ceea ce ar fi vrut Katey să-i spună nu se putea rosti odată ce toți cei din familia Malory erau deja adunați acolo. Dar el mai apucă să zică, în șoaptă:

– Vrei să stai lângă mine?

– Nu, răspunse simplu Katey, luându-și mâna de pe brațul lui și îndreptându-se spre locul de lângă Judith și nu către cele două scaune libere de pe cealaltă parte a mesei. Observă ușoara încruntare a lui Boyd, în timp ce se așeza. Treaba lui. Trebuia să nu uite ce-i spusese Katey aseară, chiar în odaia aceasta, iar acum, că se aflau din nou aici, poate că își va aminti. Doar pentru că astăzi se purtase oarecum sociabil cu el, de dragul gazdelor ei, nu însemna că se schimbase ceva.

Își jură să-l ignore pentru tot restul serii. Așa el o să înțeleagă. Lucrurile ar fi mers cum trebuie dacă el nu i-ar fi atras privirile atât de des. Katey începu să discute cu Jason Malory, ca atenția să-i fie distrasă în altă parte.

Seara trecută nu avusese curajul să-l întrebe pe Jason despre vecinii săi. Fusese prea intimidată de zdrahonul acela de bărbat, cu aerul serios și reticența lui. La fel ca frații lui, James și Edward, era blond, cu ochii verzi – doar Anthony avea ochii negri, de țigan. Judith încercase să o convingă că Jason nu era tiran decât atunci când venea vorba despre frații lui și că în privința restului familiei era asemenea unui urs mare de jucărie. Fie că era sau nu adevărat, astăzi Jason era mult mai prietenos, îi vorbise de câteva ori și chiar urmărise o vreme jocul de șah, cu brațul pe după umărul lui Judith.

Întrebă așadar ce putea să-i spună despre familia Millard. Din păcate, Jason nu știa mare lucru.

– Aici, la țară, nu au fost niciodată prea sociabili, îi spuse el. Apoi adăugă, zâmbind: Nu e vorbă, nici nu pot spune că am ținut-o tot într-o petrecere pe-aici. Dar nici la Londra nu s-au amestecat în lumea mondenă. Nici eu nu o făceam, dar frații mei mai tineri sunt cu toții prezenți și nu-mi amintesc să fi pomenit vreunul că familia Millard era activă în înalta societate. Cred că le place mai degrabă la Gloucester sau cel puțin de acolo am auzit că era bunica ta, Sophie, înainte să se mărite

cu contele, așa că viața lor socială se desfășura cel mai mult în orașul acela.

– Ai cunoscut-o pe Adeline, pe mama mea?

– Nu-mi amintesc să o fi întâlnit pe Lady Adeline. S-a zvonit că s-a măritat cu un baron din Europa. N-a fost așa?

– Nu.

– Îmi amintesc de Letitia, sora ei mai mare, pe care o vedeam din când în când în Havers Town, când eram mult mai tânăr. De fapt, dacă mă gândesc bine, o vedeam destul de des acolo. Pe atunci, parcă de fiecare dată când mergeam în oraș dădeam și peste ea, la cumpărături. Era o fată prietenoasă. Întotdeauna se oprea să schimbe câteva vorbe cu mine.

– Era?

– Acum, dacă mă intersectez cu ea, mă privește de sus. Nu știu de ce, dar nu a fost niciodată măritată. Asta a făcut-o să fie destul de nesuferită, sau asta este impresia generală. Ciudat este că am foarte puține amintiri despre fata aceea prietenoasă, dar pe cea antipatică mi-o amintesc foarte bine. Probabil că o persoană dezagreabilă tinde să-ți rămână în amintire.

Acele informații firave erau mai mult decât îi oferise vreodată mama ei, inclusiv numele rudelor sale. „Tatăl meu" sau „contele" sau „mama mea" fusese felul în care Adeline se referise întotdeauna la ei și nu pomenise niciodată de vreo soră! Iar Katey avea să-i cunoască mâine. Spera ea.

Capitolul 24

Katey nu avusese de gând să o ia și pe Grace la conacul Millard. Camerista ei avea un fel al ei, fie că încerca să-i insufle lui Katey curaj cu remarcile ei sarcastice, care puteau să o împingă pe aceasta să-i demonstreze cameristei că greșește, fie îi accentua starea de neliniște care o năpădise oricum. Dar apariția lui Boyd la Haverston îi schimbă lui Katey intenția de a pleca fără Grace. Să se întoarcă la moșia marchizului doar ca să-și recupereze

camerista, după vizita la familia Millard, era răul cel mai mare din două – dat fiind că Boyd se afla încă acolo.

Grace o surprinse însă. Abia dacă scoase o vorbă în timpul scurtului drum până la reședința Millard și drumul a fost cu adevărat scurt. Haverston era în zona rurală, de o parte a micului târg Havers Town, iar familia Millard locuia de partea cealaltă a orășelului. Călătoria între cele două moșii nu dura mai mult de douăzeci de minute. Lui Katey i se părea ciudat că, aflate atât de aproape, cele două familii nu se cunoșteau mai bine, dar, așa cum spusese Jason, partea aceasta din comitatul Gloucester nu era cine știe ce renumit pentru viața socială.

– Eu o să aștept în trăsură, zise Grace când opriră în fața intrării impozantului conac de țară. Doar să nu uiți că sunt aici, dacă ai de gând să lungești vizita.

Reticența lui Grace era palpabilă, acum că îi îndesase pe gât lui Katey această vizită, și era evident la fel de îngrijorată de rezultat pe cât era și stăpâna ei. Dacă lucrurile mergeau prost, Grace avea să se învinuiască.

Katey însă abia dacă se gândea la asta, stând în fața ușii acelui conac impozant de țară. Domeniul nu era nici pe departe la fel de mare ca Haverston, dar era cu toate acestea impunător, iar ea era stăpânită de o teamă cum nu mai cunoscuse niciodată. Nu, nu chiar. La fel simțise și prima dată când venise în Havers Town. Atunci frica o copleșise și nu mersese atât de departe cât să ajungă până la ușa rudelor sale. Acum era cât pe ce să facă la fel, să se întoarcă și să o ia la goană, indiferent în ce direcție, numai să nu...

– Cu ce pot să vă ajut, domnișoară?

Ușa se deschisese. În fața ei stătea un bărbat în vârstă, cu un costum negru și oarecum pedant, de genul celor pe care îl purtau de obicei servitorii. Era majordomul familiei Millard? Nu, majordomul familiei ei. La naiba, aici locuia familia ei. Poate că pe mama sa o dezmoșteniseră, dar asta nu însemna că ea nu făcea parte din această familie. Și dezmoștenirea aceea se petrecuse cu mult timp în urmă. Adeline poate că nu îi iertase niciodată pentru asta, dar poate că familia ei regreta acum gestul. Iar Katey nu avea de unde să știe cum stau lucrurile, dacă nu le spunea cine este.

– Sunt Katey Tyler.

Privirea bătrânului era complet inexpresivă. Nu recunoscuse deloc numele de Tyler. Bun, poate că era mai nou în casă sau, și mai degrabă, poate că familia nu discuta chestiunile personale cu servitorii. Sau poate că un nume ca Tyler pur și simplu nu fusese ținut minte douăzeci și trei de ani.

– Aș vrea să vorbesc cu stăpâna casei, dacă se poate?

– Poftiți înăuntru, domnișoară, zise bătrânul, făcându-i semn cu brațul întins. Bate un vânt cam rece.

Katey nu băgase de seamă vântul, până să nu pomenească bătrânul. Noaptea trecută, ploaia se oprise la un moment dat, dar de dimineață o pătură groasă de nori împiedica soarele să strălucească.

Majordomul o pofti într-o odaie mare, mobilată ca salon. Faptul că fusese condusă înăuntru însemna că bunica ei era probabil acasă. Iar zbaterile din stomac deveniră și mai acute. Senzația aceea supărătoare era combinată însă cu o emoție copleșitoare, care o gâtuia. Aceasta era casa în care crescuse mama ei! Oare stătuse pe sofaua aceea mare tapisată cu brocart cu trandafiri? Își încălzise mâinile la șemineul acela? Cine era bărbatul al cărui portret atârna deasupra poliței din lemn de cireș? Cu părul castaniu și cu aer distins, nu era prea înalt, dar era foarte chipeș. Era tatăl Adelinei? Bunicul ei? Un strămoș și mai îndepărtat?

Doamne, câtă istorie de familie trebuie să fie în această casă! Și câte povești. Oare o să i le spună și ei? Vor împărtăși cu ea amintirile lor?

– Mama doarme. Nu s-a simțit prea bine. Pot să vă ajut eu?

Katey se întoarse brusc. Femeia care i se adresase era de vârstă mijlocie, avea părul castaniu-deschis și ochii verde smarald. Ochii lui Katey. Ochii mamei sale. Simțea cum i se umezesc ochii. Aceasta era cu siguranță mătușa ei. Semăna doar vag la chip cu Adeline, dar ochii aceia...

– Letitia?

Femeia se încruntă, și asta îi schimbă dramatic înfățișarea, dându-i o severitate care intimida pur și simplu. Așa i se păru lui Katey. Altcineva poate că nu ar fi fost deloc impresionat, dar

femeia aceea era mătușa lui Katey, una dintre puținele rude pe care le mai avea și ea nici măcar nu știa încă acest lucru.

– Lady Letitia, zise femeia, cu o doză considerabilă de superioritate, ca și cum i s-ar fi adresat cuiva de care era sigură că îi este inferior ca poziție socială. Te cunosc?

– Nu încă, dar... mă numesc Katey Tyler.

– Și?

Nu își deschise brațele. Nu strigă de încântare. Nu o întâmpină cu lacrimi de fericire. La fel ca majordomul, mătușa ei nu recunoscu numele de Tyler.

Katey fusese sigură că rudele Millard cel puțin își vor aminti de numele bărbatului pe care refuzaseră să-l accepte în familia lor. Cu siguranță, cele două surori discutaseră probabil la un moment dat despre tatăl lui Katey. Aveau vârste relativ apropiate, le despărțeau poate cinci sau șase ani. Katey făcea însă presupuneri bazate pe foarte puține informații.

Cea mai bună cale să treacă de acest moment, înainte să o lase definitiv curajul, era să-i spună:

– Sunt nepoata ta. Adeline a fost mama mea.

Expresia Letitiei nu se schimbă. Câtuși de puțin. Dar era deja acrită complet, se pare din pricină că își dăduse seama că avea de-a face cu cineva din clasele de jos.

– Ieși afară.

Katey crezu că nu aude bine. Sigur că se înșela. Dar dacă nu era așa, poate că ideea tinerei Judith ar fi fost utilă, până la urmă. În momentul acela, merita să încerce orice, chiar dacă auzul ei funcționa perfect.

– Am bătut un drum foarte lung ca să vă cunosc, zise Katey, încercând să ignore disperarea din propria-i voce. Familia Malory, de la Haverston, a fost așa de amabilă și m-a...

– Cum îndrăznești să-mi pomenești despre bârfitorii aceia! i-o tăie Letitia, pe un ton tot mai ridicat. Cum îndrăznești să-ți închipui că ai fi bine-venită aici, bastardă ce ești! Ieși afară!

Katey își mușcă buza ca să nu-i mai tremure. Lacrimile nu și le putu opri totuși și nici durerea care îi urca în gâtlej și o gâtuia. Fugi afară din salon și din casa aceea.

Capitolul 25

– Cum adică a ridicat ancora?! strigă Katey la hamalul care tocmai îi spusese că ratase îmbarcarea pe corabia ei.

– Odată cu fluxul, azi-dimineață, zise omul abia uitându-se la ea, în timp ce continua să încarce lăzi într-o căruță. Așa fac cele mai multe corăbii.

Hamalul era singurul pe care putea să-l întrebe, singurul din preajma cheiului la care fusese îndrumată. Faptul că nu găsise nici o corabie acolo nu o făcu să fie foarte calmă.

– De ce nu mi s-a spus asta?! De ce nu e menționat pe bilete?

– V-ați uitat pe bilete?

Katey închise gura cu zgomot și plecă de acolo. Nu, nu se uitase cu atenție la bilete. Nu era obișnuită să călătorească pe mare. Nu o mai făcuse decât o singură dată până atunci! Și nu-i venea să creadă că pierduse îmbarcarea!

– Chiar a plecat? o întrebă Grace, șovăind, când Katey se urcă din nou în trăsură. Ezitarea venea din faptul că auzise portiera trântită și strigătele care răsunaseră afară.

– Da.

– Dar soarele abia dacă s-a ridicat de o oră. Cât de devreme trebuia să fim aici?

– Prea devreme. Acum înțeleg de ce omul de la bilete a pomenit că ne puteam îmbarca și cu o seară înainte, dacă doream. N-ar fi trebuit să o spună ca pe o simplă opțiune. Ar fi trebuit să ne spună că era singura opțiune.

Grace se lăsă pe spate, oftând.

– Așadar, înapoi la ghișeul de bilete?

– Și încă o lungă amânare? Nu prea cred. Mă duc să-l caut pe Boyd Anderson.

– Pentru ce?

– Ca să-i închiriez corabia.

Grace se puse pe râs. Katey însă nu. Când camerista observă asta, îi zise:

– Nu glumeai?

– Nu, nu glumeam. La Haverston mai că m-a implorat să-i dau prilejul să-și răscumpere greșeala. Și nu e vorba să-i cer să mă folosesc de corabia lui fără să-l recompensez. Am zis să o închiriez, nu-i așa?

– Da, dar nu poți să închiriezi pur și simplu o corabie și echipajul ei de pe o zi pe alta.

– Pot, dacă el este proprietarul.

– Fac pariu că nu va fi de acord cu așa ceva, prezise Grace.

Katey își aminti expresia lui Boyd când o implorase să-l lase să facă ceva, orice, ca să se revanșeze față de ea.

– Primesc pariul.

Cu o zi înainte, reveniseră la Londra destul de devreme ca să-și ia rochiile, care fuseseră terminate și livrate la hotel – și ca să găsească un hotel nou unde să stea. La cel vechi nu mai erau camere libere. Plecase spre Gloucestershire atât de devreme încât nu se mai gândise să-și rezerve cameră pentru încă o noapte, la întoarcere. Omul de la recepție îi păstrase cel puțin pachetele și o îndrumase spre un alt hotel.

Katey își dădu seama că va trebui să acorde mai multă atenție acestor detalii, dacă avea să continue călătoria în jurul lumii. Orarul plecărilor pentru corăbii, trăsuri, camere de hotel reținute, lucruri pe care le luase de bune, în fine, lucruri pe care nu era încă obișnuită să le organizeze. Se descurcase bine până să plece din Scoția, dar pe de altă parte nu întâmpinaseră nici un fel de obstacole în acea plăcută călătorie și totul o făcuse să creadă, greșit, că și de atunci încolo avea să fie la fel de ușor – și nu că situația se va deteriora cu fiecare zi.

Katey oftă. Știa că se lăsa influențată de ceea ce se petrecuse în Gloucestershire și că asta îi afecta felul în care privea toate celelalte lucruri. Era supărată – de fapt, era mai mult decât atât –, dar va trebui să treacă peste asta. Această îngrozitoare nerăbdare, furia care venea odată cu ea, sentimentele rănite – acestea îi erau atât de străine și nu-i plăcea deloc felul în care o făceau să se simtă.

Lui Grace nu-i povestise cuvânt cu cuvânt scurta întâlnire cu mătușa ei. Dumnezeule, câtă dreptate avusese mama ei. Chiar că erau niște snobi, neamul Millard, și asta a fost tot ce i-a spus cameristei. Era prea jignită ca să vrea să discute subiectul.

Niciodată în viața ei nu i se aruncase o ocară atât de grea. Știa că vorba acea putea să fie folosită cu răutate și ca o insultă, că nu implica doar ilegitimitatea, despre care nici nu putea fi vorba în cazul ei. Așa că mătușa ei o numise bastardă doar ca să-i arate cât de tare o disprețuia. Dar tot o durea. Durea încă și mai tare că speranțele ei de a avea o familie se năruiseră complet.

Voia să plece departe, departe de Anglia și de aceste emoții îngrozitoare pe care nu le trăise niciodată înainte să ajungă în această țară. Să aștepte plecarea unei alte corăbii? Când avea și o altă variantă?

Desigur, iar lua lucrurile de bune. S-ar putea ca Grace să aibă dreptate. Boyd s-ar putea să ia în râs propunerea ca ea să-i închirieze corabia. Ideea chiar era ilară, dacă se gândea mai bine. Dar dacă el ar fi de acord, Katey ar putea să plece a doua zi dimineață sau chiar astăzi, pe seară. Dacă el ar fi de acord, nici nu ar fi ultima dată când îl vedea, așa cum crezuse de dimineață, când se îndrepta spre docuri. Gândul era dezarmant, dar, chiar dacă nu era dispusă să-și recunoască decât sieși, era și incitant în același timp. Katey va insista totuși ca el să își abandoneze corabia de astă dată și să nu facă și el călătoria. Ar fi un lucru înțelept. Doar nu era el căpitanul. Acesta ar fi fost un aranjament cu mult mai bun, cu *Oceanus* la dispoziția ei, iar proprietarul lăsat departe în urmă, la țărm, în Anglia.

Ca să fie sigură că Grace n-o va putea acuza mai târziu că dorise să-l vadă din nou pe Boyd, mai întâi se va opri la biroul de bilete. Dacă va putea obține bilete pentru o altă corabie care să plece în următoarele două zile, atunci n-o să se mai gândească să-l implice pe Boyd Anderson.

Capitolul 26

– Nici nu poate fi vorba! îi răspunse Boyd lui Katey.

Ședeau în salonul surorii lui. James era și el acolo, cu un braț sprijinit de polița căminului, cu gura închisă, din fericire. Boyd

era și așa cu nervii întinși peste poate. Astăzi nu credea că ar fi fost în stare să facă față remarcilor tăioase ale lui James.

Era prezentă și Georgina, care stătea lângă Katey, pe canapea, și turna ceai pentru toți patru. Ridică ușor o sprânceană la el, pentru că folosise un ton atât de tăios. La rândul ei, și ea încerca să nu se bage, după ce discuția luase o întorsătură atât de uluitoare.

Lui Boyd nici nu-i venea încă să creadă că, într-adevăr, Katey era acolo. Cu atât mai puțin se mira de ceea ce îi ceruse ea. După ce fusese anunțat că are un vizitator și i se spusese despre cine e vorba, venise grăbit în salon.

Hainele stăteau șui pe el, de graba cu care le îmbrăcase. Georgina făcuse un pas spre el și, fără vreun comentariu, îi încheie nasturii de la cămașă în ordinea normală. Boyd abia dacă băgase de seamă, incapabil să-și ia ochii de la Katey.

Nu era pentru prima dată când crezuse că nu o va mai vedea niciodată. De data asta totuși, ea plecase pe furiș de la Haverston, ieri-dimineață, mai înainte ca el să se fi trezit măcar, iar Roslynn îi spusese că vasul lui Katey ridica ancora astăzi. Nici după ce se întorsese la Londra nu reușise să dea de ea. Își petrecuse restul zilei și cea mai mare parte a nopții încercând cu ardoare să afle care era noul hotel unde stătea Katey, dar fără noroc. De aceea și era încă în pat la o oră atât de târzie a dimineții.

Ea îl găsise pe el, în schimb. Și trecuse direct la motivul vizitei sale. Nici un fel de salut cordial din partea ei, nici măcar după ce petrecuseră la Haverston o zi agreabilă, care îi dăduse destule speranțe că ar putea să lase în urmă acea nefericită greșeală de la Northampton. Sigur că în a doua seară ea devenise iar bățoasă. Poate că nu se mai repezise la el, dar bățoșenia ei era un semn clar că Boyd nu fusese încă iertat.

– M-ai întrebat dacă există ceva de care am trebuință și cu care mi-ai putea fi de ajutor, începu ea fără ocolișuri, cu ochii ei de smarald fixați în ochii lui. Întâmplarea face să am nevoie de o corabie. Ai fi dispus să mi-o închiriezi pe a ta?

– Să ți-o închiriez?

Boyd izbucni în râs, dar se opri atât de brusc, încât păru că se înecă.

– De ce? întrebă el în sfârșit.

– Păi, am de gând să fac o mulțime de călătorii. Vreau să văd lumea, știi? Și aș prefera să ajung acolo unde vreau fără să fiu nevoită să stau după o corabie care are în plan să navigheze într-acolo. Și... azi-dimineață am ratat îmbarcarea pe corabia cu care trebuia să plec.

Obrajii i se îmbujorară ușor când a fost nevoită să recunoască faptul că vasul plecase fără ea. El se obișnuise deja cu asta și cum urma aceea de culoare îi sporea...

– Nu mai sunt și alte corăbii care pleacă azi?

Boyd se uită incredul la cumnatul său, cu gândul să-i taie limba lui James pentru că pusese întrebarea. Iată ocazia perfectă, și James risca să-l lase fără ea! Nu avea însă dreptate. James nu făcuse decât să-i calce pe urme. În loc să spună, sigur că da, închiriază *Oceanus* cât de mult dorești, el o întrebase de ce avea nevoie de vas.

„Trezește-te! Ți-a oferit o surpriză incredibilă. Nu o irosi cu întrebări logice."

– Se pare că a avut loc o furtună în regiune nu de mult și un număr mare de corăbii sunt avariate, îi explică ea lui James.

– Așa este, interveni Boyd. Una dintre corăbiile companiei Skylark abia a reușit să ajungă în port, după furtuna aceea, și are nevoie de reparații. A pierdut cea mai mare parte din încărcătură. Și acum e tot în reparații. Cu atâtea corăbii ancorate în port și avariate, durează mai mult decât de obicei ca să iasă iar toate pe mare.

– Deja am suferit o întârziere săptămâna trecută, continuă Katey, din cauza furtunii, altfel aș fi plecat mai repede de azi. Acum însă... Scrâșni din dinți înainte de a continua: Opt zile! Încă opt zile, mi s-a spus, dacă nu cumva între timp se anulează. Dar mi s-a spus că asta este foarte improbabil. Străinii care vin aici vara, în vizită, sunt nerăbdători să se întoarcă la casele lor înainte să vină vremea rece.

Nu încăpea îndoială că întârzierea o frustra. Era clar după tonul și expresia ei. Așa că se gândise la el și la oferta pe care o făcuse, să o ajute în orice fel i-ar fi stat în putință. Era de înțeles. Boyd se hotărâse să nu rateze ocazia. Pentru el era un noroc așa cum nu-și imaginase vreodată.

– Poți să închiriezi *Oceanus*, zise el.

– Pur și simplu?

– Da.

Era surprinsă. Și Georgina era surprinsă. Despre James nu puteai să știi ce gândește doar privindu-l, dar cel puțin asculta doar, fără să comenteze. Oare Katey se așteptase la o discuție în contradictoriu? Dar ceea ce spuse apoi îl dezumflă de tot pe Boyd.

– Sunt convinsă că nu va fi nici un inconvenient pentru tine, adăugă ea. Nu ești tu căpitanul corăbiei și nu văd nici un motiv să vii și tu.

Boyd nu avea de gând să cedeze la capitolul acesta. Când îi spusese că nu încape discuție, vorbise cât se poate de serios. Acum stăteau și se uitau unul la celălalt, într-o scurtă confruntare a voințelor care dura destul cât să le stânjenească pe celelalte două persoane din încăpere. Boyd citea în ochii lui Katey că avea de gând să insiste, dar știa că propria lui expresie reflecta faptul că era de neclintit, așa că ea nu mai spuse nimic.

James îi sări și el de fapt în ajutor, probabil fără intenție, când zise:

– E o situație neobișnuită. Mă îndoiesc dacă mi-aș trimite corabia într-un voiaj prelungit, fie că sunt sau nu căpitanul ei. Dar yankeul ăsta întotdeauna călătorește la bordul corăbiei lui. În plus, în cazul în care corabia pleacă fără el, mă văd nevoit să rămân cu el sub același acoperiș cine știe cât, și asta nu se poate.

O spusese să pară o glumă, dar Georgina și Boyd știau că nu glumea. James abia dacă îl tolera pe cumnatul lui când acesta venea în vizită. Tot ce depășea o scurtă ședere era considerat deosebit de neplăcut.

– Oricum nu încape discuție, rosti Boyd apăsat, ca să lămurească definitiv lucrurile. Eu merg peste tot unde navighează corabia mea.

Katey oftă.

– Foarte bine. Dacă trebuie, atunci presupun că așa trebuie. Cât despre detalii, am o companie restrânsă. Camerista mea și un vizitiu pe care deja l-am angajat. În corabia ta încape o trăsură? Îmi voi comanda una imediat ce ajung în Franța și doresc să o iau peste tot cu mine.

– Tu o să le plătești salariile, sub formă de „chirie". Echipajul meu va fi foarte deschis la orice dorești să transporți cu tine.

Georgina o privi gânditoare pe Katey.

– O să dureze până ți se face o trăsură. Ești sigură că vrei să stai așa de mult în Franța, cu tot frigul care se apropie?

– Nu mi-am plănuit călătoria în funcție de vreme, recunoscu Katey. Dar îmi doresc să am trăsura mea. A devenit deja obositor să depind de cele închiriate. Dar nu am de gând să rămân în Anglia ca să-i fac una. Mi s-a spus că ar dura trei săptămâni.

– Sau mai mult, zise Georgina, chicotind. Pentru ultima pe care mi-am comandat-o a durat două luni până au făcut-o.

– Doar pentru că ai încercat să o transformi într-un dormitor, George, interveni James.

– Ba nu-i adevărat! răspunse Georgina, indignată.

– Banchetele alea speciale pe care le-ai proiectat arătau exact ca niște saltele, replică James.

– Vai, încetează, îl repezi Georgina, zâmbindu-i în același timp pișicher soțului ei. Ce loc mai bun să adaugi un confort în plus, decât unul unde stai pe durată îndelungată? Dacă îți amintești, trăsura aceea a fost gândită pentru călătoriile noastre la Haverston. Apoi își întoarse privirea spre Katey și continuă: Dar m-am gândit la un mijloc să eliminăm această întârziere.

– Da?

– Da, cumnata mea, Roslynn, tocmai a primit o trăsură comandată. Nu m-ar mira deloc dacă ți-ar oferi-o ție.

– Nu pot să primesc, zise Katey.

– Dar ea o să insiste, sunt sigură că o s-o facă, răspunse Georgina. Crede-mă, se plânge încontinuu că nu are pe ce să-și cheltuiască banii. Nici măcar nu avea nevoie de trăsura asta, dar și-a comandat-o oricum. Și am văzut cât de necăjită era mai serile trecute, pentru felul în care ai fost maltratată după ce ai ajutat-o pe Judy.

Georgina aruncă o privire spre Boyd, pentru că el era răspunzător de acea supărare.

– Pun prinsoare că ar fi încântată să-ți facă această mică favoare.

– Sincer, nu se poate. Familia lui Judith nu-mi datorează nimic pentru ajutorul dat, zise Katey, apoi se întoarse către Boyd, așa cum făcuse și sora lui. Tu, pe de altă parte...

– Știu, o întrerupse el. Crede-mă, Katey, nu mi-aș pune corabia la dispoziția ta dacă nu aș fi atât de copleșit de rușine.

– Oricum, dă-mi voie să văd ce părere are Roslynn despre asta, continuă Georgina. Dacă am dreptate, trăsura poate fi îmbarcată pe *Oceanus* mai târziu, în cursul zilei de azi. Atunci vei putea să sari peste călătoria în Franța deocamdată și să mergi într-un loc unde e mai cald... asta dacă nu-ți place frigul, desigur.

– Nu mă deranjează frigul, zise Katey, zâmbind, dar nu m-am gândit serios la cât de dificil e să călătorești pe astfel de vreme. Totuși, o să insist să-i returnez lui Roslynn banii pe trăsură... dacă va fi de acord cu ideea ta.

– Katey, oricând dorești să pleci, pentru mine e în ordine, adăugă Boyd. Dar propunerea Georginei are un avantaj. Probabil că ți-ar fi mai plăcut să vezi țările Europei primăvara și vara. Și sunt alte destinații mai calde din care să alegi pentru lunile de iarnă. Și atunci ne-am putea întoarce încoace anul viitor.

– Ai perfectă dreptate. Nu există nici un motiv să nu vizitez mai întâi țări cu clima mai blândă și să mă întorc spre nord mai târziu.

– De fapt, cât timp plănuiești să călătorești, Katey? a fost curios să știe James.

– Atât cât e nevoie ca să văd lumea.

O afirmație cu totul neobișnuită, dar care pentru Boyd suna al naibii de bine. Călătoria acesta a ei putea să dureze ani întregi. Iar el ori va fi într-un paradis sublim, ori ea o să-l aducă în pragul nebuniei.

Capitolul 27

– În mare belea te-ai băgat, nu-i așa?

Boyd tocmai se întorcea de pe chei, unde își petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii cu căpitanul său, Tyrus Reynolds, ca să pregătească *Oceanus* să ridice ancora a doua zi.

Remarca venea din partea lui James și fusese făcută probabil pentru că Boyd părea oarecum abătut. Nu avea îndoieli în privința

deciziei luate. Avea gânduri groaznice, cel mai puternic fiind despre *pragul nebuniei*, în timp ce *paradisul sublim* fusese uitat, pentru că era atât de improbabil să i se întâmple vreodată.

Necazul era că Katey Tyler nu era câtuși de puțin la fel ca celelalte femei de vârsta ei, așa că el nu prea știa cum să se poarte cu ea. În loc să se gândească să se așeze la casa ei și să-și facă o familie, ea o pornea haihui prin lume. În loc să se mărite, pretindea că era deja căsătorită, așa încât să țină bărbații la distanță. Pe dracu', la vârsta ei ar fi trebuit să fie deja măritată, dar nu era, și căsătoria nici nu părea să fie prezentă în planurile ei de viitor.

Dacă Boyd nu ar fi fost atât de distras, nici nu ar fi intrat într-o încăpere unde să fie doar James și Anthony Malory. Nu era sigur că putea să înghită în acea zi vreuna dintre remarcile jignitoare ale lui James, cu atât mai puțin și pe cele pe care le-ar fi putut adăuga Anthony. Cei doi frați reușeau cu ușurință să-și sară unul altuia la beregată, verbal, și îi mai și încânta când o făceau – dacă nu exista prin preajmă un dușman comun. În cazul acesta, își reuneau forțele. Nicholas Eden, care se însurase cu nepoata lor preferată, era una dintre țintele lor frecvente. La fel ca și orice Anderson, cu excepția Georginei.

Boyd avea însă nevoie să discute cu cineva despre situația delicată în care se afla. Cum nici unul dintre frații lui nu era în acel moment în Anglia, nu li se putea destăinui lor. Pe de altă parte, nu era un subiect pe care să-l poată discuta lejer cu sora lui. Dar aceștia doi – doi dintre cei mai renumiți crai din Londra, la vremea lor –, ei bine, dacă exista cineva care să-l înțeleagă, ei erau aceia. Probabil că se culcaseră cu mai multe femei, de toate soiurile, decât ar putea să viseze cei mai mulți dintre bărbați.

Așa că Boyd se lăsă să cadă pe canapeaua cea mai apropiată și spuse:

– Nici nu vă închipuiți cât de mare e beleaua. Când am avut-o pe corabie, la ultima călătorie, că m-a scos din minți de dorință.

Anthony auzise deja despre înțelegerea de „închiriere" pe care o făcuse cu Katey și zise sec:

– Și acum te urci iar pe o corabie cu ea? Inteligentă mișcare.

– Destul de impulsiv, chiar și pentru un yankeu, adăugă James.

– Ce pot să fac? Nu doar că îi sunt dator pentru greșeala pe care am făcut-o în Northampton. O doresc.

– Asta, dragă flăcău, a fost dureros de evident, zise James. Te porți ca un prost făcut grămadă când ești în preajma ei.

Boyd tresări și se apără:

– Crezi că eu nu-mi dau seama de asta? Crezi că nu m-aș înfrâna, dacă aș putea? Din cauza asta am făcut și gafa de la care a pornit totul. În ziua aceea nu m-am putut bizui pe propriile mele instincte în privința nevinovăției ei, pentru că toate gândurile îmi erau la cum să mă culc cu ea.

– Vorbește ca un bărbat îndrăgostit, nu-i așa? zise Anthony către fratele lui.

– Nu, ca un bărbat în călduri, mai degrabă, îl contrazise James.

– O iubești? insistă Anthony.

Lui Boyd îi venea să-și smulgă părul din cap.

– De unde dracului să știu? Dorința intensă pe care o simt față de ea când îi sunt în preajmă nu-mi dă voie să-mi cercetez și celelalte sentimente.

– Atunci care îți sunt intențiile, mai exact? continuă Anthony, cu o ușoară încruntare. Nu cred că aș vrea să aflu că ai făcut-o să sufere, nici tu, nici altcineva, de fapt. E o fătucă deosebită.

– Sunt de acord, zise și James. Sunt o mulțime de lucruri pentru care poți să o admiri. Nu multă lume ar fi făcut ce-a făcut ea ca să o salveze pe Judy. Cei mai mulți, femeile mai ales, ar fi ignorat situația sau s-ar fi dus pur și simplu după ajutor, și atunci ar fi fost cuvântul a doi adulți împotriva cuvântului unui copil, și tu știi al dracului de bine că nimeni n-ar fi crezut-o pe copilă.

– Și mi-au maltratat fetița, adăugă Anthony, înfuriindu-se din nou. Nemernicii nici măcar nu i-au dat să mănânce! Dar Katey Tyler a văzut o copilă legată la podea și nu a lăsat salvarea ei în seama altcuiva. Ea a scos-o pe Judy de acolo fără să stea pe gânduri.

– Cred că ce vrea să spună fratele meu este că nu trebuie să lași poftele tale carnale să-i facă rău fătucii. O fi călătorind ea în jurul lumii, dar nu mi se pare că este prea de lume, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Amândoi bateți câmpii, zise Boyd, oftând. De la o vreme m-am tot gândit să mă adun de pe drumuri, chiar să mă însor.

– Acolo, în Connecticut, sper? remarcă James, scurt.

Boyd pufni.

– Când toată familia mea își petrece acum cea mai mare parte a timpului aici? Nu, mă gândeam să conduc eu biroul din Londra al companiei Skylark, permanent.

James gemu. Anthony chicoti. Boyd se făcu a nu observa gesturile teatrale ale celor doi și continuă:

– Așa că mi-ar prinde bine câteva sfaturi despre cum aș putea să o cuceresc pe fătucă de partea mea.

Anthony se uită peste capul lui, apoi spre James și la urmă îi zise lui Boyd, exclamând:

– Pe noi ne întrebi tu?

De astă dată James fu cel care chicoti, apoi zise către fratele său:

– Haide, băiete dragă, de la cine ar fi mai nimerit să ceară astfel de sfaturi? Și fata nu e una de-a noastră, ca să avem motive să ne opunem, pentru că nu vrem încă un Anderson în familie. Probabil că Boyd ar fi un soț bun. Warren este astfel, și ce om întreg la minte ar fi bănuit așa ceva?

– Mă rog, bătrâne, zise Anthony, ridicând din umeri, dacă și tu ești de acord, presupun că aș putea să mă bag și eu. Apoi, către Boyd: Să începem cu lucrurile elementare, nu? Ți-a dat vreun semn că te place măcar? Tot ce-am văzut eu este că fuge în direcția opusă când te vede.

– Roșește mult în prezența mea, răspunse Boyd. Știam că ăsta e un bun indiciu la fete, dar nu mai sunt așa de sigur.

Anthony izbucni în râs.

– Nu e nici un fel de indiciu. Se poate doar să o stânjenești cu poftele tale nestăpânite pe care ni le-ai mărturisit.

– Mai domol, cățelandrule, și ajută-l pe bietul băiat, îl admonestă James.

– Dar e limpede, nu? continuă Anthony. Va trebui să recurgă la seducție.

– Exact la asta mă gândeam și eu, a fost James de acord.

– Pare... perfid, observă Boyd.

– Păi, s-ar putea ca tu să fii obișnuit cu o abordare mai directă a femeilor, dar chiar crezi că asta ar funcționa în cazul ei, când ai deja atâtea bile negre? zise Anthony.

– Trebuie să i te strecori în suflet, să-i stârnești emoțiile, băiete dragă. Să o iei prin surprindere, adăugă James.

Anthony îl repezi pe fratele lui:

– Bătrâne, așa erai nevoit să acționezi tu. Eu preferam să le farmec. Funcționa de fiecare dată, să știi.

– Nu cred că barbarii de yankei au așa ceva, zise James.

– Ei, cine nu e de nici un folos, acum? comentă Anthony.

– Ai dreptate, oftă James. Obișnuința, mă înțelegi! Apoi se întoarse către Boyd: Iartă-mă, yankeule.

– M-am obișnuit, zise Boyd, râzând.

– Acum să trecem la detalii, spuse James. Odată ce ești sigur că nutrește niște sentimente pentru tine, altele decât unele asasine, poți să treci încet la doborârea barierelor pe care le-a ridicat – și, în cazul tău, are o mulțime. Așa că nu trebuie să te grăbești. Nu uita, fii subtil.

– Și păstrează contactul vizual, adăugă Anthony. E uluitor câte poți să realizezi cu o privire. Ochii sunt prima ta linie de atac, să știi. Cu o singură privire senzuală se pot spune zeci de lucruri pe care altfel cuvintele le-ar strica.

– Dar păstrează privirea deasupra nivelului apei, dacă înțelegi ce vreau să spun, continuă James. Unei femei nu-i place să te prindă că te zgâiești la sânii ei. Nu știu de ce, dar se simt insultate.

– Nici eu n-am înțeles asta, dar are perfectă dreptate, interveni Anthony.

Boyd începea să se întrebe dacă n-ar fi fost bine să ia notițe despre toate chestiile acelea, dar apoi James zise:

– Hai să vedem o demonstrație, flăcău.

– Pentru?

– Pentru cât ești de capabil să te exprimi în fața unei femei numai din priviri. Și nu uita, fii subtil.

Boyd se simțea cum nu poate mai stânjenit de o astfel de propunere, dar încercă totuși... și îi făcu pe ambii frați Malory să se zvârcolească de râs. Un râs zdravăn, care îl făcu să se simtă de parcă ar fi fost poanta unei glume. Vru să se ridice și să plece mai

înainte ca firea lui vulcanică să-l facă să explodeze. Le ceruse ajutorul, dar ar fi trebuit să știe că nu era bine.

James se potoli primul și spuse:

– Tony, arată-i tu cum se face.

– Boyd nu e genul meu, răspunse Anthony, dar primi o privire neiertătoare din partea fratelui său, așa că se răzgândi. Ei, atunci fie, zise.

Își luă răgaz o clipă ca să se adune, și apoi Boyd primi o mostră edificatoare a ceea ce trebuie să fi simțit doamnele londoneze când intrau în vizorul lui Anthony. Era ușor de văzut de ce această marcă Malory era legendară în domeniul seducției. Cuvântul „farmec" nu descria nici pe departe o privire ca aceea.

Sigur acum că nu-l luau peste picior, Boyd răspunse repede, bombănind:

– În primul rând, el are niște ochi senzaționali. Nu e de mirare că la el avea efect.

– E adevărat, a fost James de acord. Dar asta nu înseamnă că noi, ceilalți, suntem o cauză pierdută. Acum mai încearcă și tu, băiete, și de astă dată imaginează-ți că domnișoara Tyler e în fața ta.

Asta era ușor de făcut, pentru că ea era întotdeauna în gândurile lui. Așa că îi invocă figura înaintea minții, cu ochii ei superbi, de smarald, și gropițele care sugerau un zâmbet absent, cu pielea care părea de mătase, buzele pline și voluptoase, cu coada ei lungă și împletită, pe care ar fi vrut să și-o pună lui sub centură, în locul ei, cu formele ei pline...

– Doamne sfinte, exclamă James, distrugând imaginea din mintea lui Boyd. Uită despre cum s-o farmeci, până nu rezolvi dorința asta carnală. Cu priviri ca asta de-acum poți să-ți scufunzi și corabia, în flăcări.

Anthony râse.

– Ce pot să spun? Unii dintre noi o au, alții nu.

Zâmbi cu înțeles către James când rosti asta, ceea ce îl făcu pe celălalt Malory, cu părul auriu, să pufnească. Lui Boyd însă Anthony îi sugeră:

– Trebuie doar să exersezi, yankeule. Dacă e nevoie, folosește o oglindă. Merită să o faci cum trebuie. Lupta este câștigată dacă reușești să o faci pe doamnă să freamăte înainte chiar de a o atinge.

– Atunci să revenim la strategia generală, zise James, pe gânduri. Dacă te gândești cu adevărat să te așezi la casa ta și în final vrei o căsătorie, las-o să înțeleagă că nu ești împotriva acestei idei. Dar în orice caz, fii subtil. Nu te năpusti peste ea cu francheța ta din Noua Anglie. Dă-i ceva timp să vadă că reprezinți mai mult decât niște decizii impulsive.

– Dar și ea e tot din Noua Anglie, le reaminti Boyd. N-ați văzut cât de directă e când vrea să spună ceva?

James chicoti.

– Te-a cam luat pe nepusă-masă, nu-i așa, când ți-a cerut corabia?

– Ai mai pomenit ceva atât de nesăbuit? Nici nu pot să-mi închipui cum de s-a gândit la așa ceva, să închirieze o corabie. O barcă mică, da, sigur. Dar o ditamai corabia, cu trei catarge și echipaj complet!

– De fapt, mie mi se pare un progres logic al gândirii, interveni James. Tu, care ai trăit toată viața într-o familie implicată în chestiuni navale, nu ai fi făcut-o. Pentru tine, corăbiile sunt afacerea ta, un mijloc de subzistență, dar nu toată lumea le vede la fel. Chiar și eu am fost proprietar de corabie doar din plăcere...

– Și ca să faci piraterie, adăugă Boyd.

James ridică din sprâncenele lui ca aurul.

– Doar n-o să punem iar pe tapet chestiunea asta, nu?

– Nu, scuze, zise Boyd, roșind ușor.

James trecu mai departe.

– Ce voiam să spun este că am plătit pentru echipaj, pentru toate reparațiile, pentru tot ce avea legătură cu corabia mea, din propriul buzunar. Nu m-am angajat să transport pasageri sau marfă ca să acopăr costurile. Și acum iată o tânără care are și banii, și dorința necesare ca să călătorească în jurul lumii. S-a obișnuit deja să închirieze vehicule și a trecut la etapa următoare, când își dorește să aibă propria trăsură. Nu m-ar mira să se fi gândit chiar să-și cumpere și o corabie; pur și simplu, nu are răbdare să aștepte până i se construiește una. Și corăbiile nu sunt o marfă ușor disponibilă. Rar poți să găsești un vas gata echipat de vânzare atunci când îți trebuie. Când nu vrei să le cumperi,

sunt o mulțime de vânzare, dar când chiar vrei una... mă rog, știi ce vreau să spun.

– Lipsa ei de răbdare nu e deloc obișnuită, adăugă Anthony. Altfel n-ar fi venit să-ți ceară să-i închiriezi corabia doar pentru că avea de așteptat opt zile. Nu trebuie să fie nicăieri anume, musai, în viitorul apropiat.

– Erau încă opt zile peste cât a avut de așteptat pentru corabia pe care a pierdut-o azi-dimineață, le reaminti Boyd.

– Exact. Am uitat de asta, zise Anthony. Chiar și așa, care e graba? Ți-a spus?

– Nu aveam intenția să o întreb.

– Știi ce, începu James, dacă mă gândesc bine, aș putea să-i vând eu corabia pe care tocmai mi-am cumpărat-o. Mi-am luat-o dintr-un moft, să o am data viitoare când George o să-și pună în cap să viziteze vechiul vostru oraș natal, și asta nu cred că o să se întâmple iar mai devreme de vara viitoare. Mi-a fost utilă când am mers pe urmele fratelui tău și ne-a ajutat să-l scoatem pe proaspătul lui socru din închisoarea aia de pirați din Caraibe, dar acum am la dispoziție toată iarna ca să-mi comand o altă corabie pentru momentul când s-ar putea să mai am nevoie de una din nou.

– Să n-o faci! protestă Boyd. Nici măcar să nu-i pomenești lui Katey despre asta. Acum am singurul prilej să mă scap de vină. Nu puteam să cer o mai bună ocazie decât asta ca să navighez în jurul lumii cu femeia pe care nu vreau să o văd pentru ultima oară.

– Cu condiția ca ea să nu continue să-ți reproșeze.

Boyd se afundă și mai tare în sofa.

– *Oceanus* este ofranda mea de pace. Ea a sugerat că...

– Să nu te iei niciodată doar după ce sugerează o femeie, yankeule, zise Anthony, apoi râse. Mai ales când e vorba despre una pe care ai înfuriat-o nu demult.

– Nu e nici pe departe amuzant, bombăni Boyd, uitându-se urât.

– Da, dar a fost la obiect, replică Anthony, ridicând din umeri. Dacă aș fi în locul tău, aș spune lucrurilor pe nume și fără echivoc, înainte să ridic ancora, că după ce i-ai pus corabia la dispoziție, sunteți chit. Nu are rost să încerci măcar să o seduci pe fătucă, dacă ea te urăște de moarte.

Capitolul 28

Erau de patru zile pe mare, și Katey nu-l văzuse pe Boyd nici măcar o dată din dimineața când porniseră pe Tamisa și intraseră în Canalul Mânecii. Chiar și atunci, discuția dintre ei înainte de ridicarea ancorei a fost una foarte scurtă. Nu au vorbit decât despre destinația imediat următoare, după ce el îi spusese că trebuie să comunice informația respectivă la birourile Skylark, înainte de a porni.

– Eu ți-aș propune Caraibele, zise el. E o zonă pe care o cunosc bine, pentru că a fost dintotdeauna una dintre rutele comerciale pentru Skylark. Apele sunt calde, vremea este întotdeauna blândă, plajele sunt impecabile. Cam în tot timpul anului e ca vara.

Katey nu intenționase să fie dezagreabilă doar de dragul de a fi astfel, deși cu siguranță acum ar fi fost cazul, după ce bărbatul acesta o ignorase timp de patru zile. Chiar nu se așteptase la asta și nici să se înfurie așa de repede. Poate pentru că ea intenționase să-l ignore, și el nu fusese prin preajmă ca să bage de seamă!

În dimineața aceea Katey îi spusese:

– Nu vreau să-mi petrec săptămâni în șir pe mare, cel puțin, nu deocamdată. Aș prefera, de asemenea, să rămân în partea asta de lume, dacă tot suntem aici. Așa că hai să mergem spre sud, nu vrei?

– Cu ce destinație?

– Tu ești navigatorul și probabil știi mai multe despre lume decât mine. M-ai lăsat să înțeleg că sunt multe variante. Hai să le auzim.

Boyd nu trebuise să se gândească mai mult de câteva secunde.

– Pe Mediterana, atunci? E o întindere de ape care cuprinde mai multe mări. La nord ai acces în sudul Europei, la Spania, Italia, Grecia, chiar și pe coasta sudică a Franței, și la un mare număr de insule din jurul acestor țări, unde este încă destul de cald. De fapt, toată zona are o climă primăvăratică pe tot parcursul anului. Apoi, la sudul Mediteranei este Africa, iar la est...

– Africa pare interesantă.

– Da, dar nu există nici o țară unde să vrei de fapt să călătorești spre interior.

– De ce nu?

– Pentru că în cea mai mare parte este deșert. De fapt, ne putem opri în câteva porturi, odată ce trecem de Coasta Berberă, ca să-ți faci o idee despre zonă. Atunci o să te poți hotărî dacă vrei să vezi și mai mult.

– Coasta Berberă? întrebă ea, pentru că nu mai auzise denumirea aceasta. De ce nu ne putem opri acolo?

– În cea mai mare parte nu sunt decât baze ale piraților și...

– Stai puțin. Pirați?

Boyd tresări ușor, dar se controlă rapid, ridică din umeri și spuse, pe un ton nepăsător:

– Pirații sunt o tristă realitate a vieții în multe părți ale lumii, dar în apele calde sunt deosebit de activi. Cu siguranță că ai știut când ai început această călătorie, nu?

Katey se uită la el cu o mină incredulă. Nu știuse nimic de felul acesta, dar era prea uluită ca să poată spune ceva în clipa aceea. Dascălul ei fie nu avusese habar de aceste „fapte", fie nu le considerase un subiect potrivit pentru un copil.

Boyd continuă totuși să îi predea această lecție de istorie lipsă, fie că ea voia sau nu să o asculte.

– În Marea Caraibelor, Asia, în Mediterana, asta ca să menționăm doar câteva, pirații sunt prezenți de secole. Dar *Oceanus* este dotată pentru a le face față. E rapidă și e bine înarmată. Transporturile firmei Skylark au avut destule întâlniri cu piratii pentru ca acum să fie obligatoriu pentru corăbiile noastre să aibă tunuri. Așa că este la fel de sigur să călătorești cu o corabie pe cât este pe uscat, cel puțin cu o corabie Skylark. Cât despre călătoria pe uscat, hoții de drumul mare sunt la fel de răspândiți, să știi.

– Nu, nu știam. De fapt, habar nu am avut despre așa ceva.

– Nu ți-am spus despre ei ca să te sperii, o asigură el. Serios, poți să faci ocolul lumii și să nu vezi nici o corabie de pirați. Iar Skylark are în Mediterana câteva rute care includ și anumite convenții comerciale. De aceea cei mai mulți dintre corsarii din aceste țări, care la rândul lor au înțelegeri cu propriile guverne, nu ne iau seama. Numai piratii de pe Coasta Berberă ne consideră o pradă

bună, dar așa cum am spus, o să le evităm zona. Tyrus cunoaște foarte bine apele acelea.

– Și chiar e sigur?

– Katey, n-o să te mint. Nimic nu este vreodată sută la sută sigur. Dar nu mă aștept să avem probleme, sau nu ți-aș fi propus niciodată zona aceasta. Navele Skylark călătoresc de regulă pe acolo, așa cum o fac negustorii pe mare de sute de ani. Cât despre călătoriile pe uscat... când ai zis că vrei să cunoști lumea am presupus că vrei să vezi cât mai mult din ea, să-i cunoști multele deosebiri, cât mai multe culturi și frumuseți posibil într-un interval de timp rezonabil. Ca să vezi toată lumea, ți-ar trebui o viață întreagă. Dar nu asta aveai de gând, nu?

Boyd păru atât de îngrozit când îi trecu prin minte acel gând, că ea trebui să facă un efort ca să nu izbucnească în râs.

– Nu, ai perfectă dreptate, zise ea, ca să-l liniștească. Câte puțin din parfumul fiecărei regiuni va fi suficient.

Odată ce stabiliră care va fi destinația lor imediată, ea se întoarse cu spatele, gata să se îndrepte spre cabină. Boyd o opri.

– Katey, m-ai iertat?

Tonul ei fu ușor înțepat. Nu se putu abține.

– Generozitatea ta a rupt tăcerea. Acum îți vorbesc, nu?

– Dar m-ai iertat?

– Mi-ai permis să plătesc pentru că îți folosesc corabia. Dacă acest lucru îmi va face mai plăcută experiența acestei călătorii, asta rămâne de văzut. Mai întreabă-mă peste o lună.

– Katey...

– Cred că ar fi cel mai bine dacă nu s-ar mai pomeni despre asta. Așa că o să-ți spun pentru ultima dată. Ai vrut să găsești un mijloc să te revanșezi. Ți-am oferit ocazia să o faci. Ai făcut un gest mărinimos. Sunt deplin conștientă de asta. Dar deocamdată nu ai făcut decât să mă salvezi de la a mai petrece opt – acum șapte – zile la Londra. Zile plicticoase, cu siguranță, dar zile în care eram liberă să-mi găsesc ceva amuzant cu care să-mi pierd timpul. Asta nu echivalează cu ziua de pușcărie...

– Aceea nu a fost din vina mea!

– ... pentru care ești indirect răspunzător, cu maltratarea, cu frustrarea și furia... încă, urmă ea, ca și cum n-ar fi întrerupt-o.

Așa că îți repet, mai întreabă-mă peste o lună, după ce-am văzut ceva mai mult din lume, cu ajutorul tău.

Poate că de aceea nu îl mai văzuse după ce ridicaseră ancora. Răspunsul ei fusese puțin cam aspru. Puțin? Nu, chiar exagerat de aspru. S-ar putea ca acum el să regrete mărinimoasa ofertă și Katey n-ar putea să-l condamne pentru asta. Sigur că gestul lui fusese suficient. Era mai mult decât ar fi putut ea să spere. Oare nu se gândise ea să-și cumpere propria corabie? Acum avea la dispoziție una fără să fie nevoită să aștepte și fără costuri prea mari. Oricum ar fi trebuit să plătească echipajul și căpitanul.

Acum avea și trăsura proprie, mulțumită lui Roslynn Malory, și încă una luxoasă. Avea și propriul vizitiu. John Tobby era un bărbat zdravăn, pe la treizeci și ceva de ani. Pretindea că știe să tragă bine cu arma și că nici cu pumnii nu se dădea în lături de la o bătaie. La cât de mare era, putea să intimideze la nevoie. Și chiar s-ar putea să fie nevoie, de vreme ce fusese de acord să-i fie și gardă de corp, nu doar vizitiu. Katey se asigurase că așa era înainte să-l angajeze. Nu fusese deloc greu să-l angajeze. Faptul că îl lua cu ea în jurul lumii fusese un punct în plus și nu un motiv de refuz. Katey nu era singura care voia să vadă cât mai mult din lumea asta.

Din nefericire, John s-ar putea să nu reziste întreaga călătorie. Omul nu mai fusese niciodată până atunci pe mare și nu era singurul pe care nu-l mai văzuseră de la începutul călătoriei. Bietul de el fusese doborât de un grozav rău de mare chiar înainte de a ajunge în Canalul Mânecii. Asta o lăsă mofluză pe Grace. Camerista se distrase flirtând cu John, dar treaba fusese întreruptă brusc atunci când flăcăul se baricadase în cabina lui. Și ea își dăduse seama că omul s-ar putea să le abandoneze acum, imediat ce vor ajunge într-un port. Mai ales că acum știa că vor călători foarte mult pe apă.

Katey oftă ca pentru sine. Stătea la copastie, cu ocheanul în mână. În crucea dimineții trecuseră prin strâmtoarea Gibraltar. Căpitanul Reynolds îi dăduse ocheanul din chiar prima zi pe mare, spunându-i că va menține corabia de linia de coastă a țărilor pe lângă care treceau, cât îi vor permite bancurile de nisip, ca ea să le poată vedea. Călătoriseră bine, cu vânt propice. Vremea era și ea deja sesizabil mai caldă, destul cât să nu mai fie nevoie

să se înfofolească atunci când stătea la balustradă, uneori ore în șir, așa cum făcea în fiecare zi.

Făcuse un gest amabil să-i ofere ocheanul, dar după ce îl folosise în prima zi, nu a mai fost la fel de distractiv. Peisajul începu să pară la fel peste tot, coaste stâncoase, plaje și mulți, mulți copaci. De-a lungul jumătății de nord a Franței copacii fuseseră măcar interesanți, pentru că, la fel ca în Anglia, erau plini de culorile toamnei, dar mai spre sud totul era încă verde. Apoi monotonia n-a mai fost întreruptă decât de satele de pescari sau de obișnuitele orașe de coastă din care nu putea să vadă mare lucru prin ochean.

Soiul special de creativitate al lui Katey nu avu nevoie de prea mult ca să-i dea ghes, și începu să vadă prin ochean lucruri care nu existau aievea. Văzu din nou salonul din reședința Millard. De astă dată acolo era o femeie bătrână, cu chipul blajin, care stătea cu ea pe canapea, bunica pe care nu ajunsese să o cunoască. O ținea pe Katey de mână și îi povestea întâmplări din copilăria mamei sale. De partea cealaltă stătea mătușa Letitia care zâmbea și râdea, o femeie cu totul diferită de cea pe care o cunoscuse Katey de fapt. Își ceruse sincer iertare pentru primirea urâtă pe care i-o făcuse prima dată, explicându-i că crezuse că îi face cineva o glumă nemiloasă, că nu o crezuse cu adevărat când Katey îi spusese că este cine este.

Întâlnirea aceasta era atât de diferită, încât ochii lui Katey se umplură de lacrimi. Nu era decât imaginația ei, dar cu toate acestea îi stârni atâtea sentimente profunde, pentru că era ceea ce și-ar fi dorit cu atâta ardoare să se întâmple, ca singurele rude pe care le mai putea să fie o adevărată familie pentru ea, o familie care să o iubească. Și pentru că acum nu se mai putea întâmpla astfel, în seara aceea adormi plângând și nu îi mai lăsă niciodată pe cei din neamul Millard să-i apară în reveriile ei de zi.

De aceea, la capătul celălalt al ocheanului începu să-i apară tot mai des Boyd. Născoci chiar și un motiv perfect pentru absența lui din primele patru zile. Sigur că nu era răul de mare, de care suferea vizitiul ei, deși acesta fusese primul lucru care îi venise în minte. Dar Boyd era armator. Păi, n-ar fi călătorit pretutindeni cu corabia lui dacă ar fi fost predispus la această maladie, nu? Nu, Katey îl puse la pat cu o simplă răceală, care se agravă

într-atât peste noapte, încât acum avea febră foarte mare și delira. Doctorul navei, Phillips parcă îl chema, nu putea să stea cu el zi și noapte, așa că i se ceruse ei să preia o parte din această sarcină.

Comprese reci, spălături calde cu buretele. Katey își lua libertăți la care nici nu ar fi îndrăznit să viseze, dacă n-ar fi fost altceva decât una dintre închipuirile ei indecente. Desigur că ea era lângă el când Boyd își reveni în sfârșit, fără să aibă, ca prin minune, părul năclăit și pielea umedă, perfect sănătos, privind-o cu ochii lui căprui și catifelați.

El întinse mâna, să-i atingă obrazul. Katey nu făcu nici o mișcare să se ferească. Își aplecă ușor capul pe mâna lui.

– Ție îți datorez viața?

– Nu... mă rog, poate doar puțin.

Katey zâmbi. Și pe el l-ar fi pus să facă la fel, doar că arareori îl văzuse zâmbind. De obicei, Boyd era atât de serios în preajma ei, atât de plin de patimă, că nu mai era chiar amuzant. Așa că nu prea și-l putea imagina zâmbind. Dar nici nu avea nevoie să o facă. În imaginație ei era destul să știe că el intenționa să râdă.

– Atunci dă-mi voie să-mi exprim gratitudinea.

Katey își ținu respirația când el o trase mai aproape ca să o sărute delicat, dar buzele lor încă nu se atinseră. Cum stătea, aplecată peste el, lui Boyd nu i-ar fost greu să o tragă până în partea cealaltă a patului. Katey stătea acum întinsă lângă el, Boyd era aplecat spre ea și, la naiba, reuși să-i zâmbească, deși era un surâs strâmb. Și nu a fost nimic rău. Avea să o sărute. Katey aștepta asta cu răsuflarea întretăiată. Simțea deja din nou acel freamăt pe care numai el o făcea să-l simtă.

În cele din urmă, când se întâmplă, fu o senzație intensă. Prea intensă, ca și cum se întâmpla cu adevărat. Anticiparea. Pentru ea nu era nimic altceva, pentru că nu fusese niciodată sărutată cu adevărat, așa că nu avea în minte nimic pe care să-l poată repeta sau care să îi indice cum ar fi trebuit să se simtă; doar presupuneri pline de dorințe despre cum ar fi dacă Boyd ar săruta-o vreodată. Dar, Doamne, ca doar acest simplu fapt să-i stârnească simțurile în așa măsură...

– Domnișoară Tyler, nu vreți să luați prânzul cu noi? Ar trebui să discutăm despre primul port unde ne oprim, pentru că am intrat în Mediterana.

De obicei reușea să iasă rapid din visare când realitatea îi bătea la ușă, dar nu și de astă dată. Avu nevoie de câteva clipe lungi și să tragă aer adânc în piept înainte de a deveni destul de calmă ca să se uite la Tyrus Reynolds, care venise să stea lângă ea, la copastie. De acum se obișnuise destul cu vocea tunătoare a acestuia cât să nu o mai facă să tresară. Căpitanul, un bărbat între două vârste, cu părul negru și ochii cenușii, sprâncene stufoase și barbă, era de fapt puțin mai scund decât ea.

– Cu noi?

– Da, Boyd m-a rugat să vă transmit invitația.

– Mai este încă printre noi? Începusem să mă întreb.

Răspunsul ei acru îi aduse căpitanului un zâmbet ușor pe buze.

– La amiază deci, în cabina mea?

– Sigur.

Căpitanul se întoarse la pupa. Katey se întoarse la ocheanul ei. Se așteptase să primească invitații de felul acesta mult mai curând. La traversarea Atlanticului, ea și ceilalți pasageri luaseră cele mai multe dintre mese în cabina căpitanului, alături de el. Era un gest obișnuit de politețe, de vreme ce cabina lui era cea mai mare de pe corabie. Acum însă nu mai fusese invitată, ceea ce era destul de ciudat, dacă se gândea bine.

Capitolul 29

Cabina era exact așa cum și-o amintea Katey, confortabilă, acoperită cu covoare, scaune plușate, fără bățoșenia unor obiecte noi. Era o încăpere destinată muncii, dar și distracției. Masa era destul de lungă pentru zece persoane. Din când în când, *Oceanus* transporta numai pasageri și puțină marfă. În colț exista o mică zonă pentru reprezentații muzicale, cu trei scaune, o harpă și un dulap cu capacul de sticlă unde erau diferite instrumente muzicale. Căpitanul însuși cânta la harpă. Unul dintre ofițerii lui se pricepea la țiteră. Când traversaseră Atlanticul, unul

dintre pasageri, care avea o voce splendidă, li se alăturase în fiecare seară, oferind o excelentă petrecere a timpului.

Katey se întrebase și mai înainte de ce Boyd nu-și dorise pentru el această cabină mai mare. Ca proprietar al corăbiei, ar fi putut să o ia, fără îndoială. Desigur, nu avea nici o idee despre cum arată cabina lui. S-ar putea să fie la fel de mare ca aceasta.

De astă dată și cabina ei era destul de mare. Dacă avea grijă, nu se prea lovea de lucruri, așa cum fusese cazul prima dată. Era loc suficient pentru un pat de dimensiuni normale, garderob, un birou, o măsuță cu patru scaune și cuferele ei cu haine. Exista chiar și o bibliotecă, plină cu diverse materiale pentru lectură, pe care a fost fericită să o descopere. Bănuia că este o cabină rezervată pasagerilor speciali, așa cum presupunea că se putea spune și despre ea în aceasră călătorie.

Relaxată, intră în cabina lui Tyrus. Nu a mai fost așa de îndată ce dădu ochii cu Boyd, care stătea lângă căpitan. Amândoi bărbații purtau haină, dar aici se oprea caracterul de gală al ținutei lor.

Bărbații americani știau să se îmbrace impecabil, dar nu se prea împopoțonau cu lavaliere sofisticate și manșete de dantelă, așa cum făceau nobilii englezi. În cazul lui Boyd totuși, avea senzația că ei i s-ar fi părut la fel de minunat indiferent ce purta, pur și simplu pentru că îl credea atât de frumos. Părul lui cu șuvițe aurii, sprâncenele cu o nuanță mai închise, ochii, încă și mai închiși la culoare, care puteau să fie atât de expresivi încât îi stârneau simțurile într-un fel de nerecunoscut și, vai, doamne!, gura lui, cu buza de sus mai subțire, cea de jos plină și suplă, buze la care se surprinsese holbându-se mult prea des în timpul primei lor călătorii. Atracția față de el ar fi trebuit să fie drastic temperată după ce Boyd făcuse ce a făcut, dar ea era la fel de prezentă și de puternică.

Dacă nu ar fi avut atât de multe de făcut, planuri la care nu putea renunța, lucrurile ar fi putut să stea altfel. Dacă din aceste planuri ar fi făcut parte și căsătoria, poate că nu s-ar fi opus cu atâta frenezie sentimentelor pe care putea să i le stârnească acest bărbat. Ar fi putut să se bucure de un flirt, ici și colo, ca să dea puțină culoare călătoriilor ei, atât timp cât nu le-ar fi luat în serios.

Dar nu cu Boyd Anderson. Simțise de la început că s-ar fi fript dacă flirta cu el. Nu avea nici o îndoială în privința asta.

Tensiunea pe care o simțea acum, când era din nou în prezența lui, o enerva totuși. Era încă ofensată că până acum el se ascunsese mai mult sau mai puțin de ea. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că el avea de gând să se țină la distanță, dar era destul de demoralizant să fie ignorată, atunci când nu se aștepta să fie.

Amândoi bărbații se ridicară când ea intră în cabină. Tyrus îi trase un scaun, să se așeze. Un membru al echipajului de la bucătărie era acolo ca să-i servească și era chiar îmbrăcat semielegant, cu jiletcă. Îi oferi lui Katey un șervet pe unul din brațe, o salată cu mâna cealaltă, apoi ieși ca să se întoarcă în cambuză după felul următor.

Katey își luă furculița și apoi îi aruncă o nouă privire lui Boyd. Ochii lui nu se dezlipiseră de ea de când sosise, dar cel puțin avea o privire suficient de impersonală ca să nu o facă să se simtă stânjenită.

– Pari puțin tras la față, spuse ea. Nu ți-a fost bine?

Ar fi trebuit să-și muște limba. Afurisita de fantezie încă îi stătea pe creier, era evident. Dar de ce trebuia să aibă un ton așa de îngrijorat?

– Nu!

Îi răspunsese prea repede și prea în forță. Katey ridică din sprâncene la reacția lui, dar își dădu seama că și el s-ar putea să fie la fel de încordat ca ea, așa că încercă să-l facă măcar pe unul din ei să se simtă confortabil.

– De fapt, a dispărut, zise ea, și chiar așa era. Acum ai obrajii plini de culoare. Probabil că a fost o reflexie ciudată a luminii.

Tyrus își drese vocea și propuse un subiect neutru.

– Domnișoară Tyler, doriți vin la prânz sau așteptați până la cină ca să beți un pahar?

– Sunt invitată și la cină, astă-seară?

– Desigur. Considerați-o o invitație deschisă, pe tot timpul călătoriei.

Katey zâmbi, în acord. Probabil că îi lăsase timp să se familiarizeze cu „mersul marinarului", cum auzise că i se spune, înainte

de se apuca să socializeze. Pentru că asta erau cinele în compania căpitanului – singura șansă reală de a socializa când erai pe mare.

Apăru un alt membru al echipajului, dar de data aceasta nu era de la cambuză. Se aplecă și îi șopti ceva lui Tyrus, care se ridică imediat.

– Este nevoie de mine pe punte, îi spuse el lui Katey. Nu voi lipsi decât un moment.

Căpitanul părea încurcat că trebuie să plece. Boyd băgase și el de seamă și-i spuse:

– Tyrus, e femeie în toată firea. Nu are nevoie de șaperon.

– Este o femeie necăsătorită, sublinie Tyrus. Eu aș zice că are nevoie de unul.

Boyd ridică simplu din umeri și replică:

– Atunci, sigur, grăbește-te să te întorci.

Faptul că discutau despre ea în felul acela, ca și cum n-ar fi stat acolo, lângă ei, era destul de stânjenitor ca să-i aducă roșeața în obraji, dar nu acesta era motivul care o făcea să roșească. Katey era acum singură cu Boyd, și expresia din ochii lui nu mai era deloc impersonală. În clipa în care ușa se închisese în urma căpitanului, Boyd începu să o privească de parcă ar fi fost o prăjitură.

– Încetează, izbucni Katey.

– Ce să încetez?

– Să mă privești așa. Este cu totul nepo....

– Katey, mărită-te cu mine. Tyrus este împuternicit legal să oficieze căsătorii pe mare. Astă-seară am putea împărți același pat.

O astfel de grosolănie îi tăie respirația. Nu putea să vorbească serios, glumea. Nu exista altă scuză pentru o cerere în căsătorie atât de impulsivă, așa din topor cum fusese, chiar și după standardele lui.

– Acum vrei să adaugi insulta la rănirea de persoane?

Boyd avea aerul că ar vrea să se dea cu capul de masă.

– Vorbesc serios. Scoate-mă din starea nenorocită în care sunt.

Katey era destul de furioasă încât să-i răspundă:

– Nenorocirea ți se potrivește.

Trecu apoi o clipă lungă, în care ea se uită fix, și el începu să arate tot mai spășit, pe măsură ce înțelegea cât de tare sărise calul și depășise limitele. Ținând cont de tot ceea ce se întâmplase,

cererea în căsătorie era destul de nelalocul ei, dar să mai și pomenească tot într-o suflare și că vor împărți același pat!

Într-un târziu Boyd oftă și spuse:

– Îmi pare rău. Nu a fost premeditat. Crede-mă, nu am...

– Așa, zise căpitanul, revenit în cabină. Nu a durat deloc mult.

Katey reuși să-i zâmbească omului. Ar fi vrut să asculte și restul explicației lui Boyd, dar probabil că era mai bine să nu o facă.

– Într-adevăr, nu, îi răspunse ea căpitanului.

Felul principal al mesei sosi imediat după Tyrus. În timp ce erau serviți, acesta pomeni câteva porturi din Spania unde puteau ajunge până dimineață sau chiar spre sfârșitul după-amiezii.

– O să trecem mai întâi pe lângă portul Málaga, poate chiar înainte de căderea serii, dacă vântul rămâne constant. La Cartagena și Valencia ajungem până la sfârșitul săptămânii.

– Dacă deocamdată nu vrei să te oprești decât într-un singur oraș spaniol, adăugă Boyd, eu și-aș recomanda Barcelona, în regiunea Catalunya. Țara noastră face comerț cu ei de peste patruzeci de ani.

Cei doi bărbați începură să enumere calitățile fiecărui oraș și unele dintre lucrurile pe care putea să le viziteze, inclusiv vestigii ale stăpânirii romane de acum multe sute de ani. Erau deja la jumătatea felului principal când încă un membru de echipaj veni să-i șoptească lui Tyrus ceva la ureche.

De data asta, căpitanul se uită insistent și dezaprobator la Boyd când se ridică. Avea aerul că ar fi vrut să spună ceva tăios, dar în schimb strânse din buze, se scuză și ieși din cabină.

Katey observă că Boyd părea mult prea mulțumit de brusca plecare a căpitanului și asta o făcu să presupună că amândouă aceste „urgențe" pe care trebuise să le rezolve căpitanul fuseseră plănuite... de Boyd. Cu gândul la asta, se ridică să plece. Nu avea de gând să se confrunte cu încă o propunere revoltătoare, dacă despre asta era vorba.

Se opri totuși în prag, dându-și seama că Boyd ar fi putut pur și simplu să vină la cabina ei, dacă voia să-i vorbească între patru ochi. Nu avea nevoie să recurgă la un tertip atât de complicat. Grace nu era întotdeauna cu ea... mă rog, în cea mai mare parte a timpului era. Când erau pe vas, preferau să petreacă mare parte

din timp una în compania celeilalte și nu singure. Dar Katey era de obicei singură când stătea pe punte, la copastie, cu ocheanul... iar oameni din echipaj treceau destul de des pe lângă ea, așa că nici acolo nu era de-a dreptul singură.

Renunță să se mai gândească și prinse clanța, dar simți mâna lui Boyd acoperindu-i-o pe a ei. Surprinsă, tresări și se întoarse. Nu putea să facă o greșeală mai mare. El era prea aproape. Trupurile li se atingeau, practic. Și buzele, la fel.

Vai, Doamne, știuse cum va fi. Visase de prea multe ori cu ochii deschiși la cum o să o sărute, ca acum, și renunțase să mai viseze pentru că o tulburau prea tare. Cu toate astea o făcea din nou, iar și iar. Nu reușea să reziste tentației. Dar sărutul acesta... era cu mult mai mult decât orice și-ar fi imaginat ea.

Boyd o trase spre el și-i cuprinse spatele cu brațul. Cu mâna cealaltă îi prinse gâtul și-i sprijini bărbia cu degetul mare, înclinându-i capul așa cum își dorea el. Oricum i l-ar fi înclinat, pentru Katey era sublim. Îi era teamă să nu leșine, copleșită de atât de multe senzații în același timp. Inima nu-i bătuse niciodată atât de repede sau atât de tare, încât îi auzea în urechi bătăile. Sângele nu îi cursese niciodată cu asemenea viteză prin vine.

Katey îl cuprinse de umeri. Undeva în mintea ei își spunea că o face ca să nu cadă, nici vorbă n-ar fi fost că voia să-l ia în brațe. Nu exista însă posibilitatea ca ea să cadă, când Boyd o strivea de tare ce o strângea. Simți cum sânii o gâdilă din pricina contactului cu pieptul lui tare. În stomac îi apărură fluturi. Și când Boyd își strecură limba printre buzele ei, o căldură o năpădi din cap și până în vârful picioarelor. Era din pricina sângelui înfierbântat, era sigură. Gustul lui era lucrul după care tânjea de atâta vreme. Orice ar fi făcut el în clipa aceea ar fi fost...

Ușa care se deschidea se izbi de ei. Săriră într-o parte, dar nu suficient de repede ca Tyrus să nu ghicească exact ce făceau.

– Ce dracu' Boyd... începu căpitanul, furios.

– Nu e momentul! i-o reteză Boyd, și mai tăios.

Nu era sub nici o formă dispus să fie dojenit. Stătea el însuși sprijinit de zid, ca să se țină pe picioare. Iar tonul pe care îl folosise era se pare unul pe care căpitanul îl recunoștea ca fiind imperios, pentru că Tyrus nu mai scoase nici un cuvânt, câtă vreme Katey rămase acolo, în picioare.

Fata se mira singură că mai putea să stea și că nu se clintise din loc. Picioarele o mânau să iasă rapid de acolo, imediat, stânjeneala o împingea și mai tare, dar le rezista și cu ultima fărâmă de voință pe care o mai avea. Nu putea să permită asta pentru a doua oară. Sărutul lui Boyd fusese prea puternic, o storsese de voință, o înfiorase peste poate. Și s-ar fi întâmplat din nou, dacă nu împiedica acest lucru cu tărie. Și nu exista decât o singură cale ca să o facă.

– Am mințit, îi spuse ea lui Boyd, privindu-l drept în ochi. Mă pricep foarte bine la asta. Nu ți-am spus deja că există un lucru la care sunt foarte priceputa? O fac frecvent. Întreab-o pe camerista mea, ea o să-ți spună. E un obicei din copilărie, știi?

– Cu ce-ai mințit?

– Că nu sunt măritată. De fapt, sunt.

Capitolul 30

Anthony și James plecară împreună de la Knighton' Hall și Anthony râdea în hohote. Frecventa de ani de zile sala aceea de sport. Proprietarul încerca să-i ofere întotdeauna parteneri pentru antrenament, dar după o rundă sau două cei mai mulți își găseau de lucru în altă parte. Era renumit pentru că nu-l dovedea nimeni în ring, cu condiția să nu fie James prin preajmă. Renunțase chiar să mai spere la vreun meci ca lumea, până când fratele lui se mutase la Londra și începuse să-i țină din nou companie la Knighton' Hall, de câteva ori pe săptămână.

Singurul bărbat dornic și capabil să-i asigure lui Anthony un antrenament cumsecade era Warren Anderson, dar Warren nu prea stătea în Londra. Iar nepoata lui Anthony, Amy, nu era de acord ca soțul ei să se umple de sânge în ring doar ca să facă puțină mișcare. Anthony avusese de gând să-l încerce pe cel mai tânăr dintre frații Anderson. Se știa că Boyd e destul de bun la box. Dar nici Boyd nu era decât arareori în oraș.

Cel puțin James era de acord să-i servească drept partener uneori, deși partidele dintre ei puteau să fie destul de brutale

și de obicei James era învingătorul. La urma, urmelor, avea niște pumni cât cărămida. Dar nu și azi.

– Să nu încerci să-mi spui că m-ai lăsat să câștig runda aceea, zise Anthony, râzând. Am martori!

– Ai dat și tu o lovitură bună și acum o să te lauzi toată săptămâna, nu?

– O săptămână? O jumătate de an, cel puțin.

James ar fi ridicat din sprânceana dreaptă auzind acea remarcă, dacă fratele lui nu i-ar fi făcut o rană chiar acolo, deasupra. Așa că nu făcu decât să pufnească și să o ia spre trăsura lui Anthony. Veniseră amândoi cu ea la Knighton' Hall, așa că James nu putea încă să se lipsească de înțepăturile lui Anthony.

– Vii acasă cu mine, să luăm prânzul? întrebă Anthony, înainte de a-i spune vizitiului încotro.

– Nu, poți să mă lași la mine la club.

– A, sigur! chicoti Anthony. Probabil că o să ai nevoie să bei tot restul după-amiezii, ca să uiți că te-am pus jos.

– Pentru vreo două afurisite de secunde! bombăni James.

– Timpul nu contrează. Important e că ai aterizat în fund!

– Mai potolește-te, cățelandrule, ca să n-o fac eu.

Anthony zâmbi. Nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să fie deasupra fratelui său. Astăzi nimic nu-i putea știrbi buna dispoziție, mai ales aerul posac al lui James. Cel puțin așa credea.

Imediat ce trăsura porni însă, unul dintre valeții lui se apropie călare. Vizitiul trase de hățuri când îl auzi pe om că strigă ca să le atragă atenția.

– Milord, cred că ar trebui să veniți acasă chiar acum, zise valetul, oprindu-și calul chiar lângă trăsură. Lady Roslynn e puțin cam supărată... pe domnia voastră.

– Ce-am mai făcut de data asta? întrebă Anthony.

– Nu mi-a spus. Dar accentul scoțian e foarte puternic.

– Asta nu înseamnă că Roslynn e supărată de ceva? observă James, cu o dispoziție brusc îmbunătățită.

– Nu întotdeauna, bolborosi Anthony. Dar e posibil.

Acum James era cel care râdea.

– Băiete dragă, cred că o să te însoțesc totuși la prânz. Brusc mi s-a făcut cu adevărat foame.

Anthony nu-l luă în seamă pe fratele său și-i spuse vizitiului să se grăbească spre casă. Nu avea nici o idee despre ce ar fi putut să o supere pe soția lui. De dimineață îl condusese la ușă, îl sărutase și îl tachinase, admonestându-l în glumă să nu vină acasă cu nasul vânăt, pentru că știa unde se duce și cu cine.

Nu dură prea mult să ajungă la reședința lor din Piccadilly. Anthony intră în fugă. Spera să o găsească pe Roslynn sus, în odaia lor, unde James nu l-ar fi urmat, dar nu avu noroc. Femeia era în salon, în fața căminului, bătând din picior. Își ținea brațele încrucișate peste piept. În ochii căprui avea o sclipire scrutătoare. Nu de supărare. Era absolut furioasă. Anthony gemu în sinea lui.

– Să te auz că-mi dai o explicație, bărbate, și o auz chiar acuși! Nu po' să crez că mi-ai ascuns asta.

– Ce-i? o întrebă el, precaut.

Roslynn se apropie de el și îi trânti o bucată de hârtie în piept. Anthony era gata să n-o prindă înainte să plutească spre podea. Nu se uită încă la ea. Roslynn nu terminase să-i împuie urechile.

– De ce nu mi-a spus, hm? întrebă ea, cu o voce stridentă. Credeai că n-oi înțălege? La urma, urmelor, așa vă e neamul!

Îi aruncă o privire lui James după acest ultim comentariu. Acesta se oprise în prag, sprijinit în cadrul ușii. Ridicase spre Roslynn o sprânceană blondă, în ciuda faptului că probabil îl durea.

– Citește afurisitul de bilet, zise către Anthony. Mor de curiozitate să știu de ce m-a acuzat.

– Pe tine? Eu sunt ăla la care răcnește și aș prefera să o aud de la ea.

O cuprinse pe Roslynn pe după umeri și-i spuse tandru:

– Iubito, nu am nici un secret față de tine. Despre ce e vorba?

Ea își scutură umerii scăpând din îmbrățișarea lui, își încrucișă iar brațele la piept și îl fixă cu privirea.

– Pe toți dracii, zise James în șoaptă, în clipa aceea, și se duse să smulgă biletul din mâna lui Anthony. „Ține-ți bastarda acasă", citi James cu glas tare. „Nu vreau să o mai văd niciodată pe aici, să o supere pe mama și să-i scormonească amintirile despre fiica ei, amintiri care e mai bine să rămână îngropate, așa cum este și ea." E semnat „Letitia".

Anthony nu-și amintea de nimeni cu acest nume printre cunoștințele lui.

– Cine?

James ridică din umeri, fără să recunoască nici el numele. Era evident însă că Roslynn știa exact cine trimisese biletul respectiv.

– Ai adus-o și la mine în cază, izbucni ea, și nu ai spus nimic!

Apoi furia o copleși definitiv, și Roslynn ieși în fugă din încăpere.

Capitolul 31

– Ce-mi scapă mie aici? zise Anthony, mirat, către fratele său, privind spre cadrul gol al ușii prin care tocmai trecuse soția lui. Pe cine se presupune că am adus în casa asta?

Probabil că James avu o sclipire, pentru că a început să râdă.

– Cred că își închipuie că fiica ta este Katey Tyler. Asta e formidabil.

– Își închipuie pe dracu', mormăi Anthony. De unde ai înțeles tu asta din bilet?

– Pentru că tocmai mi-am dat seama cine e Letitia.

Cum Anthony îl privea pierdut, James continuă:

– Doamne, nu știi că Katey s-a dus în Gloucestershire să-și viziteze familia pe care nu a cunoscut-o până acum? Familia din partea mamei?

– Știu asta, da.

– Și?

– Și ce? întrebă Anthony, fără să înțeleagă. Ăsta chiar nu e momentul să o iei pe ocolite.

James ridică ochii spre tavan.

– Dar, asta, băiete dragă, spune tot. Până și eu le-am auzit pe Judy și pe Jack vorbind despre asta. De aceea s-a dus Katey anume la Havers Town, pentru că acolo locuiește familia ei. Nu ți-a spus nimeni cine e familia ei?

Anthony se încruntă și zise:

– Dacă mă gândesc bine, nu, nu-mi amintesc să-mi fi spus cineva. Totuși, da, știam că de aceea au invitat-o pe Katey să rămână la Haverston, pentru că familia ei locuiește în apropriere. Dar mai mult de atât nu s-a spus, și eu n-am avut curiozitatea să întreb, pentru că am presupus că familia ei trebuie să fie niscai americani care s-au stabilit prin împrejurimi. Poate că Roslynn și-a închipuit chiar că mi-a pomenit despre asta... James, despre cine vorbim?

– Despre familia Millard.

Anthony se prăbuși într-un fotoliu, alb la față. Văzându-i reacția, lui James îi dispăru amuzamentul.

– Să nu îndrăznești să-mi spui că am o nepoată de care n-am știut nimic!

– Uite cine vorbește! îl repezi Anthony. Tu n-ai aflat de existența lui Jeremy decât atunci când avea șaisprezece ani!

– Nu are importanță, bombăni James. Continuă apoi, pe un ton mai sec: Deci, e adevărat? Acum îți sună cunoscut?

Amintirile se năpusteau asupra lui Anthony, frenetic. Amintiri vechi, de peste douăzeci de ani, unele plăcute, altele, nu tocmai așa. Era posibil. Era mai mult decât posibil. Se putea să fie totul o coincidență, dar instinctul îi spunea altceva.

Închise ochii și scoase la iveală o imagine pe care că o uitase. Era o imagine vagă, trecuse atât de mult timp, dar ochii aceia ca smaraldele, părul ca tăciunele, atât de drăguță, cu gropițele ei adorabile și ochii care râdeau. Adeline Millard. Singura femeie din tinerețea lui care îl făcuse să vrea să se însoare. Iar Katey Tyler avea exact ochii aceia și părul, ba chiar și gropițele... vai, Dumnezeule.

– Sunetul a devenit cam asurzitor, nu-i așa? zise James, cu ochii pe fratele său.

– Ca și cum ai fi tras cu pistolul lângă urechea mea, răspunse Anthony, ușor stupefiat.

– Stai așa. Cred că trebuie să mă așez, zise James, adăugând apoi sardonic: În regulă, ia să auzim cum se face că în toți acești ani ai uitat de uluitoarea situație de a avea o fiică în toată firea.

Anthony nu îi dădu riposta tipică. Era prea surprins și mai mult decât puțin șocat de amintiri și de ceea ce ar fi putut să fie circumstanțele rezultate, care toate îi năpădiseră mintea.

– Doamne, cred că nu aveam mai mult de douăzeci și unu de ani, îi spuse el fratelui său. În anul acela m-am dus acasă, la Haverston, de Crăciun. Dacă mă gândesc bine, și tu erai acolo și îl călcai pe nervi pe Jason, ca de obicei. Am venit amândoi călare, de la Londra.

James ridică din umeri.

– Întotdeauna făceam asta, până să plec eu pe mare. Și nu mă adormi cu versiunea lungă. Ajunge și cea prescurtată.

Anthony îi aruncă de astă dată o privire iritată, înainte de a continua:

– Nu-mi amintesc de ce m-am dus la Havers Town în ziua aceea, probabil pentru niște nimicuri de ultim moment pe care voiam să le cumpăr pentru cei mici. Adeline era și ea acolo, tot la cumpărături. Le mai văzusem eu pe fetele Millard pe ici, pe colo de-a lungul anilor, când eram cu toții copii, dar atunci a fost prima dată când o vedeam pe Adeline de când crescuse.

Fără să se gândească, James ridică din sprânceana rănită, icni ușor, dar tot comentă sec:

– Te-a lăsat în fund, nu?

– Așa s-ar zice. Sigur e că mi-a plăcut și am apelat la tot șarmul meu, dacă mă înțelegi. Am ajuns să rămân și după sărbători și destul de repede am ajuns îndrăgostit lulea. La fel și ea. Mă gândeam chiar – la toți dracii, James, să nu cumva să râzi –, dar ajunsesem chiar să mă gândesc să mă așez la casa mea, cu ea, așa de amorezat eram. Dacă nu m-aș fi gândit la însurătoare, nu m-aș fi culcat niciodată cu ea. Era vecină cu noi, la urma urmelor.

– Am înțeles ideea.

– Dar pe urmă ea a plecat într-un circuit prin Europa, fără ca măcar să-mi spună! Nu m-a prevenit, nu am avut nici cea mai mică idee că avea de gând să plece în călătorie. Nici nu și-a luat la revedere. Nu mă deranjează să recunosc că am fost distrus. Ani mai târziu am aflat că se măritase cu un baron din Europa și se stabilise în țara lui, așa că nu avea să mai revină.

– O minciună pe care familia a răspândit-o ca să-i țină pe bârfitori la distanță?

– Evident.

– Atunci, explică-mi următorul lucru: de ce nu te-au prins în plasă, dacă știau că tu ești tatăl copilului? Ăsta e un foarte bun

motiv ca să te căsătorești. Jason ți-ar fi cerut să o faci, dacă ar fi aflat. Știi că ar fi făcut-o. Și amândoi, și tu, și ea, voiați să vă căsătoriți. Nu înțeleg.

Nici Anthony nu înțelegea, doar că...

– Familia ei nu m-a primit niciodată cu brațele deschise.

– Ești un Malory, pufni James, incredul. Erai o partidă de prima mână.

De astă dată Anthony a fost cel care să ridice din sprâncene.

– Bătrâne, te lasă memoria? Chiar înainte de Crăciunul acela, noi doi am început să iscăm scandaluri, iar Jason șocase deja mulțimea, când și-a făcut bastardul moștenitorul lui legitim. Poate că n-ai băgat de seamă, sau te-a durut în cot – ceea ce cred că a fost mai degrabă cazul –, dar începusem deja să fim priviți de sus de societatea mai puritană a Londrei.

– Familia Millard te-a tratat de sus?

– N-a fost chiar așa de grav. Să zicem că părinții lui Adeline m-au tolerat, dar era evident că ar fi preferat să nu le curtez fiica cea mică. Am avut chiar impresia că îmi cântau în strună pentru că erau siguri că o să-mi pierd interesul și o să mă grăbesc să plec la Londra. Poate că s-au gândit chiar că doar mă joc cu Adeline, dar pentru că eram un Malory și vecin, pe deasupra, nu m-au dat pe ușă afară. Letitia, pe de altă parte, își manifesta de-a dreptul ostentativ disprețul față de mine și nu a încercat niciodată să îl ascundă.

– Acum ți-o amintești, deci.

– Foarte limpede, zise Anthony, oftând. Era o ticăloasă cu inima de gheață, ca să fiu blând.

– Tu numești asta blând? zise James, zâmbind.

– Exact asta vreau să spun, glacială. De câte ori o vizitam pe Adeline, trebuia să mă confrunt cu remarcile tăioase ale surorii ei. Era cu adevărat plină de resentimente, ca și cum aș fi insultat-o personal.

– Și ai făcut-o?

– Sigur că nu. Eram pentru prima dată îndrăgostit până peste urechi, James. Mă purtam al dracului de frumos cu toată lumea! Aș fi crezut că se poartă așa pentru că ea nu se măritase încă și era cu șase ani mai mare ca Adeline.

– A, pierduse corabia aia, nu? Așadar era vorba doar de răutatea unei fete bătrâne care se revărsa asupra drăguțului surorii ei?

– Așa cum spuneam, asta aș fi putut să cred, dar Letitia nu era caustică și cu alții, doar cu mine. Și am avut ocazia să o observ în compania altora. Era la fel de drăgălașă ca Adeline... bine, exagerând puțin. Nu era la fel de drăguță, dar înțelegi ce vreau să spun.

– Mă rog, nu că ar avea vreo importanță, alta decât faptul că explică de ce a fost așa de nesuferită în biletul pe care ți l-a trimis. Așadar, la ce concluzie ai ajuns? Katey e a ta?

Anthony închise din nou ochii, adâncit în gânduri. Încă nu-i venea să creadă că s-ar putea să aibă o fată ajunsă deja la maturitate.

– Are vârsta potrivită ca să fie a mea. Există chiar și o vagă asemănare cu Adeline, deși nu suficient cât să-mi fi dat seama imediat. Dar are ochii ei, părul ei, chiar și gropițele.

– De ce detectez un *totuși*, în tonul tău?

– Nimic din toate acesta nu e concludent. Trebuie să fii de acord cu mine că s-ar putea să fie o simplă coincidență.

James încuviință din cap, dar adăugă:

– Nu e o coincidență că Adeline e mama lui Katey.

– Nu, asta așa e. Dar nu știm exact ce vârstă are Katey, nu? Ar trebui să aibă douăzeci și doi de ani ca eu să-i fiu tată. Iar ea i-a spus lui Judy că mama ei a fugit cu americanul Tyler și din cauza aceasta a fost dezmoștenită de familie. Când l-a cunoscut pe american? Pe vremea aia era tot timpul cu mine!

– *Dacă* Katey are douăzeci și doi de ani, atunci eu sunt de părere că e o minciună undeva în povestea asta. Dar dacă nu, Adeline s-ar fi putut să se întoarcă din călătoria în Europa mai repede, l-a cunoscut pe american și a fugit cu el, a rămas însărcinată pe corabia care îi ducea în America, totul fără ca tu să știi nimic, pentru că la momentul acela te întorseseși deja la Londra. Iar Katey spune chiar ea că Tyler e tatăl ei. Doar Letitia Millard a lăsat să se înțeleagă că tu ești tatăl.

– Dar Letitia ar trebui să știe, nu? zise Anthony. Iar ceea ce crede Katey că e adevărul nu este decât ceea ce i-a spus Adeline. Nu e neobișnuit ca o mamă care are un copil în afara căsătoriei să-i ascundă acestuia fapta rușinoasă. Molly e cel mai bun exemplu.

În toți acești anii a refuzat să-i permită lui Jason să-i spună fiului lor că ea mama lui.

– Detectez oare o notă de speranță?

Anthony roși ușor. O parte din șoc se estompa, și bărbatul nu putea nega că uimirea și, da, chiar încântarea îi luau locul. Dacă tot era să se trezească în prag cu o fiică neașteptată, nu putea să fi cerut una mai drăguță. Fata avea curaj, avea îndrăzneală și deja se făcuse îndrăgită de toată familia. Incredibil, dar își dădu seama că ar fi fost mândru să o recunoască drept fiică pe Katey Tyler.

– Judy ar fi încântată, îi spuse el, în schimb fratelui său. S-a atașat de Katey ca și când ar fi...

– Surori? îl întrerupse James cu un hohot de râs. Iartă-mă, bătrâne, dar nu recunoști o fiică dacă nu e a ta, doar ca să-i faci o plăcere fiicei care este a ta.

Oftând, Anthony se afundă puțin în fotoliu.

– Știu, asta mă derutează destul de tare și pe mine, să știi. Încă nu pot gândi limpede.

– Dar când ai mai făcut-o?

Anthony nu îl luă în seamă și adăugă:

– Adeline mi-ar fi spus, nu-i așa? Adică, de ce să nu-mi fi spus? Ar fi putut să vină oricând la mine. Stăteam la Haverston. Eram foarte accesibil.

– Nu vei primi răspunsurile decât dacă o să te duci tu însuți la familia Millard. Îți dai seama de asta, nu?

– Da.

– Și probabil va trebui să le smulgi secretele. N-o să te primească bucuroși.

– Îmi dau seama și de asta.

– Ei, atunci ține cont și de asta. S-ar putea să fie o farsă pusă la cale de Letitia, cine știe din ce motiv. Ai recunoscut că nu te plăcea, și fără vreun motiv. Katey își face apariția și îi oferă mijlocul să se răzbune.

– Să se răzbune?

– Exact. Cum te-ai simți dacă ai accepta-o pe Katey, crezând că e a ta, ai ajunge să o îndrăgești și, peste câțiva ani, Letitia ar lansa bomba și ți-ar spune că a mințit, că fătuca nu e a ta.

Anthony își dădu ochii peste cap.

– E puțin cam exagerat, dar am înțeles ideea. Tot nu am habar de ce mă disprețuia Letitia, dar n-o să mă mulțumesc doar

cu ce spune ea. Oliver Millard a murit, dar mama lui Adeline este încă în viață. O să mă duc direct la ea.

– Dacă o să te lase să treci de ușă. Știi, Katey nu a spus-o niciodată, dar după biletul Letitiei m-aș hazarda să ghicesc faptul că nu a avut parte de o vizită cordială la aceste rude ale ei. Și s-a grăbit foarte tare să părăsească Anglia, într-atât încât a fost de acord să-l slăbească pe yankeu cu greșeala lui, dacă îi închiriază corabia. Foarte probabil ca să lase în urmă acea neplăcută întâlnire.

Anthony se ridică din fotoliu ca o săgeată, cu un suspin de surpriză. Când numele lui Boyd fu pomenit, își aminti de ultima lor discuție cu el. Vai, sfinte Sisoe, că doar nu îl sfătuise pe Anderson să o seducă pe propria lui fiică, nu?

James ghici exact la ce se gândea Anthony, după privirea asasină pe care o avea, așa că începu să zică, fără agitație:

– Tony, stai așa...

În clipa aceea, în mintea lui Anthony nu era loc pentru rațiune. I-o reteză:

– Dacă a sedus-o deja, o să trebuiască să-l ucid.

– Vorbim despre fratele lui George, îi aminti James.

– Nu, vorbim de fiica mea.

– O fiică despre care abia ai aflat că e a ta. Dacă este cu adevărat. Flăcăul o dorește. De ce n-ar face-o? E o fătucă frumușică. Dacă îi reușește cu ea, va trebui pur și simplu să o ia de nevastă. Până și tu ai spus că ar fi un soț bun, dacă îți amintești.

– Nu, tu ai spus-o, nu eu. Și știi al dracului de bine că o să trebuiască să-l omor dacă a pus măcar mâna în mod necuviincios pe ea.

James oftă. Știa. Îi oferise ce argumente putea doar de dragul soției lui, dar adevărul era că dacă într-adevăr Katey se dovedea a fi nepoata lui, el o să fie gata să-l ajute pe Anthony să-l omoare pe yankeu.

Capitolul 32

– Te simți mai bine? Tyrus își vârâse capul pe ușă ca să pună întrebarea.

– Doamne, nu.

Boyd nici nu-și ridică capul de pe pernă când îi răspunse. Nici ochii nu și-i deschise măcar. Orice fel de mișcare, oricât de mică, provoca de regulă o goană nebună până la oala de noapte. Răul de mare de care suferea nu ținea cont de faptul că stomacul lui era deja gol.

– Când ai mâncat ultima dată?

– Înainte să plecăm din Cartagena.

Tyrus oftă plin de compasiune, pentru că asta însemna deja cam cu două zile în urmă.

– O să te înfometezi complet în călătoria asta. Nici nu-mi vine să cred că i-ai propus să mergem pe Mediterana, unde o să vrea să ancorăm la fiecare câteva zile în port. Ce sens avea să vii și tu, când știai că o să ajungi să-ți petreci cea mai mare parte a călătoriei în pat, bolnav?

Boyd știa foarte bine acest lucru. Ca să-și spele păcatul față de Katey avea să treacă iar și iar prin asta, tocmai când crezuse că terminase cu astfel de suferințe, hotărât să nu mai umble pe mare. Nu era vorbă, era obișnuit cu această maladie. Se chinuia cu ea de peste cincisprezece ani. „Strânge din dinți și rabdă" fusese felul în care gândea de obicei. Asta nu lua însă în calcul că avea la bord o femeie cu care voia să-și petreacă fiecare minut.

– Tyrus, am nevoie de ajutor, nu de critică.

– Vrei să-ți aduc una din licorile lui Phillip ca să dormi până ajungem în portul următor?

Așa ar fi trebuit. Doctorul de pe *Oceanus* pregătea o poțiune care l-ar fi putut face să doarmă vreo zece zile, fie că era obosit sau nu. Corabia putea să se scufunde sub lovituri de tun, și el tot nu ar fi știut. Băutura nici nu avea gust rău, așa cum tind să aibă majoritatea licorilor benefice. Dar Boyd nu avea de gând să doarmă tot timpul călătoriei pentru că atunci mai bine ar fi rămas în Anglia, așa cum spusese Tyrus. Acum era șansa lui să o cucerească pe Katey și avea de gând să facă tot ce era posibil ca să reușească. Asta dacă ar fi reușit să se scoale din pat.

– Nu la felul ăsta de ajutor mă refeream, zise Boyd. Am intenții serioase cu ea. Vreau să mă însor cu fata asta. Dar am făcut o greșeală uriașă când am crezut că e o infractoare. Din pricina

asta nu pot să-i fac curte așa cum se cuvine. Greșeala mea stă între noi.

Boyd îi povestise lui Tyrus despre incidentul din Northampton. Navigau împreună de peste șapte ani. Când intrau într-un port după o călătorie lungă, plecau împreună să găsească taverna cea mai apropiată. Tyrus era probabil cel mai apropiat prieten al lui Boyd, în afară de frații lui.

– Ai uitat de mărturisirea făcută? îi reaminti Tyrus. Că este căsătorită cu adevărat?

Boyd pufni:

– Nu ai fost de față cu o zi înainte, când a spus exact invers. Și avea un aer al naibii de vinovat când și-a recunoscut minciuna.

– Care minciună? Am pierdut șirul.

– Tyrus, nu e măritată. Cât a stat în Anglia, le-a spus celor din familia mea că nu este, că a pretins doar, ca să-i țină la distanță pe bărbați. A fost un tertip care a funcționat surprinzător de bine la traversarea Atlanticului, dacă îți aduci aminte.

– Îmi aduc aminte că te-a învârtit așa de bine că nici nu mai puteam să-ți adresez un cuvânt, nimeni nu mai putea, fără să nu ne-o luăm peste ceafă. Nu mă deranjează să recunosc că m-am temut să nu fie la fel și în călătoria asta.

– E o mare diferență între a crede că ea nu e liberă și a ști că de fapt este. Știu al dracului de bine că mărturisirea pe care a făcut-o deunăzi este adevărată.

– Vrei să spui că este cea pe care vrei tu să o crezi, răspunse Tyrus, sceptic.

Așa era, dar în plus acum îi ghicea tactica, pentru că pur și simplu era evidentă. O făcea ea intenționat? Voia să demonstreze subtil, sau mai degrabă nu prea subtil, un lucru? Sau chiar credea că îl mai putea prosti în continuare?

Doamne, cât de dulce fusese să-i simtă în sfârșit gustul, să o atingă, să o țină în brațe. Dorința îi crescuse până la cer, dar reușise să și-o țină sub control, ca să nu o sperie. Habar nu avea cum de reușise, la cât de mult o dorea.

Fusese însă șocat de cuvintele ei, că ar fi măritată, spuse imediat după ce o sărutase. Nu mai știa ce să creadă. Își petrecuse restul zilei în cabină, gândindu-se bosumflat la asta. Apoi, a doua zi dimineață Katey fusese cea care îl abordase pe punte.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, îi spusese ea, cu ochii în pământ și nu la ea. Am mințit.

Boyd încercase să nu mârâie.

– Ești uitucă? Ai făcut mărturisirea asta aseară.

Katey continuase să nu-l privească.

– Aceea e minciuna despre care vorbesc. Adevărul adevărat este că nu am fost niciodată căsătorită.

– Atunci de ce...?

– Nu ar fi trebuit să mă săruți, zisese ea, cu un aer afectat. Asta nu face parte din înțelegerea noastră privind închirierea.

Boyd înțelesese deci, chiar dacă vag, ce o făcuse să mintă. Era, din nou, prea încântat ca să se supere pe ea. Fusese totuși puțin supărat. Fata asta nu putea să se tot joace cu el în felul acesta. Katey nu rămăsese însă cu el, ca să discute despre asta. Cu obrajii roșii, stânjenită, plecase în fugă.

– Deja a schimbat povestea asta de trei ori de când am ridicat ancora, îi spuse el prietenului său, așa că nu e doar dorința mea de a crede.

– De trei ori? zise Tyrus.

– Fără să mai pun la socoteală cele două dăți de dinaintea acestei călătorii. Așa că, dacă reușesc să o prind în dispoziția potrivită, una în care nu are „soț", și o aduc dinaintea ta ca să ne căsătorești, să nu pui nici o întrebare. Fă-o pur și simplu!

– Ce înțelegi mai exact prin potrivită? întrebă Tyrus, bănuitor. Îți spun de pe acum, flăcău, că nu căsătoresc pe nimeni dacă nu e îmbrăcat așa cum se cuvine pentru ocazie.

Boyd începu să râdă.

– Nu voiam să spun că o aduc direct din patul unde aș fi avut-o, deși chiar și așa ar fi cum nu se poate mai potrivit, nu?

– Atunci ce-ai vrut să spui?

Boyd făcu o pauză, să vadă dacă poate să explice cum o să știe când va fi momentul nimerit. Când ajunseseră în Cartagena, nu îi fusese deloc greu să-l recunoască. Petrecuseră două zile în portul acela antic, și Boyd se oferise să le însoțească pe Katey și pe camerista ei ca să viziteze vechile forumuri romane, vestigiile abia păstrate ale unui castel aflate în vârful unui deal și amfiteatrul roman unde gladiatorii își încercau odinioară îndemânarea și mureau sau plecau mai departe, ca să se lupte pe alte arene

de pe întinsul Imperiului Roman. Nu mai rămăsese mare lucru din acele ruine antice, pentru că pietrele cu care fuseseră ridicate erau în permanență luate și folosite la noi construcții, dar rămăsese totuși destul pentru ca, așa cum își dorea, Katey să-și facă o idee despre regiune. De-a lungul veacurilor, Cartagena trecuse prin multe mâini, și cele mai multe dintre dominații își lăsaseră amprenta. Toate cele văzute o aduseseră pe Katey într-o stare de încântare. Uluită, clocotea de entuziasm și chiar îl tratase ca pe un prieten și nu ca pe cel mai mare dușman.

Uitase? Probabil că nu era nimic altceva decât o simplă camaraderie, dar cu toate acestea îi îngăduise să se apropie din nou de ea. Și când se apropia prea tare, fata se îmbujora. Și când se îmbujora, Boyd știa că o afecta atât de mult, încât trebuise să scoată din pălărie un „soț", ca pe o sabie care să-l țină la distanță. Înainte de a pleca din Cartagena făcuse exact așa, din nou.

Boyd îi spusese lui Tyrus:

– Știi deja că are planul acesta măreț, să vadă lumea, și este un scop minunat, dar din cauza lui și-a pus în cap că o căsătorie nu poate să intre în planurile ei. Cu toate acestea știu că nu îi sunt indiferent. La drept vorbind, am senzația că îi e teamă că ar pune capăt călătoriei dacă m-ar primi în inima ei.

– Dar cine ar fi mai potrivit ca soț decât un bărbat care are o corabie cu care să meargă oriunde ar vrea în lumea asta?

– Exact.

Tyrus chicoti.

– Ce ironie afurisită, ca tu să vrei să te așezi undeva pe pământ... cu o femeie care vrea să navigheze în jurul lumii.

– Știu.

– Și cu toate astea o vrei?

– Absolut. Iar dacă asta înseamnă să nu mă retrag de pe mare, așa să fie.

– Ea știe cum te afectează pe tine călătoria pe mare? întrebă Tyrus, îngrijorat.

– Nu, și nici nu va afla. Nici măcar familia mea nu știe. Singurul care știe ești tu.

– Dacă reușești să te însori cu ea înainte de sfârșitul acestei călătorii, o să afle. Ar fi greu să nu observe, dacă o să vomiți peste ea în tot patul.

– Nu e amuzant, Tyrus. Dar o să-i garantez că asta nu înseamnă încetarea călătoriei ei în jurul lumii.

– Nu fi tâmpit, omule. Dacă te iubește o să renunțe la ea... de dragul tău. Și pe urmă o să-i rămână pe creier, undeva, regretul că a renunțat la idealurile ei pentru tine. O să apară amărăciunea, frustrarea, apoi resentimentele, pe urmă...

Boyd se ridică în capul oaselor.

– De când ai devenit așa un afurisit de pesimist?

– Îți arătam doar câteva posibilități foarte reale care s-ar putea întâmpla mai târziu, zise Tyrus, ridicând din umeri.

– Păi, n-o face. Ea nu știe că eram pe cale să renunț la viața pe mare și nici nu e nevoie să afle vreodată. Ea știe că am călătorit întotdeauna împreună cu corabia mea. E destul atât. Am reușit să îndur asta jumătate din viața mea. Cred că o să pot reuși încă vreo câțiva ani, ca ea să-și poată face călătoria în jurul lumii.

Cum Boyd nu se repezi la oala de noapte odată cu această mișcare bruscă, Tyrus ridică mirat din sprânceană.

– Greața te lasă ceva mai repede de data asta?

Chiar părea să fi dispărut.

– Deocamdată.

– Oricum, ea a întrebat de tine ieri, și la prânz, și la cină. Mie nu-mi place să dau răspunsuri evazive. Trebuie să vii cu o explicație pe care să i-o dai, pentru că nu ești cu noi la masă... dacă nu vrei să-i mărturisești adevăratul motiv.

– Glumești, nu? Ce motiv aș putea avea ca să o evit, când ea știe cât o doresc? Vreau să-mi petrec fiecare minut cu ea. De fapt, ceea ce-mi trebuie este să fiu un timp singur cu ea, fără să fim întrerupți, ca să reușim să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt, și ea să n-o ia la fugă de câte ori mă apropii puțin prea tare de emoțiile ei.

Tyrus râse din nou.

– Ce păcat că nu naufragiați împreună pe vreo insulă pustie. Mai singur de atât nici că s-ar putea.

– Nu-mi fac corabia să naufragieze, pufni Boyd, doar ca să...

Nu termină ce avea de zis. De fapt, ceea ce tocmai îi trecuse prin minte era bizar și mai mult decât caraghios, dar îl fascina chiar și așa, și asta se vedea din expresia pe care o căpătase.

Ghicindu-i gândul, Tyrus exclamă:

– Afurisit să fie, ia stai tu puțin! Eu nu distrug corabia asta doar ca tu să-i poți face curte domniței tale!

– Nu există insule părăsite prin zona asta, nu-i așa? răspunse Boyd, pe gânduri.

– M-ai auzit? Nu distrugem *Oceanus!*

Capitolul 33

Katey se trezi sub bătaia unei brize calde și îmbălsămate care îi mângâia obrajii. O făcu să se întindă leneș chiar înainte de a deschide ochii, dar se opri brusc, pentru că își simți cămașa de noapte lipită de ea, udă. Udă? Ca și cum ar fi fost leoarcă de febră sau ar fi îmbrăcat-o înainte de a se fi uscat, după spălare, dar nici una din...

Confuză, deschise ochii și-l văzu pe Boyd aplecat deasupra ei și, în spatele lui, un palmier ale cărui frunze se mișcau încet în bătaia blândă a vântului. Visa, așadar? Atunci, ar fi mai bine să se bucure de el, dacă nu era decât atât!

Îi zâmbi. Bărbatul păru surprins, dar numai pentru o clipă. Katey sperase că o va săruta. Nu era însă unul dintre visele ei cu ochii deschiși, în care putea să-i controleze gesturile și să-l facă să o sărute. Trebuia să se mulțumească și cu ce putea dintr-un vis adevărat. Dar Boyd văzuse probabil în ochii ei ce-și dorea. Se aplecă încet spre ea, mai aproape. Anticiparea provocatoare îi stârnise deja senzația senzuală de fluturi în stomac. Buzele lui mai că i le atingeau pe ale ei...

Țipătul strident al unei păsări o făcu să tresară. Boyd se întoarse în direcția de unde venea țipătul, undeva în spatele ei. Katey își întoarse și ea capul, să privească în aceeași direcție. Nu văzu nici o pasăre, dar rămase uimită de vegetația bogată de la limita unei plaje impecabile, cu pini înalți amestecați cu palmieri de toate mărimile și împestrițate ici și colo cu tufișuri înflorite.

Ce ironie că în visul ei adăugase această notă tropicală. Cu doar câteva zile în urmă Boyd o întrebase cât de mult știa despre Mediterana, și ea trebuise să recunoască faptul că nu știa nimic.

– Profesorul meu, deși strălucit, nu avea la dispoziție foarte mult material cu care să lucreze, îi spusese ea. Avea doar o hartă veche a lumii, care nici măcar nu era prea actuală. A reușit să-mi stârnească curiozitatea despre lume, dar fără imagini n-am fost în stare să-mi închipui mare lucru și de aceea mi-am dorit întotdeauna să o văd cu ochii mei.

Chiar ieri Boyd îi propusese să facă pauză o zi ca să se bucure de plaja uneia dintre insulele din zonă – doar ei doi. Avusese grijă să sune inofensiv. Și ar fi fost foarte amuzant! I-a și spus să nu-i dea imediat un răspuns, să se mai gândească. Dar nu avea la ce să se gândească și i-a și spus asta. Nu era vorba că nu avea încredere în pasiunea lui, dar începea să nu mai aibă încredere în a ei. Dar lui nu îi spusese asta!

Fantaza despre bărbatul acesta încontinuu. Nu se mai îndoia defel cât de mult îl dorea. Dar pe de altă parte nici nu încăpea îndoială că, dacă i-ar fi cedat, el ar fi întrerupt călătoria. Iar patima carnală, care îl motiva, nu era destul ca temelie pentru o căsătorie. Ar fi un beneficiu plăcut al căsătoriei, dar mai întâi trebuia să existe dragostea.

Atmosfera tropicală din Cartagena, pe care abia o vizitaseră, ca și propunerea lui de a petrece o zi pe plajă îi erau încă proaspete în minte, așa că nu o surprinse deloc faptul că visul ei era plin de nuanțe tropicale.

Își întoarse iar privirea spre Boyd. De astă dată el îi zâmbea, un surâs cald, intim, ca și cum tocmai împărtășiseră ceva. Momentul acela intens, senzual, când fusese gata să o sărute nu mai exista... deocamdată. Era un moment mai relaxant, la fel de plăcut, dar nici pe departe la fel de intens. Permise însă ca alte lucruri să-și facă loc, de exemplu trosnetul unui foc arzând în apropiere, mirosul de pește...

Ce grosolan să aibă așa ceva în visul ei! Stai puțin, lucruri care miros, în vis?

Kate se ridică în picioare așa de repede încât se împiedică și se dădu și mai mult spre spate, uitându-se speriată în jurul ei. Era desculță și degetele i se afundau în nisipul cald. Era îmbrăcată în cămașă de noapte și acesta era udă. Părul îi cădea în valuri peste umeri, ud și el, ca și cum ar fi înotat până la țărm. Era pe o plajă pustie și cât vedea cu ochii nu era decât apa albastră, nesfârșită.

Boyd era și el acolo, întins pe o parte în nisip sub câțiva palmieri, îmbrăcat doar cu pantaloni și o cămașă albă, cu mâneci lungi și descheiată pe jumătate, dezgolindu-i pieptul. Se uita la ea, sprijinit într-un cot, cu o expresie îngrijorată acum. Lângă el ardea un mic foc deschis și deasupra, pe o țepușă făcută de el, se frigea un pește. Era un peisaj așa de idilic, de pașnic, și cu toate acestea groaza care îi cuprinse mintea o îngheță de spaimă.

– Doamne sfinte, corabia ta s-a scufundat? zise ea, cu răsuflarea tăiată. A mai supraviețuit altcineva? Grace? Vai, nu, nu...!

Boyd sări imediat în picioare ca să o apuce de umeri.

– Katey, încetează! Corabia nu are nimic. Toată lumea de la bord este în ordine!

Cu ochii holbați, se uită la el, dornică să-l creadă, dar cum se putea?

– Nu încerca să-mi spui că visez cu ochii deschiși. Visele nu sunt atât de reale.

– Nu, sigur că nu.

– Atunci cum de suntem aici? Și de ce nu-mi amintesc să fi ajuns aici?

– Pentru că ai dormit tot timpul.

Katey mijii ochii la el, dar înainte de a apuca să-i azvârle în față că nu-l crede, Boyd adăugă:

– Ai mai umblat vreodată în somn?

– Ce să fac?

– Te-ai dat jos din pat și ai umblat de colo, colo, în somn.

– Nu vorbi prostii.

– Atunci poate că veneai să mă cauți pe mine? Erai îmbrăcată în cămașa de noapte, pe punte, și primul meu gând acesta a fost... speranța.

– Să nu începi, îl preveni ea.

Boyd ridică din umeri, dar Katey vedea că încearcă să nu chicotească. Însă nu terminase cu explicațiile.

– Atunci ai băut prea mult la cină? Știu că eu așa am făcut, dar am observat că și tu te-ai descurcat să golești sticla de vin care era pe masă în dreptul tău. Cred că Tyrus a mai comandat două sticle în plus aseară, pe care le-am golit în viteză.

Fusese și el la cină, de data aceea. De obicei nu venea. Dar aseară fusese acolo, și discuția animată dintre el și căpitan o distrăsese

suficient de tare cât să-și toarne în pahar mai mult decât ar fi trebuit. Totuși, nu-și amintea să o fi golit, nici să se fi îmbătat, deși cum avea să știe, dacă nu fusese niciodată beată până atunci?

– Nu sunt obișnuită să beau vin la cină, recunoscu ea. Dar nu ar fi trebuit să existe niște efecte secundare, dacă aș fi băut prea mult? Îmi aduc aminte de tata care a gemut oribil într-o dimineață, după ce băuse prea mult în seara anterioară.

– Nu te doare capul?

– Deloc.

Cel puțin, acum nu. Dar nu spuse asta cu voce tare, de vreme ce durerea scurtă pe care o simțise cu câteva minute în urmă, când se ridicase în picioare, o pusese pe seama mișcării prea bruște. Și deja îi trecuse.

Boyd ridică din umeri.

– Poate că pur și simplu ai o mare toleranță la alcool? Unii oameni sunt astfel. Pot să bea butoaie întregi, și a doua zi se trezesc fără simtă nimic deosebit.

– Nu știu dacă am sau nu am, dar știu sigur că nu eram băută când m-am culcat.

Se dojeni singură în gând pentru tonul prea afectat.

– Deci, îți amintești când te-ai dus la culcare?

– Da... desigur, răspunse ea, dar, de fapt nu-și amintea.

Pregătirea pentru culcare era un ritual obișnuit, de fiecare seară, executat din rutină. Dacă nu se întâmpla nimic extraordinar care să i se întipărească în memorie, cum era să-și fi amintit? Iar în clipa aceea îi venea greu să gândească limpede indiferent la ce.

– Katey, era întuneric pe punte. De fapt, nici eu nu te-am văzut prea bine. Poate că erai rănită, poate căutai ajutor. Pot să presupun că erai în stare de șoc. Ai suferit vreun accident?

Katey își mișcă puțin corpul.

– Nu, nu mă doare nimic. Mă simt foarte bine.

– Atunci probabil că a fost vorba despre a doua mea bănuială. Ești somnambulă.

Fata oftă și zise:

– Îți spun sigur că nu am făcut eu nimic.

– De unde să știi, dacă umbli în somn și pe urmă te întorci în pat, fără să te trezești?

– Mi-ar fi spus cineva, m-ar fi văzut, dacă este un lucru la care sunt predispusă.

– Nu și dacă nu mergi prea departe.

– Trebuie să existe și o explicație mai bună de atât, Boyd, zise ea, oarecum exasperată. Să-mi sugerezi chiar că am umblat până la țărm este așa de...

– Stai puțin, chicoti el. Acum înțeleg de ce nu-ți vine să crezi. Nu, nu ai făcut asta. Dar azi-noapte ai apărut pe punte. Clar este că nu am nici cea mai mică idee de ce. Eu eram la cârmă. Fac destul de des așa, iau cartul de noapte. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor, eram uluit să te văd cum mergi, încet, pe punte, îmbrăcată în cămașă de noapte. Am întepenit cârma, dar până să ajung eu la tine, ai căzut peste bord! Nu era vreme să mai chem ajutoare. Eram îngrozit că s-ar putea să te îneci dacă nu mă aruncam imediat după tine.

– Tu m-ai salvat? zise ea, suspinând, cu ochii măriți când înțelese ce se întâmplase.

Boyd nu răspunse direct, ci zise doar:

– Mi-am imaginat că atunci când ajungi în apă o să te trezești, dar, oricât de incredibil ar fi, nu ai făcut-o. De fapt, dacă te-ai izbit de apă cu putere, e posibil să-ți fi pierdut cunoștința. Am mai văzut asta. Dar, indiferent cum a fost, frica mea cea mai mare a fost o falsă alarmă.

– Ce?

– Că o să te scufunzi pe dată și eu n-o să pot să te găsesc în apele întunecate. Dar nu a fost așa. Totuși, până să ajung eu la tine, corabia se depărtase deja prea mult ca să mă mai audă cineva, chiar dacă strigam. A fost tulburător să văd cum se îndepărtează și ne lasă în urmă.

Katey putea să-și imagineze. Ba nu, nu putea. Încă avea dificultăți să creadă toate acestea.

Boyd o conduse înapoi sub umbra firavă a palmierilor.

– Așază-te. Relaxează-te. Este dimineața, devreme. Tyrus a observat de-acum că nu mai suntem la bord. Cred că ne vor găsi chiar înainte de amiază.

Katey era prea șocată ca să-i urmeze sfatul. Să se relaxeze? Glumea? Încă o privire aruncată împrejur îi arătă cât de singuri erau pe fâșia aceea de plajă, fără nici cel mai mic semn care să indice

că ar fi fost locuită. Iar Boyd era mult prea preocupat de situația în care erau. Una peste alta, totul arăta că sunt naufragiați!

Gândul o aduse iar la frica ei dintâi.

– Corabia nu putea să se izbească de vreo stâncă, nu? întrebă ea, neliniștită. Dacă nu era nimeni la cârmă și nimeni pe punte care să observe măcar dacă era să eșueze?

Boyd îi zâmbi.

– Nu, azi-noate trebuia să ies din cart peste o oră. Iar corabia era pusă pe un curs stabil departe de mal.

– Atunci, înseamnă că ne caută încă de la miezul nopții?

– E posibil. Langtry, care trebuia să mă înlocuiască, s-ar fi putut să-și imagineze că am plecat de pe punte la doar câteva minute înainte să sosească el și în cazul acesta, așa cum am spus, nu vor fi descoperit că lipsim decât în zori. Altfel, s-ar fi întors din drum încă de azi-noapte. În orice caz, nu va dura prea mult. Tyrus cunoaște bine apele acestea. Nu va avea liniște până când nu va relua traseul corăbiei ca să ne găsească.

– Asta dacă nu cumva o să creadă că ne-am înecat, prezise ea, cu mintea încă buimacă.

– O să cerceteze apele și cu ocheanul.

– Ocheanul mi l-a dat mie.

Boyd încercă să nu zâmbească din nou – Katey era sigură de asta – atunci când îi răspunse, pe un ton lejer:

– Doar nu crezi că acela era singurul lui ochean, nu? Sau că nu sunt vreo duzină de astfel de instrumente la bord?

Katey era sigură că acum nu făcea decât să-i cânte în strună. Nu o deranjă. Oricum, efectul a fost exact pe dos, pentru că îi demonstra că probabil se purta prostește. Nu se înecaseră. Boyd o adusese la țărm. Se vor întoarce pe corabie înainte de lăsarea nopții. Nu avea de ce să se îngrijoreze.

Katey se așezat la loc pe nisip. Încerca să se stăpânească, dar era destul de greu să reușească, îmbrăcată doar în cămașă de noapte. Boyd veni lângă ea. Era desculț, la fel ca ea, deși observă că pantofii lui erau nu departe, în soare, la uscat. Cel puțin, el avea încălțări, deși probabil îi fusese greu să înoate încălțat...

– Apropo, zise el, într-o doară, zâmbind lejer. Astăzi ești măritată... sau nu?

Capitolul 34

Astăzi ești măritată sau nu?

Katey nu-i răspunse imediat lui Boyd și rămase cu privirile ațintite asupra valurilor care se rostogoleau spre mal. Nu era sigură că vrea să-i răspundă. Pusese întrebarea ca pe o glumă și probabil așa o și considera acum. Greșeala era a ei. Ar fi trebuit să o țină într-un singur fel.

Boyd crezuse minciuna că era măritată, pe care i-o spusese în cabina căpitanului, după ce se sărutaseră. Părea chiar că se hotărâse să o evite iar, din această pricină, pentru că în seara aceea el nu venise la cină.

Dimpotrivă, a doua oară când îl întâlnise, după aceea, Katey îi mărturisise, încă o dată, că nu era căsătorită. O mare greșeală, mai ales pentru că schimbase din nou povestea, înainte de a pleca din Cartagena. Bărbatul acela putea să o tulbure prea tare uneori. Boyd susținea că nu poate gândi limpede în prezența ei? Se pare că în ultima vreme și ea avea aceeași problemă!

– Dă-mi voie să formulez altfel, zise Boyd, spărgând lunga tăcere. De ce nu te-ai căsătorit? Sigur ești destul de mare pentru asta. De fapt, nu mai e mult și o să fii fată bătrână.

Katey se uită la el exact când Boyd îi turna nisip peste mâna și așa îngropată pe jumătate, pe care ea se sprijinea. Remarca lui caraghioasă și nisipul o făcură să fie irezistibil de prietenoasă.

– Fată bătrână, ai?

– Absolut. În lumina asta strălucitoare se văd deja câteva riduri.

Ea râse. El zâmbi, dar apoi adăugă:

– Deci, de ce n-ai făcut-o?

Katey ridică din umeri.

– Era cât pe ce. Înainte să plec de acasă, eram disperată să mi se întâmple ceva nou în viață. Am fost cerută de toți bărbații neînsurați din Gardener, de toți trei. Doi erau destul de bătrâni ca să-mi fie tată. Cel de al treilea ar fi putut să-mi fie bunic, atât de în vârstă era. Înțelegi de ce i-am refuzat.

– Nu-mi vine să cred că ai fost cerută doar de boșorogi.

– Să crezi. Gardener e un cătun pe moarte. Toți tinerii au plecat de acolo.

– Părinții tăi nu ți-au oferit nici o altă variantă? Că doar nu se așteptau să-ți găsești un soț în condiții atât de limitate?

– Tata a murit cu mult timp în urmă. Mama mi-a vorbit adeseori despre o călătorie mai lungă, către unul dintre orașele mari de pe coastă, poate chiar la New York, dar nu am reușit să o facem, și pe urmă a murit și ea.

– Îmi pare rău.

– Și mie, răspunse Katey fără vlagă, privind iar la valurile care veneau spre mal.

Boyd mai presără doi pumni de nisip peste mâna ei, înainte de a pune următoarea întrebare, ca și cum ar fi trebuit să-și adune curajul pentru ea.

– Deci, ai de gând să te măriți la un moment dat?

– Da, poate chiar înainte de a încheia această călătorie. Ar fi palpitant să mă mărit cu un prinț persan, nu crezi? Asta dacă voi avea norocul să cunosc vreunul. Sau poate că am să sfârșesc într-un harem. Am auzit despre astfel de lucruri exotice, și căsătoria mea va trebui să fie ieșită din comun sau măcar foarte captivantă. N-am de gând să mă mulțumesc cu mai puțin, pentru că viața mea de dinaintea acestei călătorii a fost foarte anostă.

– Un harem, zise Boyd, înecându-se. Glumești, nu?

Katey se uită la el pe furiș, zâmbind. Părea de-a dreptul oripilat. Mai că-i venea să-l bată pe spate. Nu-și pierduse îndemânarea.

– Sigur că glumesc.

Îi turnă iar nisip pe mână, apoi zise:

– O idilă cu un armator nu ți s-ar părea palpitantă?

Îi apăru mult prea repede imaginea cu ei doi, întinși în pat, cu membrele încolăcite și sărutându-se cu pasiune. Clipi ca să o alunge. Cel puțin el nu pomenise de căsătorie, la care ea crezuse că s-ar putea să ajungă discuția. Nu voia să stea ziua întreagă furioasă pe el pentru că o hărțuiește cu ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Era într-o dispoziție mult prea prietenoasă. Nu voia ca asta să se termine brusc.

Continuă pe același ton de tachinare:

– Presupun că s-ar putea, în condițiile potrivite, cum ar fi în timpul unei furtuni îngrozitoare pe mare, când corabia s-ar putea scufunda sau... știu eu, ai înțeles ideea.

– O să încerc să invoc o furtună pentru tine, zise Boyd.

Katey râse, încântată că bărbatul îi cânta în strună. Viața era prea scurtă pentru genul de seriozitate cu care se purta el în general.

Sigur, pasiunea lui fierbinte pentru ea, pe care o pomenise de nenumărate ori, explica oarecum seriozitatea aceasta. Dar Katey nu putea să-l condamne pentru că era deosebit de atras de ea, când ea însăși avea aceeași problemă, de când îl cunoscuse. Poate că își dorea ca el să și-o controleze puțin mai bine, dar nu era un motiv suficient ca să-l spânzure pentru asta.

Sugestia unei căsătorii totuși, doar ca să rezolve problema, era absurdă. Pentru *asta*, merita să-l spânzure. Poftim idee! Fără dragoste, nici măcar puțină curte din partea lui. Doamne ferește, abia dacă se sărutaseră o dată și asta după ce o ceruse de soție! – sărutările acelea la care fantazase ea nu intrau la socoteală.

Încercă însă să continue în aceeași notă amuzantă, uitându-se de-a lungul plajei, unde nu se vedea nimic altceva decât vegetația luxuriantă.

– Când comanzi furtuna aceea, ce-ar fi să comanzi și o trăsură? Sau crezi că suntem destul de aproape de un oraș ca să mergem până acolo pe jos?

– Nu prea pare să ai cine știe ce încredere în Tyrus, o dojeni el.

– Mă gândeam, doar. Dar suntem undeva de-a lungul coastei spaniole, nu?

Boyd scutură din cap.

– Doar dacă am fost răsucit zdravăn în apă. Asta ar trebui să fie una dintre insulele Baleare. Azi-noapte tocmai ce-am trecut pe lângă ele, chiar înainte ca tu să apari pe punte, așa că am știut în ce direcție să înot. Insulele nu sunt toate locuite. Se pare că asta nu este, deși s-ar putea să mă înșel. Cele mai multe dintre insule, chiar și cele foarte populate, pot să aibă porțiuni lungi de țărm pustii.

Boyd se lăsă pe o parte, ca să mai pună câteva vreascuri în foc și să întoarcă peștele din țepușă. Cum nu vedea nimic altceva împrejur, în afară de un maldăr de vreascuri uscate, lângă foc,

de pantofii lui care se uscau la soare și de haina lui Boyd aruncată peste un tufiș din apropiere, la uscat și ea, Katey se întreba cum făcuse rost de un pește pentru prânz.

– Cum l-ai prins?

– Nu am de gând să pretind că sunt un pescar excelent. A rămas prins în băltoaca de colo la reflux. L-am găsit zbătându-se în restul de apă rămas.

Observă și ea adâncitura din țărm de care vorbea. Nu era prea mult nisip. Pământul și copacii se târâseră mult prea aproape de apă, iar pământul nu era la fel de maleabil ca nisipul, așa că groapa era tot mai erodată de maree, în loc să se umple la loc. Peștele era măricel, probabil destul ca să le ajungă de prânz și de cină. Cel puțin nu vor trebui să flămânzească în timp ce așteaptau să fie salvați.

– Și focul? întrebă, curioasă.

El zâmbi și scoase din buzunar o mică lentilă de sticlă, pe care i-o arătă.

– Port cu mine asta de ani de zile, încă de când l-am văzut pe unul spărgând un ochean ca să țină lentila în soare și să aprindă focul. Eu am găsit versiunea asta mult mai mică, destul de mică pentru a nu mă deranja în buzunar. M-am gândit că într-o bună zi s-ar putea să-mi fie de folos, chiar dacă, ironia sorții, anul acesta am fost gata să o arunc, pentru că niciodată nu am avut nevoie de ea și o rătăcesc destul de des, așa mică. Bine că n-am făcut-o. Nu cred că ți-ar fi plăcut peștele crud. Ți-e foame?

– Încă nu, zise ea, zâmbind. Niciodată nu mi-e foame imediat după ce mă trezesc și acum abia m-am trezit.

În loc să-i zâmbească și el, Katey văzu că Boyd tresare. Ciudat. Sau se înșela? Soarele se ridicase de-acum destul de sus. Se poate să fi fost chiar spre amiază, și ea nu dormea niciodată așa de târziu.

Dacă se gândea bine, cum era posibil ca el să o fi adus la mal, fără ca ea să se trezească? Apa trebuia să-i fi spălat fața, brațul lui o strângea probabil mult prea tare, încolăcit în jurul ei, trăgând-o după el. Un somn normal nu ar fi rezistat la toată această activitate. Ori băuse aseară mai mult decât își amintea, ori căzătura în apă o lăsase cu adevărat inconștientă. Probabil că avusese noroc că se mai trezise, până la urmă.

Brusc își dădu seama că Boyd își riscase viața ca să o salveze. Nu ar fi reușit să-i țină pe amândoi la suprafață prea mult timp, dacă nu găsea repede uscatul. Iar ea s-ar fi dus la fund, fără să știe măcar că era pe cale să moară, dacă nu sărea Boyd după ea. Katey îi era datoare...

– Cum?

Fata roși. Probabil că pentru o clipă păruse destul de uluită, pentru ca el să observe.

– Nimic, zise ea, privind în jos, în poala cămășii de noapte. Se vede ploaia la orizont?

Vai de mine, că doar nu îi oferise o invitație așa de evidentă, nu? Dar poate că el n-o să facă legătura cu remarca pe care o făcuse despre cum o să invoce furtuna ca să poată avea o aventură cu ea. O privire furișă înapoi, către Boyd, îi arătă că el nici nu căuta măcar la cer, după nori de furtună. Nu era nevoie. Nu exista nici măcar un singur nor, de nici un soi, pe cerul albastru pe care îl știau amândoi.

Boyd făcuse totuși ochii mari. O înțelegea perfect. Acum ar fi momentul să-i spună că îl tachinase, chiar dacă nu era așa. Repede, înainte de a fi prea târziu. Dar îl privi doar, fără nici o vorbă. Soarele sclipea în buclele lui aurii. Privirea aceea senzuală îl pătrunse adânc.

Se aplecă peste ea. Cu un țipăt, Katey căzu pe spate, în nisip, râzând, pentru că îi văzu zâmbetul jucăuș. Acum însă zâmbetul îi dispăruse, și bărbatul rămase deasupra ei. Și râsul lui Katey îngheță. Se uita fix în sus, la bărbatul care o dorea atât de mult, încât se făcuse de râs de mai multe ori din cauza asta. Doamne, și ea ar fi putut să spună același lucru în ceea ce o privea. Și obosise atât de tare să îi reziste...

Capitolul 35

Visele pe care le avusese cu ochii deschiși pur și simplu nu se comparau cu ceea ce se întâmpla acum. Chiar dacă unele dintre ele chiar îi accelerau pulsul și îi provocau oarece roșeață în obraji,

nici unul nu se compara cu fiorul pe care îl simțea când buzele lui Boyd erau lipite de ale ei. Inima îi începu să-i bată repede chiar înainte ca gurile lor să se atingă, anticipând gestul! Sărutul era atât de apăsat, de scânteietor. Dacă el n-ar fi avut lentila aia în buzunar, probabil că ar fi putut să aprindă focul doar cu scânteile dintre ei.

Nu era totul doar pasiune brută din partea lui, așa cum se temuse Katey că va fi. Era pe aproape. Adevărat, foarte. Dar mai era și priceperea pe care o adusese el în joc, neașteptată. Dacă se gândea că el fusese mereu ca un butoi cu pasiune în preajma ei și se gândea și la ultimul lui sărut, avea parte de o plăcută surpriză. De parcă ar fi încercat să o farmece și în același timp să-i potolească temerile, să o atragă seducându-i încet simțurile, să o facă să vrea să-l sărute la rândul ei și, vai, Doamne, îi reușea de minune.

– Să nu mă trezești. Să nu îndrăznești. Cred că aș muri dacă m-aș trezi chiar acum.

Vocea era a lui, dar și ea ar fi putut să spună exact același lucru, își dădu ea seama. Gura lui o săruta acum pe obraz, spre urechea unde îi șoptise acele cuvinte, chiar înainte de a i-o pătrunde cu limba. Katey a fost cât pe ce să țipe. Pielea i se făcu toată de găină, așa de repede și de tare, înfiorată din cap și până în picioare. Își înfășură brațele în jurul gâtului lui. Strâns. Simțea că *trebuie* să se țină agățată, sau altfel se pierdea în vâltoarea aceea de senzații pe care el i le stârnea.

Cu buzele împreunate din nou, Boyd i le sugea ușor pe ale ei și i le gâdila cu limba, fără intenție, dar peste tot epiderma ei era deja ultrasensibilizată. Își apăsă buzele și mai tare pe ale lui, ca să nu o mai gâdile. Când făcu asta, el crezu probabil că încearcă să mărească tempoul, pentru că pasiunea pe care reușise miraculos să o țină în frâu se eliberă dintr-odată. Sărutările lui deveniră lacome și o traseră în același vârtej fierbinte.

Faptul că propria ei pasiune se aprinsese într-așa măsură o alarma oarecum, pentru că nu se știuse capabilă de o astfel de patimă. Nu o deranja, doar că era neașteptată. Deși cu atâtea vise cu ochii deschiși câte avusese exact despre ceea ce se întâmpla acum, nu ar fi trebuit să fie deloc surprinsă. Și nici nu ar fi putut să ceară un cadru mai frumos ca acesta pentru ca fanteziile ei să devină realitate. O insulă caldă, tropicală, cu o briză înmiresmată

de mirosul oceanului, caldă doar cât trebuie ca să-ți scoți hainele. Ce putea să-și fi dorit mai mult – mă rog, în afară de un pat, dar paturile moi erau doar pentru visele perfecte. Ceea ce trăia acum era real și cu mult mai plăcut.

Și mai intim. Aici nu vor fi uși care să-i întrerupă. Asta îi trecea prin minte. Aici, doar ea ar fi putut să întrerupă ce se petrecea, iar ea nu avea de gând să o facă. Gândul că îi era îndatorată nu era nimic altceva decât o scuză. Se gândise la asta prea des ca să mai poată continua fără să o trăiască. Și nu exista în lumea asta întreagă un alt bărbat cu care să-și fi dorit să o trăiască.

Continuând să o sărute, Boyd îi umbla la nasturii cămășii de noapte. Katey nici nu ar fi băgat de seamă dacă el nu i-ar fi atins sânii cu dosul unei mâini. Erau prea mulți nasturi, desigur, pentru că ea nu purta chiar o cămașă de noapte, ci un halat subțire, cu nasturi de sus și până jos, pe care îl prefera pentru că era mai moale la purtat decât cămășile ei din bumbac.

Boyd află repede cum stau lucrurile. Oare pasiunea pe care o simțea o să-i înfrângă răbdarea și va ajunge să-i sfâșie veșmântul, ca să termine odată? Katey spera că nu, pentru că halatul acela era singurul lucru pe care putea să-l poarte mai târziu, când vor fi salvați. Dar gândul dispăru atunci când Boyd își strecură mâna prin deschizătura pe care reușise să o facă și îi mângâie coapsele, pentru ca apoi să o strecoare între ele.

Vai, Doamne, era mult prea sensibilă pentru un astfel de gest! Doar atingerea accidentală a sânului, acum o clipă, îi întărise sfârcurile. Dar acum, degetul lui care se juca cu sâmburele acela de crudă plăcere senzuală! Katey zvâcni. Nu se putea abține, nu avea nici un control asupra propriilor reacții! Boyd repetă mișcarea. Ea se încordă iar, lipindu-se mai tare de el, apoi dându-se înapoi, suspinând, cu gura lipită de a lui. I se păru că-i simte buzele deschizându-se într-un zâmbet, chiar înainte de a-și înfige degetul înăuntrul ei.

Katey suspină și ajunse la climax. Se petrecuse atât de repede, explodă pur și simplu în ea, cea mai incredibilă stare de extaz, care se răspândi sălbatic de la vintre, zvâcnind în jurul degetului lui, vlăguind-o încet, încântător. Era în stare de șoc din cauza surprizei.

– Ce-a fost asta? întrebă, suspinând.

– Doar începutul, răspunse el, acoperindu-i fața cu sărutări tandre.

Boyd se ridică în picioare, să-și scoată hainele. Nu se terminase? Nerăbdarea îi înfioră din nou pântecele. Termină repede să-și descheie halatul, dar nu și-l scoase. Avea să fie ca o pătură plăcută pe care să stea, pe nisip, se gândi, înainte de a se uita în sus, la el, și a-i pieri orice gând. Boyd era complet gol, tocmai își lăsase pantalonii jos. Katey făcu ochii mari. Crezuse întotdeauna că e un bărbat frumos, prea perfect, după părerea ei, dar ceea ce vedea era pur și simplu magnific. Un trup suplu, înalt, conturat de o musculatură fermă. Avea pieptul lat, acoperit ușor cu o boare de păr auriu care nu-i cobora mult sub sfârcuri. Mijlocul părea pur și simplu de piatră. I se părea că ar fi putut să se suie în picioare pe abdomenul lui fără ca acesta să se lase vreun pic. Chiar și coapsele erau înfășurate de coarde de mușchi, groase, puternice; nu te-ai fi putut întrece cu el la fugă și să-l învingi! Iar brațele acelea cu care o cuprinsese, cum reușise să n-o zdrobească? Umerii și brațele erau așa de musculoase. Nu era de mirare că purta cămăși cu mânecă largă. Dacă ar fi fost strâmte, probabil că ar fi avut mereu cusăturile sfâșiate.

Văzu toate acestea ca pe un tot, dar ochii îi rămaseră fixați pe organul care i se ițea dintre coapse, culmea bărbăției lui.

– O, vai, dar aceasta chiar este un apendice uluitor, zise ea, cu o notă admirativă în voce.

Boyd rămase absolut nemișcat, auzindu-i afirmația. Oare n-ar fi trebuit să o facă? Oare îl șocase prea tare? Lui Katey nu-i păsa. Era prea curioasă ca să nu spună nimic și, da, era șocată. Nu se așteptase la nimic de felul acesta, mai ales după ce văzuse statuile acelea în Anglia, mai multe. Fiecare înfățișa acea parte specială a trupului masculin ca fiind așa de mică, încât abia dacă o observai. Ce eronat! Prin comparație, a lui Boyd era monstruoasă, dar, ciudat, nu o speria.

Profund fascinată de partea aceea la care se holba, întrebă chiar:

– Pot să-l ating?

Boyd căzu în genunchi în fața ei, cu un geamăt. Katey consideră că asta însemna da. Mai întâi, cu o singură mână îl pipăi

pe toată lungimea, să-i simtă textura, netedă ca mătasea, caldă, suplă și cu toate acestea, tare. Uluitor.

Îl auzi cum geme iar și își ridică privirea. Îi văzu ochii fixând-o, plini de pasiune.

– Te-a durut?

– Nu, zise el, cu glasul sugrumat.

– Bine, pentru că n-am terminat.

Se făcu că nu-i observă hohotul din gâtlej. Cuprinse acum cu ambele mâini membrul, cât era de lung, trăgând încet înspre ea, în timp ce palmele îi alunecau pe suprafața catifelată. O făcu iar și iar. De fiecare dată când buricele degetelor nu îl mai atingeau, membrul se legăna și sălta încoace și încolo. O dată i se lovi de sâni. Simți ca o arsură. Dar nu era la fel de rigid pe cât i se păruse la început. Incredibil de tare, da, dar totuși maleabil.

– Mă omori.

Ridică rapid privirea spre el, încruntându-se acuzator.

– Ziceai că nu te doare.

– Nu e o durere obișnuită. Dumnezeule, Katey, te doresc atât de mult, încât cred că o să explodez.

Expresia de pe chipul ei se îndulci când îi spuse:

– Atunci ce mai aștepți?

Boyd vorbise serios. Pasiunea îi ajunsese în punctul de maximă explozie. Într-o clipă ea era pe spate, în nisip, și Boyd se adânci deplin în ea. Katey era încă udă de la propriul orgasm, așa că el o penetră cât de adânc a fost nevoie, fără să-l oprească nimic, nici măcar virginitatea ei. Durerea acelei sfâșieri trecu mai înainte ca ea să-și dea seama de ruptura bruscă. Era prea copleșită. Se agățase de el ca și cum viața ei depindea de asta. Era cel mai primitiv lucru pe care îl făcuse vreodată, și explodă din nou, cu o plăcere atât de intensă, arcuindu-se și bucurându-se de un al doilea orgasm, pe deplin atunci când Boyd își dădu drumul înăuntrul ei.

Bărbatul se prăbuși în nisip lângă ea, complet epuizat, dar cu suficientă putere încă pentru a o trage lângă el și, cu un braț pe după umeri, să o țină așa. Obrazul ei stătea lipit de pieptul lui și Katey surâdea visătoare, la fel de epuizată, la fel de plină, dar mai simțea și altceva. Să fi fost oare fericire? Nu avea nici un regret. Absolut nici unul. Se bucurase imens de incursiunea aceasta

în actul sexual. Și era peste poate de încântată de bărbatul lângă care stătea cuibărită. Așadar, poate că era vorba despre ceva atât de simplu precum fericirea.

Cu ochii pe jumătate închiși, răsucind lenește pe un deget câteva fire de păr de pe pieptul lui, Katey observă în sfârșit unde îi stătea privirea și ochii i se deschiseră mari. Minunatul lui membru nu mai era!

Se ridică în fund.

– Unde a dispărut?

Era foarte serioasă. Chiar nu știa. Când deschise ochii, să vadă de ce este învinuit, Boyd izbucni în hohote de râs.

– O să revină, îți promit, îi spuse el, râzând.

Mai târziu aveau să râdă împreună despre cât de puțin știa despre trupul unui bărbat. Dar chiar atunci, sub ochii ei, el își ținu promisiunea.

Capitolul 36

Katey ieși din apă în fugă. Ea și Boyd se jucaseră în mare ca niște copii, deși nu fusese nimic copilăresc în multele sărutări pe care și le dăruiseră unul celuilalt în timp ce valurile se zbăteau împrejurul lor. Dar pentru ea era prima dată când intra în ocean sau în vreo altă întindere mare de apă, cu excepția nopții trecute, când Boyd o adusese pe insulă, moment pe care încă nu și-l amintea.

Boyd rămăsese surprins când îi spusese:

– E bine că n-am fost complet trează când am căzut de pe corabie, altfel probabil că aș fi intrat în panică, dat fiind că nu știu să înot.

– Cum adică nu știi?

– N-am avut niciodată prilejul să învăț, pentru că n-am locuit pe coastă.

Sigur că lui i se părea neobișnuit faptul că ea nu știa să înoate, pentru că el însuși crescuse într-un oraș-port. Katey știa deja că familia lui și compania lor navală erau din Bridgeport, pe coasta

oceanului, dar află mai multe despre portul lui natal în timp ce împărțiseră la dejun peștele acela prins pe plajă.

Îi spusese chiar:

– Într-o vară era cât pe ce să-ți vizitez orașul, împreună cu tata. Niște marfă pentru magazin, pe care și-o comandase la Bridgeport, a întârziat, și mergea acolo să vadă de ce. S-a oferit să mă ia și pe mine și urma să plecăm a doua zi, dar tocmai atunci a sosit căruța cu marfă, așa că nu a mai fost nevoie să plecăm. Am fost foarte dezamăgită.

Era incredibil cum crescuseră așa aproape de unul de altul și totuși în lumi atât de diferite. Tatăl ei nu-și comandase marfa decât o singură dată de la Bridgeport. Danbury, care era mult mai aproape, era locul de unde își aducea cele mai multe dintre proviziile pentru magazin. Dar cum ar fi fost dacă s-ar fi cunoscut mult mai devreme? Oare ar fi devenit prieteni? S-ar fi băgat măcar în seamă unul pe altul? Probabil că nu. Boyd era cu cel puțin zece ani mai mare decât ea, avea treizeci și ceva de ani. Deși vârsta lor nu avea acum nici o importanță, lucrurile ar fi stat altfel când ea ar fi fost doar o copilă, iar el, deja bărbat.

Katey îl surprinse însă cu adevărat când afirmă că nu e în stare să înoate, așa că o întrebă:

– Nu ți-e frică să stai în apă?

Când veni vorba despre asta erau deja în apă până la brâu și ei nici măcar nu-i trecuse prin minte că ar fi vreun pericol atunci când intraseră, alergând, mână în mână.

– Cu tine, sigur că nu mi-e frică. Știm deja că tu înoți foarte bine, pentru amândoi.

Îl necăjea. Pur și simplu nu-i trecuse prin cap că ar trebui să-i fie frică de mare. Când pomeni însă despre eroismul lui, Boyd își întoarse privirile spre țărm. Pentru o clipă, nu mai mult, lui Katey asta i se păru curios. Pe urmă el încercă să o învețe să înoate. Eșec total! Katey era prea preocupată să se amuze ca să fie atentă la o lecție de înot, așa că el renunță repede.

Katey se întinse pe nisip, să se usuce la soare. Boyd se lăsă pe genunchi, lângă ea, și se scutură de apă cum ar fi făcut un câine. Ea țipă când picăturile de apă din părul lui căzură peste ea ca stropii de ploaie.

– Ai făcut-o intenționat!

– Ți-ai dat seama? zise Boyd, zâmbind fără pic de remușcare.

Katey zâmbi la rândul ei. Boyd era cu totul schimbat! Relaxat, jucăuș, pus pe tachinat, numai zâmbete, unele copilărești, altele sexy. Îi plăcea de Boyd cel de acum. Poate chiar puțin prea mult.

– Unde ți-e cămașa de noapte? o întrebă el, privind în spatele ei, spre mica lor tabără. Oricât de mult mi-ar plăcea faptul că îți etalezi fără sfială trupul superb înaintea mea, n-aș vrea să te ardă soarele.

– Mi-l etalez? zise ea, chicotind. Asta am făcut? Păi, nu prea aveam nimic tocmai potrivit pentru baia asta, nu-i așa?

– Știu, nici măcar pantalonași, ceea ce a fost o surpriză plăcută, să descopăr că nu purtai nimic pe sub cămașa de noapte.

– Când dorm? Fii serios, replică ea sec. Aș dormi dezbrăcată, dacă n-aș avea o cameristă care dă buzna să mă trezească, în cele mai multe dintre dimineți.

– Un lucru plăcut când ești căsătorit este că fetele în casă încetează să mai facă asta.

Katey se încordă. Doar nu avea de gând să strice episodul acesta de amor idilic presând-o din nou!

– Tyrus are dreptul legal să căsătorească pe oricine, cât este pe mare.

Da, o presa.

– Ce drăguț din partea lui. Dar dacă Grace nu are în intenție să transforme flirtul cu noul nostru vizitiu în altceva, lucru de care sunt sigură că nu se va întâmpla, serviciile suplimentare ale lui Tyrus nu vor fi solicitate.

Boyd o privea fix, și ea se foi nițel pe loc. De ce nu putea el să se bucure pur și simplu de timpul petrecut cu ea și cu asta, basta?

Încercă să-l tachineze și să-l ademenească spre dispoziția jucăușă de dinainte.

– A, te refereai la mine? zise ea, amuzată, dar Boyd nu avea de gând să se lase atras în a schimba subiectul.

– Katey...

– Să nu începi, te rog. Ne-am distrat de minune. S-ar putea chiar să o mai facem și altă dată, mai puțin dramatismul de a cădea de pe corabie mai întâi. Dar nu s-a schimbat nimic. Ți-am spus deja de ce nu sunt încă pregătită pentru căsătorie.

– Doar nu poți să rămâi pe drumul ăsta pe care ți l-ai propus pentru viața ta. Nu și după ziua de azi, care a însemnat un foarte mare ocol.

– Nici vorbă de așa ceva. Și dacă te referi la virginitatea mea... pufni și continuă: Chiar arăt eu ca una dintre domnișoarele din înalta societate care să dea ochii peste cap pentru că și-a pierdut-o?

– Arăți ca femeia cea mai enervantă din lume, așa arăți!

Katey sări în picioare și plecă să-și caute halatul. Să se certe cu el în timp ce era complet goală i se părea nepotrivit. Nici n-ar fi trebuit să se certe. De ce trebuia să fie așa de încăpățânat?

Se așteptase ca Boyd să o urmeze, ca să-și susțină punctul de vedere. Nu o făcu și, când Katey își întoarse privirea înapoi, îl văzu stând în același loc unde îl lăsase și avu impresia că știe de ce. Până și asta o înfuria în clipa aceea, pentru că bănuia că are mare legătură cu insistențele lui.

Era prea agitată ca să-și încheie mai mult de jumătate dintre nasturii halatului înainte de a o porni înapoi, ca să-l acuze:

– Ascunzi dovada că până și atunci când ești furios pe mine, tot mă dorești? Ha! Ești mai rău ca un motan. Recunoaște, pur și simplu ești într-o perpetuă căutare!

Boyd se ridică în picioare ca să-i arate cât de corectă fusese bănuiala ei. Katey roși până la rădăcina firelor de păr. Dar acesta nu a fost singurul efect pe care dorința lui o avu asupra ei.

– Chiar crezi că asta are vreo legătură cu altcineva, oricine, în afară de tine?

Vorbele lui o făcură să-și piardă stăpânirea. Se aruncă asupra lui, cu brațele încolăcite în jurul gâtului și picioarele în jurul șoldurilor lui. Ținti perfect și gemu de plăcere. Era exact acolo unde voia să fie.

– Acum mai îndrăznește să te certi cu mine, zise, înainte de a-l săruta.

Apoi nu mai trebui decât să se țină agățată de el. Boyd făcu restul. Dar nu făcuse niciodată în viața ei ceva atât de sălbatic. Era vina lui, pentru că o incitase atât de mult. Oare și el simțea asta des, o poftă carnală atât de puternică încât abia dacă și-o putea stăpâni? Era clar că voința lui era mai puternică decât a ei.

Capitolul 37

Era după-amiază, târziu, dacă poziția soarelui era un bun indiciu. Nici unul din ei nu mai simțea imboldul să se certe. Partida de amor le ostoise emoțiile înfierbântate și lăsase în locul lor o tandră langoare.

Katey nu era mulțumită totuși să lase discuția lor în coadă de pește, dar nu știa exact cum să-l facă să înțeleagă că, deși i-ar fi plăcut să se mărite cu el, dacă ar fi fost pregătită pentru acest pas, acum nu era momentul.

Stăteau unul lângă altul, pe plajă, umăr lângă umăr, și priveau cum se rostogoleau valurile spre mal. Boyd îi ținea mâna în poală și se juca cu degetele ei, ceea ce îi satisfăcea nevoia de a-l atinge. Nu se vedea încă nici o corabie la orizont. Dacă nu erau găsiți până la apus, pe plajă avea să fie la fel de frig cum era seara pe punte? Puteau să-și țină de cald unul altuia, dar fără un adăpost nu va fi comod.

– Crezi că o să avem norocul să mai găsim un pește eșuat pe plajă, pentru cină?

– Cred că vom fi salvați până atunci, sau deja ți s-a făcut foame iar? Ai fost destul de... activă astăzi.

Katey zâmbi auzind felul delicat în care îi descrisese pasiunea.

– Mă gândeam doar ce-ar fi dacă. Dacă, de pildă, n-ar trebui să ne construim un soi de paravan împotriva vântului, un adăpost, înainte de căderea nopții. Și poate să căutăm și ceva fructe, în cazul când refluxul nu va lăsa nimic în urmă în afară de apă. Sigur sunt și fructe, cu atâta vegetație.

– Nu dovedești prea multă încredere în Tyrus.

– Tu ai crezut că o să ne găsească până la amiază, dar a trecut de mult ora.

Boyd își umezi un deget și-l ridică în sus, să verifice direcția din care bate vântul, deși în momentul acela nu era mai mult decât o briză ușoară.

– Vântul s-ar putea să-i fie potrivnic, recunoscu el. S-ar putea să fie nevoit să facă un ocol, ca să se poată întoarce încoace.

Dacă mai suntem aici când se întunecă, va trebui să fac un foc mult mai mare.

– Și un adăpost?

– Fie, zise el dând ochii peste cap, hai să adunăm câteva frunze de palmier, dar numai de pe lângă mal. Trebuie să rămânem pe plajă, ca să fim văzuți de corăbiile care ar putea trece pe lângă noi.

O ajută să se ridice, dar în loc să-i dea drumul, ca să poată porni la treabă, o îmbrățișă ușor.

– S-ar putea să fii cea mai enervantă și mai încăpățânată femeie din câte cunosc, dar tot ești singura cu care vreau să-mi petrec tot restul vieții, și altceva nu mai am de adăugat.

Se îndepărtă și o lăsă acolo, cu gura căscată, uitându-se după el. Bărbatul acesta îi intra în suflet tot mai tare, și nu se îndoia că acesta era și planul lui.

O luă în josul plajei, în direcția opusă. Încălzit toată ziua de soare, nisipul era cam fierbinte sub tălpile ei goale, dar în zona cu iarbă erau palmieri, și Katey se îndreptă rapid spre ei. Strigătul lui Boyd o făcusă se întoarcă în direcția lui. Îi făcea semn să vină la el, așa că o porni într-acolo.

– O să terminăm mai repede, dacă ne despărțim, zise ea când îl ajunse.

– Atunci n-o să terminăm mai repede. Prefer să-mi ții companie.

Îi era greu să-l contrazică, cu dispoziția calmă în care era.

– Bine, dar iau eu toate frunzele de palmier la care ajungi ușor.

– Cred că o să găsim tot ce ne trebuie pe jos.

După zece minute, cu brațele pline, se îndreptau iar spre focul de tabără, din care nu mai rămăseseră acum decât câțiva tăciuni, pentru că nu fusese întreținut. Boyd se apucă imediat să pună lemne. Așezată, Katey îl urmărea.

– Aș vrea să-ți pun o singură întrebare, fără să ne adâncim iar într-o discuție în contradictoriu, zise ea, precaută. Ai fi dispus să mă aștepți?

Crezuse că va trebui să se explice, dar mintea lui se pare că nu se îndepărtase prea mult de la aceleași gânduri.

– Asta înseamnă că vrei să te măriți cu mine... până la urmă, răspunse el, la fel de precaut.

– N-am spus niciodată că n-aș vrea.

– Știu doar că nu acum. Dar nu vrei să privești imaginea de ansamblu. Căsătoria nu înseamnă că trebuie să pui capăt călătoriei, dar îți va da în schimb pe cineva care să te însoțească, măcar în cazul meu. Chiar credeai că ți-aș fi cerut să renunți la acest ideal al tău? Katey, sunt proprietarul unei corăbii. Cu ea te-aș duce oriunde vrei să mergi.

Boyd făcea toate concesiile, și i se umeziră ochii, emoționată brusc până la lacrimi. Dar el scăpa din vedere o piedică pe care nu o puteau ignora.

– Căsătoria înseamnă copii, și copiii au nevoie de stabilitate. Nu trebuie să fie târâți în jurul lumii, pe o corabie. Și nu sunt încă gata să renunț la călătoriile mele, când abia le-am început, ca să întemeiez o familie mai repede decât mi-am propus.

– Cumnata mea, Amy, reușește foarte bine să-și crească familia la bordul corăbiei fratelui meu. Călătoresc împreună cu bona copiilor și cu un profesor.

– E minunat din partea ei, că nu-i pasă, dar eu călătoresc pe corabie doar pentru că e necesar ca să ajung acolo unde vreau eu să merg. Sigur e că nu-mi place marea suficient ca să-mi fac din ea felul meu de viață, așa ca tine. Prea mult vânt, aerul este prea sărat și de câteva ori am crezut chiar că voi avea rău de mare, cum a avut vizitiul meu, domnul Tobby, deși mie mi-a trecut repede, cel puțin.

Boyd avea un răspuns imediat și pentru asta.

– Eu sunt gata să renunț la mare atunci când ești și tu. De fapt, am luat decizia să mă stabilesc eu însumi în Anglia de anul acesta, cel puțin așa intenționam înainte ca tu să apari în viața mea. Și tu ai rude acolo.

– Nu, nu am.

– Dar am crezut...

– Și eu am crezut la fel. Dar ele nu vor să aibă de-a face cu mine și așa cum au dezmoștenit-o pe mama, i-am dezmoștenit și eu pe ei.

– Îmi pare rău.

– Nu-mi mai pasă, zise ea, ridicând din umeri.

Nu era adevărat, dar nu voia să vorbească despre asta, așa cum nu voia nici despre căsătorie. Cu toate astea, uite că iar vorbeau de ea. Și Katey pierdea bătălia. El o făcea să-și reconsidere țelurile,

și lucrul acesta o speria. Dar chiar dacă Boyd îi oferea câteva răspunsuri frumoase în privința viitorului – nu o deranja prea tare să se stabilească în Anglia, într-o bună zi –, nu avea nici un răspuns pentru clipa de față. Pentru că nu exista nici unul. Dacă se căsătoreau acum, ea ar fi rămas însărcinată – dacă nu cumva era deja. Cum se putea altfel, când el era atât de viguros? Iar asta ar fi pus capăt călătoriei sale. Pentru totdeauna.

Dar, vai, Dumnezeule, să se mărite cu el, să-i simtă atingerea în fiecare zi, în loc să renunțe la ea după ziua aceea, ce-ar trebui să aleagă? Își îngăduise această singură zi de fericire supremă, dar nu îndrăznea să o mai repete. Dacă nu cumva dorea să se căsătorească acum cu el.

Să renunțe la lume pentru el? Când el nici măcar nu o iubea? Dar sentimentele pe care le trăia strigau în ea să facă întocmai așa, iar acesta era un indiciu că avea o problemă. Pur și simplu nu era în stare să gândească limpede când el era în preajmă.

Era gata să-i spună că o să mai mediteze la asta, când la orizont zări o corabie.

Capitolul 38

– Katey, pleacă de pe plajă, repede. Nu te contrazice cu mine, fă-o urgent!

Doar pentru că i se spusese să nu se contrazică nu însemna că ea va face întocmai.

– Dar ai spus că trebuie să fim vizibili, ca să ne găsească Tyrus!

– Aceea nu e *Oceanus*.

– Cum poți să-ți dai seama de la așa depărtare?

Tonul din vocea ei trecea încet de la încântarea că vor fi salvați în curând, la confuzie, la un început de panică.

– E o brigantină cu două catarge, un tip de corabie preferat de pirații din părțile astea.

Nu a fost nevoie să mai spună ceva. Katey o luă la fugă spre tufișurile din spatele lor. Boyd mai zăbovi un moment, cât îi luă să arunce câțiva pumni de nisip peste foc, astfel încât nici fum

să nu mai scoată. Aruncă și frunzele de palmier pe care le adunaseră la rădăcina celui mai apropiat copac, să pară că erau căzute din el. Apoi își înșfăcă haina și pantofii, să nu lase în urmă nici un semn evident, și se repezi după ea, în tufișuri.

Katey stătea întinsă pe burtă și trăgea cu ochiul pe deasupra celui mai înalt dâmb de pe plajă. Corabia părea să navigheze încet pe lângă insulă.

– Nu ne-au văzut.

Încerca să pară optimistă, dar felul în care o spunea, șoptit, strica tot efectul.

– Încă nu e clar.

– Dar de ce să se uite măcar în direcția asta, când navighează încolo?

Arătă cu degetul mare spre direcția în care se îndrepta brigantina, îndepărtându-se de insulă. Boyd se uită la ea, dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Ezitarea aceea a lui o îngrijora mai mult decât orice ar fi putut să spună.

– Ce-i? întrebă ea.

– Nimic. Ai avut dreptate.

– Nu, n-am avut, replică ea, pe un ton cu adevărat panicat acum. Și spune-mi și de ce n-am avut?

– Corsarii berberi, zise Boyd, oftând, nu urmăresc doar vasele negustorești, ca să le fure încărcătura. Se mai ocupă și cu furnizarea de sclavi pentru sultanii turci din partea de est a mării. Chiar și la corăbiile lor mai mari, cu vâsle, folosesc sclavi. Să dea peste câțiva oameni pe o plajă pustie, fără nici un fel de așezare în apropiere, ar fi o pradă ușoară pentru ei și nu ar avea nevoie decât de o oprire scurtă, cât să trimită un mic echipaj cu o barcă.

– Sclavi? Știi, am glumit când am zis de harem. Aș prefera să nu mă trezesc într-unul. Serios.

– Știu, zise Boyd, luând-o de mână să o ridice în picioare. Hai să mergem. Trebuie să găsesc un loc unde să te ascund până când rezolv situația asta.

– Până când ce? țipă Katey.

Privi în spatele ei, să vadă despre ce vorbea el. Corabia cu două catarge făcea o întoarcere... în direcția insulei.

– Poate că doar au uitat ceva acolo de unde vin și se duc înapoi...

– Nu te mai agita, Katey. Nu voi îngădui să ți se întâmple ceva, îți promit.

Suna liniștitor, și Boyd vorbea serios, dar nu ținea cont de imaginația ei bogată. Să nu se mai agite? Nu mai avea mult și o să înceapă să se bâlbâie.

– De ce anume să te ocupi? O să ajungă pe uscat, o să se uite în jur, nu descoperă nimic și pleacă mai departe.

– Așa ar fi ideal, recunoscu el. Și câte vreme nu ies de pe plajă, totul e în ordine. Dar dacă pătrund în interiorul insulei, să ne caute... hai să spunem că prefer să dau eu ochii cu necazul, înainte să mă găsească el pe mine.

– Vrei să te lupți cu ei? Cu ce arme? întrebă ea. Nu ai nimic.

În timp ce o târa pe Katey după el, Boyd apucă o creangă zdravănă. Semăna cu o bâtă arcuită.

– Acum am, zise el.

A, sigur, o să se bată cu piratii aceia sângeroși și, fără îndoială, înarmați, cu un băț? Apoi își dădu seama că n-ar fi vrut ca Boyd să dea deloc ochii cu piratii, chiar dacă ar fi avut o armă mai bună asupra lui. Pur și simplu nu suporta ideea ca el să fie rănit.

– Hai să ne îndreptăm spre partea cealaltă a insulei, propuse ea.

Boyd se opri și o apucă de umeri.

– Unul din noi trebuie să rămână în preajma plajei, și nu tu vei fi aceea. Dacă Tyrus apare și vede piratii ancorați aici, fără nici un semn de la noi, o să treacă mai departe și va continua să ne caute aiurea. Așa că, dacă întârzie prea mult în căutarea noastră, eu o să dobor primul grup de pirați, și pe al doilea, dacă vor mai trimite o barcă. Să sperăm că nu vor pierde mai mult decât atât și vor pleca mai departe.

– Piratii nu se vor lua după *Oceanus* dacă apare înainte ca ei să plece?

– Doar dacă sunt foarte, foarte proști. Corăbiile Skylark sunt toate bine înarmate tocmai pentru astfel de ocazii. Oare n-am discutat deja pe tema asta?

Katey își amintea vag că el pomenise ceva în sensul acela. Boyd continuă să o tragă după el până ce ajunseră într-o zonă mai puțin accesibilă. Îndură în tăcere toate înțepăturile și loviturile suferite de picioarele ei goale, care călcau pe conurile de pin. Erau pini înalți, tot felul de alți arbori, tufișuri mai înalte decât ea și liane

tropicale întinse peste tot – acum erau într-un desiș compact de vegetație. Nu era de mirare că nu voia nimeni să se stabilească pe țărmul acela, căci nu se vedea nici un petic de pământ liber.

– Du-te după tufișurile de colo, stai ghemuită și nu te mișca până când nu mă întorc după tine. Dacă ești în stare să nu faci zgomot, acum e momentul să o demonstrezi, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

Imediat ce termină de spus acestea, plecă. Lui Katey îi luă vreo cinci minute să se ambaleze după cele spuse de el. Fusese destul de grosolan să insinueze că era o moară stricată, și încă vreo cinci minute se lamentă mintal pe această temă; toate astea îi luară puțin gândul de la piratii. O făcuse intenționat? Se îndoia.

Apoi o pasăre țipă în apropiere, și Katey tresări; asta o făcu să caute și alte semne de vietăți sălbatice. Observă însă că Boyd o lăsase într-o fundătură. Fără un pumnal cu lama lungă sau orice altă unealtă cu care să-și croiască drum prin vegetația deasă din spatele ei, dacă avea nevoie nici nu avea unde să fugă în altă parte decât înapoi, pe plajă, unde piratii probabil că tocmai ajungeau. Oare trecuse așa de mult timp? Boyd o să facă vreo prostie, era sigură, și o să fie prins sau ucis. Și pe urmă piratii o să vină după ea.

Cu gândul acela alarmant în minte, Katey se ridică în picioare și o luă înapoi spre țărm, dar nu avea de gând să se îndrepte spre locul unde făcuseră tabără. De îndată ce găsi o deschidere din potecă spre stânga, o luă pe acolo și merse în direcția respectivă o bună bucată de timp.

Din fericire, nu mai nimeri într-o fundătură. Mai aproape de țărm, vegetația nu era la fel de deasă. Adună toate pietrele pe care le găsi în drum și le puse în poala halatului, ridicată ca o pungă. Nu avea de gând să se lase complet fără apărare.

Când ajunse în vecinătatea liniei țărmului, începu să se apropie încet de plajă, ca să poată observa măcar ce făcea corabia piraților. Poate că plecase deja! Nu putea decât să spere.

Corabia era însă acolo, ancorată destul de bine. Puțin dacă se mai apropia ajungea să eșueze. Acum o barcă mică se apropia rapid de mal, mânată de vâslele piraților.

Le luase atât de mult să ajungă la mal?

Plaja nu era o fâșie complet dreaptă, ci ușor arcuită, nu destul cât să poți spune că forma un golf, fie și unul mic, iar tabăra lor era chiar în centrul arcului. Katey era destul de departe ca să nu fie nevoită să ridice capul prea mult să vadă locul unde îngropaseră focul. Chiar acolo era o barcă trasă pe mal, goală. Deci, barca încă pe valuri nu era prima? Atunci unde erau oamenii din ea? Acum nu era nimeni pe plajă, era complet pustie, dacă nu țineai cont de mica barcă. Și unde era Boyd?

Katey ar fi trebuit să continue să meargă în direcția opusă, dar frica pe care o simțea năpădind-o era exclusiv pentru Boyd. Trebuia să fie convinsă că nu a pățit nimic. Până nu vedea cu ochii ei că așa era, nu avea de gând să plece nicăieri altundeva decât ca să-l găsească.

Ghemuită și strângând bine sacul ei improvizat și plin cu pietre, îngrămădite în poala halatului, alergă de la un copac la un tufiș, apoi la alt copac, rămânând ascunsă, dar avansând rapid înapoi, spre tabăra lor. Când era la jumătatea drumului, dădu peste încă o barcă! Aceasta fusese trasă pe nisip, tocmai până la zona cu iarbă, și era ascunsă sub tufișul la care se oprise ca să se ghemuiască, altfel nici nu ar fi văzut-o. O creangă mare și bogată era pusă deasupra, ca și cum se încercase ascunderea ei. De ce? Și câte bărci aveau de gând să trimită piraților pe insulă? Cu asta erau deja trei. Oare chiar aveau un echipaj așa de numeros? Sau poate că în fiecare barcă nu erau mai mult de doi, trei pirați. Așa părea mai logic. Iar Boyd s-ar putea să facă ușor față la doi deodată.

Teama îi mai dispăru, parțial, dar nu suficient ca să o facă să se întoarcă din drum. Când tocmai era pe cale să o ia la fugă spre următorul tufiș, ochii îi căzură pe un cuvânt. Pictat cu grijă cu litere albe pe muchia uneia dintre cele două scânduri de lemn din barcă folosite ca să stai pe ele, un singur cuvânt. Se aplecă chiar lângă barcă și nu îi fu greu să în citească: *Oceanus*.

Rămase cu privirea pironită. Se holbă și se tot holbă. O să-l omoare. Semnificația o lăsase mută! Nu, nu avea să se gândească la asta. Nu acum. Simțea cum o ia cu cald. De furie. Se calmă și inspiră adânc. Dar tot o să-l omoare. Mai târziu. Dacă nu cumva o făcuseră deja piraților.

Capitolul 39

Katey îl găsi pe Boyd. Era încă în viață. Nu era sigură dacă piraților care zăceau întinși la picioarele lui mai suflau încă, dar Boyd părea să fie în ordine. Zgomotele unor oameni care se bat ar fi adus-o în direcția respectivă, dacă peisajul din capătul plajei nu era suficient de golaș ca să-i îngăduie să vadă bine de la depărtare.

Numără trei trupuri pe jos, dar alți trei pirați erau încă în picioare. Fuseseră șase în prima barcă și alții erau pe cale să se apropie.

Piraților aveau arme. Katey le vedea pistoalele și hangerele lungi înfipte la cingători. Unul dintre ei, încă în picioare, avea chiar un pistol în mână, dar îl ținea ca și cum voia să-l folosească mai repede ca pe o bâtă decât ca să tragă cu el.

Încercau să-l dovedească pe Boyd fără să-l rănească, își dădu ea seama! Pentru ei el era o marfă, pe care puteau să o vândă mai târziu, probabil chiar motivul pentru care veniseră la țărm. Se părea că nici nu le pasă dacă vor fi răniți în cursul evenimentelor.

Cu respirația tăiată, complet fascinată, Katey nu reușea să-și ia ochii de la Boyd. Se năpustise aprig asupra unuia dintre piraților încă în picioare, nu cu bâta lui improvizată, ci cu pumnii. Îl ținea pe bărbat cu o mână și cu cealaltă îi căra pumni în figură. Un al doilea se apropie prea mult, și Boyd îl îndepărtă cu un dos de palmă, pur și simplu. Nici măcar nu părea să fi asudat vreun pic, deși Katey era prea departe ca să vadă bine. Nu părea însă nici măcar să gâfâie din cauza efortului!

Al treilea bărbat îl târa pe unul dintre cei căzuți din cale. Toți trei nu reușeau să se apropie destul de Boyd, și trupurile tovarășilor lor stăteau grămadă la picioarele lui. Iar el nu se clintea din poziția aceea, care reprezenta un avantaj.

Căzu și al patrulea pirat. Ultimii doi își dădură probabil seama că tactica lor precaută nu-i ducea nicăieri. Tot nu își îndreptară pistoalele spre Boyd, dar când unul din ei strigă o comandă, amândoi se repeziră la el, la unison. Reușiră să-l pună la pământ și acum toți trei erau întinși pe jos.

Katey începu să se apropie. Dar atenția îi fu în schimb atrasă de o nouă mișcare pe plajă. Ajunsese la țărm și cea de-a doua barcă! Alți șase bărbați săriră afară din ea. Imediat ce ar fi ajuns ceva mai departe în interiorul plajei aveau să vadă ce se petrecea de cealaltă parte a dâmbului – și s-ar fi alăturat încăierării. Boyd nu ar fi reușit să facă față altor șase pirați. Sigur începea să oboseasc ă. Chiar dacă nu era așa, noul grup avea să-l ia prin surprindere, în timp ce el se lupta încă pe nisip cu cei doi.

Lui Katey nu îi trebui mai mult. Păși pe plajă, ca să le atragă atenția noilor sosiți în direcția ei, prefăcându-se că e surprinsă. Unul dintre ei o zări și îi dădu un cot celui de lângă el. Mai spuse ceva, și toți întoarseră capul să o vadă. În câteva secunde toți șase o luaseră la fugă spre ea. Nici măcar nu îl trimiseră pe unul dintre ei ca să-i găsească pe primii sosiți. Se pare că ea era o descoperire mult mai interesantă.

Katey scoase un țipăt puternic, deloc prefăcut. Spera că Boyd o auzise, sau riscul pe care tocmai și-l asumase arătându-se piraților ar fi fost o pură prostie. Habar nu avea cât timp ar fi putut să se ferească să nu fie prinsă, dar nu voia să fie folosită ca monedă de schimb ca să-l prindă și pe el. Așa că nu putea să ajungă prea departe, altfel Boyd nu ar mai fi reușit să o ajungă din urmă și să o ajute. Totuși, nu putea nici să le permită piraților să se apropie prea mult, sau totul s-ar fi terminat.

Își aminti de pietre doar pentru că sacul improvizat i se lovi de genunchi când sări înapoi de pe nisip. Se opri un moment, să desfacă puțin nodul care închidea punga și să lase o deschidere mai largă, prin care să poată băga mâna. Se asigură mai întâi că nu avea să se împiedice de ceva din spatele ei, se întoarse cu fața spre pirați, exact la timp ca să-i vadă apărând de dincolo de ridicătura de lângă ea. Mult prea aproape. Dacă s-ar fi hotărât să se repeadă spre ea cu toții, în formație, așa cum făcuseră ceilalți doi cu Boyd...

Aruncă cu o piatră spre ei. Piraților se opriră și izbucniră în râs, căci piatra ateriză la ceva distanță de ei. Katey se dădu încet înapoi și aruncă încă o piatră, de astă dată mai tare. Râseră din nou, în timp ce piatra zbura pe deasupra lor, fără să-l atingă pe vreunul. Ce-i venise să creadă că pietrele azvârlite ar putea să fie o armă bună, de vreme ce habar nu avea să țintească? Nu făcea

decât să-i distreze! O clipă mai târziu însă, își dădu seama că pietrele erau o armă mai bună decât își imaginase, pentru că aveau exact efectul scontat, ocupând atenția piraților destul ca Boyd să poată prelua controlul.

Acum, că îl vedea alergând în spatele lor, cu o bâtă groasă în mâini, îi mai ațâță pe pirați cu câteva pietre aruncate. Boyd, între timp, se puse imediat pe treabă, pisându-i fără milă. Își legăna bâta mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Doi căzură la pământ. Unul mai mișca încă, nu-și pierduse simțirea. Un pumn dat iute în figură, și omul rămase neclintit.

Stârniți de zgomote, ceilalți patru pirați se întoarseră și ei. Trei se repeziră imediat spre Boyd. Bărbatul făcu un pas în lateral, ferindu-se de unul dintre ei, apoi lansă bâta cu boltă, ca să-i prindă pe ceilalți doi dintr-o lovitură. Nu reuși să-i doboare, dar cel pe care îl lovi primul scoase un răcnet și își duse mâna la urechea strivită. Durerea îl țintui locului o vreme.

Ultimul dintre pirați nici nu se mișcă. În schimb, scoase de la cingătoare un pistol cu țeava lungă. Dar omul se întorsese cu spatele la Katey. Fata nu știa ce are de gând să facă el cu pistolul și nici nu voia să afle, mai ales că s-ar fi putut să decidă că îi era destul și un singur sclav – ea, adică –, iar Boyd era prea mare bătaie de cap pentru el.

Fără să stea o clipă pe gânduri, prinse cea mai mare dintre pietrele care îi mai rămăseseră, le lăsă pe celelalte să cadă la pământ, ca să o poată prinde pe cea aleasă cu amândouă mâinile, și, apropiindu-se de pirat pe la spate, îl izbi în moalele capului. Omul se prăvăli la pământ. Katey se uita la el fără să-i vină a crede că reușise să-l doboare.

Își întoarse privirile și îl zări pe Boyd, care nu terminase încă pe de-antregul. Se lupta cu doi pirați, pe care îi ținea în pumni. Probabil că reușise să-i dezarmeze în cursul luptei, căci aceștia nu mai aveau nici o armă, și Boyd era gata să câștige. Chipurile lor erau pline de sânge, al lui însă, nu. Primul dintre piratii loviți își mai ținea și acum mâna la ureche și răcnea ceva într-o limbă necunoscută. Probabil că înjura. În timpul acesta își dusese însă mâna la pistolul de la chimir și în mod clar părea destul de furios ca să-l și folosească.

Katey îngheță de frică. Îi era greu până să și gândească; brusc i se făcuse teribil de frică... pentru Boyd. Începu să strige la el, să-l atenționeze, dar își dădu seama că probabil el nici nu ar fi putut să o audă, din cauza efortului pe care îl făcea. Iar să-i distragă atenția era probabil cel mai rău lucru cu putință, căci bărbații cu care se lupta erau la fel de vânjoși ca el. Așa că ridică piatra grea pe care o avea încă în mână, dar își aminti cât de slabă țintașă era. Cum nu prea mai avea de ales, o sclipire în nisip – soarele reflectat pe o suprafață metalică – o făcu să privească în jos și se repezi să apuce pistolul de la picioarele lui, pe care piratul care își pierduse cunoștința îl lăsase să cadă, înainte de a se prăbuși la pământ.

Nici ea nu riscă să vadă dacă piratul furios va arunca pistolul pe care îl avea deja în mână sau nu-l va mai ținti asupra lui Boyd, doar pentru că ea ar fi țintit spre el. Piratul nu trăsese nici un foc, încă, dar asta doar pentru că nu putea să-l ia pe Boyd în vizor, deocamdată, împiedicat de tovarășii săi. Nici nu se uita la ea și nu observase că era și ea înarmată. Era posibil să nu fi stat bine nici cu auzul și, dacă striga la el, tot nu ar fi avut nici un efect. Dar era sigură că ar fi auzit zgomotul unui foc de armă, așa că asta făcu, trăgând un nevinovat foc de armă.

Acum sigur îi captase atenția, lui și tuturor celorlalți. Recul mai că o dărâmă. Afurisite de pistoale demodate aveau țevile prea lungi și prea grele pentru ea. Știa la fel de bine ca oricine că nu exista decât un singur glonț în el. Dar, încă o dată, acțiunea ei îi permise lui Boyd să reducă pericolul. Nu se opri decât o secundă, după glonțul tras de ea. Și cum era cu fața la piratul cel furios, Boyd se repezi drept la pistolul din mâna omului. Cu arma acum la el, îl izbi exact peste urechea cealaltă. De data asta piratul se prăbuși de-a binelea. Apoi Boyd mai sparse o căpățână cu patul pistolului și poci fața ultimului pirat rămas în picioare.

Erau cu toții scoși din luptă. Katey împărtășea emoția lui Boyd provocată de reușită. De fapt, părea doar obosit. Katey însă era așa de entuziasmată de victoria lui, că era gata să sară în sus de bucurie – asta până când își aminti de corabia ancorată nu departe.

– O să mai trimită și alții? întrebă, în timp ce Boyd se aplecase de mijloc, cu mâinile pe genunchi, să-și tragă sufletul.

– Probabil, zise, ridicând privirea spre ea. Așa că adună pistoalele aici, până îi leg eu pe ăștia. Cred că dacă mai apar alții, o să-i împușc.

Katey băgă de seamă că nu spusese nimic despre prezența ei aici, despre faptul că nu rămăsese acolo unde îi spusese el să stea. Ca să nu-l lase să-și dea seama că nu îi respectase indicațiile, întrebă:

– Cu ce-ai de gând să-i legi?

– Am făcut deja niște funii, cât așteptam să ajungă prima barcă la mal. Frunzele de palmier, verzi sau uscate, sunt destul de rezistente dacă știi cum să le manevrezi și sunt ușor de legat între ele. O să mai am nevoie să fac și altele, totuși. Nu mă așteptam să vină așa de mulți pirați pe insulă.

– Lianele nu sunt bune? se încumetă ea să propună. Sunt peste tot.

– Sunt prea alunecoase și pot să se rupă din loc în loc, așa că nu sunt la fel de sigure. În plus, nu trebuie decât să mă asigur că dacă se dezmeticește vreunul nu poate să-mi facă noi probleme. Aș prefera să nu-i omor dacă se poate. Or fi ei vinovați de piraterie, dar din perspectiva universului, nu contează cine știe ce. Căpitanul lor o să-i înlocuiască și își va continua acțiunile ca și până acum.

Rosti vorbele cu un fel de dezgust, dar apoi se îndepărtă rapid, să se ocupe de legatul oamenilor. Katey rămase cu ochii țintă pe locul spre care se îndrepta, unde lăsase el prima grămadă de trupuri.

Boyd trebuia să se miște rapid. Avea doisprezece pirați de legat, înainte să mai sosească și alții. Nu, de fapt va trebui să-l ajute și ea, ca să termine mai repede. Așa că adună pistoalele după cum îi spusese el, și apoi o luă la fugă, cât putu de repede cu picioarele goale prin conurile mici și acele de pin, ca să i se alăture lui Boyd. El îi legase deja pe trei dintre ei și acum jupuia de frunze încă o creangă de palmier. Katey lăsă pistoalele în vârful grămezii pe care el o făcuse deja adunând armele primului grup de pirați și începu să-l ajute la jupit. Boyd era destul de priceput să le lege împreună. Mă rog, era marinar. Trebuia să fie. Apoi se întoarse la al doilea grup, ducând în mână alte șase funii improvizate.

Katey îl urmă, și el nu se opuse. Dar când începu să-l ajute la legatul piraților, Boyd îi spuse să stea cu ochii pe corabie, mai bine. Era normal să nu aibă încredere că poate să facă un nod ca lumea dintr-un laț din frunze.

Deocamdată însă nu făcea decât să le lege mâinile la spate, așa că terminase când Katey a fost nevoită să-i spună:

– Coboară încă o barcă la apă.

Îl auzi pe Boyd oftând în spatele ei. Probabil că era deja destul de epuizat. Doamne, se luptase cu doisprezece pirați și învinsese! Sigur, ei încercaseră să-l prindă fără să-i facă vreun rău, dar chiar și așa, eforturile lui îi puseseră pe toți la pământ, și el făcuse ca totul să pară așa de ușor! Poate că ajutase și ea puțin, distrăgându-le atenția, dar forța și îndemânarea lui puseseră rapid capăt pericolului. Acum trebuia să se confrunte cu și mai mulți, care veneau spre plajă.

Aruncă o privire spre el și văzu că nu se oprise din ceea ce făcea. Și nici nu se grăbea să isprăvească. Verifică fără grabă, să fie sigur că legăturile sunt rezistente.

Când se întoarse să se uite iar la corabie făcu ochii mari și zise fericită:

– Se poate să se fi răzgândit.

– Cum adică? întrebă Boyd și se ridică de șale, să vadă cu ochii lui.

Mica ambarcațiune care fusese lăsată la apă, plină cu oameni, nu o pornise spre țărm; de fapt, bărbații din ea se urcau acum repede înapoi pe corabie. O clipă mai târziu, Katey și Boyd văzură de ce. Se zărea o altă corabie.

Capitolul 40

Apăruse în zare *Oceanus*. Katey nu reuși să o recunoască de la o asemenea distanță și, din unghiul din care se îndrepta spre ei, abia dacă putea să spună că are trei catarge. Dar pentru Boyd nu a fost o problemă. Salvarea fiind iminentă și pericolul, eliminat – corabia piraților plecase cu o grabă lașă –, Katey se așeză pe plajă, așteptând.

Boyd își petrecu timpul făcând alte funii ca să lege picioarele celor mai mulți dintre pirați. Nu voia ca aceștia să se dezlege prea curând, îi explică el, dar nici nu voia să-i lase legați pe vecie.

– Dacă șeful lor nu se întoarce mai târziu după ei, nu le va fi prea greu să-și roadă unii altora legăturile, cu dinții. Dar căpitanul lor se va întoarce probabil înainte de căderea nopții, mai ales că probabil a observat deja că *Oceanus* nu se ia după ei.

– Te porți prea amabil cu niște oameni care voiau să te facă sclav.

– Crezi? Avem aici un arsenal întreg de arme, presupun că aș putea să-i omor.

O necăjea doar. Dacă avea cea mai mică intenție să fac astfel, ar fi făcut-o înainte să înceapă să-i lege.

Dar piraților cu care el era așa de îngăduitor o speriaseră de-a binelea azi, de câteva ori, așa că îl bombăni:

– Nu văd de ce nu-i luăm cu noi ca să-i predăm autorităților.

– Și care ar fi acele autorități? ripostă el, încercând desigur să nu râdă de evidenta ei ignoranță. Nu știm în ce port își au acești pirați baza și sunt multe țări care au ieșire la marea asta. Ar putea să fie corsari care au acorduri cu țara lor, ca să acționeze în zona unde ne aflăm, și în acest caz autoritățile ar râde și le-ar da drumul cu o bătaie ușoară pe umăr. Nu glumesc, să știi. Piraților de pe Coasta Berberă care ar ajunge într-adevăr după gratii nu vin atât de departe spre nord. Ei preferă vasele comerciale ușoare, care nu sunt înarmate, pentru că tactica lor este să le abordeze rapid, să le cucerească degrabă și să le jefuiască de ceea ce e ușor de luat.

Când termină, Boyd se așeză lângă ea pe nisip, umăr lângă umăr. Amintindu-și de ceea ce descoperise ascuns în tufișuri mai în josul plajei, Katey se trase mai departe de el. Boyd nu băgă de seamă, poate că nu observase pentru că se uita la corabia lui, acum destul de aproape ca să-și poată coborî pânzele, să oprească.

– Ești gata de plecare? Putem să folosim una din bărcile astea, să vâslim până la corabie.

Făcu semn spre cele două bărci ale piraților aflate în fața lor, pe plajă.

– De ce să luăm una din ele? De ce să nu o luăm pe cea pe care ai folosit-o ca să ne aduci aici?

Se uita la el. Oare tresărise? Nu, ar fi trebuit să aibă o conștiință vinovată ca să tresară. Dar tăcerea căzuse grea între ei.

Vorbele lui Katey deveniră tăioase ca niște pumnale.

– Aveai de gând să o abandonezi aici, nu-i așa? Prețul afacerilor sau, în cazul acesta, prețul convenabil pentru seducție.

– Pot să-ți explic, reuși el să îngaime, în sfârșit.

– Sigur că poți. Dar o să te ajute oare?

– După tonul vocii tale, probabil că nu, mai zise el cu un oftat.

Katey se ridică în picioare și privi în jos spre el.

– Chiar ai crezut că n-o să mă supăr? Nu, stai așa. De fapt, ai crezut că n-o să aflu niciodată că această mică escapadă a fost pusă la cale de tine. E corect?

Boyd se ridică și el și luă o poziție defensivă, stârnită de sarcasmul ei.

– Nu ești tu singura care poate să mintă, așa că nici să nu te gândești să te înfurii pentru că m-am luat după tine, ca să aranjez să fim puțin singuri, cu ajutorul unei minciuni.

– Dacă asta este tot ce-ai făcut, atunci s-ar putea să ai dreptate. S-ar putea! adăugă ea, tăios. Dar a fost cu mult mai mult de-atât, nu? Doamne, m-ai și udat! Cum ai făcut, m-ai afundat în apă după ce-am ajuns aici, doar ca să pară că am înotat până la mal?

– Nu, un val a dat peste bord când ne apropiam de țărm, așa că nu a fost nevoie. Deși probabil că exact așa aș fi făcut!

În momentul acela ajunseseră deja să strige unul la altul. Katey era așa de furioasă că tremura. Până în ce detalii născocise totul! Îi venea din ce în ce mai greu să creadă că totul i se întâmplase chiar ei. Lista era așa al naibii de lungă, că ar fi ajuns până jos, pe nisip.

– Peștele? întrebă ea.

– Un dar lăsat de flux, așa cum am spus.

– Lupa așa de convenabil purtată pretutindeni cu tine, în buzunar?

– O minciună destul de bunicică, dacă pot să mă laud singur, replică Boyd, îngâmfat.

Katey se zburli și mai tare. Cum îndrăznea să fie furios și sarcastic? Sau așa reacționa el când era vinovat? Și avea o grămadă de motive să se simtă vinovat.

– Piratii? Și ei tot un aranjament de-al tău au fost, ca să mă poți „salva" și să faci pe eroul?

– Ar fi fost o idee excelentă, nu-i așa? răspunse el, prefăcându-se că devine gânditor, fapt care o înfurie și mai tare pe Katey. Dar piratii sunt destul de greu de angajat zilele astea și probabil că nu sunt căutați de puțin demni de încredere. Scuze, dar nu au făcut parte din plan.

Boyd nu mai spuse nimic altceva. Accentuase faptul că o salvase cu adevărat, deși nu ar fi avut nici un fel de importanță pentru ea în clipa aceea.

– Insula asta e măcar pustie?

Pășea acum încolo și încoace pe nisip, prin fața lui, prea furioasă ca să poată sta locului.

– Nu, e una dintre cele mai mari din lanțul Balearelor, deși colțul acesta nu este locuit, așa că nu ar fi fost prea ușor să ajungi într-unul dintre sate. Ai fi surprinsă cât de mare este insula... dacă e să o străbați pe jos.

– Sigur că ai fi desființat ideea de a vedea dacă nu există vreo așezare în apropiere, în cazul în care eu aș fi făcut propunerea asta, zise Katey.

– Bineînțeles.

– Corabia ta a stat ascunsă pe partea cealaltă a insulei, nu-i așa? Așa că nu a fost o întâmplare că a ajuns exact la țanc. Probabil că i-ai spus lui Tyrus exact când să vină după noi.

Gândul o îngrozea.

– Doamne, nu-i așa că știu toți despre povestea asta?

– Nu, zise el repede, de astă dată fără enervare. Cei mai mulți cred că am făcut o excursie de o zi.

– Da, sigur, așa că am plecat în excursie îmbrăcată în cămașă de noapte?! zise ea, sarcastic.

Boyd se uită la halatul ei și păli. Katey înțelesese că lui îi scăpase acest detaliu sau pur și simplu nu mersese atât de departe cu planul lui complicat.

– Pune asta pe tine, zise el, înainte ca ea să facă vreo remarcă.

Bine că vorbise el primul, că apoi se apucă să-și scoată centura. Pentru un scurt moment, mintea ei a fost copleșită de tot ceea ce făcuseră pe insula aceea, împreună, înainte de sosirea piraților, și o făcu să suspine. Dar era mult prea furioasă în clipa aceea ca să permită amintirilor să intervină, iar el nu făcea decât să-i întindă centura lui, să o poarte. Îi dădu și haina lui.

– Catarama de la centura ta e prea mare, bombăni Katey, după ce își închise cingătoarea în jurul taliei. E evident că e bărbătească.

– Întoarce-o la spate, haina o s-o acopere. Poftim, acum nu mai pare că porți o cămașă de noapte, ci o rochie, chiar dacă e una foarte subțire. Dar, dacă ținem cont de vremea călduroasă, e ceva firesc pe aici.

Nu prea semăna cu o rochie, dar atâta vreme cât nu era privită prea îndeaproape, mergea. Excepție făceau toți cei care îl ajutaseră.

– Tyrus știe, nu? zise ea, cu răsuflarea tăiată și roșie la față, de rușine.

Boyd încuviință cu o înclinare a capului și adăugă:

– Dacă înseamnă ceva pentru tine, a trebuit să-l strâng cu ușa și să fac apel la toate favorurile cu care îmi este dator. Nu voia să mă ajute. Nu e foarte priceput în a ține un secret. Și a trebuit să-l conving că o să ne căsătorească atunci când revenim pe corabie, sau altfel n-ar fi fost de acord niciodată.

– Asta nu se va întâmpla!

– Evident, răspunse Boyd, oftând.

Explicațiile lui n-au fost de nici un folos. De fapt, îi atâțară furia și mai tare. Iar acum mai adăuga și stânjeneala la toate celelalte.

– Nu-mi vine să cred că m-am lăsat dusă, fie și doar o clipă, de povestea asta ridicolă cu mersul în somn. Nu, de fapt, nu-mi vine să cred că ai putut să o născocești. Dacă tot ai de gând să minți, cel puțin fă-o astfel încât să fii credibil.

– Presupun că ar fi trebuit să iau întâi niște lecții.

Katey rămase cu gura căscată.

– Îmi pare rău, zise Boyd imediat, spășit.

– Nu te cred! De fapt, n-o să te mai cred niciodată. Tu, domnule, nu ești deloc de încredere! Ai permis ca pofta asta carnală a ta să-ți întunece judecata de prea multe ori. Dar acum! Acum nu mai

încape iertare! Cum ai reușit, mă rog, să mă aduci până aici fără să mă trezesc? Inspiră adânc, înțelegând deodată. M-ai adormit, nu-i așa? Cu ce? Cum?

– Nu fi absurdă. Poate că doctorul Philips pregătește un preparat soporific foarte puternic uneori, atunci când am nevoie, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să-l folosesc. Nu ți-aș face așa ceva, Katey. Ai cuvântul meu.

– Atunci cum ai făcut?

– Nu a fost nimic plănuit. M-am gândit la asta, recunosc, după ce ți-am propus să mergem împreună la mal și tu m-ai refuzat categoric. Dar nu aveam cum să te duc la mal fără să te trezesc, așa că am renunțat la idee – până aseară, când ai băut atât de mult vin, încât nici nu-ți mai amintești cum ai ieșit împleticindu-te din cabina lui Tyrus. Recunoaște. Nu-ți mai amintești, nu?

Așa era, dar tot nu-l credea. Obrajii lui Boyd deveniseră prea roșii când pomenise de praful de dormit.

– N-aș avea cum să-mi amintesc, nu, dacă mi-ai strecurat praful acela în băutură? zise ea, tăios.

– La naiba, ar fi fost mult mai ușor și mai puțin stresant pentru mine, dacă o făceam, dar nu a fost așa!

– Mincinosule!

– Tu asculți măcar ce-ți spun?

– Meriți gestul acesta de politețe?

– Tu ai cerut o explicație. De ce aș mai risca o minciună acum, când oricum m-ai prins? Așa că, de data asta ascultă-mă cu atenție. Nu te-am drogat! Și nici nu ți-am umplut paharul cu vin, tu ai făcut-o. Nici măcar n-am stat lângă tine. Când am văzut că ai golit carafa din dreptul tău, l-am îndemnat pe Tyrus să mai ceară vin. Eu nu eram la fel de amețit, așa că am recunoscut că este o ocazie nesperată, așa că am profitat de ea. Tu ai mai băut cam un sfert din cealaltă carafă înainte de a pleca să te culci. Fără ca măcar să spui noapte bună, să știi. Atât de cherchelită erai.

Katey nu avea cum să nege și chiar își amintea că își turnase câteva pahare de vin. Nu îl mai făcu imediat mincinos, ci în schimb îl luă în râs:

– Ce era așa de stresant pentru tine? Nu ai fi făcut-o dacă ai fi crezut că pot să mă trezesc.

– Era un risc pe care eram dispus să mi-l asum. Dacă te-ai fi trezit știam că o să dureze zile întregi până ți-ar fi trecut supărarea...

– Zi mai bine ani... nu, secole!

– De aceea am fost așa de bucuros că nu te-ai trezit. Eram sigur că o să-o faci după ce ne-a potopit valul acela, dar n-ai făcut-o. Doar te-ai strâns mai tare la pieptul meu.

Katey roși furioasă când îl auzi. Nu era răspunzătoare de ceea ce făcea în somn.

Ca să-l pună din nou în defensivă, zise:

– Dacă nu minți, de ce-ai roșit așa când ai pomenit de praful somnifer?

– Nu e din motivul pe care îl bănuiești tu.

Obrajii lui se împurpurară iar. Bănuitoare, Katey își încreți fruntea, dar curiozitatea era prea mare.

– Tu de ce îl folosești?

– Nu contează, zise el, și mai stânjenit.

– De ce?

– Chiar nu are importanță...

– Pentru mine are. Vreau să știu de ce fața și vocea îți par așa de vinovate.

– Pentru că sufăr de rău de mare. Poftim, acum ești mulțumită? Katey, asta e ceva ce nici măcar familia mea nu știe. Ăsta e motivul pentru care nu sunt eu însumi căpitanul corăbiei mele. De fiecare dată când ridicăm ancora mi-e rău timp de câte patru zile. De aceea n-o să mă vezi în următoarele patru zile după ce plecăm de aici.

– Patru zile? Mai degrabă pe veci. Crezi că am de gând să cred așa ceva? Acum să-mi spui adevărul.

– Ăsta e adevărul. Și de aceea am ajuns așa de disperat, încât am făcut ceea ce-am făcut.

Cuvântul *disperat* o făcu să se gândească la dorințele lui. Ea crezuse că își riscase viața, sărind peste bord ca să o salveze, că îi era datoare pentru asta. Dacă nu i-ar fi trecut niciodată prin minte asta, oare ar mai fi inițiat partida de sex de astăzi? Nu știa și era prea furioasă ca să se gândească la acest lucru.

– Toate astea doar ca să faci dragoste cu mine? zise ea, cu glasul sugrumat, privindu-l intens.

– Dacă nu voiam decât să te bag în patul meu nu te-aș fi adus pe insulă. Am fost în cabina ta, Katey, și tu erai amețită. Ar fi fost o chestiune simplă să fac dragoste cu tine acolo. La dracu', probabil că nici măcar nu ți-ai mai fi amintit până dimineață! Dar nu acesta a fost motivul pentru care am plănuit ziua aceasta pentru noi. Ci pentru că m-am petrecut mai mult timp în cabina mea, simțindu-mă rău, decât să stau cu tine și să te curtez.

– Să mă curtezi? izbucni ea. Așa numești tu bolboroselile cu „mărită-te cu mine"?

– Dat fiind că ești singura femeie cu care am vrut vreodată să mă însor și singura căreia i-am bolborosit cuvintele acelea, presupun că am nevoie de lecții și pentru curtat.

– Încep să cred că ai nevoie de lecții de viață. Acum înțeleg de ce Anthony Malory vă numește barbari, pe tine și pe frații tăi.

– El și James o fac intenționat, ca să ne scoată din fire.

– Nu te păcăli singur, pufni Katey. În cazul tău, este absolut adevărat!

De data asta atinsese o coardă sensibilă. Cu buzele strânse, Boyd vru să răspundă, dar apoi văzu că echipajul lui era gata să coboare o barcă la apă. Le făcu cu mâna să nu o facă, merse de-a lungul plajei și trase barca *Oceanus* dintre tufișuri.

Aflată pe urmele lui, Katey îl auzi spunând:

– Poftim, acum ești fericită? Am salvat afurisita de barcă.

Ea nu era fericită. Mai nefericită decât atât nici că se putea. În scurta călătorie până la corabie furia i se domoli și acum încerca să-și înăbușe sentimentele rănite. Boyd era și el tăcut.

Înainte însă de a urca înapoi la bord, îi spuse totuși:

– Chiar îți dorești ca ziua de azi să nu fi existat?

Katey nu-i răspunse.

Capitolul 41

Boyd băuse prea mult cu o seară înainte, la cina luată cu Katey. Dacă ar fi fost treaz și-ar fi venit în fire și n-ar fi încercat niciodată

o astfel de figură. Dar așa, imediat ce îi venise ideea, trecuse la acțiune. Nu era timp destul ca să o gândească până la capăt.

Dădea la vâsle spre corabie, cu ochii la Katey, așezată în partea din față a bărcii, cu spatele la el, și își făcea reproșuri. Pe cine încerca el să păcălească? Din disperare ajunsese să facă așa ceva și tot din disperare trebuia să o ducă până la capăt.

Dar cu adevărat nu plănuise să facă amor cu ea. Nu visase nicicând că acesta va fi rezultatul zilei petrecute cu ea pe plajă. Nu voise decât să fie un timp împreună, undeva unde s-o poată cunoaște mai bine, fără camerista ei prin preajmă, așa cum se întâmplase când vizitaseră Cartagena. Și avea nevoie să stea pe teren ferm. Faptul că își petrecea cea mai mare parte a timpului în cabina lui nu-l ajuta deloc. Iar când reușea totuși să fure câteva clipe cu ea pe corabie, o dorea atât de tare încât reușea să se poarte complet prostește.

Frații Malory îi dăduseră sfaturi bune, dar el nu era ca ei. El era marinar. Nu stătuse niciodată prea mult timp într-un port. Nu avusese niciodată timp de subtilități când venea vorba de femei, așa că nu mai încercase niciodată așa ceva. Iar sentimentele lui față de Katey îi stăteau în cale. O dorea așa de afurisit de tare, că nu reușea să fie el însuși în preajma ei. Până astăzi. Pentru scurt timp. Prea scurt. Ar fi trebuit să-i omoare pe afurisiții ăia de pirați pentru că întrerupseseră ceea ce fusese cea mai dulce zi din viața lui.

Tăcerea lui Katey îl omora. Nu-i răspunsese la întrebare, dar și asta era un fel de răspuns. Bineînțeles, acum ea și-ar fi dorit ca ziua de azi să nu fi existat. Dar înainte de a afla ce făcuse el ca să fie singuri pe plajă, nu părea să fi regretat vreun pic. Dar tot nu voia să se mărite cu el. Îndărătnică femeie! Doamne, dar îl întrebase dacă vrea să o aștepte! Acum o să se considere norocos dacă ea n-o să vrea să rămână tot restul călătoriei în cabina ei. De fapt, o să fie norocos dacă n-o să părăsească *Oceanus* de tot în următorul port.

Ajunseră la vas, și Katey urcă scara destul de în grabă, așa că Boyd fu surprins să o găsească tot pe punte când reuși și el să urce la bord, în urma ei. Era și Tyrus acolo, cu un aer profund rușinat, motivul, probabil, pentru care ea era încă acolo. Nu avea de gând să-l scutească de furia ei.

– Ian te uită, căp' tane, strigă un membru al echipajului, de la pupa. N-am pierdut-o.

Omul nu vorbea despre Katey, desigur. Tocmai privise prin ochean, dar nu se uita în direcția vasului de pirați.

– Despre ce corabie vorbește? îl întrebă Boyd pe Tyrus.

– Despre corabia lor, zise Tyrus, făcând un semn din cap, spre spatele lui Boyd. Au mers pe aceeași rută din nordul Mediteranei, au dat peste noi acum câteva ore și au urcat la bord. Corabia lor ne urmărea, dar i-am pierdut din vedere acum câteva ore, când am ocolit insula.

Boyd se întoarse brusc, să vadă despre ce vorbește Tyrus, și rămase încremenit. Sprijiniți de copastie, amândoi cu o expresie impenetrabilă, erau Anthony și James Malory. James arăta exact ca în ziua când se urcase ultima dată la bordul lui *Oceanus* – și îi furase încărcătura! –, cu mulți ani în urmă, când se amuza ducând viața unui gentleman pirat în Caraibe. Cămașa albă era lejer băgată în pantalonii strâmți, cu părul blond în vânt și un inel de aur în ureche. Nici Anthony nu arăta la fel de imaculat ca de obicei, cu mânecile cămășii sale albe suflecate de căldură. Lui Boyd nu-i venea să-și creadă ochilor. Nici nu-i observase când urcase la bord. Nu-i venea în minte nici un motiv pentru care cei doi erau acolo. Apoi își dădu seama și păli.

– Georgina?

– Are ceva serios de împărțit cu tine, dar în rest e bine, zise James.

– Frații mei?

– Habar nu am, răspunse James. Dar sunt probabil la fel de bine ca atunci când i-ai văzut ultima dată.

Culoarea îi reveni înapoi în obraji, brusc liniștit, dar apoi se încruntă repede.

– Atunci ce căutați aici?

Întrebarea nu se adresase unuia din ei anume, dar Anthony a fost cel care răspunse:

– Am venit să o iau pe Katey și să te omor pe tine.

Cum rostise vorbele fără nici o schimbare de expresie, Boyd presupuse că Anthony vrea doar să-l enerveze, ca de obicei. Auzind însă remarca lui, Katey izbucni:

– Un plan splendid, după părerea mea, în ambele puncte, zise ea către cei doi Malory. Dar poate că o să vreți să așteptați și să-l omorâți când ajungem pe uscat. Aici, pe corabie, sigur v-ar câștiga simpatia cu răul lui de mare. Probabil că o să înceapă dintr-o clipă în alta – mai adăugă ea, în timp ce corabia începea să se legene pe valuri –, și e greu să omori un om când vomită pe tine.

Boyd gemu în sinea lui.

– Mulțumesc, Katey. Exact acei doi oameni care aș fi preferat să nu afla asta.

– Cu multă plăcere, i-o întoarse Katey, rapid. Și pentru că tot vorbesc cu tine deocamdată, îți spun acum la revedere. Dacă o se te mai întâlnesc vreodată, Boyd Anderson, te rog să te prefaci că nu mă cunoști. Te pricepi la prefăcătorii la fel de bine ca mine, așa că sunt convinsă că o să reușești perfect.

Porni pășind apăsat în direcția cabinei ei, sub privirile celor patru bărbați care o urmăreau cum pleacă. De fapt, James aștepta până când ea dispăru din vedere, apoi începu să râdă, îndoindu-se de mijloc. Boyd își adună puterile pentru o porție bună de râs – pe seama lui. Nu trebui să aștepte prea mult.

– Toată familia lui se ocupă de nave și lui nu-i „prieste" marea, zise James, hohotind în continuare de râs. E genial. Și fac pariu că familia nici nu știe. Probabil ar trebui să ne ținem gura, mai zise el, către fratele său, de astă dată.

– Cum să nu, răspunse Anthony. O s-o strig în gura mare, până ce o s-o afle și ultimul membru al companiei Skylark și toată familia lui.

– Asta presupune că va fi încă în viață, ca să suporte rușinea, spuse James, vădit amuzat în continuare. Așadar, nu ai de gând să-l omori chiar acum?

– Doar puțin, răspunse Anthony, și îl pocni pe Boyd drept în figură, cu pumnul.

Acesta fusese luat complet pe nepregătite. Chiar nu se aștepta la asta. Dar Anthony fusese foarte iute. Probabil că ar i-ar fi tras pumnul acela și dacă Boyd l-ar fi anticipat.

– De ce sunteți aici, voi doi? întrebă Boyd, ridicându-se de pe jos.

– La asta ți s-a răspuns deja, zise James, sprijinindu-se iar de balustradă, cu brațele încrucișate.

Faptul că James se așeza confortabil, să urmărească spectacolul, ar fi trebuit să-l pună pe Boyd în gardă, dar, la naiba, Anthony reuși să-i mai tragă una. De astă dată, pumnul nu îl doborî pe Boyd, dar obrazul începu să-i zvâcnească de durere. Nu îi luă seama și-și ridică pumnii. Nu avea de gând să se lase prins cu garda jos și a treia oară.

Zâmbi chiar ușor, când îi spuse lui Anthony:

– Știi, de ani de zile aștept momentul acesta, ocazia să-mi încerc forțele cu un maestru, așa cum te-am considerat întotdeauna pe tine.

– Trebuia să spui, yankeule. Aș fi fost bucuros să-ți fac pe plac.

– Aș vrea totuși să știu de ce îmi îndeplinești cea mai fierbinte dintre dorințe? întrebă Boyd. Apoi adăugă, politicos: Dacă nu te superi?

– Dacă nu era Katey furioasă pe tine, ceea ce înseamnă că nu ai reușit să o seduci, până la urmă, m-aș fi abținut și eu, îl informă Anthony.

Boyd își frecă ușor obrazul.

– Asta la tine se cheamă că te-ai abținut?

Anthony ignoră întrebarea și continuă:

– De vreme ce nu ai reușit, nu trebuie să te omor. Totuși, sunt obligat să lămuresc definitiv că trebuie să-ți ștergi de pe lista ta cu opțiuni ideea de o seduce pe fiica mea. De fapt, în ceea ce...

– Ce a ta?

Anthony nu se opri din cauza acelei întreruperi.

–... o privește, nu ai nici o opțiune. Ar trebui să fie atât de îndrăgostită de tine încât să o facă literalmente bolnavă și doar atunci m-aș gândi dacă voi permite încă unui Anderson să devină un membru apropiat al familie mele. Cum lucrurile nu stau, vădit, astfel, tu, dragă băiete, o să stau dracului departe de ea.

Fără să-i vină a crede, Boyd se întoarse spre James, ca să afle adevărul.

– Bate câmpii, nu?

– Mi-e teamă că nu, yankeule.

– Dar ea e la fel de americană ca și mine! Cum poate să fie fiica lui?

– În felul în care se întâmplă de obicei, îmi închipui, zise James, sec.

– Știi ce vreau să spun, replică Boyd, din ce în ce mai frustrat.

James ridică din umeri.

– E o poveste lungă. E destul dacă spunem că e cu adevărat o Malory. Ceea ce nu e deloc bine pentru tine, nu-i așa?

Acel „deloc bine" însemna foarte multe și o parte veni peste el imediat. Pentru a treia oară Boyd a fost luat prin surprindere și pus la podea. Dar de data aceasta se ridică, gata să lovească.

Capitolul 42

– Când ai de gând să-i spui? îl întrebă James calm pe fratele său.

Stăteau la copastia corăbiei lui James și priveau cum *Oceanus* încerca să-i ajungă din urmă, de la distanță. Nu avea să se întâmple decât dacă el ar fi îngăduit acest lucru.

Maiden George, așa cum își rebotezase corabia când o cumpărase, cu câteva luni în urmă, ca să o ducă pe Georgina în Connecticut, era numită după soția lui, dar și în memoria lui *Maiden Anne*, corabia pe care trăise atâția ani. Vasul acesta era mai rapid, dar numai pentru că renunțase la toate tunurile de pe ea înainte de a porni în căutarea lui *Oceanus*. Dacă ar fi fost atacați nu puteau decât să scape cu fuga, al naibii de repede.

Să navigheze neînarmați făcuse din călătorie ceva oarecum periculos, dacă luau în calcul acțiunile piratерești violente din Marea Mediterană, dar preferaseră viteza, pentru că Anthony se suia pe pereți de nerăbdare. Și pe bună dreptate. Ei îl învățaseră pe Boyd cum să facă să o seducă pe fată. Așadar, era imperativ să îi găsească, pe el și pe Katey, înainte ca asta să se întâmple.

James îngăduise o dată, deliberat, ca *Oceanus* să îi ajungă din urmă. Dar totul se transformase într-un schimb de răcnete care îl înfuriase pe Anthony, pentru că nu-l putea ajunge pe yankeu, ca să-l mai pocnească nițel. Katey, care acum era la bordul lui

Maiden George, nu urcase pe punte, să îi audă, ceea ce era un lucru bun. Femeile tind să devină miloase când văd chipul desfigurat al cuiva pe care îl cunosc, și fața lui Boyd intra în mod clar în această categorie. Era posibil ca Boyd să fi sperat că se va întâmpla exact așa, de vreme ce le strigase să se oprească și să poată vorbi cu Katey.

Când Katey ajunse pe puntea corăbiei *Maiden George*, cu bagajele și servitorii ei, nu îl văzuse pe Boyd, pentru că fusese dus deja la cabina lui, inconștient.

– Deci?

– Aș prefera să mai aștept, până când nu mai arăt ca un panda, bombăni Anthony.

– Ți-a învinețit doar un ochi, chicoti James, nu pe amândoi. Dar trebuie să admit că s-a luptat bine. Surprinzător. Cred că nici tu nu te așteptai, nu?

– Nu m-am bătut niciodată cu el în ring. Din câte am auzit, aștepta o invitație. Mi-aș fi dorit să fi spus mai devreme. Aș fi preferat mai mult să știu dinainte că meciul acesta avea să fie așa de al dracului de lung.

– Presupun că nu ar trebui să fiu surprins, dacă mă gândesc bine, spuse James. În Connecticut, mezinul a petrecut mai mult timp admirându-mi talentul pugilistic decât să încerce să mă învingă, cu frații lui. Dar erau cu toții destul de abili cu pumnii, yankeii ăia. Cea mai rea a treia înfrângere din viața mea, de fapt.

– Ați fost unul contra cinci. Perfect de înțeles, bătrâne. Bărbații din neamul Anderson nu sunt chiar micuți de statură. Și celelalte două înfrângeri?

– Tu și ăi mai mari, desigur, îi aminti James lui Anthony. Când am adus-o pe nepoata noastră acasă, după ce-am fugit cu ea, în vara aceea de demult.

– Tu te-ai lăsat învins, pentru că te simțeai vinovat, sau cel puțin așa ai recunoscut într-un final. Când a fost a treia oară?

– Odată, în Caraibe, când a sărit pe mine o tavernă întreagă plină cu ticăloși.

– Te-ai trezit vorbind când nu era cazul, nu?

– Ți-am povestit, deci?

– Se prea poate, dar am avut prea multe șocuri în ultimul timp. Nu-mi vine în minte.

– De fapt, crezuseră că am murit. M-au bătut într-așa un hal în seara aceea, că m-au aruncat de pe chei, ca să ascundă fapta. Așa l-am cunoscut pe tatăl lui Gabrielle și am ajuns să-i datorez viața, o datorie pe care a vrut să mi-o achit în vara aceasta, când m-a rugat să fiu sponsorul fetei pentru intrarea în societate. El și secundul lui m-au scos din apă.

– Acum îmi amintesc, zise Anthony, râzând. Ai pomenit de asta atunci când ai explicat de ce ții o fiică de pirat sub acoperișul tău. Dar îți dai seama că fiecare dintre aceste bătăi a fost cel puțin unul contra trei. N-ai fost niciodată înfrânt într-un meci unu la unu, nu-i așa? Nici măcar cu mine.

– Nici tu n-ai fost învins. Suntem suficient de înțelepți ca să terminăm meciul înainte de a ne învineți unul pe celălalt prea tare.

– Desigur. Nu putem să ne supărăm nevestele din pricina asta.

– Deci, când ai de gând să-i spui?

James aruncase întrebarea ca să-l prindă pe Anthony nepregătit, după ce îi distrăsese atenția în altă parte, dar fratele lui îl privi enervat și îl amenință:

– Nu insista. Nu este un subiect care se ivește în fiecare zi. N-o să-i placă să audă că bărbatul despre care în toți acești ani a crezut că este tatăl ei, de fapt n-a fost.

– E totuși cel care a crescut-o. Ce o să afle nu o va face să-l iubească mai puțin.

– Sigur că nu, dar va fi un șoc, orice s-ar spune. Adeline și soțul ei au mințit-o pe Katey. Și amândoi au murit, așa că n-ar fi aflat niciodată adevărul. Familia Millard nu s-a obosit să-i spună, încheie Anthony, dezgustat.

James nutrea și el același dezgust.

– Letitia Millard a recunoscut că abia dacă i-a permis să intre pe ușă. La dracu', nici pe noi nu avea de gând să ne lase să intrăm. Al dracului de enervantă femeie, cu gura ei pungită.

Își aminteau amândoi de ziua când fuseseră în vizită la Millard. Nu stătuseră mai mult de zece minute în casa aceea și trebuiseră să dea buzna când Letitia le deschisese chiar ea ușa. Încercase să le-o închidă în nas și refuzase categoric să le îngăduie să stea de vorbă cu mama ei.

Întărise ceea ce scrisese în bilet, că Katey era bastarda lui Anthony, dar ei nu erau dispuși să o creadă pe cuvânt. Femeia era prea furioasă. Se făcuse roșie la față când îl văzuse pe Anthony și țipase la ei să plece. Nici măcar nu îl recunoscuse pe James.

Curiozitatea acestuia nu îi dăduse pace. O întrebase de-a dreptul:

– Ce ai împotriva familiei mele?

– Cine ești dumneata? a fost răspunsul ei.

– Un Malory, din familia pe care se pare că o disprețuiești atât.

Letitia pufnise doar și își chemase slugile ca să-i arunce afară, o tentativă încheiată destul de abrupt, cu valetul întins pe pardoseală și majordomul fugind în direcție opusă.

Fuseseră nevoiți să-și facă drum pe lângă Letitia, ca să ajungă la etaj și s-o găsească pe mama ei. Letitia striga în continuare că mama ei nu se simte destul de bine ca să discute cu ei. Din păcate, spusese adevărul în acest caz.

Încăperea mirosea a doctorii, a fum de lumânare și a boală. Toate ferestrele erau închise; chiar și draperiile erau bine trase. Iar bătrâna din pat părea mai degrabă fără cunoștință decât adormită. Lângă pat era o tânără cameristă care tricota. Nu părea deloc îngrijorată de starea lui Sophie, dar existau servitori cărora nu le pasă de stăpânii lor, pentru care o slujbă era la fel de bună ca oricare alta.

Letitia îi urmase desigur la etaj. Încă furioasă pe ei și pe neputința ei de a le împiedica intruziunea, măcar se oprise din țipat.

– Să nu o treziți. De o săptămână e răcită. Nu e destul de puternică pentru a-i face față.

Letitia le dăduse informația în șoaptă. Se pare că își iubea mama, dar și că era exagerat de protectoare. Era de înțeles. În mintea ei, Sophie era tot ce-i mai rămăsese. Dar dragostea poate să sufoce, și faptul că o îngropase pe bătrână în întunericul acela sufocant era o exagerare de acel soi.

– Aerul proaspăt ar fi mai benefic, nu crezi? remarcase James.

Letitia nu era deschisă la sugestii venite din partea lor.

– Aerul proaspăt e prea rece în timpul acesta din an.

– Dar lumina, nu, bolborosise Sophie, din pat.

– Întunericul te ajută să dormi, mamă, și somnul te ajută să te faci bine.

– Am dormit prea mult și am respirat prea mult fum de lumânare. Dacă e ziuă, dă-mi puțină lumină.

Făcuse semn cameristei să deschidă draperiile.

– Aș vrea să văd cine mă vizitează.

Bătrâna nu părea să fie chiar în pragul morții. Dar era evident bolnavă, avea vocea răgușită de la atâta tuse. Era palidă, lucrul care se văzu de îndată ce camerista trase draperiile, așa cum i se ceruse. Cei doi nu veniseră totuși ca să o istovească. Dacă Letitia ar fi fost de încredere, nici nu ar fi urcat la etaj. Dar furia acesteia și lipsa de bunăvoință cu care îi întâmpinase puseseră sub semnul întrebării tot ceea ce spunea. Și nu ar fi durat prea mult ca să facă verificarea pentru care veniseră.

Anthony ajunsese la aceeași concluzie și trecuse direct la obiect.

– Lady Sophie, au trecut mulți ani, dar poate că vă amintiți că eu am curtat-o pe Adeline înainte ca ea să plece din Anglia, acum vreo douăzeci de ani.

– Sir Anthony, ai o față greu de uitat. Foarte greu de uitat. Asta făceai?

– Mă scuzați?

– O curtai pe fiica mea? Restul familiei mele avea impresia că intențiile dumitale nu erau deloc onorabile, că nu făceai decât să de distrezi cu ea.

Anthony se îmbujorase ușor. Dar pentru că avea faima unui crai notoriu nu era în poziția de a răspunde insultei, chiar dacă acuzația era total deplasată în acest caz.

– Speram să mă pot căsători cu ea, spusese el, doar.

Nerăbdarea lui James ajunsese la maximum deja și curiozitatea era gata să o ia razna. Poate că Anthony ajunsese la concluzia că nu vrea să o împovăreze pe femeia în suferință cu amintirile neplăcute, dar James era de altă părere. Tocmai se pregătea să pună chiar el întrebarea, dar nu a mai fost nevoie.

– Înțeleg, zisese Sophie, pe un ton și cu o expresie brusc întristate. Atunci poate că ar trebui să știi că ți-a făcut un copil.

– Mamă, i-am spus deja acest lucru, se grăbise Letitia să se plângă. Pe mine nu a vrut să mă creadă.

Sophie oftase, dar răspunsese dezaprobator, probabil nu pentru prima dată.

– Atitudinea ta, Letty, nu lasă loc de îndoială.

James era gata să izbucnească în râs, dar se abținuse. Anthony era din nou șocat, după ce mai auzise încă o dată – și de astă dată era dispus să creadă – că, într-adevăr, Katey era a lui.

Își domolise însă emoțiile, cât să spună:

– Vă mulțumesc, Lady Sophie. Sper să vă refaceți curând. Poate că atunci vom putea discuta mai pe îndelete.

– Voi aștepta cu nerăbdare clipa, Sir Anthony.

După aceea, îi permiseseră Letitiei să-i împingă afară din odaie. Când coborau scările spre ieșire, le spusese:

– Să nu mai veniți. Amintirile acelea o fac pur și simplu nefericită. Nu are nevoie de așa ceva la vârsta ei.

Cei doi nu îi răspunseseră. Primiseră răspunsul după care veniseră, dar Katey nu știa încă această informație. Nu-și pusese nici o întrebare despre remarca lui Anthony, că veniseră tocmai ca să o ia cu ei. Urcase pur și simplu la bordul lui *Maiden George* și de atunci rămăsese în cabina unde fusese condusă. Părea supărată și preocupată de Anderson și mocnea pe dinăuntru. Dar probabil că va ajunge să-i întrebe înainte ca ziua să se încheie.

James se gândea că poate să aștepte până atunci, ca să afle cum se va descurca fratele lui în această privință și cum va reacționa noua lui nepoată la aflarea răspunsului. Nici o clipă nu ar fi recunoscut că era și el puțin nervos gândindu-se la ce fel de reacție va avea Katey. Așa că își putea imagina cum se simțea Anthony.

Se prea poate ca amândoi părinții ei să fie englezi, dar Katey se născuse și crescuse în America, până la urmă. Și chiar dacă James era însurat de opt ani cu o americancă, felul în care gândeau americanii îl uluia încă uneori. La naiba, de fapt i se întâmpla destul de des. Așa că s-ar putea ca până la urmă lui Katey să nu-i facă plăcere să fie parte din familia Malory.

Greu de crezut, dar posibil, totuși. Mai ales pentru că Boyd Anderson avea frați bine înfipți de acum în familie, iar Katey era evident că nu-i iertase încă pe Boyd pentru că o tratase ca pe o infractoare. Sau acum furia ei avea alt motiv? Pe James nu l-ar fi surprins câtuși de puțin. Yankeul era la urma urmelor un temperamental.

Capitolul 43

– Te simți mai bine? o întrebă Grace, vârându-și capul pe ușă.

– Nu mi-a fost greață, zise Katey.

– Nu, dar ai fost în dispoziția ta de „nu-mi adresa nici un cuvânt", pe care o ai tot mai des în ultima vreme, bombăni Grace. Am învățat să recunosc semnele de-acum.

Grace însăși era într-o dispoziție proastă și era de înțeles.

Mai devreme, când Katey o găsise pe Grace pe *Oceanus*, aceasta răcnise la ea:

– Ai fost la un picnic! Nu puteai să-mi spui înainte de a pleca? A trebuit să-l urmăresc pe căpitan o oră, înainte de-a se obosi să-mi explice de ce-ai dispărut.

– Strânge-ne lucrurile, ne mutăm pe altă corabie, a fost tot ce-i spusese Katey.

– Când?

– Acum sau de îndată ce corăbiile ajung destul de ca să abordeze.

– Bine, dar... de ce?

– Pentru că frații Malory au venit să ne ia.

– Dar... de ce?

– Nu știu și nici nu-mi pasă. Poate că doar glumeau. Frații ăștia doi mi se pare că au obiceiul să facă asta și să pară că vorbesc serios. De fapt, probabil că glumeau, pentru că au mai spus și că o să-l omoare pe Boyd și doar nu vorbeau serios.

– Atunci, nu plecăm?

– Ba da. Indiferent care e motivul adevărat care i-a adus aici, o să-i fac să se țină de cuvânt, că au venit „să ne ia". Au o corabie și nici măcar nu-mi pasă încotro se îndreaptă, deși bănuiala mea este că se întorc în Anglia. Sunt doar fericită să plec de pe această navă.

– Cum rămâne cu înțelegerea de închiriere?

– A fost doar o înțelegere verbală și, în plus, chiar mă îndoiesc că Boyd o să aducă vorba despre ea în acest moment. Închirierea lui *Oceanus* a fost o idee bună și ar fi continuat să fie la fel – dacă proprietarul ei n-ar fi insistat să vină cu noi.

– Dar...

– Fără alte „dar", i-o retezase Katey, încă prea furioasă ca să dea explicații lungi.

Scuza acelui picnic pe care i-o dăduse lui Grace nu făcuse decât să-i alimenteze lui Katey furia, de vreme ce ar fi pus pariu că Boyd nu se gândise defel la servitorii ei și la cum să le explice dispariția ei. Sau credea, de fapt, că nu vor observa că ea lipsise de pe corabie toată ziua. Sau poate credea despre ea că este o stăpână indiferentă și autoritară, care nu făcea decât să le dea ordine, fără să-și rezerve timp ca să le explice ceva.

Tyrus inventase explicația cu picnicul, care era mai bună decât nimic și cu siguranță mai bună decât adevărul, cu care fusese și el la curent. Dar scuza aceea tot o făcea pe Katey să pară indiferentă, pentru că nu o prevenise pe Grace dinainte.

– Îmi pare rău că nu m-am gândit să-ți las un bilet, îi spuse ea lui Grace acum, ridicată în pat, cu un aer vinovat, așa cum se simțea. A fost o... o hotărâre de moment, să mergem la țărm. Boyd a vrut să văd răsăritul de soare de pe plajă.

O mințea pe cameristă! Nu era pentru prima dată, desigur, dar asta era o minciună *reală*, nu genul celor pe care le născocea ca să o distreze pe Grace.

– Și l-ai văzut? întrebă Grace, curioasă, în timp ce se apuca să despacheteze din nou cufărul lui Katey.

– Nu, dar l-am văzut din barcă, atunci când ne întorceam. A fost minunat, se reflecta în cei câțiva nori subțiri din apropiere, și în apă.

Katey roși imediat. Nu era obișnuită să mintă de-adevăratelea, mai ales nu pe Grace. Trebuia să nu mai continue și să schimbe pur și simplu subiectul!

– Pare să fi fost o ieșire drăguță, zise Grace, cu o urmă de regret. Ce n-a mers?

Katey gemu fără glas.

– Când s-a mai întâmplat ca bărbatul acela să nu facă un lucru care să mă scoată din sărite? A adus iar vorba despre căsătorie și n-a vrut să o lase baltă.

Grace se întoarse spre ea, cu ochii holbați.

– Din nou? Când a fost prima dată?

– A fost ceva neplănuit. Din senin, fără ca măcar să existe o conjunctură, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Am fost insultată.

Grace oftă.

– Cum poți să te simți insultată când ți se face un astfel de compliment?

Katey nu avea de gând să-i spună cameristei ei că Boyd pomenise tot într-o suflare și că vrea să facă amor cu ea.

– A fost din cauza propunerii neașteptate, se eschivă ea. Nu știu de ce, dar nu-i trece prin cap că aș vrea să fiu mai întâi curtată.

Grace chicoti auzind-o și zise, pe tonul ei superior „știu-mai-multe-decât-tine":

– Am avut eu senzația că ești îndrăgostită peste urechi. Nu știu de ce te-ai ascuns. De ce nu vrei să îl scutești și pe el, și pe tine de chinurile voastre și să te măriți cu omul?

– Nu sunt îndrăgostită.

Grase pufni.

– Eu te cunosc, ai uitat? Dai toate semnele, încă de când l-ai întâlnit din nou pe Boyd Anderson. Ești îndrăgostită cu adevărat și de-a binelea, așa că nu mai încerca să negi.

Katey scutură din cap.

– Simt o atracție, desigur. Cum să nu-l găsesc chipeș? Îndrăgostită, poate foarte puțin. Dar emoțiile lui sar de la o extremă la alta și nu sunt sigură că vreau să am de-a face cu un astfel de comportament tot restul vieții mele.

Asta era cea mai mare minciună. Aflase astăzi cum era Boyd când nu tânjea după ea. Îi arătase o față total diferită a lui, ca și cum ar fi fost două persoane diferite. Iar de Boyd cel jucăuș și relaxat era mult prea ușor să te îndrăgostești. Prea ușor.

– Nu aveam de gând să mă mărit până când nu terminam călătoria asta.

– Iubirea nu ține cont de planuri, Katey. Niciodată. Pur și simplu se întâmplă.

– Nu sunt de acord. Poate fi evitată, sugrumată din fașă. Poți să-ți iei măsuri ca să nu se întâmple.

– Atunci de aceea am sărit dintr-o barcă în alta, cum se spune? Nu e doar pentru că ești din nou supărată pe el și fugi de dragoste?

Katey scrâșni din dinți.

– Nu, ți-am spus deja. Frații Malory au venit să mă ia cu ei, cel puțin așa au spus. Și mi s-a părut un moment bun ca să iau o pauză de lângă Boyd Anderson. Una permanentă.

– Pentru că ești supărată pe el.

– Bine! Pentru că sunt supărată pe el!

Lui Grace îi revenise tonul „știu-mai-multe-decât-tine":

– Dacă te îndepărtezi de el nu înseamnă că sentimentele tale vor slăbi în intensitate.

Pentru că tot ceea ce simțea Katey era furie, chiar spera că nu va fi cazul. Nu ar fi vrut să navigheze tot drumul până în Anglia mocnind de supărare. Dar știa că Grace nu despre asta vorbea.

– Nu-l iubesc, insistă ea, iar. Poate că se strecura încet în inima mea, dar deja dispare. Și faptul că n-o să-l mai văd niciodată va avea grijă de orice rămășițe de sentimente mai am pentru el.

„Vai, de-ar fi adevărat", zise ea în sine. Cât despre supărarea ei, ar fi putut să o înfrângă, era sigură de asta. S-ar putea să fie nevoie de câteva zile, ca să se liniștească, dar cum cauza acesteia nu mai era în imediata ei vecinătate, va fi mult mai ușor să o dea deoparte decât dacă l-ar fi văzut pe Boyd în fiecare zi.

– Tot nu-mi vine să cred că ai vrut să abandonezi corabia doar pentru că te-ai ciondănit cu el, comentă Grace.

– Nu pot să mă bucur de călătoria asta, dacă sunt într-o continuă stare de supărare.

– Ei, asta e destul de adevărat, cred, mai adăugă Grace. E pe urmele noastre, să știi.

– Cum?

– Au avut chiar și un schimb de replici, răcnite de pe o corabie pe alta, când *Oceanus* a ajuns corabia noastră din urmă.

– Poftim?!

Grace încuviință din cap.

– Am urcat pe punte să ascult, dar lordul cel blond mi-a ordonat să mă întorc la cabina mea și, în fine, nu mi-a venit să mă iau cu el la ceartă.

Katey se uită la camerista ei o clipă, dar apoi era gata să izbucnească în râs, după ultima remarcă a acesteia. Era perfect de înțeles de ce Grace nu voia să se certe cu James Malory. Nici Katey n-ar fi vrut.

Încercă să pară nonșalantă când o întrebă:

– Atunci, n-ai auzit ce-și strigau?

– Nu, dar tu ce crezi? Omul ți-a cerut să te măriți cu el, dar ei au fugit cu tine. Fără îndoială că te vrea înapoi pe vasul lui, ca să continue să-i facă curte.

Katey își dădu ochii peste cap.

– Boyd nu-mi făcea curte. Mă îndoiesc că știe măcar ce înseamnă asta.

– Nici tu nu știi, pufni Grace. Sigur, tu nu ai o casă unde să poată veni să te viziteze, dar ce crezi că a fost toată treaba aia din Cartagena, când și-a petrecut toată ziua cu tine? Și picnicul? Și faptul că a vrut să vadă răsăritul împreună cu tine?

Katey s-ar fi dat cu capul de masă, dacă ar fi existat una în fața ei. Două dintre cele trei lucruri pe care Grace tocmai le pomenise erau minciuni, iar cel care nu era o minciună pur și simplu nu ținea, când ea știa foarte bine că fiecare lucru pe care îl făcuse bărbatul acela era din cauza dorinței lui carnale pentru ea și nu pentru că voia să o curteze.

Grace nu terminase însă. Făcuse doar o pauză suficient de lungă ca să scoată o cutiuță din cufărul lui Katey.

– Și asta? zise Grace, întinzându-i cutia. Am găsit-o în cabina ta, când ai plecat la picnic. Se poate să fi fost adusă mai devreme. Pentru că e tot nedeschisă... înseamnă că n-ai văzut-o?

– Nu, zise Katey, încruntându-se în timp ce lua micul pachet și îi scotea ambalajul subțire, de mătase.

Când se deschise micuța cutie de lemn, căscă ochii mari. De un lanț din aur era aninat un minunat pandantiv din os, delicat sculptat, care îi aminti imediat de acasă... și de Boyd. Își puse lănțișorul la gât și apoi îl examină mai îndeaproape.

Acum Grace mustăcea.

– Drăguț, dar sigur că nu ți l-a dat pentru că ți-ar fi făcut curte. Nu că ar mai avea vreo importanță acum. Corabia lui nu ne mai urmărește, sau dacă o face a rămas mult în urmă. Am urcat să verific înainte să vin să te anunț că frații Malory te așteaptă cu cina.

Katey clipi și sări din pat, strigând:

– De ce n-ai spus așa?!

– Tocmai am făcut-o. Și nu e nevoie să intri în panică. Ce dacă îi faci să te aștepte? E...

– Nu, nu-i fac eu *pe ei* să mă aștepte, zise Katey și înșfăcă una dintre rochiile pe care Grace tocmai le pusese în garderob. Unul din frați mă bagă în sperieți. Și pe tine. Nu are rost să negi, ai spus-o chiar tu. Pare să fie învăluit tot timpul într-o mantie amenințătoare, acela! Încă nu am ajuns să mă simt relaxată în prezența lui. Celălalt, tatăl lui Judith, a fost foarte amabil tot timpul. Nu pot să neg asta. Dar în preajma lui am un sentiment ciudat care mă face să fiu la fel de agitată.

– Ciudat în ce fel?

Katey se schimba de haine și nu făcu nici o pauză când îi răspunse:

– E greu de descris. Ca și cum aș vrea să-l impresionez, de dragul lui Judith. Mă vede ca pe o eroină a fiicei sale.

Grace începu să râdă.

– Nu cred că poți să-l impresionezi mai mult de atât.

– Știu. Și presupun că nu vreau să pătez impresia pe care și-a făcut-o despre mine. N-ar trebui să conteze, dar nu știu de ce îmi pasă.

Grace îi închidea rochia la spate.

– Să impresionezi și să nu dezamăgești sunt cam același lucru, așa că este de înțeles de ce te simți astfel față de tatăl lui Judith. Ai reușit foarte repede să ai o legătură strânsă cu copila aceea. Nu mă îndoiesc de faptul că tu și Judith o să rămâneți prietene și o să țineți legătura.

– Crezi că asta e tot?

– Ce alt motiv ai avea să te preocupe ce crede Sir Anthony despre tine?

Capitolul 44

Cina a fost neplăcută. Lui Katey nu-i venea în minte un cuvânt mai potrivit să o descrie. A fost incomodă. Și faptul că James o insultase când remarcase pandantivul pe care îl purta lângă inimă, întrebând dacă era din fildeș.

Katey zâmbise și îi spusese:

– Nu, se cheamă *scrimshaw*, incrustații care au devenit destul de la modă în Noua Anglie în ultimul timp. E din os de balenă.

Bărbatul părea îngrozit.

– Porți... balenă?

Katey se îmbățoșase și răspunsese:

– Eu cred că e frumos. S-a pus mult talent și imaginație la facerea lui.

– Ai dreptate, revenise el. Foarte drăguț.

Nu știa din ce motiv, în seara aceasta cei doi erau la fel de nervoși ca și ea. Sau poate că reacționau doar la starea ei.

Mâncarea fusese totuși delicioasă. Frații Malory încercaseră chiar să poarte o conversație normală, dar fusese destul de succintă. Katey mai surprinsese destul de multe schimburi de priviri între cei doi frați, ca și cum ar fi comunicat fără cuvinte. Purtarea lor stranie începuse să o îngrijoreze. Avusese de gând să întrebe ce căutau în Mediterana. Acum era sigură că nu voia să știe.

– O adevărată nebunie din partea lui, să te ducă prin zona aceea anume a mării, îi spuse James. Este destul de caldă vremea în Caraibe. Acolo ar fi trebuit să te ducă Boyd.

– Eu n-am vrut să călătoresc atât de departe deocamdată, răspunse Katey. El îmi propusese. Eu am refuzat.

– Atunci, draga mea, vina îți aparține, zise James, fără să ezite să o dojenească. Trebuie să ții cont de ce se petrece în acea parte a lumii pe care intenționezi să o vizitezi. Cei mai mulți pirați din Caraibe au fost lichidați la sfârșitul secolului trecut. Puținii care mai acționează încă acolo nu sunt, în cea mai mare parte, altceva decât niște tipi enervanți care, dacă ești prins, te returnează familiei în schimbul unei recompense.

– Ce vrea să spună fratele meu, adăugă Anthony, este că piraților sunt cu mult mai răspândiți în Marea Mediterană. Guvernele care au avut de suferit pierderi din cauza lor nu au ajuns să fie destul de iritate ca să le declare război. O vor face, până la urmă, dar între timp, dacă piraților aceia te capturează, nu te vor reda familiei pentru recompensă, ci te vor vinde ca sclav. Este o diferență foarte mare.

Katey nu se considerase jignită. Când cineva o dojenea din grijă pentru ea, avea tendința să se simtă vinovată, nu supărată. Dar

Katey nu simțea nici un fel de emoție acum. Cel puțin nu mai vorbeau pe ocolite, ceea ce îi permisese să se relaxeze un pic.

– Am primit asigurări că vom fi relativ în siguranță dacă evităm Coasta Berberă și așa am făcut, le spuse Katey. Am fost greșit informată? De aceea ați venit să ne căutați? Știți ceva despre zona aceasta, pe care Boyd și căpitanul lui nu o știu?

– Fratele meu este exagerat de dramatic, spuse Anthony. Probabil că totul a fost în ordine.

– Nu chiar în ordine, a fost Katey nevoită să recunoască. Dacă am fi rămas pe corabie, probabil că așa ar fi fost. Dar când am făcut ieșirea aceea, atât de departe de orice așezare, ne-am expus. Azi și-au făcut apariția niște pirați. Ne-au reperat pe plajă și au venit la țărm ca să ne captureze. Boyd s-a ocupat de ambele bărci pe care le-au trimis. Nu le-ați văzut corabia îndepărtându-se în fugă imediat ce au zărit *Oceanus*?

– Am văzut ambarcațiunea mai mică, dar cum tu erai pe partea pustie a unei insule locuite, am presupus că era vorba pur și simplu despre localnici prietenoși care s-au oprit să vadă dacă nu aveți nevoie să vă ia de acolo.

– Două bărci pline, hm? zise James, pe gânduri. Câți erau?

– Șase în fiecare barcă. Boyd nici nu terminase bine cu primul grup, când a sosit a doua barcă.

– Era înarmat?

– Dacă poți numi pumnii lui o armă. Cum se pare că aveau intenția să-l vândă ca sclav, s-au străduit din răsputeri să nu-l rănească prea tare. Au crezut că vor putea să-l pună jos cu mâinile goale. N-au crezut bine.

Când o auzi, James ridică o sprânceană blondă și se uită la fratele lui.

– Te simți mai bine acum, bătrâne?

– Pentru că știe să-și folosească pumnii? bombăni Anthony. Sau pentru că după ce și i-a julit pe douăsprezece mutre i-a folosit în continuare cu succes?

– Ai dreptate, recunoscu James chicotind.

Încruntat, Anthony continuă:

– Probabil că ai fost îngrozită.

Katey clipi, realizând că de fapt nu fusese deloc așa, cel puțin nu-i fusese frică pentru sine. De fapt...

– Da, am fost îngrijorată, dar pentru Boyd, la început. M-a ascuns pe mine în interiorul insulei, apoi s-a dus să „se ocupe de ei", așa a zis. Eu eram prea agitată ca să stau locului. Când m-am întors pe plajă am văzut cum trage la mal o a doua barcă, dar Boyd nu terminase încă treaba cu primul grup și nu putea să-i vadă pe nou-sosiți. Atunci am intrat în panică. Mi-a fost teamă că noul grup îl va lua prin surprindere și Boyd va fi copleșit. Așa că am ieșit la vedere, ca să le atrag atenția asupra mea și să-i dau ceva mai mult timp să termine cu cei doi cu care se lupta încă.

– Nu au încercat să te prindă?

Buzele lui Katey se strâmbară a dezgust.

– Probabil că ar fi făcut-o, dar erau prea ocupați să râdă de mine, când am încercat să-i dobor cu pietrele pe care le adunasem. Nici măcar una dintre ele nu a aterizat cât de cât în apropierea lor. A fost o încercare ridicolă de a-i răni, dar a funcționat perfect ca mijloc de distragere a atenției, dacă îmi e îngăduit să spun.

Anthony se lăsă pe spate, uimit.

– Așadar, ai fost încă o dată prezența salvatoare.

Katey îi răspunse chicotind:

– Sigur că nu. Doar i-am dat lui Boyd răgazul să se furișeze prin spatele lor și să doboare doi dintre ei cu bâta, înainte ca pirații să-și dea seama măcar că el e acolo! Știi, dacă mă gândesc acum mai bine la ce s-a întâmplat și pot spune că pericolul a trecut, a fost o aventură de-a dreptul incitantă, a doua de când am început această călătorie. Am reușit chiar să dobor unul dintre pirați, când s-au întors cu spatele la mine ca să-l înfrunte pe Boyd, sosit exact la țanc. I-a terminat destul de repede pe ultimii trei. Trebuia să-l fi văzut. A fost de-a dreptul magnific, mai ales că abia dacă au reușit să-l atingă.

Cei doi frați schimbară iar priviri, înainte ca Anthony s-o întrebe, precaut:

– Katey, nu cumva ai ajuns să ai sentimente de afecțiune pentru Boyd Anderson, nu?

– Nu.

Răspunse atât de repede, că Anthony nu mai insistă. Adăugă doar:

– Mă bucur să aud asta, pentru că el nu este tocmai în grațiile noastre în acest moment.

– Dar când a fost barbarul ăsta, vreodată? adăugă James, râzând.

– Bătrâne, tu n-ai fost aici, îl contrazise Anthony, dar nu de mult am avut motive să-i fiu recunoscător yankeului.

– Să nu-mi spui, zise James, prefăcându-se surprins.

– Nu te gândi, a fost ceva de scurtă durată, dar așa am simțit, totuși.

– Și a trecut de mult, zise James.

– Absolut, a fost Anthony de acord, cu o expresie acră. Dar trebuie să recunosc, se pare că astăzi s-a revanșat destul de bine... înainte de a ajunge noi.

– Dacă vrei tu, poți să spui și așa, dar eu al naibii să fiu dacă o s-o fac, îi zise James fratelui său. Apoi, privind spre Katey, adăugă: Katey, draga mea, să nu faci greșeala de a considera că enervantul meu cumnat este eroul tău doar pentru că a reușit azi să doboare doisprezece nemernici. Cum piraților nu voiau să-l rănească, așa cum ai spus, avantajul era total de partea lui. Orice bărbat care e cât de cât bun la bătaia cu pumnii ar fi putut face la fel.

– A, n-aș putea să fac o astfel de greșeală, zise ea, cu buzele strânse. Cu siguranță, nu.

Mai ales că n-ar fi trebuit să fie pe insula aceea, de la bun început, și nici să dea peste pirați, dacă Boyd n-ar fi profitat de ocazia *nesperată*, cum singur o numise, ca să ajungă acolo cu ea. Dar Katey nu avea de gând să pomenească despre asta fraților Malory.

Cu toate acestea, lui James nu îi scăpă tonul ei și remarcă pe gânduri:

– Așa e că acum ești supărată pe el, nu?

– De unde ți-a venit o astfel de idee? zise ea, sarcastic.

James îi răspunse zâmbind:

– Remarca „să te prefaci că nu mă cunoști", pe care i-ai adresat-o, ar fi fost suficientă, dar am putut să observăm că acolo, pe plajă, erai în stare să-i rupi gâtul cu dinții.

Katey scoase un geamăt mut, dându-și seama că fuseseră probabil urmăriți prin ocheane. Dar era un subiect pe care nu avea de gând să-l discute. Frații Malory păreau totuși să considere că o cunosc destul de bine de acum, ca să insiste.

James săltă una din sprâncenele lui aurii.

– N-ai vrea să vorbim despre asta?

– Nu.

– Nu e vorba despre nimic din ce-ar putea să reclame o pedeapsă? insistă James, pe un ton ceva mai amenințător, ba chiar își frecă pumnul strâns de obraz, ca ea să înțeleagă despre ce fel de pedeapsă era vorba.

– Nu, să nu-i faceți rău!

– Nici prin gând nu-mi trece, fată dragă, o asigură Anthony, deși ușor îmbujorat.

James chicoti, ca pentru sine. Katey habar nu avea de ce. Ea nu vedea nimic amuzant în chestiunea respectivă. Dar lorzii aceștia englezi păreau să aibă un simț al umorului cu totul special.

Cum cina era pe sfârșite, iar conversația nu-i mai era pe plac, Katey făcu semn că nu dorește desertul care îi era oferit.

– Ar trebui să mă întorc la mine în cabină, le spuse ea tovarășilor ei. A fost o zi lungă și plină de evenimente.

– Katey, nu pleca încă, zise Anthony repede. Trebuie să-ți spun câteva cuvinte. Te superi? adăugă el, privind spre fratele lui.

James înțelese, dar drept răspuns începu să râdă.

– Să plec?

Cu alte cuvinte, nu avea de gând să se miște.

Capitolul 45

Katey dădu din cap că va rămâne, dar ajunse rapid să-și dorească să nu o fi făcut. Indiferent ce voia să discute cu ea, Anthony nu trecu direct la subiect. Nici măcar nu rămase la masă. Se îndreptă spre biroul căpitanului – biroul lui James, pentru că își comanda chiar el corabia – și își turnă un pahar din carafa cu tărie aflată acolo. Îl dădu pe gât dintr-o mișcare, apoi începu să se plimbe între birou și masă.

Nervozitatea lui era de-a dreptul palpabilă și, în consecință, o făcu și pe a lui Katey să crească dramatic. Era gata să sară în picioare și să iasă nepoliticos din cabină, în goană, abia îngăimând „Noapte bună". Ochii lui Anthony pironiră însă locului. Avea ochii

atât de frumoși, un albastru cobalt perfect, cu un aspect exotic, puțin oblici, doar cât să nu treacă neobservați, și captivanți. Katey rămase nemișcată.

– Povestește-mi despre omul care te-a crescut, Katey, începu Anthony.

Fata clipi. Ciudat fel de a se referi la tatăl ei.

– Despre tata?

– Da.

Vai, doamne, nu voia decât să-i asculte istoria familiei ei?

– Ce vrei să știi?

– Ce fel de bărbat era?

– Bun, generos, vesel, a, și foarte bârfitor, zise ea, chicotind. Sigur, trebuia să fie așa. Își distra mușteriii.

– Erați apropiați, tu și el?

Katey căzu puțin pe gânduri, dar trebui să recunoască.

– Nu chiar. A murit când eu aveam doar zece ani, așa că nu am prea multe amintiri cu el care să-mi fi rămas cu putere în minte. Și nu prea era acasă. Își petrecea fiecare zi la prăvălia lui. O conducea chiar el. Era o prăvălioară într-un cătun foarte mic. Și era singurul loc din Gardener unde sătenii se puteau aduna, așa că o ținea deschisă până târziu, în fiecare zi. Dacă voiam să-mi petrec timpul cu el și în altă zi, în afară de duminică, atunci trebuia să mă duc la prăvălie. În jumătate dintre zilele anului eram deja în pat când el ajungea acasă.

– Așadar, nu l-ai cunoscut prea bine?

– Nu aș spune asta. L-am cunoscut la fel de bine cum își cunoaște părinții orice copil de vârsta aceea. Eu îl iubeam, el mă iubea. Avea întotdeauna un zâmbet sau o îmbrățișare pentru mine. Dar eram mult mai apropiată de mama. Îmi petreceam cu ea ore în șir, în fiecare zi, fie că o ajutam în grădină sau în bucătărie, sau la treburile casnice, pe care le făceam împreună.

– Mama ta muncea... în *bucătărie?*

Anthony vorbea ca și cum trebuia să scuipe vorbele acelea, că nu voiau să iasă singure. Ce ciudat! Ce importanță avea unde muncea? A, stai, el era un lord. Pentru el, doar servitorii munceau în bucătărie.

Chicoti ușor, înțelegătoare.

– În Gardener nimeni nu avea slujitori, Sir Anthony. Deși familia mea și-i putea permite fără probleme, mama a vrut să fie ca toată lumea și, în plus, îi plăcea să facă treburile casnice și mie îmi plăcea să le fac împreună cu ea. Nu prea aveam ce altceva să facem ca să ne ocupăm timpul. Abia când am devenit mult mai mare, mama cedat și a angajat-o pe Grace. Dar a preluat conducerea prăvăliei după moartea tatălui meu, așa că timpul ei a devenit mai limitat după aceea și mie mi-au revenit mult mai multe sarcini, dacă stau să mă gândesc mai bine.

Anthony scoase un sunet care putea fi ușor confundat cu durerea. Ieși afară din cabină, fără vreun semn că ar cere permisiunea doamnei. Și parcă devenise alb ca varul? Se întorsese cu spatele prea repede ca ea să fie sigură. Katey înălță mirată din sprâncene când James se ridică și el și o luă repede pe urma fratelui său.

Se întoarse însă pe loc și îi ceru:

– Stai pe loc!

Apoi trânti ușa în urma lui.

Katey pufni în barbă. Ce naiba se petrecea? Nu se clinti totuși, oricât de mult își dorea. Dacă i-ar fi dat altcineva ordinul acela, ar fi luat-o într-o clipă spre cabina ei, în furia mare. Dar, pentru că venise tocmai de la bărbatul acela, ei bine, rămase pe loc. Nu se mișcă nici măcar când ceva se izbi de perete pe dinafară și primul ei impuls a fost să cerceteze ce se întâmplă.

Afară, James îi pironise pe Anthony de peretele de care tocmai se izbise.

– Nici să nu te gândești să pleci de pe corabia asta, mârâi James.

– Nu aveam de gând să sar peste bord.

– Eu vorbesc despre Katey, care e acolo, înăuntru, și să n-o lași fără să afle. Ți-ai pierdut mințile, Tony? Ce naiba te-a apucat?

– Ai auzit-o. Doamne sfinte, a crescut muncind din greu și e doar vina mea!

– Deci, chiar ți-ai pierdut mințile. A fost alegerea lui Adeline să părăsească Anglia. Nu tu ai urcat-o pe vasul care a dus-o în America. Și sigur e că nu tu ai ținut-o acolo. Putea să fi venit oricând acasă.

– Dar nu s-ar fi urcat niciodată pe corabia aceea, în primul rând, dacă eu nu pregetam atât cu cererea în căsătorie, de nervos ce eram că ea n-o să răspundă așa cum voiam. Dacă aș fi fost mai sigur pe mine, ea ar fi venit la mine și ne-am fi căsătorit. Atunci ar fi continuat să trăiască în stilul cu care era obișnuită, iar Katey, doamne, Katey nu ar fi fost crescută ca o servitoare!

– Ce vrei să spui? Că nimeni în afară de cei din clasa cea mai de sus nu poate să ducă o viață fericită? Nu fi așa de dobitoc, Tony, și snob pe deasupra.

– Nu, zise Anthony, mârâind la rândul lui, dar vorbim despre fiica mea. N-ar fi trebuit să fie obligată să trăiască așa. Ar fi trebuit să fie răsfățată, la fel ca Judy și...

– Oprește-te și gândește-te la asta, înainte să te ajut eu cu un pumn, îl întrerupse James. Îți dai seama că orice s-ar fi întâmplat altfel, tu n-ai fi cunoscut-o pe Roslynn și nu te-a fi însurat cu ea. Atunci n-ai fi avut alte două fiice cu care să o compari pe aceasta, nu? Judith și Jamie nu s-ar fi născut, nu?

Anthony își lăsă capul sprijinit de zid și oftă.

– Se poate să fi reacționat exagerat.

– Se poate? pufni James.

– Doar că... de ce m-ar mai vrea ea ca tată, după atâta vreme? E o tânără femeie bogată. Nu există nimic pe care i l-aș putea oferi eu și pe care să nu și-l poată oferi singură.

– Ba există. O familie. Ar avea nevoie de o viață întreagă ca să-și construiască o familie de mărimea celei pe care o să i-o oferi tu, grație unei bizarerii a sorții.

Capitolul 46

Cei doi Malory lipseau de prea multă vreme. Nu era chiar exagerat să-și închipuie că poate uitaseră de ea. Nu era deci anormal pentru Katey să încerce să desfidă ordinul lui James Malory. În plus, fusese o zi incredibil de agitată. Ar fi trebuit să se îndrepte spre un somn bun și lung, dacă ar fi putut să-și socată din minte orele acelea petrecute cu Boyd, înainte de apariția piraților.

Dar cei doi nu plecaseră de fapt prea departe. Află asta încercând să se furișeze afară din cabină fără să fie observată. O observară însă și amândoi își întoarseră capul când ușa se deschise, așa că întrebă, pe un ton inocent:

– E totul în ordine?

– Desigur. Doar cântăream posibilitatea de a-mi arunca fratele peste bord, zise James, sec, dând drumul tunicii lui Anthony și prefăcându-se că îi scutură doar reverele.

– Iar eu îi explicam acestui tăntălău de ce n-ar trebui să o facă, răspunse Anthony, vesel, făcându-și loc pe lângă James ca să o conducă pe Katey înapoi în cabină.

Fata oftă și se așeză din nou la masă. Ce-ar fi putut să-l intereseze pe Anthony la ea, într-atât încât să nu poată aștepta până dimineață? Ar trebui să fie pur și simplu nepoliticoasă și să spună că era epuizată. Nu era. Ziua fusese cu totul revigorantă. Dar ei nu știau asta. Poate dacă s-ar fi prefăcut că îi e somn și ar fi căscat...

– Deci, unde rămăsesem? zise Anthony.

Nu se mai așezase la locul lui. Începuse din nou să bată cabina încolo și încoace și nici nu avea un aer prea vesel. Sigur fusese o falsă veselie.

– Erai, în sfârșit, pe cale să ajungi la miezul problemei, îl îndemnă James.

Nici el nu revenise la masă. Stătea cocoțat pe marginea biroului său, într-o parte, atât cât să-și poată legăna confortabil un picior. Cu brațele încrucișate, părea destul de amenințător totuși, așa că ea își luă ochii de la el. Anthony îl ignoră cu totul.

– A, da, urma să te întreb dacă ai avut o copilărie fericită, în ciudat tuturor corvezilor?

James gemu.

– Ce corvezi? zise Katey, încruntându-se. Dacă te referi la treburile casnice, nu m-a deranjat niciodată să le fac. Era un timp pe care mi-l petreceam cu mama și, mai târziu, cu Grace. În plus, să fac curățenie în casa noastră, să cultiv și să prepar hrana noastră erau o parte din viața mea. Nu avea cine altcineva să o facă. În Gardener toată lumea se îngrijea singură de casă. Știu că vi se pare îngrozitor. Veniți dintr-o lume cu o altfel de viață. Dar pentru noi era pur și simplu normal.

Anthony tresări.

– Nu te-am jignit fără să vreau, nu? Cu siguranță nu a fost...

– Absolut deloc, îl asigură Katey.

O amintire răsărită brusc o făcu să chicotească.

– E nostim, dar fiica dumitale a avut o reacție total opusă aflând de însărcinările mele, când i-am pomenit despre ele în discuțiile noastre. S-a plâns că ea nu a fost niciodată pusă să ajute în vreun fel!

– Așa a făcut Judy?

– E adevărat. Poate că vei vrea să-i oferi propria ei grădină, înainte să crească prea tare. Copiilor chiar le place să cultive diverse, mie cel puțin mi-a plăcut.

– Dar... s-ar murdări.

Katey avea impresia că el doar o tachina, cu privirea aceea îngrozită când pomenise de murdărie. Fata îi zâmbi.

– Știu, dar poate să fie amuzant să te joci în țărână. Miroase bine și se fac niște turte minunate de noroi!

James își dădu ochii peste cap. Anthony îi întoarse zâmbetul și zise:

– Eu, unul, nu-mi amintesc să fi vrut vreodată să mă vânzolesc în țărână, dar pot spune fără îndoială că fratele nostru cel mai mare ar fi probabil de acord cu tine.

– A, da, grădinarul. Mi-a făcut plăcere să-l cunosc și să mă plimb prin grădina sa.

James mai să izbucnească în râs, după felul în care Katey se referise la Jason. Ea se uită la el și adăugă:

– Știu, cineva mi-a spus deja că probabil n-ar trebui să-i spun așa. Dar e un grădinar, să știți. S-ar putea să nu fie altceva decât un hobby, cum îi spune el, dar n-am văzut niciodată atâtea flori frumoase și în atâtea soiuri. Judy m-a prevenit că voi fi impresionată, am fost cu adevărat uluită să văd direct munca lui Jason.

Anthony își drese glasul ca să-i atragă atenția înapoi la el.

– Cred că ne-am îndepărtat puțin de la subiect.

– De ce atâta curiozitate pentru trecutul meu? întrebă Katey, încruntată.

– Am cunoscut-o pe mama ta... bine.

– A, sigur, zise ea, zâmbind, începând să înțeleagă. Locuia nu departe de Haverston, înainte de a-l cunoaște pe tata și acolo ați crescut, nu?

– Adevărat, deși, ca să fiu cinstit, crescusem mare și nu veneam acasă decât de sărbători atunci când am ajuns să o cunosc bine. Cred că voiam doar să știu dacă tu și ea ați avut o viață normală în America.

– Normală, da, pentru Gardener.

– Asta vrea să însemne ceva?

Katey surâse.

– Era un sătuc foarte mic, cu oameni bătrâni și fără nici un fel de activitate economică, în afară de câteva ferme din apropiere. Eu am fost ultimul copil care s-a născut acolo, iar ceilalți, puțini, nu erau prea apropiați de vârsta mea și au plecat curând. Nu s-a mai stabilit nimeni acolo cu excepția celor care căutau un sat liniștit și desuet unde să se retragă.

Râse ușor.

– Liniștiți eram în mod clar. Nu se întâmpla niciodată nimic interesant. Nu era nimeni distractiv. Punctul culminant al fiecărei zile era când cineva citea cu glas tare din ziarul de Danbury la noi în prăvălie. Bătrânul Hodgkins mergea de două ori pe săptămână călare până în târgul cel mai apropiat ca să cumpere câteva exemplare doar în acest scop. Gardener era, fără îndoială, locul cel mai plicticos pe care ți-l poți imagina.

– Doamne sfinte, înseamnă că ai avut o copilărie oribilă?

– N-am spus asta! Era doar plicticos... pentru un copil. Părinții mei nu păreau să fie deranjați. Aveau lucruri de făcut care îi țineau ocupați. Eu, una, bombăneam în fiecare zi când profesorul meu mă trimitea acasă. Serios, așa făceam. Aș fi preferat mai mult să rămân cu el și să vorbim despre lumea largă!

– De ce părinții tăi nu s-au mutat într-un loc mai interesant sau măcar în târgul din apropiere?

Katey ridică din umeri.

– I-am auzit o dată discutând despre asta. Tata nu știa altceva decât să țină un magazin. În Gardener nu ducea niciodată lipsă de clienți în prăvălia sa, pentru că era singura din sat. În Danbury sau în alt oraș mai mare ar fi trebuit să concureze cu prăvălii mai vechi și deja cunoscute și, cum avea o familie de întreținut, cred că îi era frică să încerce. După ce a murit, am sperat că mama o să vrea să ne mutăm, dar ea s-a aruncat cu capul înainte să conducă ea însăși prăvălia. De fapt, chiar i-a plăcut.

– Dar mama ta avea bani, nu-i așa? Nu e aceea moștenirea ta?

– Da, și destul de mulți, dar a refuzat să se atingă de ei. Au venit de la tatăl ei, când acesta a murit, dar mama își disprețuia familia, pentru că au dezmoștenit-o. Nici măcar nu voia să vorbească despre ei. Eu nici nu am știut câți membri mai avea familia Millard, decât după ce-am venit în Anglia.

– Au dezmoștenit-o?

– Nu ați auzit despre asta atunci? Pentru că a fugit cu un american care se ocupa cu negustoria, sau cel puțin așa m-a lăsat ea să înțeleg.

– Iată un moment excelent ca să ajungi la subiect, Tony! exclamă James. Înainte să mor de bătrânețe aici.

Anthony îi aruncă fratelui său o căutătură rece.

– Tu n-ai fost poftit să participi, așa că de ce nu te duci la culcare?

– Nu pot, dragă băiete. Bați pasul pe loc chiar în dormitorul meu.

Anthony roși ușor când i se aminti acest lucru, dar James nu terminase.

– Katey, ce vrea fratele meu...

De astă dată, James nu mai avea scăpare. Anthony sări și se izbi de el cu atâta forță, că amândoi se rostogoliră peste birou și căzură la podea, dincolo de el.

Katey sări în picioare. Fără să-și creadă ochilor, întrebă:

– Sunteți nebuni amândoi?

James își iți primul capul, ridicându-se înapoi în picioare.

– Sigur că nu, zise, și îi întinse o mână fratelui său, să-l ajute să se ridice.

– Scuze, Katey, zise Anthony, ocolind biroul și trecându-și o mână prin păr, să și-l aranjeze. Din păcate, așa ceva nu este neobișnuit în familia noastră.

– Vrei să spui, între noi doi, băiete dragă? adăugă James, privindu-l fix. N-o să-i vezi pe cei mai în vârstă doborându-se unii pe alții, așa că n-o speria cu insinuarea că toți cei din familia Mallory sunt ca tine și ca mine.

– Absolut corect, recunoscu Anthony, cu o privire stânjenită. Eu și James suntem mai... energici. Numește-o competiție frățească, dacă vrei.

Încă oarecum șocată de explozia lor de... energie, Katey zise:

– Cum eu însămi n-am avut frați sau surori, mi-e teamă că înțeleg mai greu.

– Perfect de înțeles. Poate că ar avea mai mult sens dacă ai ști că amândoi suntem pugiliști înfocați. Pentru noi, exercițiul fizic a constat întotdeauna dintr-o rundă zdravănă pe un ring de box, de câteva ori pe săptămână.

– Încă mai faceți asta?

– Nu cumva ne spune că suntem prea bătrâni ca să facem sport, nu-i așa? zise James sec.

Katey roși, în ciuda zâmbetului pe care el i-l oferise, ca să arate că o necăjea doar.

Anthony oftă, exasperat.

– Iar ne-am îndepărtat de subiect. Katey, lasă-mă să fiu direct, pentru o clipă. Nu mi-ai răspuns de fapt niciodată la întrebarea mea despre copilăria fericită, dacă a ta a fost așa. Are importanță? Nu există nici o amintire dureroasă, despre care ai prefera să nu vorbim?

Katey se uită la el.

– Dacă ar fi, nu le-aș discuta oricum, nu-i așa? Fapt este că n-am avut o copilărie foarte interesantă, dar nici nefericită nu a fost. Am fost destul de fericită să trăiesc împreună cu părinții mei și apoi doar cu mama, după ce tata a murit. Când am crescut destul de mare aș fi putut să plec din Gardener, așa cum au făcut toți ceilalți tineri, imediat ce-au putut, dar eu nu m-am gândit niciodată să o fac, până la moartea mamei. Lucrul care mi-a displăcut cel mai tare la copilăria mea a fost plictiseala crunță, din perspectiva unui copil. Dar de aceea am decis să călătoresc câțiva ani, să văd lumea, înainte de a mă gândi la căsătorie și la copii. Speram să găsesc momentele palpitante care mi-au lipsit când eram copil și puțină aventură. Am găsit câte puțin din amândouă.

Surâse.

– Nu ți-ai dorit niciodată să ai o familie mai mare?

Se pregătea să spună că dorințele din trecut erau irelevante, dar își ținu gura, în primul rând pentru că sesiza nervozitatea legată de această chestiune. Găsea destul de stranie situația,

dar până și James părea tensionat acum, așteptând răspunsul ei. Ce naiba aveau ăștia doi în seara aceasta?

Răspunse, puțin ezitant:

– Încep să bănuiesc că duceți discuția spre ceva ce s-ar putea să nu-mi placă. Așa că, sir Anthony, poate că e momentul să treci la obiect, așa cum a sugerat fratele dumitale?

Anthony oftă și se așeză din nou la masă, vizavi de ea.

– Am spus că o știam pe mama ta, dar nu a fost doar o simplă cunoștință. Înainte ca ea să plece din Anglia, i-am făcut curte și aveam intenții serioase. Am vrut să mă căsătoresc cu ea.

Katey îl privi intens, încercând să asimileze ce i se spunea, dar pur și simplu nu avea nici o noimă.

– Nu înțeleg. Ești un bărbat nemaipomenit de chipeș. Și...

– Îți mulțumesc.

– ... ca să fiu sinceră, tata nu era deloc așa. Nu era urât sau ceva, dar între voi doi, nu-mi imaginez de ce mama l-ar fi ales pe el și nu pe dumneata, dar cu toate acestea, spui că așa a făcut? Ai făcut ceva care a determinat-o să nu te mai vrea? Vorbim despre o idilă tragică?

– Nu, nu a fost vorba despre asta. Familia ei nu m-a plăcut. Nici măcar nu sunt sigur de ce. Pe atunci nu eram încă libertinul care am devenit mai târziu. Adeline nu le împărtășea totuși sentimentele. Eram sigur că și ea simte la fel ca mine. Greșeala mea a fost că nu i-am spus mai curând că voiam să-mi devină soție. Am presupus, în mod eronat, că o credea de la sine înțeles, că amândoi gândeam la fel și că ne vom căsători. Apoi ea a plecat. Peste noapte. Nu pot să-ți descriu ce șoc a fost pentru mine, când m-am dus la ea călare, să o iau la un picnic în locul nostru preferat, și mi s-a spus că părăsise Anglia. Mi-au vândut niște gogoși, despre o călătorie în circuit, de mult plănuită, dar de care ea nu-mi pomenise niciodată nimic, și că se va întoarce peste un an sau cam așa.

– Și când s-a întors în Anglia, nu ai mai curtat-o, deci?

– Katey, nu s-a mai întors niciodată.

Fata se încruntă, complet confuză de acum.

– Dar ea fugit cu tata, așadar... vrei să spui că l-a cunoscut și s-a îndrăgostit de el înainte să-i faci curte? Că el a reapărut, brusc, și mama a fugit cu el fără ca măcar să-ți explice?

– Nu, bănuiala mea e că nu l-a cunoscut decât după ce-a plecat din Anglia, poate pe corabia spre America, sau curând după ce a ajuns acolo.

Katey își dădea seama că aceea era părerea unui bărbat care ieșise pe locul doi în cursa pentru inima unei femei. Nu putea să-l condamne pentru că așa voia să creadă. Ea însăși găsea totul surprinzător, faptul că mama îl preferase pe tatăl ei în locul lui Anthony.

Spuse încet:

– Îmi pare rău să-ți spun că greșești. Mama mi-a zis...

– Katey, uneori părinții născocesc o minciună ca să ascundă un adevăr urât. Dintr-un motiv sau altul, ea nu a vrut ca tu să știi adevăratul motiv pentru care a părăsit Anglia. Nici eu nu am știut nimic. Ar fi putut să-mi spună, dar nu a făcut-o. În toți acești ani, n-am știut că a plecat purtând în pântec copilul meu. Nici acum nu aflam, dacă mătușa ta, Letitia, nu mi-ar fi scris despre asta într-un bilet plin de ură, trimis după ce tu ai plecat cu *Oceanus*.

Katey făcu ochii mari. Surprinsă, își puse mâna la gură, dar asta ca să-și înăbușe un hohot. Nu și-ar fi iertat niciodată dacă ar fi apucat-o râsul, când el părea așa de sincer. Falsitatea nu venea din partea lui, cel puțin, ci fusese instigată de acea rudă necioplită a ei.

– Am cunoscut-o pe Letitia, zise ea repede. Sincer, n-am crezut o iotă din ce mi-a spus. Păi, m-a făcut chiar o...

Sângele i se scurse din obraji, și Katey se ridică încet în picioare. Ochii îi erau ațintiți pe chipul lui Anthony și acum vedea în expresia lui mult mai multe, spaimă, compasiune, înțelegere... și afecțiune.

Chiar dacă ea nu avea nevoie să o audă acum, Anthony spuse:

– Ai dreptate. Nici eu nu am crezut-o. M-am dus să o aud din gura bunicii tale. Era bolnavă, așa că nu am insistat să aflu mai multe amănunte, dar ea mi-a confirmat, Katey. Ești fiica mea.

Singurul sunet pe care îl scoase fu un fel de mieunat dureros, cu glasul stins. Ieși în fugă din cabină, înainte de a se face de râs.

– La toți dracii, gemu Anthony.

– Te așteptai la chiuituri de încântare și la o îmbrățișare exuberantă între tată și fiică? întrebă James, sec, ducându-se să închidă ușa pe care Katey o lăsase deschisă în fugă.

– James, nu e momentul pentru perlele tale de înțelepciune.

– Poate că nu, dar s-ar putea spune câte ceva despre vorbitul pe șleau. Ar fi trebuit să-i spui de-a dreptul și să te scutești de bătut câmpii, agonizant.

– Am încercat să-i dau vestea cât mai blând.

– Așa ai făcut, băiete dragă, zise James. Cu delicatețea unui baros.

Capitolul 47

Faptul că tot ceea ce știa despre sine și despre viața ei se făcuse bucăți, ca o nucă spartă în palmă, iar așchiile erau prea mici ca să mai poată fi puse laolaltă și singura opțiune era să le arunce a fost mai mult decât traumatizant pentru Katey. Era terminată. Nu pentru că era o Malory. Dacă unul din părinții ei era un Malory, asta nu o făcea automat să fie una de-a lor, cel puțin după părerea ei. Nu avea mai multe în comun cu familia aceasta decât ar fi avut cu Millard. Dar cel puțin despre familia Millard știuse.

Aici stătea și sursa traumei de care nu putea să scape. Era vorba despre minciună, despre minciuna spusă de mama ei, despre faptul că o înșelase, că toată viața îi ascunsese lui Katey adevărul. Poate că Adeline intenționase să-i spună într-o bună zi cine era adevăratul ei tată, poate după ce s-ar fi măritat și și-ar fi făcut propria familie. Adeline nu ar fi refuzat să le spună nepoților ei de unde vin, nu? Nu avusese de gând să moară înainte de a putea să facă acea mărturisire. Viața nu era însă atât de previzibilă. Afurisită bucată de gheață...

Katey plânse mult pentru că Adeline trebuise să renunțe la atâtea, din cauza unei singure decizii, care îi schimbase viața. De ce o făcuse? Katey plânse mult pentru tot ceea ce ratase mama ei și, în consecință, pentru tot ceea ce ratase și Katey, o viață în familia Malory. De ce?

Katey își pusese mari speranțe în familia Millard, dar acum era bucuroasă că nu crescuse în preajma lor. Nu-și putea imagina cum ar fi fost să aibă mereu pe lângă ea pe cineva ca Letitia.

Oare ar fi ajuns la fel ca ea? Gândul o îngrozea. Dar își dădu seama că ar fi fost minunat să fi crescut printre cei din neamul Malory.

„Nu-mi pot imagina cum ar putea să fie să nu ai ceva palpitant de făcut tot timpul", îi spusese Judith în ziua aceea, în trăsură. „În familia mea se întâmplă mereu ceva interesant."

Când realiză adevărul, fu ca și când o lovi o tonă de cărămizi. Judith Malory era sora ei. Doamne, avea o soră! Nu, avea două surori! Unele dintre lacrimi erau de fericire.

A doua zi, Anthony veni la ușa ei de nenumărate ori, să se asigure că era bine. Katey nu îi deschise, dar îl asigură de dincolo de ușă:

– Mă simt bine, doar că am nevoie să fiu singură un timp, să asimilez totul.

Și să pună la loc bucățile sparte ale vieții ei – dacă s-ar fi putut.

Spre seară, până și James veni să bată puternic în ușă și să o atenționeze posac:

– Pisoi, nu e sănătos ce faci. Astă-seară să te arăți la cină sau să știi că sparg ușa.

Rămase încuiată în cabina ei, nesocotind ordinul. Dar era încă prea afundată în gânduri ca să observe de fapt că James nu venise să-i spargă ușa. Singura dată când Katey o deschise a fost pentru Grace, și doar pentru puțin, fără s-o lase să intre.

Nu voia ca Grace să-și facă griji, așa că îi spuse de-a dreptul:

– Anthony Malory susține că el e tatăl meu cu adevărat. Nu vreau să vorbesc despre asta deocamdată, mai adăugă, scurt.

Cu ochii holbați, Grace dădu să-i răspundă, dar Katey îi puse un deget peste buze.

– Încă nu. Da, e un șoc, dar te rog, Grace, am nevoie de câteva zile în singurătate ca să... mă adaptez.

Încăpățânată ca de obicei, Grace sublinie totuși:

– Trebuie să mănânci.

– Nu, nu trebuie. Sunt așa de nervoasă că n-aș face decât să dau totul înapoi.

– Dar trebuie să mănânci. Vrei să mă sting eu de câte griji îmi fac pentru tine?

– Dacă nu ies peste o săptămână, atunci poți să te îngrijorezi.

Katey încercase să pară glumeață, dar își dădu seama că nu reușise, așa că închise ușa, fără să se mai contrazică.

Grace punea oricum tăvi cu mâncare la ușa ei. Katey le lăsa neatinse. Nu exagerase. Zbuciumul prin care trecea era de natură fizică, suficient cât să nu aibă vreo îndoială că stomacul nu ar fi suportat ceva atât de simplu ca hrana. Dar nici nu-i era foame. Sau era prea supărată ca să o simtă.

Nu mai rămase baricadată decât încă o zi. După o a doua noapte de somn, nemaivorbind cât se foi, Katey se trezi oarecum împăcată cu sine, iar emoția interioară, care îi făcea stomacul să se frământe, dispăruse pentru moment. Nu știa dacă o va ierta vreodată pe mama ei pentru minciună, dar familia aceasta nouă, pe care practic o moștenise peste noapte, ar fi putut să-i îndeplinească speranțele pe care nu reușise să i le împlinească familia Millard. Doar să nu se fi spus despre înrudirea cu Malory doar de dragul de a i se spune. Dacă într-adevăr ei voiau să facă parte din familia lor.

În ziua aceea luă prânzul cu noile ei rude. Amândoi bărbații se ridicară brusc, atunci când ea intră în cabină. Amândoi păreau extrem de neliniștiți, încă îngrijorați de felul în care primise ea veștile.

Katey zâmbi ușor când se așeză la masă, față în față cu Anthony.

– Te rog să te liniștești. Am fost doar șocată. Sunt convinsă că și tu ai fost la fel.

– Adevărat. Deși trebuie să recunosc că nu mi-a luat mult până să simt încântarea.

– Nici mie, răspunse ea, sfioasă. Deși nu știu măcar dacă familia ta o să mă accepte sau dacă nu vei prefera să rămână între noi.

– Doamne, iartă-mă, asta ai crezut?

– Ai dat drumul la ciocan, dar ai uitat să-ți ferești degetele, nu, bătrâne? comentă James, caraghios.

Anthony nu îl luă în seamă pe fratele lui și îi spuse ei:

– Katey, vei fi primită cu brațele deschise, să nu te îndoiești de asta. Păi, Judith o să sară până în tavan de încântare, când o să afle. Să știi că s-a atașat de tine foarte tare.

Katey zâmbi, nu doar din pricina remarcii, dar și de ușurare. O voiau cu adevărat!

– Sentimentul a fost reciproc, zise. Și cred că va fi o minunată experiență să fac parte din familia ta. Ai fi putut să ții pentru tine faptul că ești tatăl meu, fără să-mi spui. Mă bucur că nu ai făcut-o. Pentru asta îți mulțumesc. Dar...

– Pisoi, „dar"-urile nu sunt permise, o întrerupse James.

Era a treia oară când îi dădea un ordin, de când urcase la bordul lui *Maiden George*. Cum tocmai începea să-și revină după un serios șoc emoțional, de astă dată Katey se simți ofensată. Îi va fi puțin mai dificil să accepte că și el îi era rudă.

– Nu-mi tot spune ce pot să fac și ce nu, unchiule James. Sunt prea nouă în familia ta ca să-ți iei această libertate, deocamdată. O să te anunț eu când poți.

Cum tocmai îl lăsase fără cuvinte pe uriașul acela, deocamdată, Anthony izbucni în râs.

– Bravă, draga mea, ai vorbit ca o adevărată Malory.

– Îmi pare rău, zise ea, roșind de furie. Scuzele erau pentru James. O să-mi ia ceva timp până să mă obișnuiesc cu totul.

– Să nu te scuzi pentru că ai spus ce gândești, zise James. Și eu n-o să-mi cer scuze pentru că încerc să-mi protejez fratele... în felul meu. De când a aflat despre asta a stat ca pe ace, de teamă să nu fie prea târziu să te mai aducă în sânul familiei, de teamă să nu-l respingi din prima.

– Glumești? zise ea, cu ochii strălucind. Știu că nu am răspuns de seara trecută acestei întrebări, dar întotdeauna mi-am dorit să fac parte dintr-o familie mai mare. Am așteptat cu atâta nerăbdare să cunosc familia mamei și am sperat că o să fiu bine primită de ei, dar mătușa Letitia mi-a cam tăiat elanul.

– Ce băbătie afurisită, rosti Anthony cu dezgust. Aș zice chiar că talentul ei e să închidă ușa în nasul oamenilor.

– Sau cel puțin să încerce, adăugă și James, ușor infatuat.

– Dar, continuă Katey, chiar dacă acele speranțe s-ar fi realizat, tot e lucru stabilit că tu ești tatăl meu. Nu aș putea să-mi reneg... propriul...

Făcu o pauză, să-l privească pe Anthony, și ochii i se făcură și mai mari, când înțelese întregul impact al vorbelor rostite. El nu era doar o rudă, era cea mai apropiată rudă pe care ar fi putut să o aibă.

– Doamne, chiar ești tatăl meu.

Chipul lui deveni tot mai estompat, în timp ce ochii i se umpleau cu lacrimi de fericire. Se ridică în picioare. La fel și Anthony. Ocoliră amândoi masa pe la capătul unde ședea James, ca să ajungă unul la celălalt. Katey se aruncă în brațele deschise ale lui Anthony, copleșită de emoția lui.

– Dacă n-am fi pe o afurisită de corabie, draga mea, ți-aș spune „Bun venit acasă".

Așezat încă între ei doi, James își dădu ochii peste cap, fără ca măcar să se întoarcă și să asiste la această mult așteptată reuniune.

Capitolul 48

Uluitor cât de benefic putea să fie ceva atât de simplu ca o îmbrățișare. Îmbrățișarea primită de Katey de la tatăl ei, atât de încărcată de semnificații, a făcut ca spaimele, ba chiar și nervozitatea ei, să dispară instantaneu. Îi lăsă în schimb o formidabilă senzație de bine. Și de entuziasm. Acum abia aștepta să revină în Anglia și să cunoască restul noii ei familii!

Tatăl și unchiul ei însă păreau în continuare îngrijorați de șocul pe care îl suferise. S-ar putea să fi sesizat că acum era foarte agitată în sinea ei și să fi confundat această stare cu o teamă în plus din partea ei. Așa că încercară în continuare, în felul lor, să-i ușureze tranziția.

– S-ar putea să te ajute dacă vei afla cum l-a cunoscut fratele meu pe fiul său, Jeremy.

Cu poftă, Katey înfuleca din farfuria care fusese așezată dinaintea ei. Eliberată de toate acele emoții și anxietăți pe care le trăise, își dădu rapid seama că era flămândă! Așa că nu îi luă decât o clipă să sesizeze felul ciudat în care se referise tatăl ei la modul cum îl văzuse fratele lui pe nou-născutul său fiu.

– Cum l-a *cunoscut?*

– Da, și vei fi surprinsă cât de asemănătoare au fost circumstanțele cu acelea ale noaste. Vrei să-i spui tu, James?

Acesta încuviință din cap.

– Ei bine, cu speranța că n-o să te plictisească până la lacrimi, draga mea, habar n-am avut de existența lui Jeremy. El însă știa de mine. Mama lui a fost, se pare, „impresionată" de mine, și mă zugrăvise în imagini eroice în fața flăcăului. Ne-am întâlnit cam acum treisprezece ani. A fost un noroc chior, că am ales exact taverna unde lucra el, ca să-mi potolesc setea.

– Și l-ai recunoscut?

– Să spunem că mi-a atras atenția, cu siguranță. Chiar și la doisprezece ani, cât avea pe atunci, era la fel de înalt ca mine! Și semăna atât de tare cu Tony, că era nefiresc. Nu puteai să nu observi.

– Am observat și eu asta, când i-am văzut împreună, recunoscu Katey.

– Cel puțin tu n-ai râs, zise James, privind domol spre Anthony. El crede că e ilar. La fel ca și fiul meu, de fapt.

Anthony continua să chicotească.

– Dacă n-ai fi așa de sensibil pe tema asta, zise el, ai râde și tu. Apoi îi explică lui Katey: Există în familia noastră o veche vână țigănească. Din când în când iese la iveală cu pregnanță. O am și eu, la fel și două dintre nepoatele noastre, Regie și Amy. Iar Jeremy a primit și el o doză zdravănă.

James nu schimbase de astă dată porecla pe care familia i-o dăduse Reginei cu aceea pe care o prefera el, dar Katey nu află despre această ciudățenie a lui legată de nume decât mai târziu. Deocamdată nu se putu abține să nu întrebe:

– Țigani?

– Asta e o altă poveste, draga mea, zise James. Deocamdată să rămânem doar la una, ca să nu mărim confuzia, bine?

– Absolut, zise ea, zâmbindu-i.

– Așadar, iată-mă fascinat de uluitoarea asemănare dintre băiatul acela și fratele meu. Întâlnirea respectivă se întâmpla în Caraibe, și știam că Tony nu fusese nici măcar pe aproape, așa că am ridicat din umeri, considerând-o doar o simplă coincidență. Dar flăcăul nu putea nici el să-și ia ochii de la mine. Vezi tu, maică-sa mă descrisese foarte bine. Și o dată vine la mine și mă întreabă dacă nu sunt James Malory.

– Atunci ți-ai dat seama? întrebă Katey.

– Nu, dar m-a răscolit. Ca să înțelegi de ce, ar trebui să-ți spun că prin părțile acelea de lume nu-mi foloseam numele meu adevărat. Nu voiam ca acțiunile mele de acolo să fie vreodată puse în legătură cu familia mea, așa că îmi luasem numele de Căpitanul Hawke, pe durata cât am navigat prin acele ape.

– De ce?

– Asta e o altă poveste, zise Anthony râzând înfundat, și e mai bine s-o lăsăm pe altă dată.

Katey ridică din sprâncene, intrigată, dar James era probabil înțeles cu fratele lui, căci continuă să-i istorisească:

– Când i-am spus că așa mă cheamă, flăcăul îmi spune că sunt tatăl lui.

– De ce îmi vine să spun că nu l-ai crezut? ghici Katey.

– Pentru că în clipa aceea credeam deja că era al lui Tony.

– Nu cred, răcni Anthony. În toți acești ani n-ai pomenit niciodată despre asta?

– Potolește-te, cățelandrule, și lasă-mă să termin povestea. Cum Jeremy îmi știa numele, a trebuit să accept că poate nu se născuse în Caraibe, ci în Anglia. Și de cum mi-a trecut asta prin cap, l-am și pus în cârca lui Tony. Așadar, chiar dacă încă nu-mi venea să cred că Jeremy era al meu, am acceptat ideea că era probabil un Malory. Dar flăcăul nu stătea acolo ca mutul, așteptând să-mi deschid brațele în fața lui. El mi-a povestit totul despre mama lui și despre minunata săptămână pe care o petrecusem cu ea... din perspectiva ei, să ne înțelegem. Era o fetișcană de tavernă. Și chiar mi-am amintit de ea după descrierea pe care mi-a făcut-o el.

– O fătucă, din miile? pufni Anthony, sceptic.

– Vezi tu, avea mereu la ea trei junghere. Câte unul în fiecare cizmă și unul la vedere, prins în cingătoare. Asta mi-am amintit fără îndoială. Clienții tavernei unde servea știau din experiență că nu era pentru oricine. Îi crestase pe destui dintre ei, ca să se facă înțeleasă. Și era o ființă micuță, din câte îmi aminteam, de aceea îmi și petrecusem o săptămână întreagă cu ea. Când auzisem de ea mă intrigase reputația pe care o avea, cu jungherele ei. Oricum, flăcăul stătea belicos acolo și insista că eu sunt tatăl lui, provocându-mă să-l contrazic dacă pot, cu o atitudine

sfidătoare. Cred că, mai mult decât orice, asta m-a convins, chicoti James.

– Aşchia din bătrânul copac, nu-i aşa? zise şi Anthony, tot zâmbind.

– Chiar aşa.

Complet fascinată deja de povestire, Katey întrebă:

– Dar cum ajunsese în Caraibe?

– Când crescuse destul de mare şi a început să-i pună zeci de întrebări maică-sii despre mine, ei i-a venit ideea că ar trebui să-l cunosc. Foarte curajoasă, dacă îmi e îngăduit să o spun.

– De ce?

James ridică din sprâncenele aurii.

– Doar un american putea să întrebe aşa ceva. Tony, spune-i tu.

– Sfera socială, draga mea, zise acesta, chicotind, ceva mai deosebită, aristocratică. El era un lord. O fătucă de tavernă care apare la uşa lui cu un copil de mână, ei bine, aşa ceva pur şi simplu nu se face.

Katey era gata să pufnească, dar James reveni la povestea lui.

– Între timp eu mă mutasem în Caraibe, oricum, şi când a aflat s-a mutat şi ea, cu fiu cu tot, acolo. Dar zona este întinsă. Şi ea nu-mi ştia numele cu care eram cunoscut în locul acela, aşa că nu avea nici o speranţă să mă găsească. A murit nu mult după ce l-am descoperit pe Jeremy, după ce s-a băgat prea vitejeşte într-una dintre multele încăierări care aveau inevitabil loc prin speluncile asemenea celei în care muncea ea. Proprietarul era obişnuit ca Jeremy să dea o mână de ajutor, chiar la vârsta aceea fragedă, aşa că l-a păstrat. Sincer, l-ai fi putut lua drept un prostănac, atunci când l-am găsit... şi sigur e că aşa vorbea. Era însă de aşteptat, cum fusese crescut prin taverne.

– Eu n-am observat asta la el, zise Katey.

– S-a schimbat mult, răspunse James, zâmbind. Sigur, şi eu, şi secundul meu am stat pe capul lui cu gramatica, aşa că a învăţat repede. L-am luat cu mine pe mare câţiva ani, dar a devenit prea periculos, aşa că am cumpărat o plantaţie pentru noi, în insule, cu intenţia de a-i oferi un cămin stabil. Dar aveam ceva de rezolvat în Anglia şi de aceea am revenit. Apoi eu şi fraţii mei ne-am reunit iar în Anglia şi am rămas aici definitiv. Am mai făcut o ultimă

călătorie în Caraibe ca să-mi lichidez afacerile şi a fost un lucru al naibii de bun, pentru că atunci am întâlnit-o pe soţia mea.

– Familia ta l-a acceptat pe Jeremy fără reţineri? întrebă Katey, ezitantă.

– Draga mea fată, tocmai de aceea ţi-am istorisit această întâmplare. Sigur că aşa au făcut, din toată inima. O să vezi că în neamul Malory sunt legături de familie foarte, foarte puternice. Noi avem grijă şi îi protejăm pe cei de-un neam.

– Da, ne iubim chiar şi oaia neagră a familiei, adăugă Anthony, rânjind spre fratele său.

James i-o reteză însă ameninţător:

– Pune-i capăt, bătrâne, înainte să...

– Da, da, zise Anthony, dându-şi ochii peste cap, ştiu, înainte să mă ajuţi tu să o fac.

Privind când la unul, când la celălalt, Katey simţi nevoia să întrebe:

– Voi doi... vă urâţi unul pe altul?

– Doamne sfinte, de unde ţi-a venit ideea asta? rostiră amândoi, la unison.

Katey îşi înăbuşi un hohot de râs.

Capitolul 49

Călătoria înapoi spre Anglia păru foarte scurtă. Cu mult înainte ca ea să se aştepte, James o anunţă pe Katey că vor andoca mai târziu, dar chiar în acea zi. Îşi dădu seama că diferenţa de durată ca să ajungă aşa de repede nu se datorase vântului puternic. Era pur şi simplu pentru că pe *Oceanus* se aştepta să-l vadă pe Boyd în fiecare zi şi, când nu se întâmpla, timpul trecea cu viteza melcului. Iar asta se întâmplase mai bine de jumătate din călătoria făcută!

Acum ştia de ce. Şi o deranjase că multe dintre reacţiile faţă de el avuseseră o notă de furie, pentru că ea crezuse că Boyd o ignora. Dar absenţele lui prelungite nu fuseseră deloc intenţionate.

În călătoria aceasta de întoarcere timpul parcă zbura, grație companiei pe care o avea. Tatăl ei. Unchiul ei. Familia ei.

Ea și Anthony petreceau împreună fiecare oră în afara celor de somn. Făceau lungi plimbări pe punte, nestingheriți, stând de vorbă. Stăteau împreună la copastie ore în șir, tot de vorbă, fără să observe că vremea devenea mai rece cu fiecare zi, odată ce părăsiră apele calde ale Mediteranei.

Mesele de prânz și cinele din cabina lui James durau de trei ori mai mult decât ar fi fost normal! Anthony avea să-i împărtășească ani întregi de istorie a familiei Malory, iar Katey absorbea totul, când surprinsă, când șocată sau amuzată. Doamne, ce familie fascinantă.

A vorbit și ea, și nu doar despre sine. Anthony o convinse să vorbească tot mai mult despre mama ei, și de fiecare dată când o făcea, o parte din supărarea față de ea se stingea, până ce nu mai rămase nimic.

– Adeline a fost deci fericită în satul acela? o întrebă el într-o seară, în timpul cinei.

Katey nu a fost nevoită să se gândească prea mult înainte de a-i răspunde:

– Nu am surprins-o nici măcar o dată într-un moment de melancolie, probabil pentru că era întotdeauna prea ocupată ca să cadă pe gânduri!

Katey încerca să prezinte totul într-o lumină lejeră, dar el era mult prea îngrijorat ca să fie amuzat. Părea să-și fi băgat în cap că o femeie din clasa lui nu putea să coboare atât de mult pe scara socială și să aibă totuși o viață fericită. Ceea ce era absurd. Un anume stil de viață nu garanta neapărat fericirea.

James părea să fie de aceeași părere.

– Fratele meu e un snob, explică el.

– Sunt pe naiba, i-o reteză Anthony.

– Ba, ești al naibii, și încrezut pe deasupra! Apoi, către Katey: Îi e teamă că mamei tale i s-a frânt inima pentru că a trebuit să renunțe la el, oricare ar fi fost pricina. Și dacă ne gândim că eu știu bine câte inimi frânte a lăsat el prin toată Anglia, în anii lui de libertinaj, la fel am crezut și eu.

Katey înțelese și îi liniști pe amândoi:

– Dacă a avut inima frântă, i-a trecut până să ajung eu destul de mare ca să bag de seamă. Acum însă, pentru că m-ați făcut să mă gândesc la asta... nu e ceva pe care să-l fi băgat de seamă pe atunci... mă îndoiesc de faptul că părinții mei au trăit o mare dragoste, de felul celei la care vă gândiți.

Făcu o pauză, tulburată puțin de cuvântul „părinți".

– Îmi pare rău, dar el e cel care m-a crescut. Nu pot să nu mă gândesc la el ca la părintele meu.

– Nu fi prostuță, pisoi, zise Anthony. Deși mi-ar fi plăcut să fiu eu cel care te-a crescut, asta nu-l face pe el mai puțin tatăl tău.

– Ei, zise ea, dând din cap, pot să spun cu certitudine că s-au plăcut unul pe altul. Se prea poate să fi fost doar că au devenit foarte buni prieteni sau poate că a fost mai mult, dar s-au înțeles minunat și nu s-au certat niciodată. Și râdeau mult împreună. Au împărtășit aceleași idealuri, m-au crescut și au condus prăvălia. Înainte ca el să moară, plănuiseră chiar să o extindă, cu un mic salon. În Gardener nu exista tavernă.

Amândoi se uitau la ea cu o asemenea oroare auzind asta, încât Katey izbucni în râs.

– Ei, v-am spus doar că era un sătuc. Iar mama a renunțat la acel plan când a murit tata. Dar a părut să prospere după aceea, când a condus ea singură prăvălia. A fost în doliu destul de multă vreme, așa că, deși la început poate că l-a iubit, poate că nu, sunt convinsă că a ajuns să-l iubească până la urmă.

Se pare că era exact ceea ce Anthony avea nevoie să audă.

– Mi-ai liniștit temerile, draga mea. Îți mulțumesc.

Altă dată, când erau doar ei doi pe punte, Katey îi mărturisi despre scornelile ei și de ce ajunsese să le inventeze. Deși, de la începutul călătoriei ei avusese parte de mai mult decât suficiente întâmplări palpitante, așa că nu mai avea nevoie de unele născocite – iată o speranță pe care călătoria i-o împlinise.

Katey simțea că putea vorbi cu Anthony despre orice – excepându-l pe Boyd. Despre el nu voia cu nici un chip să vorbească. De câte ori se pomenea despre un Anderson – acum făceau parte din familie –, Katey muta discuția spre alte subiecte.

– Soția ta știe despre mine? întrebă Katey când ajunseseră în apropierea țărmurilor Angliei, pentru că Anthony îi spusese că intenționa să o ia cu el acasă.

– Bineînțeles. Lui Judy însă nu i-am spus deocamdată. Am decis să așteptăm până când vei fi fost și tu de față când îi dăm vestea cea minunată. Altfel ar fi fost imposibil să te mai întelegi cu ea. Fătuca nu pare să priceapă cuvântul „răbdare" când e entuziasmată de ceva.

– Pe Roslynn nu a deranjat-o?

– La început a fost puțin supărată pe mine, dar numai pentru că a crezut, în mod greșit, că eu am știut tot timpul că ești a mea și am ținut secret acest lucru față de ea. Dar în ziua când am aflat chiar eu a tras cu urechea la ușă, în timp ce eu și James discutam despre asta, și a fost complet de acord că trebuie să mă duc direct la bunica ta ca să aflu adevărul. Așa că nu ai de ce să-ți faci griji, draga mea. Soția mea este o femeie foarte iubitoare și o să se poarte cu tine ca o cloșcă.

Katey îi surâse ușurată, dar se agăță de remarca despre Sophie.

– Ai cunoscut-o pe bunica mea, deci? Pe mine nu m-a lăsat mătușa mea să o văd, când m-am dus la ele.

– E probabil vreun obicei de-al ei, să blocheze ușa, zise Anthony, încercând să o ia în glumă, deși amintirea respectivă îi aduse o încruntare pe chip. Mi-e teamă că și noi a trebuit să ne forțăm intrarea. Informația pe care o căutam era prea importantă ca să-mi fie refuzată. Dar la ce se aștepta Letitia, după ce m-a informat despre tine și mi-a cerut să te țin departe de casa lor? Tonul biletului presupunea de fapt că eu știam deja despre tine, dar de unde era să știu? Ce ființă groaznică și plină de ură...

– Nu e nevoie să continui! zise Katey, râzând. Sunt de aceeași părere! Cât despre presupunerea ei, poate că a fost vina mea că i-am pomenit de tine și de faptul că stau la Haverston. Fusese ideea lui Judith, să știi. Era sigură că asta va mai netezi puțin calea, pentru că „aveam să dau ochii cu leii", așa cum s-a exprimat ea. Ești sigur că nu are decât șapte ani? Are o percepție și o inteligență absolut uluitoare pentru un copil de vârsta ei.

– Știu ce vrei să spui, chicoti Anthony. Pe mine mă dă constant pe spate cu unele dintre lucrurile pe care le spune și de aceea este întotdeauna o ușurare să le văd împreună, pe ea și pe Jack, hlizindu-se ca niște copii normali, de șapte ani. Dar îmi dau seama de ce strategia ei se poate să se fi întors împotriva ta atunci. Mătușa

ta a avut întotdeauna ceva cu mine, sau poate cu familia mea – niciodată n-am știut clar ce anume – pentru că a ținut totul ascuns în sine. Habar nu am care e problema ei.

– Sper că bunica mea nu e ca ea.

– Nici pe departe. Era bolnavă, altfel aș fi insistat să-mi dea mai multe informații. Dar mi-a promis că vom discuta din nou, cu mai multe detalii, atunci când se va simți mai bine. O să te duc eu însumi să-i faci o vizită. Sunt sigur că ești la fel de curioasă ca mine să afli de ce mama ta a fugit cu tine în America, în loc să vină la mine.

Acelea au fost zile fericite petrecute de Katey cu tatăl și cu unchiul ei, și ea a fost absolut recunoscătoare pentru fiecare fărâmă de istorisire despre familia Malory pe care găseau cu cale să i-o împărtășească, ceea ce însemna o grămadă! Dar când se întindea în pat, singură, în fiecare seară, cel care îi umplea inima era Boyd.

Reacționase exagerat la comportamentul lui dominator. Ce altceva făcuse el, de fapt, decât să treacă dincolo de barierele pe care ea le ridicase – și Katey era bucuroasă că o făcuse. Își amintea chiar că la ultima cină împreună, înainte de a se ameți cu vin, Boyd îi propusese să petreacă o zi pe plaja uneia dintre insulele pe lângă care urmau să treacă în curând și, oricât de minunată i se păruse sugestia, ea o refuzase repede, speriată de ideea de a fi singură cu el, din cauza sentimentelor pe care le avea pentru Boyd. Avusese dreptate să se teamă! Uite ce se întâmplase! Dar nu ar fi schimbat acele ore petrecute cu el, pentru nimic în lume.

Din clipa în care pomenise de căsătorie și de ea în aceiași frază, Katey devenise mult prea tulburată – și asta o făcuse să intre în panică. Pentru că știa că asta ar însemna sfârșitul călătoriei, la care ar fi renunțat bucuroasă de dragul lui. Fiecare dintre justificările pe care ea i le dăduse pentru refuzul de a se mărita cu el erau adevărate, dar Katey le invocase mai degrabă ca să se convingă pe sine mai degrabă decât pe el. Pentru că, dacă ar fi cedat, știa că mai târziu ar fi regretat. Avea prea multe îndoieli ca să nu se aștepte și la regrete.

Imaginea lui i se strecurase în inimă și în minte și își rememora până și prima călătorie cu el, spre Anglia, dar îi era teamă că Boyd nu simțea la fel, că din partea lui nu era altceva decât dorința

trupească. Îi spusese el vreodată ceva care să o facă să creadă altfel? Nu e vorbă, ea însăși simțise din plin o astfel de dorință. Pasiunea pe care o simțea pentru bărbatul acela o uluia. Dar ea simțea mai mult de atât. Și chiar de a doua zi după ce Boyd fusese lăsat în urma corăbiei *Maiden George*, Katey începuse să-i simtă lipsa.

Capitolul 50

– Uite că suntem doar cu o zi în urma lor și n-a fost nevoie să aruncăm tunul peste bord, zise Tyrus, apropiindu-se de Boyd, care stătea la copastie.

Acesta nu își luă ochii de la docurile londoneze, pline de agitație, ca să se uite la bărbatul mai scund decât el. *Oceanus*, ca multe alte corăbii ancorate pe Tamisa, era obligată să-și aștepte rândul la chei, lucru care putea să dureze câteva zile. Iată și motivul pentru care se cobora deja la apă o barcă cu care Boyd și o parte din echipaj urmau să ajungă pe uscat chiar atunci. Nu era pentru prima dată când Boyd se gândea că Skylark ar fi trebuit să cumpere un doc al companiei, departe de aglomerația orașului.

Știa că Tyrus făcuse observația referitoare la tun ca să-l facă să zâmbească. Nu reuși.

– Dacă știam că asta ne-ar fi adus mai repede acasă, aș fi ordonat să fie aruncat peste bord. Ei au ajuns probabil de mai bie de o zi – Malory a avut o corabie al naibii de rapidă. Dar nu contează. Katey va fi izolată în casa tatălui ei, așa că nici nu are rost să încerc să o văd.

– Și asta o să te oprească?

Ei, remarca asta chiar îl făcu pe Boyd să zâmbească.

– Nici pomeneală. Dar știi și tu cum sunt ăștia din neamul Malory. I-am bombănit destul în fața ta. De aceea cred că am nevoie de puțină muniție de partea mea, și ea o să fie soră-mea. Georgie poate măcar să-l țină pe James deoparte. Cu Anthony mă descurc, dar nu-i dovedesc și pe el, și pe fratele lui deodată.

– Îmi pare rău să-ți spun, flăcău, dar adevărata opoziție de care o să te lovești va fi chiar micuța doamnă. Te-am prevenit să nu o duci de pe corabie așa, pe furiș, dar dacă tot ai făcut-o, trebuia să fii cinstit.

– Aveam de gând să-i spun chiar înainte de a ajunge tu pe insulă, dar piràții au apărut primii. Pe dracu', în seara când am luat-o de pe corabie nici măcar nu m-am gândit că n-o să se trezească înainte să ajung cu ea la mal, dar cum nu a fost așa, m-am simțit extrem de ușurat și m-am culcat și eu. Nu m-am trezit decât cu puțin înainte de a se trezi și ea, așa că, dintr-o inspirație de moment, am născocit o poveste aiurită ca să justific de ce ne aflam acolo amândoi. Mi-am imaginat că mai târziu o să i se pară amuzant, pentru că ea însăși e foarte bună la inventat povești. Poate că i s-ar fi părut că am făcut un gest romantic.

Tyrus pufni auzindu-l, și atunci Boyd adăugă:

– Unele femei așa l-ar fi considerat. Sigur, credeam că până la momentul acela aveam să o conving să se mărite cu mine.

– Și i-ai spus asta?

– Pe dracu', n-am spus nimic, pentru că a aflat înainte să-i spun eu adevărul și asta a distrus tot farmecul. În plus, atunci nu mai credea nimic din ce-i spuneam eu.

Imediat ce Katey se mută de pe *Oceanus* pe *Maiden George*, Boyd regretase că nu îi mărturisise totul. De aceea se înfuriase așa de tare pe frații Malory, când reușise să-i ajungă din urmă, pentru că nici măcar nu îl lăsaseră să o vadă, ca să-i poată spune tot ce simțea. Tot nu credea că ea ar fi fost dispusă să îl creadă. Era mult prea furioasă. Dar Boyd ar fi vrut măcar să încerce, mai înainte ca răul de mare să-l îngenuncheze.

Pentru prima dată în viața lui însă, greața nu îl apucase imediat ce corabia pornise la drum. Oare cauza să fi fost emoțiile extreme care îl chinuiseră? Sau poate bătaia pe care i-o dăduse Anthony? Nu, se îndoia că aceasta din urmă ar fi putut să fie cauza. Mai navigase și înainte după ce trăsese câte o bătaie bună cu unul dintre frații lui, și atunci câteva dureri și junghiuri nu-i opriseră greața copleșitoare.

În plus, pumnii pe care i-i administrase Anthony nu erau atât de zdraveni, încât să nu-i poată ignora. O luase el și mai rău de la frații săi. Se poate să fi fost pus jos pentru o scurtă

perioadă, dar reușise să blocheze cu ușurință pumnii care i-ar fi putut frânge oasele.

Se așteptase la ceva mult mai rău din partea lui Anthony, așa că trăia cu senzația că bărbatul mai în vârstă se abținuse, iar motivul era destul de evident. Anthony presupusese că ajunsese la timp ca să oprească „seducerea", așa că nu făcuse decât să-i administreze un simplu avertisment cu pumnii.

Acum însă, aflaseră oare? Era posibil. Katey petrecuse mult timp cu ei și ar fi putut să pomenească despre asta. Se prea poate ca Boyd să intre pur și simplu într-o situație în care un tată furios să-i zboare creierii. Doamne, de ce trebuise să se întâmple așa, ca ea să fie o Malory? Fusese destul de rău și atunci când familia îi fusese recunoscătoare că o salvase pe Judith. Dar acum era chiar una de-a lor, iar familia Malory se dădea peste cap, când venea vorba despre familie.

– Nu, zise Georgina scurt, câteva ore mai târziu, când Boyd ajunse la reședința ei din Berkeley Square. Ai noroc dacă nu pun mâna să te biciuiesc eu însămi. Nu te apăr în fața lui James, de data asta, nu.

Pentru Boyd nu prevestea nimic bun faptul că aceasta era prima ei reacție la rugămintea lui. Nu făcuse altceva decât să o salute cu un sărut și să-i spună că s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul ei. Ar fi trebuit să fie mai atent la reacția de surpriză pe care o avusese la brusca lui apariție în salonul ei, ca și cum ar fi crezut că nu va avea curajul să-și arate chipul acolo.

Boyd oftă și se așeză lângă ea pe sofa.

– Ce ți-a spus soțul tău?

– Că aveai de gând să o seduci pe fata aceasta drăgălașă în timpul unei călătorii și că au scos-o din ghearele tale înainte să reușești. Dar îți știam deja intențiile de când au plecat pe urmele tale. Ar fi trebuit să-l vezi pe Tony. Era ca un vulcan gata să erupă.

Boyd își dădu ochii peste cap.

– Da, știu. A erupt asupra mea.

Pentru o clipă, chipul surorii lui vădi îngrijorare.

– Te-a rănit?

– Nu chiar.

– Și-a ieșit din mână?

Boyd nu-și putu abține hohotul de râs, la această remarcă.

– Mă îndoiesc. Dar cred că James a omis să-ți spună că treaba cu seducția a fost ideea lui Anthony, nu?

Sora lui ridică un deget amenințător spre el.

– Să nu cumva să încerci figura asta cu mine, Boyd Anderson. Nu arunca pisica la altul.

Boyd chicoti.

– E adevărat, să știi. Eu le-am cerut ajutorul, și primul lucru care le-a trecut prin cap a fost să o seduc, dar, pe de altă parte, la asta se pricep cel mai bine, așa că e de înțeles. Fapt este că am vrut să mă însor cu Katey chiar înainte să plecăm împreună în călătorie. Pe toți dracii, am vrut să mă însor cu ea chiar din ziua când am cunoscut-o!

– De ce nu mi-ai spus asta înainte să ridicați ancora? întrebă ea.

– Pentru că o doream pe Katey așa de mult, că nu mai gândeam limpede.

Georgina îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar întrebă:

– Și acum asta nu te va împiedica?

– Nu.

– Vai, Doamne, zise ea, suspinând, ai face bine să speri că James n-o să afle.

– Ce să aflu? întrebă James, din prag.

Capitolul 51

La sosirea neașteptată a lui James, Georgina sări imediat în picioare și se puse pavăză între soțul și fratele ei. Nu este vorbă, asta nu l-ar fi putut împiedica pe James să pună mâna pe Boyd, dacă așa ar fi vrut, iar acesta din urmă chiar își strânse pumnii, așteptându-l.

– Liniștește-te, draga mea, îi spuse James soției sale. Nu am de gând să-l umplu de sânge în prezența ta.

– Atunci, o să trebuiască să stau încremenită aici tot restul anului? replică Georgina, supărată.

James ridică dintr-o sprânceană.

– E chiar așa de rău ce nu știu?

– Depinde, ezită Georgina, de felul în care privești lucrurile.

– Și cum ar trebui să fie? întrebă James.

Femeia dădu să răspundă, apoi închise gura și abordă o expresie de încăpățânare. James ridică din umeri și intră nonșalant în salon, scoțându-și mănușile și aruncându-le pe o masă de lângă el. Comportamentul lui James Malory putea fi înșelător. Putea să fie pradă unei furii teribile, și cu toate acestea să arate absolut impasibil.

Dintr-un pas ajunse în fața lui Boyd. Georgina nu încercă să se strecoare între ei. El îi promisese că n-o să-l umple de sânge pe Boyd. Nu pomenise totuși nimic despre ruptul oaselor. Boyd nu luă o poziție defensivă, dar nici nu își lăsă garda jos.

– Ia să auzim, spuse James, plat.

– Vorbeam despre Katey, așa cum probabil ai ghicit deja. Și poate că tu știi să răspunzi mai bine la asta. A fost dorința ei să abandoneze corabia mea și să urce pe-a ta, ca să vină aici, dar acum mai dorește cu ardoare să pornească din nou în călătoria în jurul lumii?

– Absolut deloc. E încântată de noua ei familie și e mulțumită să rămână în Anglia, ca să ne cunoască mai bine. Cel puțin cât ține iarna.

– Adevărat?

Lui James se pare că nu-i prea plăcu tonul fericit al lui Boyd la aflarea acelei vești.

– Ce importanță are pentru tine? izbucni el.

– Pentru că îmi dă motiv să cred că acum o să vrea să se mărite cu mine.

– Da? Și ce te face să crezi că restul familiei noastre o să te vrea?

– James Malory, începu Georgina, amenințătoare.

Boyd izbucni însă în râs.

– E destul de rău și așa, pentru că trebuie să mă lupt din răsputeri ca să o fac pe Katey să admită că mă iubește, acum trebuie să mă lupt și cu neamul Malory?

– Yankeule, să-ți spun ceva. Noi nu recunoaștem că te iubim... niciodată.

Boyd își dădu ochii peste cap.

– Înțelegi ce vreau să spun. Vreau să mă însor cu Katey. Credeam că ai înțeles asta înainte să plec împreună cu ea din Anglia.

– Asta a fost înainte să-mi devină nepoată. Acum, că este a mea, nu poți să te căsătorești cu ea.

– Nu depinde de tine, ea hotărăște.

– Vrei să punem prinsoare?

Boyd nu se pierdu cu firea pentru că subiectul era prea important.

– Singura ei obiecție în a se mărita cu mine era afurisita de călătorie. Nu știu de ce, dar a presupus că, odată măritată și cu copii nu va mai putea călători niciodată. Dar dacă este dispusă să renunțe la călătorie toată iarna, atunci poate că această reîntâlnire cu familia despre care habar nu avea că există i-a schimbat prioritățile sau măcar a făcut-o să prețuiască mai mult familia.

– Crezi că asta are vreo importanță, nu?

– James, zise Boyd, oftând, ea m-a întrebat dacă vreau să o aștept. Ce-ți spune asta?

– Îmi spune că tu și ea ați avut o discuție destul de serioasă. Ce altceva ați mai avut?

Boyd nu răspunse. Georgina se strecură rapid între ei și cuprinse obrajii bărbatului ei în palme. James nu era prost. Tăcerea lui Boyd era răspunsul pe care el nu voia să-l audă.

– Știi că asta schimbă totul, îi spuse ea soțului. Așa a fost și în cazul nostru, cu frații mei. Ne-au permis să ne căsătorim...

– Au insistat, i-o tăie el, corectând-o.

Georgina își țuguie buzele.

– Ei, dacă vrei să intri în detalii, tu ai...

– Nu merge mai departe, o preveni James.

Ea îi zâmbi dulce soțului, în ciuda dojenii lui. Boyd reuși să nu râdă de ei. Oare cei doi chiar credeau că el și frații lui nu-și dăduseră seama de la început? James le forțase mâna când anunțase pe toată lumea că dulcea și inocenta lor soră împărțise cabina cu el – și mult mai mult de atât. Și o făcuse deliberat.

– Și cu Amy și Warren cum a fost? continuă Georgina. Imediat ce tu și fratele tău i-ați găsit împreună în pat, împotrivirea voastră față de el s-a schimbat, nu-i așa? L-ați fi târât direct în fața

altarului dacă Amy nu s-ar fi pus cu încăpățânare împotrivă și n-ar fi insistat ca el să o ceară de soție așa cum se cuvine.

– Am înțeles ce vrei să spui, George, zise James, cu o privire acră pe care o întoarse apoi spre Boyd. Presupun că nu ți-ai făcut de cap cu ea fără acordul ei.

– Malory, nu e nici pe departe amuzant.

– Nici nu era asta intenția. Și cum indignarea ta mi-a răspuns la întrebare, atunci, da, din nefericire asta schimbă totul. Dar să nu-ți închipui că o să-l convingi și pe Tony la fel de ușor. Acum este foarte susceptibil în legătură cu această fiică anume a lui. Anii pierduți, regretele, învinuirea de sine... în ciuda faptului că ea se integrează așa de ușor în familie, totul apasă încă pe umerii lui.

– Da, dar o să fii de partea lui Boyd la discuții, nu? interveni Georgina, cu un aer mulțumit.

James săltă iar una din sprâncenele lui aurii.

– Nu e destul că nu-l omor?

Capitolul 52

Katey privea pe geamul trăsurii. Reședința Millard se înălța amenințătoare în față. Copacii de pe aleea și de pe cuprinsul domeniului erau dezgoliți de acum, fără frunze – la fel ca viețile dinăuntrul acelei case mari. Tatăl ei o însoțea acolo. Roslynn se oferise și ea să vină. La fel și Judith, dar Anthony nu le îngăduise. Spusese doar că este ceva ce trebuie să facă el și Katey, singuri, dar Katey bănuia că de fapt îi era teamă ca vizita lor să nu devină neplăcută și nu voia să le supună la așa ceva. În fond, vor trebui să treacă din nou de Letitia, ca să o vadă pe bunica ei.

În trăsură, Katey îl ținuse pe Anthony de mână și își repetase iar și iar că această a doua familie a ei, Millard, nu mai era importantă pentru ea. Acum era parte din familia Malory și aceștia o primiseră cu tot sufletul în viața lor. Din clipa când intrase în casa din Piccadilly, și Judith venise în goană să se agațe de talia ei,

îmbrățișând-o cât putea ea de tare, Katey se simțise cuprinsă de o astfel de pace.

– Știam eu, știam eu! exclamase Judith, debordând de încântare. Trebuia să fie un motiv pentru care te-am plăcut așa de mult, și uite motivul!

– De unde știi? întrebă Katey, cu un zâmbet cald. Credeam că nu o să-ți spună.

Apăruse și Roslynn Malory, care îi spuse:

– Tony a trimis un mesager să ne anunțe că te-ai întors. Am considerat că trebuie să o pregătesc oarecum, dar e bine că nu ți-a luat prea mult să ajungi aici! Bun venit acasă, Katey.

Roslynn se apropiase să o îmbrățișeze la rândul ei. Katey izbucnise în plâns. În clipa aceea chiar simțea că are din nou un cămin. Anthony se apropiase bombănind ceva despre femei și felul lor contrariant de a plânge de bucurie.

Fusese o întâmpinare de pomină. În ziua aceea și a doua zi, rubedeniile Malory se perindaseră pe rând, și toți treceau ca s-o asigure pe cea mai nouă membră a familiei lor cât de bucuroși erau să o primească printre ei. După aceea Katey nu mai avusese nici o îndoială, nici una. Seara trecută, în timpul cinei în familie pe care o organizase Roslynn, Katey avusese chiar ocazia să-l cunoască pe unul dintre frații lui Boyd, Warren, celălalt frate al lui cu care se înrudea acum prin căsătorie!

Warren Anderson se dovedise o reală surpriză. Era căsătorit cu vara ei, Amy, fiica cea mai mică a lui Edward, și nu semăna deloc cu Boyd. Mult mai în vârstă, mai înalt, Katey n-ar fi ghicit niciodată că era frate cu Boyd și cu Georgina, dacă nu i s-ar fi spus. Nu ar fi ghicit nici că făcea parte din familia Malory, dacă era să se ia după câteva remarci jignitoare pe care le auzise adresate lui din partea bărbaților Malory.

– Iar te-ai întors, yankeule? Mare păcat.

Remarca îi aparținuse lui James, dar Anthony i se alăturase rapid:

– Chiar că ar trebui să faci călătorii mai lungi... și să îi lași acasă pe Amy și pe copii. Ei s-ar putea să-ți ducă puțin lipsa, dar noi sigur nu.

– Ai putea s-o lași baltă, îi spusese James fratelui său. E așa de tare de cap că n-o să înțeleagă aluzia.

Păreau să vorbească foarte serios, așa că tânăra fusese destul de surprinsă încât să o întrebe pe Roslynn despre asta, când o prinsese singură.

– De ce frații Malory îi ridiculizează pe Andersoni?

– Nu o facem, zise Roslynn, liniștind-o repede. Mai ales Tony și James o fac. Ăștia doi fac front comun în fața opoziției și, în fine, Andersonii chiar au încercat să-l spânzure pe James, când l-au cunoscut prima dată. L-au și bătut până l-au lăsat lat. Și în ciuda faptului că au aflat cât de mult îl iubește sora lor, au încercat să-l țină departe de Georgina.

– Am aflat despre asta, spuse Katey.

Roslynn chicoti.

– Ei, ai văzut cum e James, așa că poate o să înțelegi de ce au avut rezerve în a-i încredința singura lor soră. Dar chiar dacă pare că îl disprețuiesc, acum totul e în glumă, și Warren știe asta.

Katey înțelegea... oarecum. Și cum Warren era amuzat și râdea pur și simplu de remarcile lor, era evident că știa că frații Malory nu încercau cu adevărat să-l insulte.

Acesta era fratele mai mare, pe care Boyd i-l dăduse de exemplu lui Katey, un bărbat care își lua soția și familia cu el, pe mare. Pe Amy, plină de viață, sprintenă, debordând de fericire, se părea că nu o deranjează deloc acest aranjament. Era a doua femeie din familie care, aidoma lui Anthony, avea înfățișarea brunetă, țigănoasă, a strămoșului lor. Dar mai avea ceva foarte ciudat.

Amy spunea în râs:

– Nu pot chiar să prevăd viitorul, doar că am uneori senzații foarte puternice.

– Ea m-a pus să mă întorc în grabă în Anglia pentru că simțea că vom avea un nou Malory în familie, adăugă Warren. Ca de obicei, a avut dreptate.

– Eu credeam că e vorba despre un bebeluș! chicoti Amy. Dar mă bucur că ești tu, Katey. Noi două o să fim cele mai bune prietene, să știi, zise ea cu totală convingere. Apoi se aplecă spre ea și șopti: Lasă deoparte durerea din inima ta, dragă. O să fii aici mai fericită decât îți dai seama. Am pariat deja pe asta.

Katey nu află decât mai târziu în seara aceea după ce Amy și Warren plecaseră acasă, că Amy nu pierduse nici un pariu în viața ei și că dacă voia să se întâmple ceva, nu trebuia decât

să pună prinsoare și se împlinea! Jeremy îi povestise lui Katey totul despre abilitatea neobișnuită a lui Amy și se plânsese că foarte des ea folosea pariurile împotriva lui. Lui Katey i se părea totul absurd. O glumă de familie, poate, la care nu aflase încă poanta?

Observația lui Amy despre inima rănită fusese însă prea aproape de adevăr, dar cum putea ea să știe că Katey stătuse ore în șir pe balconașul din dreptul camerei ei, unde se retrăsese în prima noapte petrecută acolo, privind, așteptând, sperând ca Boyd să vină, iar în seara trecută o făcuse din nou! Trecuseră două zile de la revenirea sa în Londra și începea să-i fie teamă că el nu va mai reveni deloc în Anglia, că vorbele furioase pe i le spusese, că nu mai vrea să-l vadă vreodată, îl convinseseră să renunțe la ea.

Dar nimeni din familie nu știa că era măcinată de astfel de temeri, așa că nici Amy nu avea de unde să știe! Katey nu îi lăsase să vadă altceva decât fericirea pe care o simțea că era acolo și făcea parte din familie, pentru că fericirea aceea era foarte reală.

Apoi Anthony îi spusese la micul dejun din dimineața aceasta că, de îndată ce andocaseră, trimisese pe cineva la Havers Town, să afle de la medicul ei care era starea de sănătate a lui Sophie.

– Nu m-ar fi mirat din partea Letitiei să fie în stare să pretindă că bunica ta încă nu s-a înzdrăvenit destul ca să primească vizite. Dar doctorul mi-a spus că e bine. Cât de sănătoasă și de zdravănă poate să fie o femeie de vârsta ei. Așa că dacă vrei să mergem azi la Haverston, i-am spus deja lui Ros să ne facă bagajele pentru o vizită mai lungă.

Plecaseră din Londra înainte de amiază – Anthony, Roslynn, Judy și Katey. La Haverston nu ajunseră însă decât de înserat. Anthony propuse să aștepte până dimineață ca să facă vizita la reședința Millard, dar Katey nu voia să mai aștepte. Nu se întunecase încă de tot și voia să o vadă imediat pe bunica ei, ca să se poată bucura de câteva zile la Haverston fără ca acea vizită să mai planeze deasupra ei.

Se gândise că acum nu mai avea nevoie de nimic în viața ei ca să umple golul lăsat de moartea mamei, pentru că acum avea familia Malory. Dar simțea din nou aceeași neliniște care o bântuise și data trecută când se apropia de conac. Se amăgise singură.

În străfundul sufletului își dorea în continuare ca familia mamei sale să facă parte din viața ei.

Capitolul 53

– Sunt sigură că o să te încânte să afli că de îndată ce mama s-a simțit mai bine, mi-a tras un perdaf zdravăn.

Acestea au fost primele cuvinte pe care le rosti Letitia Millard când le deschise ușa și le făcu semn cu mâna și o plecăciune exagerată, poftindu-i înăuntru pe Anthony și Katey. Exagerarea era menită să arate că nu era alegerea ei să-i lase în casă.

Anthony promisese că se va comporta ireproșabil de dragul lui Katey. Fata nu era sigură ce însemna exact acest lucru, dar asta incluse o înclinare cordială din cap în fața Letitiei și remarca:

– Ajută dacă îți spun că și eu am rude cărora aș prefera să le închid ușa în nas?

– Simpatie, Malory? Ține-o pentru tine, zise Letitia cu răutate. Știi foarte bine cum stăm.

– Nu, tu știi, dar eu, nu. Însă de aceea sunt aici, nu? Ca să aflu.

Letitia scoase un sunet de dezgust și se îndreptă spre salon. O urmară. În salon stătea Sophie Millard, singura bunică în viață a lui Katey. Ochii fetei și expresia ei erau pline de uimire. Sophie nu era nici pe departe așa de bătrână pe cât se așteptase. Abia dacă avea vreo șaizeci și cinci de ani. Părul ei negru abia dacă începea să devină coliliu. Ochii verzi ca smaraldul mai aveau încă o sclipire în ei. Iar Katey o văzu perfect în ea pe mama ei. Dacă Adeline ar fi trăit până la aceeași vârstă, așa ar fi arătat, Katey era sigură.

Își simțea pieptul și gâtlejul prinse ca într-o menghină, apoi o podidiră lacrimile. Voia să fugă și să o îmbrățișeze pe Sophie, dar picioarele îi erau înțepenite pe loc. Poate că Sophie se purtase politicos cu Anthony și cu James, când o vizitaseră cu câteva săptămâni în urmă, dar făceau parte din aceiași clasă socială. Lui Katey îi era teamă că Sophie s-ar fi putut să o trateze la fel cum o făcuse și Letitia.

Fără să-și dea seama de emoția care o sugruma pe Katey, Anthony părea la fel de surprins de apariția lui Sophie și spuse:

– Doamnă, arătați splendid, cu ani mai tânără decât atunci când erați pe patul de suferință.

Sophie râse ușor spre el.

– Ce compliment ciudat, dar îți mulțumesc chiar și așa, Sir Anthony.

Nu îi adresase lui Katey nici măcar o privire deocamdată, dar asta era greșeala lui Anthony. Absolut fără intenție, i se întâmpla să capteze atenția femeilor, pentru că era incredibil de frumos, așa că era de înțeles că ochii lui Sophie se opriseră asupra lui, când intraseră.

Acum o privi pe Katey și ochii i se măriră. Nu era nevoie de prezentări. Amândouă se recunoscuseră reciproc instantaneu.

– Doamne sfinte!

Asta fu tot ce reuși să îngaime Sophie. Secundele treceau – o veșnicie, după părerea lui Katey. Nu putea să respire. Avea să leșine și să se facă de râs complet.

Apoi auzi ceea ce se rugase să audă:

– Vino aici, copilă.

Sophie își deschisese brațele spre ea. Katey nu mai avu nevoie de altă încurajare. Traversă odaia în zbor, căzu în genunchi pe podea, în dreptul lui Sophie, și cuprinse talia bunicii ei cu brațele, cu obrazul lipit de pieptul femeii. Era destul de înaltă ca să o poată face, iar lacrimile îi izvorau acum, în timp ce bunica ei o îmbrățișa la rându-i.

– Nu vreau să văd așa ceva, o dojeni Sophie. Gata cu lacrimile. Nu-ți închipui cât de mult am tânjit după acest moment, să te cunosc în sfârșit. Ridică-te și lasă-mă să mă uit la tine.

Katey se ridică și se așeză pe canapea, cu un surâs stingher. Își șterse unul din obraji cu degetele; Sophie i-l șterse pe celălalt.

– Vai de mine, ia te uită, zise Sophie, ai ochii ei. Ai gropițele pe care le avem și noi.

Râseră amândouă, și gropițele deveniră și mai vizibile. Erau chiar puțin mai adânci pe obrajii lui Sophie, din cauza pielii ceva mai lăsate din pricina vârstei, dar de la ea le moștenise Katey.

În timp ce se așeza, Anthony se plânse:

– Mi-aș fi dorit să fi văzut și eu asemănarea mai devreme. Când am cunoscut-o pe Katey, după ce a sosit la Londra, nici unul din noi nu avea habar.

– O mamă vede altfel lucrurile și o bunică la fel, îi spuse Sophie. Și ar trebui să-ți fie rușine, domnule. Când m-ai lăsat să înțeleg că te vei întoarce după răspunsuri, ar fi trebuit să-mi spui că o vei aduce pe nepoata mea cu dumneata.

– Nu era sigur. Trebuia să-i spun mai întâi ei. Katey plecase din Anglia.

– A, foarte bine. Atunci te-am iertat.

Anthony ridică o sprânceană spre Letitia și apoi i se adresă lui Sophie:

– Încep să am impresia că nu vi s-a spus că fiica mea a venit aici de una singură și, în loc să fie primită, i s-a arătat ușa și i s-a spus să nu mai calce niciodată pe aici?

– Nu, Letty nu a recunoscut decât că s-a purtat grosolan cu dumneata și cu fratele dumitale.

Acum toți ochii erau îndreptați asupra Letitiei. Femeia nu părea deloc stânjenită. De fapt, expresia îi deveni îndărătnică atunci când spuse, în apărarea proprie:

– A început să-ți fie tot mai rău încă de când avocatul acela pe care îl aveai în America ți-a trimis vorbă despre moartea lui Adeline. De atunci te-ai îmbolnăvit de trei ori așa de tare că a trebuit să chem doctorul. Doliul acesta trebuia să înceteze. Te omora! Și ea – continuă Letitia, arătând acuzator cu degetul spre Katey – nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. O să aducă înapoi toate regretele și reproșurile...

– Încetează! i-o reteză Sophie. Nu eu sunt cea care are regrete. Nu eu sunt aceea care a alungat-o pe Adeline. Iar doliul meu a început în ziua când a plecat din Anglia.

Înainte ca discuția dintre cele două femei să devină și mai serioasă, Katey le întrebă:

– De ce a plecat? Mie mi-a spus că ați dezmoștenit-o, dar încep să cred că a fost invers.

– Sunt convinsă că ai dreptate, zise Sophie, oftând din toată inima. Greșeala lui Adeline a fost că s-a sfătuit cu sora ei în legătură cu copilul, în loc să vină la mine. Cum erau șase ani diferență

de vârstă, ele nu au fost niciodată prea apropiate. Și Adeline nu știa că Letitia ne convinsese deja că Sir Anthony nu voia decât să se distreze cu ea cât timp stătea la Haverston, pentru sărbători.

– Simțeam eu că soțul dumitale nu credea că am intenții serioase, spuse Anthony. Că doar voia să-mi facă pe plac.

– Adevărat, noi toți credeam că te vei plictisi foarte repede și o să-ți iei tălpășița la Londra. Faptul că, în loc de asta, rezultatul a fost un copil părea să susțină părerea Letitiei că nu erai decât un desfrânat și de aceea s-a dus la soțul meu, Oliver, să-i spună. Ce a urmat s-a petrecut așa de repede, totul într-o singură zi, încât nici nu am avut timp să o asigur pe Adeline că o voi susține, indiferent de ce decizie ar fi luat. Nu mi-am închipuit că decizia ei va fi să plece de acasă.

– Dar de ce nu a venit la mine? întrebă Anthony.

– A, așa avea de gând să facă. Să nu te îndoiești de asta. Așa i-a răspuns și lui Oliver, când acesta i-a sugerat soluția nemiloasă de a o trimite undeva unde să nască în secret și apoi să fie obligată să dea copilul. Când s-a opus, au copleșit-o cu furia lor. Soțul meu, și mai ales Letitia, i-au aruncat în spate atâta vinovăție și rușine, încât e de mirare că Adeline a mai fost în stare să ia vreo hotărâre în ziua aceea. Când le-a spus că are de gând să vină la dumneata, soțul meu a încuiat-o în odaia ei. Dar Letitia, cu toată animozitatea pe care o avea față de familia dumitale, s-a dus și a prevenit-o că nu te vei căsători niciodată cu ea, că doar te-ai jucat cu ea. Probabil că Adeline a crezut-o.

– Dar nu era adevărat, insistă Anthony.

– Nu mai contează dacă era sau nu, de vreme ce ea a crezut suficient cât să decidă să acționeze așa cum a făcut-o.

– Dar eu voiam să mă însor cu ea!

– Și i-ai spus asta?

– Nu, nu îi declarasem încă. Mă pregăteam să o fac. Voiam mai întâi să o curtez așa cum trebuie.

– Și să o seduci! interveni Letitia, făcându-l pe Anthony să roșească.

Sophie clătină din cap cu tristețe.

– Mă îndoiesc dacă ar fi avut vreo importanță pentru soțul meu faptul că aveai intenții onorabile. Letitia era favorita soțului meu, și ea a reușit să-i alimenteze furia față de familia

dumitale chiar din prima zi când ai venit la noi, destul cât să nu te mai considere o partidă potrivită, chiar dacă ai fi cerut-o în căsătorie. Ne-a fluturat fiecare scandal asociat cu familia dumitale pe care a reușit să-l descopere, că marchizul creștea un bastard ca moștenitor al lui, duelurile în care era implicat James din cauza unor femei, că și dumneata avuseseși numeroase aventuri amoroase scandaloase de când te-ai mutat la Londra, ceea ce dovedea că nu ai plecat acolo ca să-ți cauți o soție, ci că ai luat-o pe urmele desfrânatului dumitale frate, James.

– Nu era nevoie ca eu și James să ne însurăm, pentru că amândoi frații noștri mai mari aveau deja moștenitori de sex masculin, explică Anthony, să se apere. Cu siguranță nu aveam de gând așa ceva, înainte de a o cunoaște pe Adeline. Totul s-a schimbat când m-am îndrăgostit de ea.

Anthony miji deodată ochii.

– Atunci de ce a fost îngăduit totul? Dacă aveați cu toții o părere atât de proastă despre mine, de ce nu m-ați dat pe ușă afară de la început?

– Ești un Malory, îl admonestă Sophie. Chiar este nevoie să întrebi așa ceva? Oliver nu voia să-ți insulte familia. În plus, credeam că te vei plictisi curând și te vei întoarce la Londra.

– Adeline nu m-a lăsat deloc să înțeleg că vreunul dintre voi era ostil familiei mele. De ce?

– Pentru că nu a știut, a aflat abia în ziua când și noi am aflat despre copil. Înainte, soțul meu s-a temut că te-ar putea insulta. Era așa de tânără și de impulsivă pe atunci. Așa că am prevenit-o doar să nu pună mare preț pe atenția pe care i-o arătai, că nu era vorba decât de bună vecinătate. Am subliniat că nu erai în căutarea unei soții. Și am așteptat, și am sperat că o să dispari pur și simplu.

Anthony își trecu nervos mâna prin păr.

– Doamne sfinte, trebuia să-și fi dat seama că eu i-aș fi ferit, pe ea și pe copil, de planurile nemiloase ale tatălui ei. Tot nu înțeleg de ce nu a încercat să vină la mine.

– Pentru că m-a crezut când i-am spus că nu te-ai fi însurat cu ea, și de ce să nu mă fi crezut? zise Letitia, pe un ton de superioritate. Era după toate aparențele adevărat, că pe atunci singurul tău interes era să aduni cuceriri. A fost distrusă, bineînțeles, dar

nu a fost decât ce-a meritat, pentru că s-a lăsat fără rușine sedusă de tine. Și chiar dacă reacția noastră ți se poate părea nemiloasă, știi la fel de bine ca mine că intențiile nu înseamnă nimic dacă nu are nimeni cunoștință de ele în afară de tine. Până în momentul acela nu făcuseși nimic în viața ta ce ar fi putut să sugereze că viitorul tău era altceva decât cel al unui mare desfrânat, așa cum, știm cu toții, ai și reușit să devii, vreme de mulți ani.

Chiar și Katey știa că tatăl ei nu putea să nege acest lucru, dar lui Sophie i se făcu milă de el.

– Sir Anthony, acesta au fost doar presupuneri, dar sunt singurele fapte care spun cum au stat lucrurile. Soțul meu și Letty o controlau pe Adeline permanent, de câteva ori în fiecare oră, ca să fie siguri că e în continuare încuiată în odaia ei. Au trimis chiar și un servitor să supravegheze domeniul Haverston și, la nevoie, să te facă să nu vii în vizită în ziua aceea. Adeline a știut asta. Așa că și dacă ar fi avut încredere în dumneata, în ciuda celor pe care i le spusese Letty, a crezut în mod clar că ar fi fost repede găsită dacă încerca să ajungă la Haverston. I se spusese că Oliver avea să o ducă în Europa, cu corabia, chiar de a doua zi, ca să o îndepărteze de dumneata, și că nu se va întoarce acasă decât după ce bastardul nu ar mai fi stânjenit familia noastră. Soțul meu nu și-a dat seama cu câtă disperare își dorea Adeline să păstreze copilul. În ciuda atenției cu care era păzită, Adeline a reușit să scape, fugind pe fereastră. De atunci n-am mai văzut-o niciodată. Am primit o scrisoare de la ea, în care îmi spunea că s-a căsătorit și că își va crește copilul în America. Nu l-am iertat niciodată pe soțul meu pentru că a alungat-o de lângă noi.

– Nici pe mine nu m-ai iertat, zise Letitia, cu amărăciune și cu o sclipire de om rănit în priviri.

– Sigur că te-am iertat. Amândouă erați fiicele mele. Eu nu am preferat-o pe una din voi, așa cum a făcut tatăl tău. Și oricum erai și așa destul de nefericită. Nu mai aveai nevoie să adaug reproșurile mele. De câte ori nu ți-am spus să nu te mai agăți de trecut, să închei capitolul și să-ți vezi mai departe de viața ta? Tu însă nu ai încetat niciodată să urăști lumea pentru că ai avut ghinion. Dar ceea ce va trebui să încetezi să mai faci este să iei hotărâri în locul meu. Nu i-a trecut măcar o dată prin cap că prezența lui Katey

în viața noastră ne-ar putea ajuta să vindecăm rănile vechi. Cum ai putut să o alungi fără ca măcar să-mi spui!

– Erai bolnavă!

– Fata mea, asta nu e adevărat, și tu o știi foarte bine.

– E o Malory, mârâi Letitia. *Familia asta nu va fi niciodată* bine-venită aici!

– A, ai pus punctul pe i, zise Anthony.

Expresia îi deveni vădit amenințătoare, la fel ca și tonul vocii, cu care continuă:

– Poate ai vrea să explici familiei Malory de ce suntem atât de detestați? Scandalurile nu pot fi cauza unei astfel de răutăți personale.

Capitolul 54

Tăcerea din salon era apăsătoare și plină de furie, în timp ce Anthony și Letitia se priveau amenințător. Sophie se uita când la unul, când la celălalt, supărată. Încă îi ținea strâns în poală mâna lui Katey, ca și cum ar fi vrut să o împiedice să se implice în ceartă.

– Letty, ai de gând să le spui sau trebuie să o fac eu? zise Sophie într-un târziu, când răspunsul fiicei sale întârzia.

Letitia își strânse buzele, cu un aer furios. Nu voia să se afle, voia ca secretul ei să rămână nedezvăluit. Sophie era evident de altă părere și ea avu ultimul cuvânt.

Ca și cum emoțiile nu erau destul de intense, Sophie întrebă, fără mare emfază:

– Câți ani aveai, Letty, când te-ai îndrăgostit de el?

– Paisprezece, răspunse Letty, mormăit.

– Prea tânără. Ar fi trebuit să-i treacă. Îl vedea așa de rar încât nu ar fi avut de ce să nu-i treacă. Dar sentimentul a persistat și a devenit tot mai puternic.

Nu era limpede cui i se adresa Sophie. Sieși, tuturor celor prezenți? Privirea îi rămăsese fixată trist asupra fiicei sale.

– Doar nu vrei să spui că era îndrăgostită de mine!

Sophie îl privi și râse.

– Doamne, nu, și dumneata erai încă un copil pe vremea aceea. Fratele dumitale, Jason, a cucerit-o din prima clipă când l-a văzut.

Incredul, Anthony spuse:

– Serios? Jason cel practic? El e capul familiei de pe când avea doar optsprezece ani. Nu a avut niciodată vreme să intre în societate, darămite să-i stea capul la idile.

– Ei, pe vremea aceea era destul de chipeș. Iar Letty bătea Havers Town cu speranța firavă că s-ar putea ca Jason să-și facă apariția, așa cum rar se întâmpla, și să aibă șansa de a vorbi cu el.

Anthony făcu ochii mari.

– Cred că am fost și eu cu el într-una din acele dăți. Ea ne-a oprit să stăm de vorbă. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că își pune inima pe tavă, dar Jason nu a băgat de seamă.

Amintirea faptului că fusese așa de neînsemnată în ochii celui iubit o făcu pe Letitia să răspundă tăios:

– Niciodată nu băga de seamă! În jumătate din ocaziile când i-am vorbit, trebuia să-i amintesc cine sunt!

– Te așteptai la mai mult? o luă Anthony peste picior. Nici măcar nu ieșiseși de pe băncile școlii. În plus, Jason avea mereu prea multe pe cap, cu creșterea noastră și cu administrarea domeniului.

– Cred că nu ai înțeles, Sir Anthony, zise Sophie, pe un ton liniștitor, care readuse un anume calm în salon. Lucrurile au continuat astfel ani în șir, chiar și după ce ea și-a făcut intrarea în societate. Letty și-a făcut intrarea la Gloucester, când avea optsprezece ani. A încercat să scape, dar Oliver a insistat. Timp de două sezoane a refuzat toate cererile în căsătorie. Nu voia decât să se întoarcă acasă, să fie din nou în preajma lui Jason, chiar dacă reușea să-l vadă doar de câteva ori pe an. După două sezoane nereușite, Oliver a încetat să mai insiste.

– De ce nu i-a spus pur și simplu lui Jason despre sentimentele ei? întrebă Anthony.

– Acum s-ar putea să nu ți se mai pară astfel, dar era destul de sfioasă pe atunci. În plus, o lady nu trebuie să fie atât de îndrăzneață. O știi și dumneata la fel de bine ca mine.

– Când asta îi distruge viața, poate că ar trebui să fie, răspunse Anthony.

– Aveam de gând să o fac, recunoscu Letitia, în șoaptă. Am implorat-o pe mama să-l invite la cină. A fost o greșeală. Nu a făcut decât să vorbească despre florile și recoltele lui, despre care tata nu era interesat câtuși de puțin, iar după aceea a jurat că n-o să o mai facă niciodată.

– Să înțeleg că părinții tăi nu știau despre această mare iubire pe care o nutreai? o întrebă Anthony.

– Sigur că nu. Și în seara aceea nu am reușit să-i vorbesc între patru ochi.

– Atunci de ce nu ai renunțat? întrebă Anthony, precaut. Se pare că fratele meu nu te-a încurajat în nici un fel, abia dacă știa că exiști. De ce te-ai agățat de speranța că lucrurile s-ar putea schimba?

– Pentru că îl iubeam. Chiar și când am aflat despre bastardul lui și despre faptul că avea să-l crească și să-l facă moștenitorul lui de drept, tot am continuat să-l iubesc. Fusese o aventură care evident nu însemnase nimic pentru el, de vreme ce nu s-a însurat cu mama băiatului, cine o fi fost ea. Apoi a murit sora voastră, și el a ajuns să o crească și pe fiica ei. A făcut un lucru minunat, dar cei doi tineri îi scăpau de sub control. Și atunci mi-a sfâșiat inima! izbucni Letitia. În loc să caute aproape de casă o soție care să le fie mamă celor doi, a făcut apel la o favoare și a adus-o acasă pe Frances, fiica unui conte. Și eu sunt tot fiică de conte! Eu i-aș fi iubit pe copiii aceia și le-aș fi fost o mamă perfectă!

– A făcut o greșeală cu Frances, trebui să recunoască Anthony.

– O greșeală? Așa o numești tu? Ea îl disprețuia. Tatăl ei a silit-o să se mărite, dar ea nu a onorat acest mariaj. Toți vecinii știau ce groaznică era căsătoria lor! Au trăit toți acei ani înstrăinați unul de celălalt, până ce el a mai pus pe răboj încă un scandal în familia voastră, când a divorțat de ea.

Tonul dojenitor al Letitiei îl făcu pe Anthony să-i replice defensiv:

– Așadar, pentru că tu nu ai avut curajul să-i spui ce simți și să te faci ceva mai ușor de amintit în memoria fratelui meu, înainte ca el să fie în situația de a avea nevoie de o soție...

– Cum îndrăznești?!

Anthony ridică din sprâncene.

– Sunt un Malory, ai uitat? Deja m-ai denigrat ca fiind scandalos, așa că afurisit să fiu dacă n-am să spun lucrurile așa cum le văd eu. Jason avea nevoie disperată de o soție pe vremea aceea, când nepoata noastră începea să devină băiețoasă. Dacă ai fi avut destul curaj să ceri ceea ce-ți doreai în loc să aștepți să ți se întâmple fără nici un fel de efort din partea ta, atunci poate că și-ar fi amintit de tine când își căuta o soție care să le fie mamă celor doi copii.

– Domnule, ai trăit prea mult timp în măruntaiele jegoase ale Londrei, răspunse Letitia, răspicat. Nu mai ai nici o idee despre principiile de la care o lady nu se poate abate.

Anthony abia dacă își putea ține râsul și asta se vedea.

– Perfect, a fost el de acord. Ai perfectă dreptate, și îmi cer iertare. Ai păstrat tăcerea și ai sperat că o să fie bine, ceea ce te-a împiedicat să intri în vederile lui Jason când a trebuit să-și aleagă o soție. Așa că el ajunge să facă alegerea cea mai proastă, când ar fi putut în schimb să te ia pe tine. Ai perfectă dreptate, Letitia. Felul tău elegant de a-ți ține sentimentele secrete a fost un mod mai bun.

Obrajii femeii se înroșiră cu putere.

– Ești vrednic de dispreț!

– Stai, lasă-mă să termin mai întâi și poate că o să poți veni cu un epitet cu care n-am mai fost încă jignit.

– Sunt convinsă că așa ceva nu e posibil.

– M-ai nimerit! Dar cum ți-ai eticheta tu acțiunile, Letitia? Impecabile? Fără reproș? Știi ceva, pe vremea aceea Jason nu voia să se însoare. Nu avea timp de nevastă. Dar a făcut acest sacrificiu de dragul copiilor, ca să le ofere o mamă. Doar pentru că nu te-a ales pe tine în rolul acesta, dragostea ta pentru el s-a transformat în ură. Și ai zugrăvit întreaga familie cu aceeași culoare, ai ajuns să ne urăști pe toți prin asociere și te-ai asigurat că și tatăl tău face la fel. În condiții normale, tatăl tău ar fi venit să bată cu pumnul la ușa mea, să-mi ceară să fac ce se cuvine și să salvez onoarea fiicei sale, iar eu aș fi fost încântat să o fac. Dar te-ai asigurat că asta nu avea să se întâmple. Era vorba de gelozie, Letitia? N-ai suportat ideea că Adeline s-ar fi putut să cucerească un Malory, când tu nu ai putut să o faci?

Femeia îi arunca săgeți din privire. Dezgustat, Anthony scutură din cap. Katey, care păstrase tăcerea și ascultase la toată otrava aceea care se arunca de la unul la altul, începu într-un târziu să simtă și ea răul. Mama ei era aceea care trecuse prin tot acel iad atunci, demult, când i se spusese că poate să-și nască pruncul, dar nu putea să-l păstreze. Katey nu putea să-și imagineze cum trebuie să se fi simțit. Și pentru ce? O iubire neîmpărtășită care o otrăvise și o acrise pe Letitia într-atât încât își dorea ca toată lumea să fie la fel de nefericită ca și ea?

Katey o privea pe femeia răspunzătoare de toate acestea, care își împrăștiase durerea inimii rănite ca toată lumea să se împărtășească din ea.

– Ai avut grijă ca mama să nu se poată căsători cu bărbatul cu care voia să se mărite. Ai obligat-o să fugă într-o țară străină, să-și abandoneze căminul pentru totdeauna, doar ca să-și poată păstra copilul. Oare trebuia să fie și ea la fel de nefericită ca tine, Letitia? Oare chiar era nevoie de asta? Era sora ta!

Auzind aceste noi acuzații, Letitia își încordă spatele.

– Privește-mă! Am patruzeci și șase de ani. Nu am cunoscut niciodată atingerea unui bărbat. Nu am ținut niciodată un copil în brațe. Jason Malory mi-a luat și ultima fărâmă de dragoste pe care am avut-o vreodată și nu a lăsat nimic pentru un alt bărbat. Dar nu i-am dorit lui Adeline să fie nefericită. Nu am vrut niciodată asta!

Letitia ieși în fugă din salon. Katey observase lacrimile din ochii mătușii ei și simți un val de remușcare pentru că le provocase. Sophie își ținea și ea ochii strâns închiși, ca să nu dea frâu liber durerii pe care o simțea pentru fiica ei.

Zise șoptit:

– Dacă te consolează cu ceva, nici ea nu se place pe sine. Adeseori adoarme plângând. Crede că eu nu știu.

– Aș dori mai degrabă ca fratelui meu să nu i se spună niciodată că, fără să știe, a fost cauza atâtor dureri, zise Anthony.

– Dar nu a fost el cauza, îl asigură Sophie. Un bărbat nu poate fi învinuit pentru ceva care nu e nici pe departe din vina lui. El nu a știut nimic. Pentru el, Letty nu era decât o vecină pe care o vedea din când în când, în trecere. Habar nu avea că ea nutrea sentimente atât de copleșitoare pentru el. Nici eu însămi nu am aflat decât ani mai târziu, când Letty a recunoscut în sfârșit

totul. Dar poate că dumneata ar trebui să știi. Nu a fost răutate din partea ei. Nici măcar nu a fost din cauza lui Jason. Da, a folosit toate acele scandaluri din familia dumitale ca muniție care să-i susțină cauza, dar era pur și simplu din cauza dumitale. Ea a crezut sincer că ai fi fost un soț necredincios, care până la urmă ar fi făcut-o nefericită pe Adeline.

– Nu avea de unde să știe asta! protestă Anthony.

– Nu, dar drumul pe care apucaseși deja ducea într-acolo. Prinseseși deja gustul Londrei sofisticate. După toate aparențele, călcai pe urmele neînfrânatului dumitale frate. Și ai continuat, ajungând cel mai notoriu crai al Londrei timp de peste zece ani, ceea ce părea să arate că a avut dreptate. Chiar dacă se prea poate să fi fost cuprins de pasiunea primei iubiri și aveai cele mai bune intenții, cât ar fi durat asta, Sir Anthony? Poți spune cu toată sinceritatea că ai fi fost un soț fidel la o vârstă atât de fragedă?

Anthony deschise gura, apoi o închise încet. Se lăsă pe spate și rămase pe gânduri câteva clipe, apoi ridică în sfârșit privirea spre Sophie.

– Aveți dreptate, doamnă. Foarte mare dreptate. Deși o iubesc din toată inima pe soția mea, Roslynn, și nici prin minte nu mi-ar trece să-i fiu necredincios, cum bine spuneți, mi-am petrecut mai bine de zece ani făcându-mi de cap, așa că eram gata să mă așez la casa mea și să mă însor cu ea. Atunci, acum mulți ani, cu Adeline, cine știe? Un soț exemplar sau cel mai cumplit soț imaginabil? Nu, nu pot spune cu toată sinceritatea care din doi aș fi devenit.

Sophie înclină din cap și mai strânse puțin mâna lui Katey.

– A fost o întâmplare nefericită din viața noastră. Dar din ea a rezultat copila aceasta minunată și pentru asta putem să fim recunoscători.

Anthony îi zâmbi lui Katey.

– Adevărat. Mama ei nu a mai revenit acasă, dar Katey a făcut-o și acum este în sfârșit parte din familia mea. Vă mulțumesc pentru că ne-ați dat răspunsurile care lipseau. Aș vrea să citesc scrisoarea aceea pe care ați primit-o de la Adeline, dacă nu vă este cu supărare?

– Mi-e teamă că nu-ți pot satisface dorința. Am aruncat-o. Eram prea îndurerată și o reciteam prea des. Mă învinuia și pe mine, înțelegi? Și chiar dacă i-am trimis nenumărate scrisori

eu însămi, în care o imploram să vină acasă și să-și aducă și noua ei familie cu ea, nu mi-a răspuns la nici una dintre ele. Așa că nu pot decât să presupun că nu m-a iertat niciodată.

– Să nu presupuneți asta, zise Katey repede. De fapt, v-a anunțat că e bine și locul unde s-a stabilit vorbește de la sine. Nu voia să vă îngrijorați. Cât despre faptul că nu v-a mai scris, nu cred că v-a citit vreodată scrisorile. Obișnuia să arunce în foc scrisori nedeschise. Pot doar să ghicesc că nu voia să i se reamintească despre viața ei anterioară, câtă vreme era mulțumită cu cea nouă.

Sophie o îmbrățișă pe Katey pentru vorbele spuse.

– Avem multe de vorbit, draga mea. Poate că ai vrea să rămâi aici un timp, ca să ne cunoaștem bine?

Lui Katey i-ar fi plăcut, dar Anthony o refuză în locul ei.

– Suntem la Haverston, așa că poate veni din nou mâine. Abia a intrat în viața mea, așa că sentimentele mele protectoare sunt în momentul de față excesive.

Zâmbi spunând asta, ca să mai îndulcească situația, dar era fără îndoială serios. Ceea ce nu se spusese era că nu voia ca fata să mai intre în conflict cu Letitia.

– Deocamdată aș prefera să o țin în preajma mea, înțelegeți.

Capitolul 55

Se făcuse destul de târziu când Anthony și Katey reveniră la Haverston.

Sophie insistase să rămână la cină, și Anthony nu putuse să refuze încă o propunere de-a ei. Și nici nu plecaseră imediat după aceea. Katey și Sophie aveau de vorbit despre multe lucruri neplăcute, iar Letitia nu li se alăturase, din fericire, ca să le strice restul serii.

Instalat confortabil în trăsură, cuprinzându-i părintește și protector umerii cu un braț, Anthony ezită oarecum când își întrebă fiica:

– Nu te-a supărat ceea ce-ai aflat azi?

– Nu, de fapt mă simt ușurată. Am o imaginație foarte bogată și mă așteptam la mult mai rău.

– Am să-i trimit o invitație lui Sophie să vină mâine la Haverston... singură. Aș prefera ca Ros și Judy să nu dea ochii cu Letitia, dar cred că s-ar bucura să o cunoască pe bunica ta. După unele lucruri pe care le-a spus azi, am senzația că Letitia i-a alungat pe cei mai mulți dintre vizitatorii pe care i-au avut de-a lungul anilor, așa că bătrânica s-ar putea să aprecieze stimulentul oferit de o mică adunare, dar și să se afle din nou în mijlocul copiilor.

– Probabil că ai dreptate. Dar nu mă aștept să o ocolesc pe Letitia la nesfârșit. De fapt, sper să se obișnuiască până la urmă cu mine și să mai renunțe la felul ei aspru de a fi.

– Ești mai optimistă decât mine, zise el, cu un mic hohot de râs.

Deși era foarte târziu, cineva stătuse treaz pentru ei – luminile de la intrarea principală erau încă aprinse. Era probabil Roslynn. Era moartă de curiozitate să afle ce se întâmplase atunci, cu atât de mulți ani în urmă, și fusese chiar ușor bosumflată când Anthony refuzase să o lase să vină și ea în vizită.

Anthony a fost surprins să-l găsească în schimb pe James, în holul mare de la intrare, rezemat de ușa salonului, cu un brandy în mână.

– Începusem să cred că o să vă petreceți noaptea la Millard, zise James.

Anthony zâmbi:

– Nu mă așteptam să te găsesc aici, bătrâne. Ai fost prea curios ca să aștepți până ne întorceam la Londra?

– Trebuia de mult să-i fac o vizită fratelui nostru mai mare. Nu l-am mai văzut de când m-am întors din Caraibe, știi, și pe urmă am pornit iar pe mare, cu tine.

– Cum să nu, răspunse Anthony, neîncrezător, pentru că știa că Jason trimisese vorbă familiei că va veni săptămâna următoare la Londra în vizită.

James nu terminase însă complet cu explicațiile.

– Și l-am adus și pe yankeu cu mine.

Anthony încremeni.

– Pe Boyd? De ce mama dracului ai făcut asta?

Înainte însă ca James să poată răspunde, Katey oftă și zise:

– Boyd e aici? Unde?

– Când a părut evident că nu mai veniți în seara asta acasă, s-a dus la culcare, bombănind ceva că vrea să fie proaspăt și cu mintea limpede...

– Și mie mi se pare o idee foarte bună în ce mă privește, zise Katey alergând practic în sus pe scări. Noapte bună, la amândoi! mai strigă ea spre ei.

Anthony o privi plecând și se încruntă. James începu să chicotească, iar apoi zise:

– De ce nu sunt surprins?

Anthony îl țintui pe fratele său cu privirea.

– Surprins despre ce, că nici măcar nu te-a salutat înainte să o șteargă? Și cum ai îndrăznit să-l aduci pe bădăranul ăla ...?

– Stai mai domol, cățelandrule, zise James, făcând un pas înainte și îndesând paharul cu brandy în mâna lui Anthony. Dă asta pe gât. O să ai nevoie când o să auzi ce am să-ți spun, sau nu cumva nu ai observat cum i s-a luminat chipul lui Katey când numai am pomenit numele lui?

Inima lui Katey bătea nebunește. Boyd venise. Pentru ea. Nu avea nici o îndoială, așa cum nu se îndoia nici că el era neliniștit, gândindu-se că va trebui să se lupte ca să-i câștige iubirea. Katey nu avea de gând să-l mai lase nici o clipă să se neliniștească.

Știa în care dintre odăi dormeau membrii familiei ei, așa că știa care erau goale și deci libere pentru Boyd. Prima pe care o verifică a fost și cea bună – era ocupată, cel puțin. Trebui să aștepte ca ochii să i se obișnuiască în întuneric mai înainte de a fi sigură. Încă nu era destul de rece ca focul să fie aprins în cămin.

Închise încet ușa în urma ei și inspiră de câteva ori adânc. Faptul că era în aceeași încăpere cu el o umplea din nou de o pace alinătoare. Și nu îi luă prea mult înainte de a vedea suficient de bine cât să se apropie de pat.

Boyd stătea întins pe spate, cu un braț pus sub cap și părul cu șuvițe blonde acoperindu-i una din sprâncene. Avea pieptul dezgolit, pătura nu îi acoperea trupul decât până la talie. Când observă asta, Katey nu se mai simți la fel de liniștită. Boyd avea gura ușor întredeschisă, dar nu sforăia. Nu se auzea decât respirația regulată și profundă a celui adormit. Voise să fie proaspăt și cu mintea limpede înainte de a-i vorbi, dimineață. Katey nu putea să aștepte atât.

Își scoase pantofii și hainele, pe care le lăsă grămadă lângă pat. Acum nu se mai simțea liniștită. Devenea tot mai agitată și se miră că era în stare să se oprească atât cât să se dezbrace. Apoi se întinse pe pat, lângă el, și se ghemui, lipită de trupul lui. Boyd nu se trezise nici măcar când îl atinse pe piept. Câteva clipe a fost mulțumită să facă atât, dar numai câteva. Se apropie și mai tare și îi suflă ușor în ureche ca să-l gâdile și să-l trezească – și știu exact clipa în care avu efect, și Boyd își dădu seama că nu mai e singur.

Se întoarse spre ea. Îl sărută mai înainte ca el să poată spune ceva. Dacă dintr-un motiv sau altul ea se înșelase și Boyd nu o mai voia, Katey nu voia să o știe. Dar trupul lui o dorea încă. Ea trebuia să reziste imboldului de a izbucni în râs de pura plăcere, când sărutul lui se transformă repede într-unul pătimaș și posesiv, apoi o cuprinse mirarea cât de repede îi răspundea propriul ei trup.

– Lavandă... Katey, ai un miros unic, zise el ca prin vis, cuprinzându-i obrajii cu palmele, apoi umerii. Apoi mâna îi coborî mai jos, și Boyd gemu, dându-și seama că ea era goală. Doamne, nu mă trezi. Sau am ajuns în rai?

Îi mai spusese odată ceva asemănător.

– Nu dormi, răspunse ea. Dar asta este cu adevărat divin, nu-i așa?

Boyd gemu și o sărută iar. Se luptă să iasă de sub cuvertură fără se oprească din sărut, și curând ajunse deasupra ei și picioarele ei se încolăciră instinctiv în jurul lui, să-l țină acolo. Poftele lui carnale fuseseră întotdeauna o problemă. Avea senzația că ale ei s-ar putea să fie la fel, acum. Îl dorea atât de mult, prea mult ca să mai aștepte.

El părea să aibă nevoie de mai mult decât atât.

– Nu poți să-mi oferi asta și să nu te măriți cu mine.

– Știu.

Îl sărută din nou.

– Vorbești serios?

– Vorbim mai târziu!

Boyd zâmbi de nerăbdarea ei.

– Cel puțin înțelegi în sfârșit cum este când...

Katey îl apucă de păr și mai că mârâi la el:

– Dacă nu faci dragoste cu mine chiar acum...

Boyd o privi în felul acela care o făcea întotdeauna să se aprindă.

– Doamne, Katey, te iubesc atât de mult, zise, în timp ce aluneca adânc în ea, satisfăcându-i nevoia acută de a-l avea acolo, satisfăcându-i apoi dorința, repede, și mulțumindu-i inima care tânjea cu acele cuvinte pasionale care veneau chiar din adâncul inimii lui.

După aceea o ținu delicat în brațe, ca și cum s-ar fi putut sparge.

– Ai vorbit serios? o întrebă temător.

Odată consumată pasiunea, Katey era acum plină de tandrețe. Se întoarse și îi cuprinse obrajii în palme, îl privi în ochi și apoi zise:

– Astă-seară am aflat cât de groaznică poate deveni viața doar pentru că nu s-au spus niciodată câteva cuvinte simple. Poate că n-ar fi schimbat nimic sau poate că ar fi schimbat totul. Dar nu am de gând să fac aceeași greșeală. Orice-ar fi, Boyd, te iubesc. Așa că data viitoare când am să spun că sunt măritată, o să fie adevărat.

– Nu o să regreți, îți promit, zise el, sărutându-i fiecare deget al mâinii. Avem tot restul vieții la dispoziție ca să vedem lumea. Nu este nevoie să o vedem pe toată într-un an sau doi. Când copiii noștri vor fi mai mari, chiar o să le facă plăcere. Vor trăi experiențe de care tu nu ai avut parte când erai copilă, vor putea să vadă lumea cu ochii lor și nu doar să audă sau să citească despre ea.

Ochii lui Katey erau în lacrimi, atât de mișcată era de cât de mult își dorea el să o facă fericită.

– Ai face asta pentru mine, chiar și dacă navigația îți face așa de rău? Dar nu mai este nevoie. Eram în căutarea senzațiilor tari, a lucrurilor noi, a aventurii, dar totul nu era decât ca să-mi umplu golul din viața mea și să compensez plictiseala din copilărie. Acum nu mai am nevoie de asta, Boyd, acum te am pe tine.

Amy o prevenise: „O să fii aici mai fericită decât îți dai seama". Acum Katey nu se mai îndoia. Avea o familie mare, așa cum tânjise să aibă, iar acum era gata să o lărgească și mai mult, cu bărbatul

pe care îl iubea. Acesta era un gând palpitant. Aceasta avea să fie aventura vieții ei.

Dimineața, Katey și Boyd coborâră împreună, ca să împărtășească familiei minunatele vești. Cei mai mulți Malory erau adunați în salon. Anthony și James erau acolo împreună cu soțiile lor și se delectau cu niște fursecuri. Jacqueline și Judith stăteau cu capetele lipite și șușoteau, amândouă încăpând în același fotoliu. Se opriră cu ochii holbați la cuplul care intră zâmbind, mână în mână.

Anthony îi observă imediat și el și se ridică încet în picioare. Nu era nevoie să întrebe ce se petrece după discuția pe care o avusese cu James. Aștepta tăcut ca perechea să ajungă în dreptul lui. Doar Georgina și Roslynn priveau îngrijorate de ceea ce ar putea să spună sau să facă. Aparent, nu exista încă o concluzie definitivă.

Anthony își puse însă mâinile pe obrajii lui Katey și o întrebă:

– Ești sigură că asta este ceea ce vrei? Dacă nu, mai pot încă să-l omor, în schimb.

Boyd pufni, dar Katey îi zâmbi minunat tatălui ei, cu gropițele în toată splendoarea, și-i răspunse:

– Mă iubești pe mine, îmi iubești și soțul.

– Deci, așa merge, nu? zise Anthony, cu un geamăt.

James hohoti în spatele lui.

– E o Malory. Te așteptai la altceva?